MEIN KAMPF
(LUPTA MEA)
ADOLF HITLER

VOLUMUL I

Tradus în Română de x.com/Aurmania2,
x.com/Aurmania3, t.me/Nationalist_arhiva2

V 1.0

Notă importantă a traducătorului:

1. Traducerea Volumului I a fost realizată de subsemnatul, care se finalizează astăzi, 14 August 2026. Lucrez la acest volum din 2024, de când m-am trezit la Problema Jidănească. Încă de atunci am observat absența totală a vreunei traduceri în limba Română, atât în librării, cât și în mediul online. Pe canalele de Telegram circulă o singură versiune tradusă de comuniști, însă aceasta este parțială, conținând numeroase pasaje denaturate sau omise complet, iar cartea nu precizează anul apariției, autorul și nici editura.

2. După Biblie, cartea lui Adolf Hitler este probabil cea mai falsificată și denaturată lucrare din istorie. Încă din perioada în care Hitler era în viață, jidanii din tipografiile Marii Britanii și din SUA au depus eforturi sistematice pentru a-i altera conținutul prin răstălmăciri, înlocuiri și eliminări de paragrafe întregi. Acest proces nu s-a încheiat în 1945, dimpotrivă. Astăzi, din păcate, chiar istorici naționaliști care te-ai aștepta să respecte rigurozitatea academică se pretează la astfel de practici, după cum veți vedea în continuare.

3. Traducerea a fost efectuată pornind de la textul original în limba Germană. Întrucât traducătorul are cunoștințe limitate de limba Germană, iar AI-ul constituie doar un alt instrument jidovesc care adesea nu este pe deplin sincer în traducerile care se pot dovedi 'periculoase' stăpânilor, traducerea a fost comparată atât cu versiunea în limba engleză realizată de Thomas Dalton, cât și cu traducerea Stalag.

4. Motivul utilizării suplimentare a traducerii Stalag este că, deși Thomas Dalton oferă de departe cea mai bună și mai fidelă traducere, recunoscută de majoritatea cercurilor Național-Socialiste contemporane, s-a constatat că nu a redat întotdeauna cu deplină fidelitate formulările lui Hitler referitoare la Creștinism și religie. Astfel, la o verificare mai amănunțită asupra persoanei Thomas Dalton, s-a aflat că acesta este ateu și chiar condamnă Creștinismul pentru succesul jidanilor din prezent. Din acest motiv traducerea Stalag a fost folosită ca material comparativ pentru verificarea pasajelor referitoare la Creștinism și religie din scrierile lui Hitler din limba Germană.

Dedicare

La ora 12:30 pm, pe 9 Noiembrie 1923, următorii bărbați au căzut în fața Feldherrnhalle și în curtea fostului Minister de Război din München, cu credință loială în renașterea poporului lor:

Alfarth, Felix; comerciant; n. 5 Iulie 1901

Bauriedl, Andreas; pălărier; n. 4 Mai 1879

Casella, Theodor; funcționar bancar; n. 8 August 1900

Ehrlich, Wilhelm; funcționar bancar; n. 27 Ianuarie 1901

Faust, Martin; funcționar bancar; n. 27 Ianuarie 1901

Hechenberger, Anton; lăcătuș; n. 28 Septembrie 1902

Korner, Oskar; om de afaceri; n. 4 Ianuarie 1875

Kuhn, Karl; maestru de ceremonii; n. 26 Iulie 1897

Laforce, Karl; student inginer; n. 28 Octombrie 1904

Neubauer, Kurt; valet; n. 27 Martie 1899

Pape, Claus von; om de afaceri; n. 16 August 1904

Pfordten, Theodor von der; consilier de curte; n. 14 Mai 1873

Rickmers, Johann; căpitan pensionar; n. 7 Mai 1881

Scheubner-Richter, Marx Erwin von; doctor inginer; n. 9 Ianuarie 1884

Stransky, Lorenz von; inginer; n. 14 Martie 1889

Wolf, Wilhelm; om de afaceri; n. 19 Octombrie 1898

Așa-numitele autorități naționale au refuzat acestor eroi un mormânt comun.

Prin urmare, dedic primul volum al acestei lucrări memoriei lor. Ca martiri ai cauzei, să strălucească pentru eternitate, ca o inspirație permanentă asupra partizanilor mișcării noastre.

Adolf Hitler - Închisoarea Landsberg am Lech - 16 Octombrie 1924

Conținut

Introducere

Capitolul 1: CASA PĂRINTEASCĂ
1.1 Tânărul Lider de Grup

1.2 ‘Alegerea’ Profesiei

1.3 Niciodată Funcționar Public...

1.4 ...Dar Mai Degrabă un Artist

1.5 Tânărul Naționalist

1.6 Ostmark-ul German

1.7 Lupta pentru Germanism

1.8 Lecții din Istorie

1.9 Devotament față de Wagner

1.10 Moartea Părinților mei

Capitolul 2: ANI DE STUDIU ȘI SUFERINȚĂ LA VIENA

2.1 Aptitudinea ca Arhitect

2.2 Formarea unei Viziuni asupra Lumii

2.3 Înlăturarea Ochelarilor de Cal ai Micii-Burghezii

2.4 Conflictele Sociale din Viena

2.5 Muncitorul

2.6 Soarta Muncitorului

2.7 Drumul către îmbunătățire

2.8 Lipsa „Mândriei Naționale”

2.9 Calvarul Copilului Muncitorului

2.10 Disprețuitorul Tânăr al Autorității

2.11 Arhitect și Pictor în Acuarelă

2.12 Arta Cititului

2.13 Social-Democrația

2.14 Presa Social-Democrată

2.15 Tacticile Social-Democrației

2.16 Păcatele Burgheziei

2.17 Problema Sindicatelor

2.18 Politizarea Sindicatelor

2.19 Cheia Democrației Sociale

2.20 Chestiunea Jidănească

2.21 Așa-Numită Presă Mondială

2.22 Critica împăratului Wilhelm al II-lea

2.23 Transformarea într-un Antisemit

2.24 Jidanul ca Lider al Social-Democrației

2.25 Dialectica Jidănească

2.26 Studiul Fundamentelor Marxismului

2.27 Marxismul ca Distrugător al Culturii

Capitolul 3: CONSIDERAȚII POLITICE GENERALE DIN TIMPUL MEU ÎN VIENA

3.1 Politicianul

3.2 Ultima Renaștere a Vienei

3.3 Germanitatea în Austria

3.4 Forțele Centrifuge ale Poporului Austriac

3.5 Consecințele Diversității etnice

3.6 Iosif al II-lea

3.7 Dizolvarea Monarhiei Habsburgice

3.8 Parlamentarismul

3.9 Lipsa Responsabilității

3.10 Distrugerea Ideii de Lider

3.11 Excluderea Liderului Individual

3.12 „Opinia Publică”

3.13 Principiul Majorității

3.14 Distrugerea Caracterului

3.15 Democrația Jidănească

3.16 Monarhia Dualistă în Prăbușire

3.17 Rebeliunea Germanilor-Austrieci

3.18 Drepturile Omului Depășesc Drepturile Statului

3.19 Schönerer și Lueger

3.20 Cauzele Eșecului lui Schönerer

3.21 Pan-Germanismul și Parlamentul

3.22 Importanța Cuvântului Rostit

3.23 Efectul Asupra Maselor

3.24 Mișcarea „Departe de Roma”

3.25 Concentrarea Pe Un Singur Inamic

3.26 Calea Socialismului Creștin

3.27 Anti-Semitismul Pe Bază Religioasă

3.28 Pan-Germanismul și Creștin-Socialismul

3.29 Aversiunea Pentru Statul Habsburgic Creștea

3.30 Școala Vieții Mele

Capitolul 4: MUNCHEN

4.1 Politica Defectuoasă de Alianțe a Germaniei

4.2 Cele Patru Căi Ale Politicii Germane

4.3 Dobândirea De Noi Pământuri

4.4 Cu Anglia, Împotriva Rusiei

4.5 Soluția Alianței Austriece

4.6 Politica Expansiunii Economice

4.7 Cu Rusia Împotriva Angliei

4.8 Caricatura Germană A Englezului

4.9 Slăbiciunea Interioară A Triplei Alianțe

4.10 Memorandumul Lui Ludendorff Din 1912

4.11 Austria Ca O Moștenire Ispititoare

4.12 Statul Și Economia

4.13 Momentul Decăderii

4.14 Atitudinea Germaniei Față de Marxism

Capitolul 5: RĂZBOIUL MONDIAL

5.1 Ultimatumul Austriac

5.2 Războiul German Pentru Libertate

5.3 Înrolarea Într-un Regiment Bavarez

5.4 Botez Prin Foc

5.5 De La Tânăr Voluntar La Soldat Senior

5.6 Diminuarea Artificială A Entuziasmului

5.7 Înțelegerea Greșită A Marxismului

5.8 Folosirea Forței Brute

5.9 Atacul Unei Viziuni Asupra Lumii

5.10 Partidele Clasei Burgheze

Capitolul 6: PROPAGANDA DE RĂZBOI

6.1 Scopul Propagandei

6.2 Propagandă Doar Pentru Mase

6.3 Psihologia Propagandei

6.4 Subiectiv – Unilateral – Necesar!

6.5 Restricția Asupra Perseverenței

6.6 Propaganda De Război A Dușmanului

CAPITOLUL 7: REVOLUȚIA

7.1 Primele Broșuri Ale Dușmanului

7.2 Răniții

7.3 Lauda Lașității

7.4 Leneșii

7.5 Ura Împotriva Prusiei

7.6 Noua Speranță A Armatei

7.7 Aliații Sunt Doborâți

7.8 „Germania În Fața Revoluției!”

7.9 Ultimii Cununi De Lauri Nemuritori

7.10 Decadența Morală În Creștere

7.11 Otrăvit De Gazul Mușt ar

7.12 „Republica”

7.13 Tot Sacrificiul A Fost În Zadar

7.14 Decizia De A Intra În Politică

CAPITOLUL 8: ÎNCEPUTUL ACTIVITĂȚII MELE POLITICE

8.1 Discuția Despre Formarea Unui Nou Partid

8.2 Doua Tipuri De Capital

8.3 Teoreticianul Și Politicianul

8.4 Alergătorii La Maratonul Istoriei

8.5 Lupta Împotriva Capitalului Financiar Internațional

8.6 „Ofițer Educațional”

CAPITOLUL 9: PARTIDUL MUNCITORILOR GERMANI

9.1 „Partidul Muncitorilor Germani”

9.2 Ședința Comitetului

9.3 O Decizie Finală

CAPITOLUL 10: CAUZELE PRĂBUȘIRII

10.1 Semnul Prăbușirii

10.2 Cauzele Prăbușirii

10.3 Unul Din Trei Germani Este Un Trădător

10.4 Dezarmarea Morală A Unui Acuzator Periculos

10.5 Toxine Și Simptome

10.6 Domnia Banilor

10.7 Internaționalizarea Prin Finanțe

10.8 Groparii Monarhiei

10.9 „Luptătorii Pentru Monarhie”

10.10 Lașitatea În Fața Responsabilității

10.11 Trei Grupuri De Cititori De Ziare

10.12 Statul Și Presa

10.13 Tacticile Presei Jidănești

10.14 „Respectabila” Presă

10.15 Sifilisul

10.16 Păcatul Împotriva Sângelui Și Rasei

10.17 Sarcina De A Combate Sifilisul

10.18 Minte Sănătoasă Doar În Corp Sănătos

10.19 Lupta Împotriva Otrăvirii Spirituale

10.20 „Clauza De Protecție”

10.21 Bolșevizarea Artei

10.22 Denigrarea Unui Mare Trecut

10.23 Pregătirea Spirituală Pentru Bolșevism

10.24 Masele Moderne Ale Umanității

10.25 Condițiile Religioase

10.26 Folosirea Greșită A Religiei În Politică

10.27 Lipsa De Scop A Politicii Germane

10.28 Jumătățile De Măsură Parlamentare

10.29 Crime Parlamentare Împotriva Armatei

10.30 Eșuata Politică Navală

10.31 Avantajele Germane

10.32 Armata — O Școală De Neînlocuit

10.33 Un Serviciu Civil Incomparabil

10.34 Autoritatea Statului

CAPITOLUL 11: NAȚIUNEA ȘI RASA

11.1 Rezultatul Amestecului Rasial

11.2 Bărbatul Și Ideea

11.3 Rasa Și Cultura

11.4 Arianul Ca Întemeietor Al Culturii

11.5 Efectele Amestecului De Sânge

11.6 Serviciul Adus Comunității

11.7 Cel Mai Pur Idealism, Cea Mai Profundă Cunoaștere

11.8 Arianul Și Jidanul

11.9 Consecințele Egoismului Jidănesc

11.10 Pseudo-Cultura Jidanilor

11.11 Jidanul Un Parazit

11.12 „Comunitatea Religioasă" Jidănească

11.13 Doctrina Religioasă Jidănească

11.14 „Protocoalele Înțelepților Sionului"

11.15 Calea Jidănimii

11.16 Statutul Muncitorului Din Fabrică

11.17 Tactici Jidănești

11.18 Nucleul Concepției Marxiste Asupra Lumii

11.19 Organizarea Concepției Marxiste Asupra Lumii

11.20 Palestina Ca Organizație Centrală

11.21 Dictatura Proletariatului

11.22 De La Jidanii Naționali La Jidanii Rasiali

11.23 Poporul Bastardizat

11.24 Eșecul De A Recunoaște Dușmanul Interior

CAPITOLUL 12: PRIMA PERIOADĂ DE DEZVOLTARE A PARTIDULUI NAȚIONAL-SOCIALIST AL MUNCITORILOR GERMANI

12.1 Situația După Revoluție

12.2 Restaurarea Puterii Politice

12.3 Câștigarea Maselor Largi

12.4 Naționalizarea Maselor

12.5 Cea Mai Înaltă Autoritate, Cea Mai Înaltă Responsabilitate

12.6 Nici Monarhist, Nici Republican

12.7 Răul Necesar Al Organizării

12.8 Structura Internă A Mișcării

12.9 Educație Pentru Luptă

12.10 Educație Pentru Respectul Față De Persoană

12.11 Pericolul Obscurității

12.12 Prima Întrunire

12.13 Soldații Ca Bază A Mișcării

12.14 A Doua Întrunire

12.15 Formarea Interioară A Mișcării

12.16 Săbii De Tablă Și Piei De Urs Tăbăcite

12.17 Respingerea Cuvântului „volkisch”(popular)

12.18 „Arme Intelectuale”, „Muncitori Tăcuți”

12.19 Prima Mare Adunare

12.20 Pohner Și Frick

12.21 Elaborarea Programului

12.22 O Mișcare În Marș

APENDICE: PROGRAMUL ÎN 25 DE PUNCTE AL NSDAP

BIBLIOGRAFIE

Introducere

Mein Kampf este autobiografia și viziunea articulată a unuia dintre cei mai influenți și vizionari lideri din istoria mondială. De asemenea, este unul dintre cele mai calomniate și mai puțin înțelese texte ale secolului al XX-lea. Au fost atât de multe dezinformări, înșelătorii și minciuni răspândite despre această lucrare, încât abia dacă știi de unde să începi. Totuși, a venit timpul să punem lucrurile la punct.

Este extrem de norocos că Adolf Hitler ar fi întreprins o asemenea lucrare. Neavând o pregătire academică formală, nici un talent natural pentru scris și fiind complet preocupat de chestiuni pragmatice legate de construirea partidului, este posibil ca el să nu fi început niciodată o astfel de sarcină majoră – dacă nu ar fi beneficiat de luxul unei sentințe de un an de închisoare. Într-una dintre numeroasele ironii ale vieții lui Hitler, tocmai un astfel de eveniment advers l-a determinat să dicteze istoria timpurie a partidului său și propria sa poveste de viață. Aceasta avea să devină primul volum dintr-o operă magistrală în două părți. Lucrarea avea să aibă un efect dramatic asupra istoriei mondiale și să declanșeze un lanț de evenimente care încă nu s-au desfășurat complet. În acest sens, *Mein Kampf* este la fel de relevant astăzi pe cât era în momentul în care a fost scris pentru prima dată.

Poate că locul potrivit pentru a începe este cu motivația din spatele cărții. De ce a scris Hitler această lucrare? Evident, nu era o necesitate; mulți politicieni importanți din istorie au venit și au plecat fără a lăsa în urmă o mărturie scrisă personală. Chiar și timpul petrecut în închisoare putea fi folosit pentru a comunica cu liderii partidului, pentru a-și consolida sprijinul, pentru a-și căuta aliați și așa mai departe. Dar el a ales să își dedice o mare parte din șederea sa documentării originilor și creșterii noii sale mișcări. Și pentru acest lucru, putem fi recunoscători.

Lucrarea de față pare să fi servit cel puțin patru scopuri pentru autorul său. În primul rând, este autobiografică. Acest aspect ocupă cea mai mare parte a primelor două capitole și este împletit în mod repetat în restul primului volum. Pentru cei curioși despre primii 35 de ani din viața lui Hitler, acest aspect este de neprețuit. Oferă o relatare precisă și relevantă despre copilăria sa, educația sa și dezvoltarea timpurie a viziunii sale asupra lumii. Ca orice autobiografie, furnizează o descriere de primă mână, de neînlocuit, a unei vieți. Dar, de asemenea, aduce cu sine tentația obișnuită de a prezenta evenimentele într-o lumină favorabilă, de a minimaliza defectele sau de a ocoli episoadele incomode. La acest capitol, Hitler se descurcă bine; oferă o poveste de viață onestă și deschisă, lipsită de invenții cunoscute, erori evidente sau omisiuni semnificative. Această carte este esențială pentru înțelegerea gândirii și atitudinii sale cu privire la problemele sociale, economice și politice de interes central.

În al doilea rând, *Mein Kampf* este un fel de lecție de istorie a Europei de la începutul secolului al XX-lea. Hitler a fost un observator apropiat – și adesea martor direct – al multora dintre evenimentele majore ale vremii. A servit în tranșeele Primului Război Mondial mai bine de patru ani, practic pe întreaga durată a războiului. Fiind de partea înfrântă, oferă, în mod natural, o interpretare diferită a evenimentelor față de cea prezentată în mod obișnuit de istorici ai națiunilor

victorioase. Acest fapt ar trebui să fie binevenit pentru orice observator imparțial și, prin el însuși, face ca această carte să merite să fie citită. Cu rare excepții – precum *Storm of Steel* a lui Jünger – nicio altă sursă Germană contemporană de non-ficțiune din acea perioadă nu este ușor accesibilă în limba engleză. Pentru cei interesați de Marele Război și de consecințele sale imediate, această carte este de neînlocuit.

În al treilea aspect, cartea servește pentru a documenta originile și trăsăturile de bază ale viziunii asupra lumii a lui Hitler. Acesta este, fără surpriză, cel mai distorsionat segment în cărțile Occidentale. Aici găsim perspectivele și evenimentele declanșatoare care au condus un tânăr, fără educație superioară formală, să dezvolte o ideologie remarcabil de vizionară, expansivă și orientată spre viitor. Principala preocupare a lui Hitler, așa cum reiese din scriere, era viitorul și bunăstarea poporului German – toți Germanii, indiferent de unitatea politică în care trăiau. Poporul German sau *Volk*-ul, era, în concepția sa, o etnie unică, cu interese proprii și distincte. Lor li se atribuie – indiscutabil – creditele pentru multe dintre cele mai mari realizări din istoria occidentală. Au fost printre figurile de frunte în muzică, literatură, arhitectură, știință și tehnologie. Au fost mari războinici și mari întemeietori de națiuni. În mare parte, au fost forța motrice din spatele civilizației occidentale însăși. Toate acestea sunt adevărate și de necontestat, iar Hitler este pe bună dreptate mândru de moștenirea sa. Tot atât de mult este indignat de umilințele suferite de acest mare popor în deceniile recente – culminând cu dezastruoasa umilință a Primului Război Mondial și a Tratatului de la Versailles. El caută, mai presus de toate, să repare aceste nedreptăți și să restaureze măreția poporului German. Pentru a face acest lucru, trebuie să identifice atât principalii lor adversari, cât și ideologiile politice și structurile defectuoase care îi înlănțuiesc. Apoi își propune să schițeze un nou sistem socio-politic care să-i poată purta spre un destin mai înalt și just. Reușește să facă toate acestea și chiar mai mult.

În cele din urmă, în cel de-al patrulea aspect, *Mein Kampf* este un fel de plan de acțiune. Descrie în detaliu evoluția și obiectivele Național-Socialismului și ale NSDAP, sau Partidul Nazist. În mod natural, Hitler își dorește ca noua sa mișcare să reușească să preia puterea în Germania și într-un viitor Reich German. Dar aceasta nu este o analiză teoretică. Hitler este, înainte de toate, pragmatic. Are obiective concrete și mijloace precise de a le atinge. Nutrește doar dispreț pentru *geistigen Waffen*, „armele intelectuale" ale intelectualității impotente. El cere rezultate și succes. După toate relatările, le-a obținut pe ambele.

Important este că analiza sa este, în mare parte, independentă de context. Nu se referă doar la Germani sau doar la circumstanțele de la mijlocul anilor 1920. Este o abordare universală, bazată pe condițiile lumii moderne și pe natura umană. În acest sens, analiza lui Hitler despre acțiune este relevantă și utilă pentru mulți oameni de astăzi – pentru toți cei care ar putea aspira la măreție, atât în trup, cât și în spirit.

Această structură textuală complexă a lucrării *Mein Kampf* explică unele dintre plângerile criticilor moderni, care deplâng lipsa de „coerență" sau „flux narativ" al lui Hitler. Are multe obiective aici, iar în implementarea lor, multe puncte se suprapun. Poate că ar fi trebuit să scrie patru cărți, nu una. Poate. Dar Hitler era un om de acțiune, nu un scriitor. Trebuie să acceptăm acest fapt, să luăm ceea ce avem și să facem tot posibilul să înțelegem lucrarea într-un mod deschis

și obiectiv. Nu aspira la un roman de succes. Dorea să documenteze istoria și mișcarea, iar în acest sens a reușit admirabil.

ORIGINI ȘI CONTEXT

Având în vedere că lucrarea este, în mare parte, autobiografică, nu este necesar să detaliem aici viața lui Hitler. Chiar și așa, câteva fapte de bază sunt utile pentru a stabili contextul lucrării. Născut pe 20 aprilie 1889 în ceea ce este astăzi Austria, Hitler a crescut ca cetățean al statului multietnic cunoscut sub numele de Imperiul Austro-Ungar. Această amalgamare diversă a fost formată în 1867, prin unirea monarhiilor Austriacă și maghiară; astfel, Hitler se referă la stat ca fiind „Dubla Monarhie." De-a lungul celor 50 de ani de existență, a fost întotdeauna o asociere lejeră de multe etnii și niciodată un stat cu adevărat unificat. Germanii etnici din cadrul imperiului erau o minoritate și au trebuit să lupte pentru a-și promova propriile interese. Acest fapt i-a cauzat lui Hitler o mare suferință; el simțea în mod explicit o mai mare atașare față de *Volk*-ul German extins decât față de statul multietnic în care s-a născut; Mai ales că mai existau și slavi care încercau a se emancipa în interiorul Dublei Monarhii prin intermediul Imperiului Țarist și mai târziu URSS.

În tinerețe, interesele sale se îndreptau spre artă, pictură și istorie. Acest lucru a dus la conflicte cu tatăl său încăpățânat, care visa pentru fiul său o carieră sigură, confortabilă și birocratică. Dar moartea tatălui său, pe 3 ianuarie 1903, când Adolf avea 13 ani, i-a permis tânărului să-și determine propriul viitor. Doi ani mai târziu, s-a mutat la Viena, trăind de pe urma unor munci manuale pentru a supraviețui. La sfârșitul anului 1907, mama sa a murit. La vârsta de 18 ani, Hitler a aplicat pentru a intra la Academia de Arte din Viena, la secția de pictură, dar a fost direcționat către arhitectură. A muncit și a studiat încă doi ani, devenind în cele din urmă suficient de priceput pentru a lucra cu normă întreagă ca desenator și pictor de acuarele.

În tot acest timp, a studiat masa de oameni din jurul său. A citit diversele scrieri și publicații ale partidelor politice. A observat modul în care funcționa presa. A urmărit activitatea sindicatelor. A asistat la ședințele Parlamentului. A urmărit evenimentele din Germania vecină. Și a devenit intrigat de activitățile unei minorități anume din Viena: jidanii.

Treptat, a ajuns să fie convins că cele două amenințări dominante la adresa bunăstării Germane erau marxismul – o formă jidănească de comunism – și capitaliștii jidani internaționali. Problemele erau agravate de funcționarea fundamental ineficientă a unei democrații reprezentative care încerca să servească diverse etnii. În cele din urmă, conceptul nobil și admirabil de democrație a devenit nimic altceva decât o „democrație jidănească", care lucra în interesul jidanilor, în locul Austriecilor sau Germanilor.

La vârsta de 23 de ani, în 1912, Hitler s-a mutat la München. A fost primul său contact extins cu cultura Germană, pe care a găsit-o revigorantă. A locuit acolo timp de doi ani, până la izbucnirea Primului Război Mondial, în Iulie 1914. Entuziasmat de oportunitatea de a apăra Patria Tată Germană, s-a înrolat și a servit pe frontul de vest, în Belgia. După mai bine de doi ani de serviciu, a fost rănit ușor în Octombrie 1916 și trimis înapoi în Germania, petrecând o perioadă într-un batalion de rezervă la München. Dezgustat atât de rolul jidanilor acolo, cât și de atitudinea negativă a publicului, s-a întors pe front în Martie 1917.

Până în acel moment, războiul se prelungise deja de aproximativ doi ani și jumătate. Devenise, în esență, un impas. Chiar și iminenta intrare a americanilor în conflict – președintele Wilson urma să ceară declararea războiului luna următoare, iar trupele americane aveau să sosească în curând – ar fi avut un efect redus pe termen scurt. Totuși, după cum explică Hitler, Germanii aveau motive de optimism spre sfârșitul anului 1917. Puterile Centrale (în principal Germania și Austro-Ungaria) provocaseră o înfrângere decisivă Italiei în Bătălia de la Caporetto, iar rușii se retrăseseră din război după revoluția bolșevică, eliberând astfel trupe Germane pentru frontul de vest. Hitler își amintește că compatrioții săi „priveau cu încredere" către primăvara anului 1918, când anticipau victoria finală.

REVOLUȚIA DIN NOIEMBRIE ȘI O NOUĂ MIȘCARE

Lucrurile aveau să ia o turnură diferită. Nemulțumirea Germană față de efortul prelungit de război era alimentată de activiști jidani, care cereau constant demonstrații în masă, greve și chiar revoluții împotriva Kaiserului. La sfârșitul lunii Ianuarie 1918 a avut loc o mare grevă în industria munițiilor. Diverse acțiuni ale muncitorilor și revolte au urmat timp de luni de zile. Frontul de vest rezista, dar Germania slăbea pe plan intern.

La mijlocul lunii Octombrie 1918, frontul German de lângă Ypres, Belgia, a fost lovit cu gaz mustar. Ochii lui Hitler au fost grav afectați, iar el a fost trimis la un spital militar din Pasewalk, la nord de Berlin. La sfârșitul lunii octombrie, o revoltă minoră a marinei din Kiel a început să se răspândească în rândul populației generale. Două partide majore conduse de jidani, Social-Democrații (SPD) și Partidul Social-Democrat Independent (USPD), agitând lucrurile au cerut abdicarea Kaiserului – ceea ce s-a întâmplat pe 9 Noiembrie. Activiștii jidani din Berlin și München au declarat apoi state „sovietice independente"; Germania a capitulat oficial pe 11 Noiembrie. După ce praful s-a așternut, s-a format un nou guvern numit 'Weimar', acesta a fost notabil de simpatic intereselor jidănești.

Auzind despre revoluție din patul său de spital, Hitler a fost devastat. Toate eforturile și sacrificiile făcute pe front s-au dovedit inutile. Agitatorii jidani din țară reușiseră să alimenteze nemulțumirea locală până în punctul în care Kaiserul a fost alungat de la putere. Revoluționarii au preluat apoi puterea și au capitulat imediat în fața inamicului. Aceasta a fost infama „lovitură pe la spate" care avea să bântuie naționaliștii Germani ani de zile. Și acesta a fost evenimentul declanșator care l-a determinat pe Hitler să intre în politică.

În Septembrie 1919, lucrând pentru guvern, a primit sarcina de a investiga și raporta un grup puțin cunoscut numit Deutsche Arbeiterpartei, sau Partidul Muncitorilor Germani (DAP). În cele din urmă, s-a alăturat grupului și a preluat rapid un rol de conducere. Până la începutul anului 1920, discursurile lui Hitler atrăgeau sute sau chiar mii de oameni. Pe 24 Februarie, el a anunțat că partidul va fi cunoscut de acum înainte sub numele de Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani, sau NSDAP – „naziști", în limbajul detractorilor săi. Cu această „primă mare adunare", Hitler închide primul volum al cărții sale.

Noua mișcare a crescut rapid. Hitler și-a oficializat conducerea în Iulie 1921. O serie de evenimente publice furtunoase și ocazional violente au avut loc în lunile următoare. În Noiembrie 1922, compatriotul său ideologic Mussolini a preluat puterea în Italia, ceea ce a susținut atât

eforturile Național-Socialiste pe plan intern, cât și reputația lor internațională. Pe 21 Noiembrie, *New York Times* a publicat primul său articol major despre Hitler: „Un nou idol popular se ridică în Bavaria." Descriind naziștii drept „violent antisemiți" și „reacționari", dar „bine disciplinați," *NYT* îi considera „potențial periculoși, deși nu pentru viitorul apropiat." Și, într-adevăr, avea să mai treacă 10 ani până când aceștia să preia puterea în Germania.

La scurt timp după aceea, alte evenimente aveau să favorizeze Național-Socialiștii. Franța a ocupat valea Ruhrului în Ianuarie 1923, invocând o presupusă încălcare a Tratatului de la Versailles; acest lucru a fost perceput ca o insultă gravă la adresa suveranității Germane. Tot în această perioadă, infama hiperinflație Germană a început să-și facă simțită prezența, distrugând economiile Germanilor de rând și forțându-i să transporte coșuri de bani pentru cele mai mici achiziții. Până la sfârșitul anului, Germania era în plină criză financiară. Acest context i-a determinat pe Hitler și conducerea NSDAP să plănuiască o preluare revoluționară a München-ului pe 9 Noiembrie 1923.

Acest „puci" sau „lovitură de stat" a eșuat. Într-un schimb scurt de focuri, 16 naziști și patru polițiști au fost uciși. Hitler și ceilalți lideri au fost arestați în câteva zile, judecați în Februarie 1924 și condamnați la pedepse ușoare cu închisoarea. În total, Hitler a petrecut aproximativ 13 luni în detenție, fiind eliberat în Decembrie același an. În această perioadă, el a dictat ceea ce avea să devină Mein Kampf!

Se pare că Hitler dorea să-și intituleze noua carte: „Patru ani și jumătate de luptă împotriva minciunilor, prostiei și lașității." Editorul a sugerat însă un titlu mai scurt: „Lupta mea" sau *Mein Kampf.* Cartea a fost publicată inițial în Iulie 1925.

Ulterior, Hitler a început un al doilea volum, mai scurt, pentru a-și completa programul. Acesta a apărut în Decembrie 1926. În anul următor, cele două volume au fost ușor revizuite și combinate într-o singură lucrare. Această „a doua ediție" a *Mein Kampf*, publicată în 1927, când Hitler avea 38 de ani, este versiunea utilizată în traducerea prezentă.

SINTEZELE CAPITOLELOR

Este util să oferim un rezumat foarte scurt al principalelor teme ale fiecăruia dintre cele 27 de capitole ale cărții.

Volumul I

Capitolul 1: În casa părinților mei. Viața timpurie a lui Hitler. Relația cu părinții săi. Educația timpurie. Interesul pentru istorie și artă. Naționalismul în formare. Acoperă perioada de la nașterea sa, în 1889, până la moartea mamei sale, la sfârșitul anului 1907, când Hitler avea 18 ani.

Capitolul 2: Ani de studiu și suferință la Viena. Perioada petrecută singur la Viena. Marxismul și jidănimea internațională ca principale amenințări. Evaluarea și critica guvernului vienez. Viața clasei muncitoare. Studiul Partidului Social Democrat și influența sa jidănească. Rolul sindicatelor. Antisemitism în formare. Studiul rolului distructiv al marxismului.

Capitolul 3: Reflecții politice generale din perioada petrecută la Viena. Observații despre politica Austriacă și democrația reprezentativă. Eșecurile statelor multietnice. Critica democrației occidentale. Deficiențele „regulii majorității". Declanșarea mișcării Pan-Germane. Conflictele nefericite cu Biserica Catolică. Antisemitismul și religia. Acoperă perioada până la vârsta de 23 de ani (1912).

Capitolul 4: München. Mutarea la München. Critica alianțelor Germane. Patru posibile direcții ale politicii Germane. Creșterea populației și nevoia de spațiu vital. Necesitatea unei alianțe cu Anglia. Prima discuție despre rolul Arianilor. Marxismul ca inamic mortal. Acoperă perioada până la mijlocul anului 1914.

Capitolul 5: Războiul Mondial. Declanșarea Primului Război Mondial. Hitler se înrolează la vârsta de 25 de ani. „Botezul focului."

Capitolul 6: Propaganda de război. Rolul și necesitatea propagandei. Utilizarea eficientă de către Anglia; eșecul Germaniei.

Capitolul 7: Revoluția. Desfășurarea Marelui Război. Rănit la sfârșitul anului 1916. Jidanii și atitudinile negative predominante în München. Greva muncitorilor din armament la începutul anului 1918. Intoxicație cu gaz muștar în Octombrie 1918, la vârsta de 29 de ani. Revoluția din Noiembrie.

Capitolul 8: Începutul activității mele politice. Perioada postbelică în München. Necesitatea unui nou partid. Rolul negativ al capitalismului global.

Capitolul 9: „Partidul Muncitorilor Germani". Întâlnirea cu Partidul Muncitorilor Germani (DAP). Primele ședințe. Se alătură DAP ca membru nr. 7, la vârsta de 30 de ani.

Capitolul 10: Cauzele colapsului. Analiza colapsului Imperiului German în 1918. Dominanța capitalismului internațional. Efectul presei asupra maselor. Controlul jidănesc asupra presei. Combaterea epidemiei de sifilis. Decăderea culturală în arta modernă. Ineficiența parlamentului. Armata ca sursă de disciplină.

Capitolul 11: Națiune și rasă. Teoria rasială detaliată. Natura tinde să îmbunătățească speciile. Amestecul rasial între tipurile „superioare" și „inferioare" duce la decădere fizică, morală și culturală. Arianii ca adevărații fondatori ai civilizației. Tendința Ariană spre sacrificiu de sine. Arian versus jidan. Jidanii ca paraziți. „Religia" falsă a jidanilor. Examinare extinsă a „căii jidanilor" – aspecte istorice, sociologice și politice. Viziunea marxistă asupra lumii. Subversiunea jidănească a democrației. Efectele negative ale impurității rasiale.

Capitolul 12: Prima perioadă de dezvoltare a NSDAP. Evoluția DAP. Discuție amplă despre necesitatea naționalizării maselor. Cum să organizezi un partid. Obținerea publicității. A doua mare adunare în octombrie 1919. Succesul în creștere. Respingerea „armelor intelectuale". Prima mare adunare cu adevărat masivă în Februarie 1920. Tranziția către NSDAP.

Volumul II

Capitolul 1: Viziunea asupra lumii și partidul. Corupția democrației. Conceptul de „folkish" (popular). Transformarea idealurilor în practică. Marxismul promovează egalitatea rasială. Statul trebuie să servească o funcție rasială: promovarea celor mai buni.

Capitolul 2: Statul. Trei concepte convenționale despre stat. Statul ca mijloc pentru un scop: avansarea rasei umane. Trebuie să mențină integritatea rasială. Minoritățile puternice ajung să conducă. Amestecul rasial duce la decădere. Statul trebuie să promoveze copiii sănătoși. Teorie eugenică de bază. Educația „folkish" (populară) pentru forță fizică, mentală și morală. Promovarea voinței, determinării, responsabilității. Meritocrație.

Capitolul 3: Subiecți și cetățeni. Cetățenia bazată pe rasă. Trei clase: cetățean, subiect, străin.

Capitolul 4: Personalitatea și conceptul „folkish" (popular) al statului. Principiul aristocratic. Valoarea individului. Marxismul promovează gândirea de masă. Conducerea guvernamentală de către cei mai buni indivizi, nu de către majoritate.

Capitolul 5: Viziunea asupra lumii și organizarea. Necesitatea unei viziuni de necompromis asupra lumii. Necesitatea unui leadership decisiv. Programul în 25 de puncte al NSDAP este de neclintit. Doar NSDAP este cu adevărat „folkish".

Capitolul 6: Lupta timpurie – Semnificația discursului. NSDAP trebuie să domine opinia publică. Trebuie să lupte împotriva opiniilor comune. Brest-Litovsk și Versailles. Importanța cuvântului vorbit. Marxismul a prosperat prin discursuri. Necesitatea adunărilor masive.

Capitolul 7: Lupta cu Frontul Roșu. Reluarea autobiografiei, din 1920. Adunările masive burgheze slabe. Necesitatea publicității. Controlul adunărilor masive. Proteste violente. Steagul și simbolul partidului: svastica. Prima utilizare în vara anului 1920. Puterea partidului până la începutul anului 1921. Adunarea masivă din 3 februarie la Circus Krone. Tentative de perturbare.

Capitolul 8: Cel Puternic Este Cel Mai Puternic Singur. Dreptul de prioritate. Multe mișcări „folkish". Futilitatea compromisului și a coalițiilor.

Capitolul 9: Idei de Bază despre Semnificația și Organizarea SA. Cei trei piloni ai autorității. În război, supraviețuirea celor inferiori. Desertorii și revoluționarii jidani din noiembrie 1918. Capitularea burgheză. Necesitatea unui mare ideal. Crearea SA (trupele de șoc). NSDAP nu este nici secret, nici ilegal. SA ca luptători antrenați. Marșul spre Coburg în octombrie 1922. Ocupația franceză a Ruhr-ului.

Capitolul 10: Federalismul ca o Mască. Industria de război în primul război mondial. Bavaria versus Prusia ca diversionism. Kurt Eisner, revoluționar jidan. Creșterea antisemitismului din 1918. Catolici versus protestanți ca diversionism. Federație versus unificare. Opoziția față de Weimarul jidănesc.

Capitolul 11: Propaganda și Organizare. Rolul propagandei. Susținători și membri. Necesitatea unei creșteri restricționate. Principiul conducătorului versus regula majorității. Dobândirea Volkischer Beobachter. Construirea partidului. Dizolvarea pe 9 noiembrie 1923.

Capitolul 12: Întrebarea despre Sindicate. Întrebarea despre Sindicate. Necesitatea sindicatelor. NSDAP trebuie să formeze un sindicat. Sindicatul în serviciul poporului. Prioritatea viziunii asupra lumii.

Capitolul 13: Politica Alianțelor Germane Postbelice. Politica externă ca mijloc de promovare a interesului național. Unificarea poporului German. Anglia împotriva Germaniei. Franța împotriva Angliei. Necesitatea unei alianțe cu Anglia și Italia. Jidanii caută cucerirea lumii, contaminarea rasială. Problema Tirolului de Sud. Jidanii se opun alianței Germano-Italiene. Doar Italia fascistă se opune jidanilor. Jidanii câștigă putere în America.

Capitolul 14: Orientare Estică sau Politica Estică. Politica față de Rusia este primordială. Prioritate absolută: necesitatea de teritoriu, spațiu vital. Victorie pentru cei puternici. Fără colonii, ci doar un Reich extins. Privirea spre Est. Rusia este condusă de jidani, nu poate fi aliat. Singurele alianțe posibile: Anglia și Italia.

Capitolul 15: Dreptul la Autoapărare. Supunere Germană. Tratatul de la Locarno ca o supunere suplimentară. Franța caută să dezmembreze Germania. Războiul cu Franța este inevitabil. Franța ocupă Ruhr-ul, se opune Angliei. Trebuie să confruntăm și să distrugem marxismul. Eșecul rezistenței pasive a lui Cuno.

Chiar și acest rezumat concis demonstrează natura controversată a textului.

TRADUCERI ANTERIOARE ÎN ENGLEZĂ

Pentru primii câțiva ani de la apariția sa, nu a existat o nevoie reală pentru editorii englezi de a produce o traducere a *Mein Kampf*. Mișcarea Național-Socialistă era mică, limitată mai mult sau mai puțin în zona Bavariei. Avea puține perspective de creștere sau putere reală. Pur și simplu, nu exista prea mult interes pentru un politician bavarez obscur.

Toate acestea s-au schimbat odată cu ascensiunea naziștilor la proeminență națională în anii 1930. Brusc, a apărut necesitatea de a înțelege acest om, Hitler. Un traducător britanic, Edgar Dugdale, a întreprins primul efort de a produce o versiune în engleză în 1931. Se pare că ar fi avut motive ascunse; soția sa, după cum s-a dovedit, era o sionistă notabilă, activă în grupuri jidănești importante din Marea Britanie la acea vreme (vezi Barnes 1980: 4). Cartea a ajuns să fie o ediție foarte prescurtată, acoperind doar aproximativ 40% din textul complet. În cele din urmă, a fost publicată în Anglia de Hurst & Blackett și în SUA de Houghton-Mifflin, la sfârșitul anului 1933.

În 1936, guvernul German a decis să sponsorizeze propria traducere completă în engleză. L-au angajat pe scriitorul și jurnalistul britanic James Murphy. Neexistând încă un al Doilea Război Mondial, Murphy era înclinat să producă o traducere favorabilă și simpatică. În afară de noul efort prezentat aici, aceasta este singura lucrare simpatică existentă. Din păcate, a apărut un conflict cu oficialii naziști, iar Murphy a fost demis undeva în 1938, lăsând proiectul său neterminat. Printr-un proces obscur, Germanii au completat singuri versiunea preliminară a lui Murphy și au publicat-o la sfârșitul anilor 1930. Astăzi, aceasta este cunoscută sub numele de

ediția **Stalag** și este disponibilă în prezent în două forme tipărite: una publicată de Ostara Publications și alta de Elite Minds (denumită „traducerea oficială nazistă în engleză"). A numi această versiune „nefinisată" este o subevaluare; mai multe detalii mai jos.

Până în 1939, apăruseră patru noi versiuni. După demiterea sa, Murphy s-a întors în Anglia și și-a revizuit și completat traducerea, care a fost publicată de Hurst & Blackett. Aceasta este traducerea cunoscută sub numele de „traducerea lui Murphy"; este larg disponibilă pe Internet și prin diverse reeditări. Sub marca Hutchinson, traducerea lui Murphy a fost republicată în 1969 cu o introducere lungă și ostilă scrisă de istoricul britanic D.C. Watt.

În al doilea rând, firma britanică Reynal & Hitchcock a recrutat o echipă de oameni, condusă de Alvin Johnson, pentru a realiza propria traducere. Aceasta era remarcabil de ostilă conținutului cărții și mișcării Național-Socialiste în general. Barnes (1980: 85), de exemplu, citează o sursă bine informată: „Alvin Johnson... era un adversar înfocat al lui Adolf Hitler".

Un al treilea editor, compania americană *Stackpole Sons*, a produs o versiune sub îndrumarea unui editor jidan, *William Soskin*. Acesta a angajat un socialist jidan, *Ludwig Lore*, pentru a scrie prefața. Previzibil, și acest efort a fost ostil. Soskin a fost dat în judecată cu succes de Houghton-Mifflin pentru încălcarea drepturilor de autor, iar producția a fost oprită după doar câteva luni.

Ultima lucrare din 1939 a fost o a doua ediție prescurtată, realizată de jurnalistul american și viitor senator *Alan Cranston*. Cranston a fost și el dat în judecată și a pierdut procesul, dar nu înainte de a vinde, se pare, câteva sute de mii de exemplare.

Nemulțumiți de traducerea prescurtată a lui Dugdale, *Houghton-Mifflin* a început o nouă traducere integrală, încredințată scriitorului jidan-German *Ralph Manheim*. De asemenea, au solicitat o scurtă introducere de la jurnalistul jidan-German *Konrad Heiden*. Așa cum era de așteptat, și această producție a fost flagrant ostilă. Cartea a apărut în 1943 și a fost tipărită continuu de atunci. Până în prezent, versiunea lui Manheim funcționează ca traducerea „oficială" a *Mein Kampf*; este cea citată de aproape toți academicienii și jurnaliștii. Cea mai recentă ediție Houghton, publicată în 1998, include o introducere scrisă de binecunoscutul sionist jidan *Abraham Foxman*. Este clar că puține lucruri s-au schimbat de-a lungul anilor.

Timp de câteva decenii, acestea au fost traducerile existente în limba engleză. Apoi, în 2009, un om de afaceri necunoscut, *Michael Ford*, a produs propria traducere auto-publicată prin *Elite Minds*. Această ediție are mai multe neajunsuri, după cum se explică mai jos.

Un exemplu al diferențelor dintre aceste eforturi poate fi observat chiar în primele cuvinte ale cărții. În traducerea prezentă, capitolul 1 este intitulat *„În Casa Părinților Mei"* (*Im Elternhaus*). Prima propoziție: *„Astăzi consider drept o mare șansă faptul că destinul a ales Braunau-pe-Inn ca loc al nașterii mele."* (*Als glückliche Bestimmung gilt es mir heute, dass das Schicksal mir zum Geburtsort gerade Braunau am Inn zuwies.*) Prin contrast, tabelul de mai jos oferă titlul capitolului și primele câteva cuvinte din diferitele traduceri.

Traducere	Capitolul I	Cuvinte inițiale
Dugdale	Casa Mea	Astăzi consider un avantaj faptul că soarta...
Johnson	Acasă	Astăzi consider o mare șansă faptul că soarta...
Murphy ('Stalag')	Casa Mea	Astăzi consider un semn bun faptul că destinul...
Murphy ('standard')	În casa alor mei părinți	Astăzi s-a dovedit norocos pentru mine faptul că destinul...
Manheim	În Casa Părinților Mei	Astăzi mi se pare providențial faptul că soarta...
Soskin	Casa Copilăriei	Astăzi privesc ca pe o schimbare fericită faptul că soarta...
Ford	Casa Copilăriei	Astăzi sunt mulțumit că soarta a ales orașul...

Variabilitatea chiar și a acestei fraze introductive simple este remarcabilă. Ne putem imagina problemele implicate în traducerea gândurilor mult mai complexe care urmează.

DE CE O NOUĂ TRADUCERE?

Se întâmplă că fiecare dintre traducerile anterioare are probleme și dezavantaje majore pentru un cititor modern de limbă engleză.

Cele două versiuni principale – Murphy și Manheim – sunt scrise în stilul scriitorilor britanici de la începutul secolului al XX-lea. Ele utilizează o gamă largă de expresii și ortografii arhaice britanice care fac lectura incomodă. Mai rău, încearcă să urmeze prea literal stilul original al lui Hitler. Ca majoritatea Germanilor din acea perioadă, Hitler scria fraze lungi, aranjate în paragrafe complexe și extinse. Manheim urmează acest stil religios, în detrimentul cititorului; Murphy, cel puțin, împarte ocazional frazele lungi în segmente mai ușor de citit.

Cel mai grav dintre toate, ambele traduceri majore sunt pur și simplu rezultatele unor eforturi slabe. Nu sunt ușor de citit. Cititorul întâlnește în mod repetat pasaje stângace, incoerente sau de neînțeles. Nu există aproape deloc fluiditatea și puterea lirică a originalului German. În cazul său, Murphy își asumă o cantitate considerabilă de „licență a traducătorului," introducând o terminologie și un limbaj nejustificat sau omisiuni deliberate. Manheim este mai literal, dar în cele din urmă abia dacă este mai lizibil. Cititorului îi este suficient să răsfoiască câteva fragmente din oricare dintre texte pentru a înțelege situația.

Acest lucru este, cel puțin, regretabil. Pare aproape ca și cum editorii ar fi intenționat, sau cel puțin preferat, ca traducerile să fie dificile de citit.

Cu siguranță, acest lucru limitează circulația ideilor lui Hitler și face mai ușor să fie respinse – o situație convenabilă pentru numeroșii critici ai cărții.

Cu excepția lui Murphy, toate edițiile standard își trădează intențiile prin comentarii agresive, ostile și calomnioase în introducerile lor. Luați în considerare selecția de remarci:

Johnson: Hitler „nu este un artist în expresia literară” și „este indiferent față de gramatică și sintaxă.” Cartea este „un eseu de propagandă scris de un partizan violent” care „deformează adevărul istoric” sau „îl ignoră complet.” Discuțiile lui Hitler despre rasă pot fi respinse în siguranță, deoarece „cei mai mari antropologi ai secolului 20 sunt de acord că 'rasa' este un cuvânt practic lipsit de sens.”

Lore: „Nu pot concepe vreo carte pe care să o aprob mai puțin decât aceasta.” Cartea are „un stil atroce” și „nenumărate contradicții.” În esență, este „o revărsare de perversiune morală, falsificare stângace, ură vitriolantă și denunțare violentă.”

Manheim: Hitler este un „paranoic” care ne oferă „fapte dezlânate” și „zboruri în mare parte de neînțeles de fantezie wagneriană.” El creează „o lume de vis,” una „fără culoare și mișcare.”

Heiden: *Mein Kampf* a fost scris „cu o ură albă incandescentă.” Este „lipsită de fundament, nedocumentată și prost scrisă.” „Cartea poate fi numită un fel de Biblie satanică.”

Watt: Cartea este „lungă, bombastică, repetitivă și extrem de prost scrisă.” „Majoritatea afirmațiilor de fapt... sunt demonstrabil false.” Oferă „un stil German intolerabil de prolix și o totală lipsă de precizie intelectuală.” Ca lucrare de filozofie politică, „nu are nicio pretenție să fie luată în serios.” Teoria rasială a lui Hitler este „un amestec mistic rasist de pseudo-știință Ariană și istoricism fals.” Lucrarea este consecventă, dar aceasta „doar trădează teribila consistență a nebuniei.” În cele din urmă, Hitler nu este altceva decât un „maestru al prostului digerat, al necoptului și al neadevărului.”

Foxman: Teoriile lui Hitler „au fost de mult timp discreditate.” Cartea este „o lucrare a urâțeniei și depravării.” Este „nesigură ca sursă de date istorice,” plină de „minciuni, omisiuni și jumătăți de adevăr.” Stilul „atroce” al cărții, „divagațiile copilărești și absorbția narcisistă de sine” sunt evidente. Teoriile sale sunt „extremiste, imorale și par să promită război.” „Planul nebunesc” al lui Hitler este „absurd” și chiar „comic”. În general, „o lucrare ridicolă”.

Orice traducător, editor sau redactor care ar include astfel de cuvinte nu poate fi considerat de încredere pentru a face o muncă onestă. Intenția de a influența cititorul este clară. Cu siguranță, nu există nicio preocupare pentru a oferi autorului o lectură corectă și obiectivă. De fapt, exact opusul.

Traducerea recentă realizată de Ford, deși nu este în mod deschis ostilă, are mai multe alte defecte majore. Ford nu are acreditări vizibile, nu e un istoric editorial și nu are nici documentar legat de astfel de lucrări academice. Notele sale „înăuntrul textului” sunt stângace și distrag atenția. Cartea include multe „fotografii” amatoricești și caricaturale. Nu are index. Și editura sa auto-publicată, Elite Minds, pare a fi un fel de grup ecologist care se concentrează pe ecologia rechinilor, dintre toate lucrurile. Acest lucru este nefericit; ultimul lucru de care publicul are nevoie este o altă versiune înșelătoare, greșit concepută și necalificată a cărții *Mein Kampf*.

„Ediția nazistă” sau „Stalag” a traducerii lui Murphy are propriile sale probleme. Versiunea publicată de Elite Minds pretinde a fi autentică, ceea ce înseamnă că au păstrat toate defectele originale de gramatică, punctuație și ortografie. Rezultatul este aproape de necitit. Ediția Ostara remediază multe dintre aceste probleme, dar totuși se citește prost. Rupe paragrafele lungi, dar într-un grad extrem; se găsesc de obicei paragrafe formate dintr-o singură propoziție, ca într-un ziar. Această abordare distruge fluxul și conexiunea ideilor. Și niciuna dintre versiuni nu are index sau note explicative.

BENEFICIILE NOII TRADUCERI

Lucrarea prezentă abordează și rezolvă multe dintre aceste neajunsuri nefericite.

Subtitluri au fost adăugate în text, cu bold. Originalul German utiliza astfel de subtitluri, dar doar în partea de sus a fiecărei pagini. Cititorul nu știa astfel unde începea de fapt o nouă secțiune. Aceste subtitluri au fost traduse și introduse în punctele corespunzătoare, direct în text. Această schimbare simplă îmbunătățește considerabil lizibilitatea, organizând clar narațiunea și fragmentând pasaje textuale lungi.

S-a pus un mare accent pe lizibilitate, fără a sacrifica acuratețea. Textul în limba engleză se citește lin și natural.

De asemenea, au fost folosite numeroase contracții: it's, I'm, isn't și așa mai departe. Acest lucru îmbunătățește din nou citirea și se potrivește mai bine cu stilul de 'dictare' la persoana I al originalului.

În final, cartea are note de subsol utile și relevante, un index util și o bibliografie a materialului secundar relevant.

SUBIECTE CONTROVERSATE

Este de la sine înțeles că această carte este controversată. De fapt, ar putea fi numită cea mai controversată carte din istorie. În această calitate, persoana obișnuită este mai mult sau mai puțin garantată că va primi o relatare distorsionată și părtinitoare despre ea, în funcție de câte știe deja. Și acesta este primul punct de remarcat: puțini oameni, chiar și așa-zișii experți, știu cu adevărat ce conține această carte. Chiar și oamenii foarte educați pot să vă spună aproape nimic despre ea. Vor recunoaște titlul și autorul, desigur, și poate știu aproximativ când a fost scrisă. Dar nu mai mult. Cartea a fost cenzurată funcțional în Occident timp de decenii. Iar atunci când academicienii sau jurnaliștii sunt obligați să o abordeze, este întotdeauna în termeni calomnioși și defăimători. Acesta este cel mai clar exemplu că în acest text se întâmplă ceva important—ceva ce cei mai mulți ar prefera să rămână necunoscut.

Dintre numeroasele afirmații și subiecte controversate ale lui Hitler, patru merită o mențiune scurtă aici: Național-Socialismul, teoria rasială, religia și jidanii.

Dintre numeroasele hiperbole simpliste și suprautilizate din lexiconul modern, utilizarea termenului „nazist” se numără cu siguranță printre cele mai rele. Este un sinonim grosolan și

aproape comic pentru rău, ură, cruzime, tiranie și așa mai departe. Acest lucru este consistent cu demonizarea generală a tot ceea ce are legătură cu Hitler.

„Nazist" este, desigur, o abreviere pentru Național-Socialist (care era *Nationalsozialist*). A fost inspirată de un termen anterior, „Sozi," care era o abreviere pentru *Sozialdemokrat*, referindu-se la Partidul Social-Democrat care exista încă din mijlocul anilor 1800. Hitler și colegii săi foloseau rar termenul „nazist," considerându-l, în general, derogatoriu—deși Goebbels a scris un eseu și o carte scurtă intitulată *Nazi-Sozi*.

Ca ideologie, Național-Socialismul este profund neînțeles. Socialismul—definit în linii mari ca control guvernamental și supraveghere a cel puțin anumitor aspecte cheie ale economiei și redistribuirea bogăției către sectoare economice mai bine direcționate. Naționalismul pune un accent mare pe bunăstarea națiunii-stat și a locuitorilor săi tradiționali. Este orientat spre interior, mai degrabă decât spre exterior. Tinde spre independență economică și autonomie, mai degrabă decât spre globalizare, interconectivitate și interdependență. Susține și întărește etnicitatea și cultura dominantă, și devalorizează pe cea a minorităților.

Așa cum stau lucrurile, Statele Unite ale Americii nu se încadrează nici în categoria statelor socialiste, nici în cea a statelor naționaliste. Astfel, mass-media și elitele economice și politice tind să respingă sau să abuzeze de aceste două concepte. Americanii sunt practic spălați pe creier să creadă că socialismul este rău - și că naționalismul este semnul distinctiv al autocraților grosolani și primitivi, fiind catalogați drept "rasiști". Acest fapt este revelator; Elita puterii Americane nu dorește ca cineva să aibă impresia că ceva asemănător Naționalismului sau Socialismului - sau, Doamne ferește, Național-Socialismului - ar putea deveni o ideologie plauzibilă.

Acum, este adevărat că forma de Național-Socialism a lui Hitler a mers mai departe decât aceste concepte de bază. A vizat în mod explicit marxiștii, jidanii și capitaliștii globali ca dușmani ai poporului German. De asemenea, a urmărit înlocuirea democrației reprezentative cu un guvern mai eficient și mai responsabil, centralizat. Hitler a avut argumente raționale pentru toate aceste probleme, așa cum explică în cartea sa.

În ceea ce privește antisemitismul, oricât de antisemit ar fi fost Hitler, este surprinzător cât de ușor scapă jidanii. Li se interzice cetățenia și, prin urmare, orice rol în guvern sau presă. Recent (din August 1914), imigranții jidani, ca toți imigranții, trebuie să plece. Și perspectiva Național-Socialistă asupra libertății religioase 'luptă împotriva spiritului materialist jidănesc' (punctul 24 din cele 25 de puncte ale programului NSDAP). Dar nu există amenințări de a-i încarcera sau ucide pe jidani. Rezidenții jidani de lungă durată pot rămâne în țară. Fără confiscarea averii, cu excepțiile menționate. Și cu siguranță nimic care să sune ca un 'holocaust' iminent.

TEORIA RASIALĂ

Mein Kampf conține numeroase referințe despre „sânge" (*Blut*) și „rasă" (*Rasse*). În Occident, acest lucru este întotdeauna prezentat în cei mai negativi termeni posibili, ca o formă de rasism demonic, plin de ură. Dar trebuie să realizăm că astfel de discuții erau comune la începutul

secolului al XX-lea. Terminologia lui Hitler, deși astăzi - pentru cei mai spălați pe creier - sună ciudat, era de fapt destul de convențională la acea vreme.

Prin urmare, o interpretare literală a unor astfel de cuvinte este înșelătoare. În terminologia modernă, „rasa" lui Hitler este mai bine înțeleasă ca „etnicitate". El era mai mult un etnicist decât un rasist. Chemarea sa pentru justiția „rasei Germane" este, în realitate, în numele Germanilor etnici — *Volk*. În acest sens, viziunea sa este mult mai puțin amenințătoare decât este adesea portretizată. Da, el a privit Germanii etnici ca fiind superiori. Da, el a dorit tot ce era mai bun pentru poporul său. Da, nu era prea interesat de bunăstarea minorităților sau a altor naționalități. Acesta nu este deloc un păcat. Mulți oameni din întreaga lume luptă astăzi pentru exact astfel de lucruri, pentru propriile lor etnicități. Și au dreptate să facă asta.

Chiar și astăzi, este rezonabil și adecvat să se discute problemele legate de rasă. Este un termen relevant în taxonomia biologică, indicând cea mai înaltă subgrupare a speciei *Homo sapiens*. Prin unele relatări, există trei rase: Albă/Caucaziană, Neagră/Negroidă și Mongoloidă/Asiatică. În cadrul fiecărei rase, avem diferitele „etnicități" — dintre care există peste 5.000 la nivel mondial.

Prin această măsură, lui Hitler îi păsa puțin de rasă. A făcut câteva comentarii disprețuitoare despre negri, dar nimic care să nu fie standard la acea vreme. De fapt, a admirat anumite popoare din rasa asiatică, în special japonezii. Dar principala sa preocupare era legată de diversele etnii Albe. A căutat o poziție de putere și influență pentru Germanii etnici; a căutat alianțe cu britanicii etnici; și a încercat să se opună jidanilor etnici. El era un etnicist.

Apoi, există faimoasa discuție a lui Hitler despre „Arian". În afară de menționarea sa în altă parte în carte, aceasta este discutată în detaliu în capitolul 11. Deși nu există nicio mențiune despre vreun „supraom" — nicio referință la *Übermensch*-ul lui Nietzsche, de exemplu — este clar că Hitler vedea Arianul ca fiind cel mai înalt tip uman, cea mai mare etnie, motorul și creatorul civilizației. Este de remarcat faptul că el nu definește niciodată ce este un Arian; mai degrabă, aflăm doar ce nu este un Arian: nu este negru, nu este oriental și cu siguranță nu este jidan. Jidanul este anti-Arian, opusul-Arian, partea întunecată și coruptă. Arianul construiește, jidanul distruge. Arianul produce, jidanul consumă. Arianul este idealist, jidanul este materialist.

Arianul este în mod ultimativ distins nu prin inteligența sa superioară, nici prin creativitatea sa mare, ci mai ales prin altruismul său: Arianul este o persoană care se sacrifică, lucrând mai mult decât oricine altcineva în beneficiul societății. Astfel, el construiește civilizația și cultura, răspândindu-le în întreaga lume. Non-arienii, în măsura în care au o cultură, o obțin de la Arieni, chiar dacă o personalizează pentru propriile lor nevoi. Dar sursa originală și susținătorul este Arianul care se sacrifică pe sine.

Cuvântul „Arian" are o origine interesantă și nu are nimic de-a face cu Germanii. Provine din cuvântul sanscrit *arya*, care înseamnă „nobil". Inițial, se referea la oamenii și limba care s-au mutat în India din nord, în jurul anului 1500 î.Hr. În sistemul de caste indian, Arienii au devenit Brahmanii — cea mai înaltă și mai nobilă castă. Ei erau cei care au cultivat limba sanscrită și, în cele din urmă, dezvoltat cultura Indiană. Și un punct final de interes: acești imigranți din nord

proveneau din regiunea care astăzi este cunoscută ca platoul Iranian. De fapt, cuvântul „Iran” derivă direct din „Arian”; Iranienii erau printre Arienii originali.

Neavând o cunoaștere profundă a istoriei antice și neavând acces la internet, Hitler știa puțin despre toate acestea. El pur și simplu a preluat utilizările anterioare Germane și europene. De fapt, discuțiile despre Ariani ca o rasă superioară datează de mai multe decenii înaintea lui. A fost o temă principală în *Essay on the Inequality of the Human Races* al francezului Arthur de Gobineau, din 1855. Și a fost proeminent în cartea lui Houston Chamberlain, autor britanic devenit German, Fundamentele secolului al XIX-lea, publicată în 1899. Până când Hitler a citat termenul, acesta era deja demodat.

DESPRE RELIGIE

Printre alte calomnii, Hitler este adesea portretizat ca un ateu lipsit de Dumnezeu, un adorator al diavolului, anticristul sau un fel de păgân maniac. De fapt, nu a fost nimic din toate acestea.

Mai degrabă, Hitler a fost, în general, susținător al Creștinismului. El a numit-o „Religia Iubirii” și s-a referit la Iisus, ca fiind „sublimul său fondator” (volumul 1, capitolul 8). De asemenea, el credea în separarea bisericii de stat: „partidele politice nu au dreptul să se amestece în chestiuni religioase” (capitolul 10). În capitolul 11, el a condamnat jidanii deoarece aceștia batjocoresc religia și portretizează etica și moralitatea ca fiind „sentimente demodate”.

Viziunea sa asupra lui Dumnezeu este destul de intrigantă. Deseori, el face referire la un fel de divinitate cosmică sau putere divină, dar în termeni neconvenționali. Găsim numeroase referințe, de exemplu, la *Schicksal* — soarta sau destinul. În capitolul 5, citim despre „Zeița Destinului” (*Schicksalgöttin*). În capitolul 7, scrie despre „Providență” (*Vorsehung*), „Doom” sau „Soartă” (*Verhängnis*), și „Domnul” (*Herrn*). În alte părți, găsim referințe la „Șansă” (*Zufall*) și „Creatorul etern” (*ewigen Schöpfer*). Volumul unu se încheie cu o referire la „Zeița Răzbunării Necruțătoare” (*die Göttin der unerbittlichen Rache*). Acestea nu sunt simple metafore. Par să reprezinte un fel de recunoaștere a unor puteri superioare în cosmos, dar nu cele din religiile tradiționale.

În cele din urmă, Hitler a fost cel mai dezgustat de materialismul crud: căutarea banilor și a puterii materiale. Această viziune nu are niciun concept de idealism, nicio noțiune de spiritualitate, nicio viziune asupra unor puteri superioare din univers. Materialismul era esența atât a marxismului, cât și a capitalismului — și ambele erau întruchipate de jidan. De aceea, aceste lucruri sunt dușmanul mortal al oricui căuta scopuri mai înalte în viață.

Hitler însuși nu era un fan al dogmei religioase, dar pare să fi imaginat un viitor care se îndrepta spre un nou tip de spiritualitate, unul aliniat cu funcționarea naturii. Poate că cel mai bine îl putem privi din punct de vedere „spiritual, dar nu religios” — o viziune care este, de altfel, destul de răspândită astăzi.

DESPRE JIDANI

Mai mult ca orice, Hitler este astăzi inevitabil descris ca un antisemit. Trebuie să fim clari: acest lucru este absolut adevărat. Există multe minciuni răspândite despre Hitler, dar aceasta nu este una dintre ele. Cheia este să înțelegem de ce avea această viziune.

În a doua jumătate a capitolului 2, el descrie în detaliu descoperirea sa treptată a rolului și efectului nociv al jidanilor în societate. El își amintește că, în tinerețe, cunoscuse un singur băiat jidan, dar nu avea sentimente particulare față de acesta. Nici măcar nu auzise prea mult vorbindu-se despre jidani până la adolescență, și chiar și atunci doar în contexte politice vag negative. Când s-a mutat la Viena la vârsta de 15 ani, a întâlnit un oraș cu 2 milioane de locuitori, dintre care 10% erau jidani. La început, abia i-a observat. Când a făcut-o, i-a privit ca pe reprezentanți ai unei religii destul de ciudate, dar, fiind în general tolerant față de diversitatea religioasă, nu le-a acordat prea multă atenție. Era deranjat de presa antisemită. După cum spune el: „din motive de toleranță umană, m-am opus ideii ca [jidanul] să fie atacat pentru că avea o altă credință".

Dar apoi Hitler a început să acorde atenție presei dominante. Erau informative și liberale, dar adesea ostentative și stridente. Păreau dornice să câștige favoarea monarhiei corupte. Și erau uniform critice față de Kaiserul German și de poporul său. El a observat că unele ziare antisemite erau de fapt mai sceptice față de autoritățile vieneze și mai deschise în privința Germanilor. În același timp, și-a dat seama că jidanii erau mai numeroși decât crezuse anterior. De fapt, anumite districte din Viena erau populate de jidani în proporție de 50% sau chiar mai mult. Și toți păreau să susțină o ideologie ciudată: sionismul.

Mai mult, erau vizual și fizic respingători. Caftanele lor negre și șuvițele împletite păreau comice. Aveau propriul lor concept ciudat de „igienă": „Faptul că nu erau iubitori de apă era evident de la prima privire." Miroseau urât: „Mirosul acelor oameni în caftane adesea îmi provoca greață." Acest lucru era completat de „hainele neîngrijite și înfățișarea generală lipsită de noblețe". În ansamblu, o priveliște jalnică.

Cel mai rău dintre toate, ascuns în interiorul lor, era „putreziciunea morală". Jidanii păreau să fie implicați în tot felul de activități dubioase, lipsite de etică și ilegale. Hitler a început să studieze situația în detaliu. „Faptul era că 90% din toată literatura murdară, gunoiul artistic și idioțeniile teatrale trebuiau puse în contul unui popor care forma cu greu 1% din națiune. Acest fapt nu putea fi negat."

Pornografia, arta și teatrul indecent, prostituția, traficul de persoane... toate puteau fi legate de jidani.

Faima presei vieneze dominante, a descoperit Hitler, era aproape complet o întreprindere jidănească. Scriitorii jidani lăudau în mod repetat actorii, autorii și oamenii de afaceri jidani. Persoanele, evenimentele și politicile favorabile jidanilor erau elogiate, iar cele dezavantajoase erau condamnate. Chiar și partidul dominant politic, Social-Democrații, s-a dovedit a fi condus de jidani. În fața acestei realizări, Hitler spune: „mi-a căzut vălul de pe ochi." Întregul tipar a devenit clar: o presă jidănească care sprijinea un sistem politic jidănesc, în timp ce alți jidani profitau de corupția morală a poporului. Profit și putere cu orice preț; minciuni și înșelăciune fără scrupule; și

o totală lipsă de preocupare pentru corectitudine, democrație, bunăstarea umană sau chiar decența umană. „Treptat, am ajuns să-i urăsc," a spus el.

La scară globală, situația era chiar mai rea. Marxismul – produsul unui jidan, Karl Marx – era promovat de jidani în Europa și în alte regiuni ale lumii. Aceasta căuta să domine și să controleze atât domeniile umane, cât și cele naturale. Acesta urmărea să niveleze toate diferențele sociale, subminând astfel ordinea naturală în care cei mai capabili oameni prosperă în mod corect. În esență, era o doctrină și un mijloc prin care jidanii puteau prelua controlul fără milă asupra națiunilor întregi. Odată ce acest lucru se întâmpla, mii sau chiar milioane de localnici ar fi murit. Revoluția Bolșevică din 1917 din Rusia era dovada suficientă.

În alte părți ale Europei, ideologia dominantă era capitalismul. Aici, banii dictau. Aici, bancherii și mogulii corporativi dictau chiar și regilor. Piețele trebuiau deschise, comerțul internațional promovat, iar împrumuturile erau folosite pentru a extrage bogății de la mase. Și când acești titani ai capitalului erau investigați, se descoperea că, mai des decât nu, erau jidani.

Pentru Hitler, aceste realizări au fost devastatoare. Recunoașterea rolului insidios al jidanilor a fost „cea mai mare revoluție interioară pe care am experimentat-o până acum." Într-adevăr: „De la un cosmopolit sentimental, am devenit un antisemit convins." Nicio opinie ascunsă aici.

Convertirea lui Hitler la antisemitism a fost remarcabilă. În contrast cu opinia comună, nu a fost nici arbitrară, nici irațională. Nu s-a născut cu o ură aprigă față de jidani. A fost un proces pas cu pas, desfășurat pe o perioadă lungă de timp și bazat pe date reale și observații asupra lumii reale. Al lui era un antisemitism rațional. Orice persoană cu demnitate și respect de sine, oricine preocupat de viața umană, oricine angajat în integritatea lumii naturale, va fi în mod necesar antisemit.

În urmărirea lor nemiloasă a propriului interes, jidanii devin dușmanii întregii omeniri. Oricine nu recunoaște acest fapt – și nu acționează în consecință – este un prost.

Omul modern de astăzi se crispează la astfel de afirmații. „Un monstru!" spunem. „Discurs al urii!" „Diavolul!" Și totuși, acestea nu sunt răspunsuri raționale. Omul modern este condiționat să spună astfel de lucruri. Trebuie să fim obiectivi aici. Hitler nu inventa faptele. Observațiile lui erau, în mare parte, adevărate, chiar dacă nu avea acces la date formale sau statistici. Jidanii dominau în Viena și, într-o măsură și mai mare, în Germania. Luați în considerare următoarele cifre, citate de Sarah Gordon (1984: 8-15):

> „Cititorul ar putea fi surprins să afle că jidanii nu au reprezentat niciodată un procent mare din totalul populației Germane; în niciun moment nu au depășit 1,09% din populație în perioada 1871-1933... [Cu toate acestea, jidanii] erau supra-rereprezentați în afaceri, comerț și servicii publice și private... În domeniul afacerilor și comerțului, jidanii... reprezentau 25% din totalul persoanelor angajate în comerțul cu amănuntul și gestionau 25% din vânzările totale...; dețineau 41% din firmele de fier și fier vechi și 57% din alte afaceri metalurgice... Jidanii erau [de asemenea] proeminenți în sectorul bancar privat, fie

> sub proprietate jidănească, fie sub control nejidănesc. Erau deosebit de vizibili în sectorul bancar privat din Berlin, care, în 1923, avea 150 de bănci private (comparativ cu cele de stat) jidănești, față de doar 11 bănci private nejidănești..."

Această tendință era valabilă și în sfera academică și culturală: „Jidanii erau supra-rereprezentați printre profesorii și studenții universitari între 1870 și 1933... Aproape 19% dintre instructorii din Germania erau de origine jidănească... Jidanii erau, de asemenea, extrem de activi în teatru, arte, film și jurnalism. De exemplu, în 1931, 50% dintre cei 234 de directori de teatru din Germania erau jidani, iar în Berlin numărul ajungea la 80%..." Hitler nu își imagina lucrurile.

Mai mult decât atât, jidanii au favorizat într-adevăr monarhia atunci când le-a fost în interes, dar erau rapizi să se revolte dacă puteau obține câștiguri mai mari. Marxiștii jidani reușiseră în Rusia și erau proeminenți în Revoluția din Noiembrie din Germania, făcându-i, parțial, responsabili pentru înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial. Jidanii erau nerăbdători să profite prin orice mijloace posibile: război, corupție, imoralitate, înșelăciune.

Și, în mare parte, erau fanatici sioniști: dedicați creării unui stat jidănesc în Palestina și dispuși să facă orice era necesar pentru a atinge acest obiectiv.

Faptele sunt ceea ce sunt. Putem pretinde că nu există, dar astfel ne amăgim singuri. Mai rău: ne predăm viitorul jidanilor nemiloși, care sunt mai mult decât bucuroși să manipuleze și să exploateze. Eșecul unei națiuni de a înțelege importanța profundă a „Chestiunii Jidănești" nu poate duce decât la prăbușirea sa. Capitolul 11 din primul volum include o analiză detaliată și extinsă a exact acestei situații.

Ce e de făcut? Pentru Hitler, exista o singură concluzie logică: să-i alunge. Aceasta însemna eliminarea lor din societate, din economie și restabilirea controlului asupra mass-mediei și guvernului. Însemna crearea unei societăți *Judenrein*, sau „liberă de jidani," o societate eliberată de manipularea internă și externă ale intereselor jidănești. De fapt, aceasta era concluzia lui Hitler cu ani înainte să înceapă *Mein Kampf*. La sfârșitul anului 1919, când abia începea să cunoască partidul DAP, a scris o scrisoare unuia dintre superiorii săi despre modul de a răspunde la Problema Jidănească. Această scrisoare timpurie, remarcabilă, se încheie astfel:

> „Antisemitismul rațional... trebuie să ducă la o luptă sistematică și legală împotriva, și la eradicarea privilegiilor pe care le au jidanii față de ceilalți străini care trăiesc printre noi (Legile Străinilor). Obiectivul final, însă, trebuie să fie eliminarea totală a tuturor jidanilor (*die Entfernung der Juden überhaubt*) din mijlocul nostru. Ambele obiective pot fi realizate doar de un guvern de forță națională, niciodată de un guvern de impotență națională." (*în Maser 1974: 215*)

Această viziune nu s-a schimbat în *Mein Kampf*, și aparent nici mai târziu în viața sa. Soluția sa a fost mereu aceeași: alungarea lor. Eliminare totală. Fără milă, dacă era necesar, dar trebuiau să plece.

Iată însă un aspect remarcabil: Cu o excepție minoră, Hitler nu a cerut niciodată în mod explicit uciderea jidanilor. Deși terminologia sa s-a schimbat în timp, cuvintele sale au făcut

întotdeauna referire la o formă de eliminare. Jidanii trebuiau „deportați", „expulzați", „smulși din rădăcini." Rolul și puterea lor în Reich-ul German trebuiau „distruse" sau „lichidate." Dar cuvinte explicite precum „uciderea," „împușcarea," „asasinarea," „gazarea" aproape că nu apar niciodată în discursurile, scrierile sau chiar conversațiile private ale lui Hitler. Chiar și comentatorul ostil Ian Kershaw a fost nevoit să admită acest lucru, cel puțin în ceea ce privește discursurile publice: „Un apel explicit la uciderea [jidanilor] nu poate fi găsit în niciun... discurs" (*1998: 650*).

Kershaw omite însă să informeze cititorul că același lucru este valabil și pentru scrierile și conversațiile lui Hitler.

Cele două cuvinte cele mai controversate pe care Hitler le-a folosit referitor la jidani sunt *ausrotten* și *vernichten*. Sursele care traduc în engleză redau de obicei aceste cuvinte ca „exterminare", „distrugere" sau „anihilare" asupra jidanilor; dar acest lucru este o altă înșelăciune. Niciuna dintre aceste expresii nu implică uciderea în masă — sau orice fel de ucidere. Dacă jidanii ar fi fost alungați din Germania, tradus ar fi fost „exterminați" (adică corect trebuia „alungați dincolo de graniță"). Dacă controlul pe care îl aveau asupra economiei ar fi fost terminat, puterea lor ar fi fost „anihilată" sau „adusă la nimic". Dacă societatea jidănească a fost înlăturată, se redactează că a fost „distrusă" (adică corect „deconstruită" sau „demontată"). Discursul lui Hitler nu a fost diferit de cel al oricărui alt lider înfruntând un inamic mortal. Președintele Obama, de exemplu, vorbea adesea despre „distrugerea" „cancerului" reprezentat de Statul Islamic, dar nimeni nu l-a acuzat de intenția de genocid.

Astfel, nu găsim nicio mențiune clară despre crime în masă, lagăre de exterminare, genocid sau orice asemănător în *Mein Kampf*. Oponenții lui Hitler caută în zadar semne ale unui 'Holocaust' iminent. Cititorul este invitat să facă același lucru. Pur și simplu nu este acolo - spre marele regret al criticilor săi. Pentru povestea completă a opiniilor lui Hitler despre jidani, consultați compendiul recent Hitler on the Jews (Dalton, ed.; 2019).

Din toate acestea, ar trebui să fie clar că Hitler a avut doar un singur adevărat dușman în jidani. El nu era un urâtor universal al umanității. Îi displăceau francezii, respecta britanicii și americanii și simpatiza cu rușii, dar nu îi ura. Chiar și rasele inferioare nu au fost niciodată ținta disprețului, ci, dacă ceva, a milei. Astăzi suntem sub impresia că, în 1940, întreaga lume a tremurat la gândul unei preluări naziste.

Dar aceasta nu a fost niciodată mai mult decât o propagandă exagerată.

Pe scurt, *dacă nu erai jidan, nu aveai de ce să te temi.* Albii nu aveau de ce să se teamă — decât dacă se lăsau conduși de jidani marxiști sau jidani capitaliști. Hispanici, negri și orientali, deși din clase sociale mai joase, nu aveau de ce să se teamă. Franța și Anglia nu aveau de ce să se teamă — *până când* au declarat război Germaniei. America nu avea de ce să se teamă — *până când* Roosevelt și consilierii săi jidani au luat decizia imprudentă de a hărțui Germania și Japonia, ducând la conflict. Întotdeauna era vorba doar de jidani și doar despre jidanii care îi erau inamici.

Din perspectiva jidănească, desigur, aceasta este forma supremă a răului: un om care urmărește să distrugă puterea jidănească, să confişte averea lor obscenă și să creeze o societate

liberă de jidani. Dacă ar reuși și dacă societatea sa nou creată ar prospera, ar însemna o catastrofă pentru jidanii din întreaga lume. Pretutindeni, oamenii ar vedea pericolul imens reprezentat de controlul jidănesc și ar încerca, la rândul lor, să recâștige auto-determinarea, să-și alunge propriii jidani și să creeze propriile societăți prospere. Acesta ar fi sfârșitul puterii jidănești la nivel global. Pentru jidani, aceasta este un coșmar. Prin urmare, folosesc toate mijloacele pentru a se opune acestui lucru.

De aceea *Mein Kampf* este atât de periculos.

MOȘTENIREA LUI HITLER

Hitler avea o viziune măreață și nobilă pentru poporul său German. Își dorea disperat ca aceștia să ocupe locul cuvenit în lume și să fie un exemplu pentru toți cei care aspiră la ceva mai mult decât o existență materială banală. Prin contrast, viziunea socială a aproape tuturor celorlalți lideri mondiali pălește în fața sa. Idealurile lui Bush, Blair, Cameron, Sarkozy, Hollande, Merkel, Obama, Trump, Biden... acestea sunt cel mult niște glume proaste. Dar aceasta este ceea ce trebuie să ne așteptăm, având în vedere supunerea lor față de interesele jidănești.

Hitler avea obiective concrete pentru națiunea sa și planuri clare pentru a le atinge. El s-a confruntat cu trei provocări fundamentale: (1) să refacă economia, (2) să obțină securitate și independență devenind o putere mondială și (3) să creeze o societate Germană idealistă, înălțătoare și sustenabilă. Și-a pus planul în acțiune imediat ce a ajuns la putere în 1933. Și a funcționat. A funcționat atât de bine încât o Germanie decăzută, înfrântă, devastată de hiperinflație și emasculată a reușit să devină o Putere Mondială cu un succes uimitor. Luați în considerare: după doar trei ani, Germania lui Hitler a cucerit inflația, a redus șomajul la aproape zero și a pus din nou industria în funcțiune — toate acestea în mijlocul unei depresii globale. După șase ani, a devenit o putere mondială. După opt ani, a fost nevoie de puterea combinată a aproape întregii lumi pentru a-l învinge.

Primele două aspecte ale planului său au fost atinse. Dar restul lumii, condusă de ură, gelozie și ranchiună, nu a putut suporta acest lucru, așa că a încercat să-l distrugă pe el și națiunea Germană — ceea ce au reușit. Tragedia reală a poveștii lui Hitler este că nu a avut timp să abordeze cea de-a treia provocare majoră: crearea unei societăți Germane înfloritoare. Astfel, nu vom cunoaște niciodată consecințele pe termen lung ale Național-Socialismului, nici dacă ar fi putut fi construită cu adevărat o societate măreață.

Dar ce se poate spune despre Holocaust? Despre lagărele de concentrare și camerele de gazare? Nu sunt acestea rezultatul inevitabil și teribil al viziunii deformate a lui Hitler?

Aici avem, poate, cea mai mare înșelătorie dintre toate. Pentru a arăta lumii rezultatul oribil al unui antisemitism puternic, o poveste despre un dezastru uman de proporții monumentale trebuia să fie construit. Odată construit, trebuia promovat și susținut. Faptele de necontestat și tragice, moartea câtorva sute de mii de jidani — care includeau multe decese din cauza bătrâneții, bolilor, sinuciderii și în situații de luptă — ar fi trebuit să devină „6 milioane”. O retorică dură împotriva jidanilor, care îndemna la alungarea lor din Germania, ar fi trebuit să devină eufemisme pentru „crimă în masă”. Camerele destinate dezinfectării hainelor și așternuturilor purtătoare de boli ar fi

trebuit să devină „camere de gazare”. Sute de mii de cadavre jidănești ar fi trebuit să fie arse până la cenușă și apoi făcute să dispară complet. Lagărele de tranzit construite pentru a muta jidanii din Reich — Treblinka, Belzec, Sobibor — ar fi trebuit să devină „lagăre de exterminare” destinate crimelor în masă; și cu emisii de motorină, nici mai mult, nici mai puțin. Iar un lagăr de muncă forțată care să fi avut mii de decese jidănești din cauza tifosului — Auschwitz — ar fi trebuit să devină „cel mai mare lagăr de moarte din toate timpurile”.

Evident, există mult mai multe de spus despre acest subiect. Pentru cititori interesați, surse precum Dalton (2016, 2020) sau Rudolf (2017) sunt recomandate. Este suficient să spunem că Holocaustul, așa cum este prezentat de obicei, este o exagerare nejustificată și nefondată a unor episoade tragice reale. Aproape fiecare aspect al poveștii se prăbușește odată ce este pus sub testare. Povestea horror presupusă a Holocaustului devine, în cele din urmă, o poveste despre dezmembrarea și expulzarea unui popor minoritar care deținea o putere disproporționată într-o națiune care nu îi voia și care purtau o vinovăție disproporționată pentru nefericirile acelei națiuni.

Că ei înșiși ar fi suferit ca rezultat nu este surprinzător.

CITIND MEIN KAMPF

Două lucruri finale ar trebui să fie luate în considerare de orice cititor contemporan al acestei cărți. În primul rând, un punct evident: *autorul nu cunoștea viitorul*. Este foarte dificil pentru noi, cunoscând istoria, să ne imaginăm aceste cuvinte scrise de un lider în vârstă de 38 de ani al unui partid politic minor, care nu putea ști ce avea să urmeze. Hitler avea viziuni, idei, așteptări – care s-au dovedit a fi uimitor de precise. Puterile sale de percepție și previziune sunt uluitoare. Și totuși, pentru el, la acel moment, acestea erau doar gânduri despre un viitor posibil. Credea că partidul său NSDAP va crește pentru a domina Germania – și așa a fost. Credea că putea să restaureze măreția unei națiuni sfărâmate – și a reușit. Conflicte cu Rusia, Franța și Anglia; abordarea „Problemei Jidănești”; o viață culturală și spirituală reînnoită – toate acestea s-au întâmplat, mai mult sau mai puțin, așa cum anticipase. Și motorul din spatele acestor evenimente a fost exact cum îl imaginase: cu pura forță a voinței unui singur bărbat.

A prevăzut el o lume unită împotriva sa? Pierderea a aproximativ 4 milioane de vieți Germane? Moartea sa prematură? Se pare că nu. Dar cu siguranță trebuie să fi știut că astfel de lucruri erau posibile. Într-o lume a luptei perpetue, nicio victorie nu este garantată. Succesul este întotdeauna efemer. Lupta pentru măreție implică riscuri mari. Și totuși, alternativa este mai rea – să te afunzi într-o existență miasmatică, într-o pace placidă și călduță, în care capitaliștii sau comuniștii globali invadează corpul politic și îl golesc de toate scopurile mai înalte și mai nobile.

Mein Kampf este o anticipare remarcabilă a lucrurilor care aveau să vină. Viziunea și perspectiva lui Hitler s-au realizat mai repede decât ar fi crezut chiar și el că este posibil. Aceasta este o dovadă tangibilă a puterii ideilor de a transforma lumea, atunci când sunt însoțite de un sentiment de măreție și scop înalt. Astfel de lucruri lipsesc complet în lumea de astăzi, și de aceea par ciudate, bizare și chiar înfricoșătoare pentru noi. Uităm că, pentru o mare parte a istoriei noastre, acestea erau tocmai mijloacele prin care națiunile și culturile prosperau.

Al doilea punct este acesta: paralelele cu prezentul sunt izbitoare. Dominația jidănească asupra societății Germane în anii 1920 oglindește cea din Statele Unite, Anglia și Canada de astăzi. Tacticile AIPAC, rolul lobby-ului jidănesc, starea tristă și deplorabilă a industriei media și de divertisment, lașitatea din conducerea corporativă, decăderea morală larg răspândită, decadența mediului înconjurător, manipulările capitaliștilor globali și ale traderilor de pe piețele bursiere – toate acestea sunt echivalente perioadei pre-naziste din Germania.

Hitler cu siguranță ar fi fost îngrozit de lumea de astăzi. În America, ar găsi lideri jidani în toate marile organizații media și studiouri de film; bani jidănești decisivi în toate cursele politice naționale; și o Curte Supremă americană care, pentru o lungă perioadă de timp, a avut trei jidani dintre cei nouă judecători. Timp de ani de zile, Germania a slăbit sub așa-numita conducere a *Judenknecht* Merkel, care a permis ca acea națiune odinioară măreață să fie inundată de o masă de etnii străine, în timp ce plătea despăgubiri monumentale pentru Holocaust către statul israelian. Și aproape toate națiunile europene se înscriu de bunăvoie să lupte în războaiele Israelului din Orientul Mijlociu și din întreaga lume. Liderul malaezian Mahathir Mohamad avea cu siguranță dreptate când a spus: „Astăzi jidanii conduc lumea prin interpuși; îi fac pe alții să lupte și să moară pentru ei.” Din nou, exact așa cum a prezis Hitler – căderea Național-Socialismului ar însemna triumful unei viziuni asupra lumii inspirate de jidani.

Pare fără speranță. Și totuși, pentru un tânăr Adolf Hitler din Germania anilor 1920, lucrurile păreau, de asemenea, fără speranță. Dar el știa că, cu o viziune îndrăzneață și o adevărată forță de voință, lucrurile ar putea să se schimbe – și repede. Așa a fost întotdeauna. Viitorul este fix doar pentru cei care nu pot imagina ceva mai bun, ceva mai înalt, ceva mai măreț. Chiar și în cele mai rele vremuri, adevărații vizionari au ieșit întotdeauna la suprafață. S-a întâmplat în trecut și se va întâmpla din nou.

Mein Kampf este evaluarea unui bărbat asupra istoriei și a viziunii sale pentru viitor. Este directă; este dură; este lipsită de scuze. Nu se conformează standardelor contemporane de politețe, obiectivitate și corectitudine politică. Sună ofensator pentru urechile moderne sensibile, știu. Dar cartea este, fără îndoială, importantă. Este mai consecventă decât, probabil, orice altă lucrare politică din istorie. Merită să fie citită, într-o traducere clară și imparțială. Și fiecare cititor va fi atunci liber să determine singur valoarea și semnificația sa finală.

MEIN KAMPF

ADOLF HITLER

VOLUMUL I

Capitolul 1

CASA PĂRINTEASCĂ

Consider o predestinare fericită faptul că astăzi, destinul a ales Braunau-am-Inn să fie locul meu de naștere[1]. Acest mic oraș situat la granița dintre două state Germane – uniunea care pare a fi, cel puțin pentru noi generația tânără, o sarcină căreia ar trebui să ne dedicăm viețile și să o urmărim cu toate mijloacele posibile!

Austria germană trebuie să se întoarcă la marea Țară-Tată Germania.

Și nu doar din motive economice. Nu, nu. Chiar dacă uniunea ar însemna o schimbare economică și chiar dacă ar fi dezavantajoasă din punct de vedere economic, tot trebuie să aibă loc. Același sânge trebuie să fie în același Reich[2]. Poporul German nu are dreptul să se implice în colonialism până când nu și-a unit toți fiii într-un singur stat. Doar când teritoriul Reich-ului va cuprinde pe toți Germanii și dacă acest teritoriu se va dovedi incapabil să-i hrănească, doar atunci va apărea dreptul moral de a dobândi teritorii străine. Plugul va deveni atunci sabia, iar lacrimile războiului vor produce pâinea noastră zilnică pentru generațiile care vor veni.

De aceea așezarea orașului meu natal mi se pare a fi simbolul unei mari misiuni. El are și alte merite menite să-l întipărească în minte. Cu mai bine de 100 de ani în urmă, acest loc nesemnificativ a fost scena unei tragedii care a afectat întreaga națiune Germană. Va fi amintit pentru totdeauna, cel puțin în istoria Germană.

În acel moment al celei mai mari umilințe la care a fost supus Țăra-Tată, un librar din Nurnberg, Johannes Palm, naționalist înverșunat și inamic al francezilor – a fost condamnat la moarte aici pentru că a iubit Germania cu prea multa pasiune[3]. A refuzat cu încăpățânare să dezvăluie numele colegilor săi sau, mai degrabă, ale liderilor care erau responsabili de situație.

Același lucru i s-a întâmplat lui Leo Schlageter. La fel ca și Palm, Schlageter[4] a fost denunțat de un oficial guvernamental. Un șef de poliție din Augsburg a câștigat această tristă faimă și a stabilit un exemplu care avea să fie ulterior copiat de oficialii Germani din Reichul domnului Severing[5].

---

[1] Braunau, Austria, se află la aproximativ 25 km la nord de Salzburg și la aproximativ 50 km est de München. Are o populație actuală de aproximativ 16.000 de locuitori. Râul Inn este granița cu Germania.
[2] „Reich" poate fi tradus variat ca „imperiu," „regat" sau „domnie." Pe parcursul acestui text, va apărea adesea ca „imperiu," dar, în general, va rămâne netradus.
[3] Palm a fost executat în 1806 de forțele lui Napoleon pentru publicarea unui pamflet în apărarea Germaniei.
[4] Schlageter a contestat în mod activ ocupația franceză din Ruhr; a fost împușcat în 1923.
[5] Carl Severing a fost Ministru de Interne al Germaniei în timpul regimului de la Weimar. A ocupat funcția între 1928 și 1930.

Era în acest mic oraș de pe Inn – luminat de memoria unui martir bavarez de sânge German, dar sub stăpânirea Austriacă – unde părinții mei au locuit, spre sfârșitul secolului trecut. Tatăl meu era un funcționar civil care își îndeplinea îndatoririle cu conștiinciozitate. Mama mea avea grijă de casă și se dedica cu multă dragoste pentru îngrijirea copiilor ei.

Nu-mi amintesc prea multe din acea perioadă, deoarece, după câțiva ani, tatăl meu a trebuit să părăsească acel oraș minunat de la graniță. S-a mutat mai jos pe Inn, la Passau, aici în Germania.

În acele zile era normal ca un funcționar civil Austriac să fie transferat periodic de la un post la altul. Curând, tatăl meu a fost transferat la Linz, iar apoi s-a pensionat și a trăit din pensie. Pentru dragul meu bătrân asta nu avea să însemne odihnă. Fiind fiul unui simplu fermier sărac, și el, încă de tânăr, a devenit neliniștit și a părăsit casa. Avea abia 13 ani când și-a luat micul rucsac și a părăsit cantonul silvic care era ținutul său natal. În ciuda rugăminților sătenilor care cunoșteau greutățile vieții, el a mers la Viena să învețe o meserie. Era prin anii 1850.

A fost o perioadă dificilă, aceea de a decide să plece de acasă și să înfrunte necunoscutul, cu doar trei guldeni în buzunar. Până când băiatul de 13 ani a devenit un tânăr de 17 ani, își trecuse deja examenul de ucenicie ca meseriaș, dar nu era mulțumit. Dimpotrivă, perioada lungă de greutăți, lipsuri constante și mizerie i-au întărit hotărârea de a renunța la meseria lui și de a tinde către „ceva mai important.”

De când era copil i se păruse că poziția de funcționar al parohiei din satul său natal era lucrul cel mai de dorit pe care îl putea atinge; dar acum, că orașul mare îi lărgise perspectiva, el îl privea pe funcționarul de stat ca fiind cel mai înalt dintre toți.

Cu tenacitatea celui pe care mizeria și suferința îl făcuseră deja 'bătrân' încă din tinerețe, tânărul de 17 ani s-a ținut de noul său proiect. A devenit funcționar civil. Avea doar 23 de ani, cred, când și-a atins visul vieții sale.

Astfel, a fost capabil să-și îndeplinească promisiunea făcută ca băiat sărac, aceea de a nu se întoarce în satul natal decât dacă avea să fie un om de succes.

Și-a atins obiectivul. Dar, odată întors în sat, nu mai era nimeni care să-l recunoască drept băiețelul de odinioară, iar satul însuși devenise străin pentru el.

În cele din urmă, la vârsta de 56 de ani, s-a pensionat. Dar nu a putut suporta să stea inactiv nici măcar o singură zi. La periferia micuțului oraș Lambach, din Austria de sus, a cumpărat o fermă și a lucrat-o singur. Astfel, la finalul unei vieți lungi și pline de muncă grea, s-a întors la viața pe care tatăl său o trăise înaintea lui.

1.1 Tânărul Lider De Grup

A fost în această perioadă când am început pentru prima dată să am propriile mele idealuri. Petreceam mult timp jucându-mă în aer liber, cât mai departe de școală, asociindu-mă cu unii dintre cei mai duri băieți, lucru care îi provoca mamei mele multe momente de îngrijorare. Aceasta m-a făcut să fiu ceva total opus unui copil cuminte de casă. Abia dacă acordam o atenție serioasă întrebării legate de alegerea unei cariere în viață; dar cu siguranță nu aveam niciun interes în genul de carieră pe care o urmaseră tatăl meu.

Cred că un talent înnăscut pentru vorbire a început să se dezvolte în mine în timpul certurilor mai mult sau mai puțin serioase cu prietenii mei. Am devenit un tânăr lider de grup, unul care învăța rapid la școală, dar care era destul de dificil de stăpânit. În timpul meu liber, cântam în corul bisericii din Lambach. Astfel s-a întâmplat să fiu așezat într-o poziție extrem de favorabilă pentru a fi impresionat emoțional, din nou și din nou, de splendoarea magnifică a ceremonialului ecleziastic. Ce putea fi mai firesc pentru mine decât să-l privesc pe abate ca pe reprezentantul celui mai înalt ideal uman demn de strădanie, întocmai cum poziția umilului preot de sat i se înfățișase tatălui meu în zilele propriei sale copilării?

Cel puțin așa am gândit pentru o vreme, însă disputele copilărești pe care le aveam cu tatăl meu nu l-au determinat să aprecieze darul oratoric al fiului său într-un asemenea mod încât să vadă în el o promisiune favorabilă pentru o astfel de carieră; prin urmare, firește că nu putea înțelege ideile băiețești pe care le aveam în cap la acea vreme.

Această contradicție din caracterul meu îl făcea oarecum neliniștit.

De fapt, acea dorință trecătoare pentru o asemenea vocație a cedat curând în fața unor speranțe mai potrivite cu temperamentul meu. Răsfoind printre cărțile tatălui meu, am dat întâmplător peste câteva publicații care tratau subiecte militare. Una dintre aceste publicații era o istorie a Războiului Franco-German din 1870–71. Aceasta cuprindea două volume ale unei reviste ilustrate de artă datând din acei ani. Acestea au devenit lecturile mele preferate. În scurt timp, acel mare și eroic conflict a început să-mi stăpânească mintea și din acel moment am devenit tot mai entuziast față de tot ceea ce era legat, în orice fel, de război sau de chestiunile militare.

Dar această poveste avea o semnificație specială pentru mine și din alte motive. Pentru prima dată, și încă într-un mod destul de vag, am început să mă gândesc: Există o diferență – și dacă da, care este aceasta – între Germanii care au luptat în acel război și ceilalți Germani? De ce nu a participat și Austria la acel război? De ce tatăl meu și ceilalți nu au luptat în acea luptă? Nu suntem și noi la fel ca ceilalți Germani? Nu aparținem cu toții aceluiași neam?

Aceasta a fost prima dată când această problemă a început să îmi frământe mintea. Și din concluziile la care am ajuns, am fost forțat să accept faptul – deși cu o invidie secretă – că nu toți Germanii au avut norocul să facă parte din Reichul lui Bismarck. Acesta era un lucru pe care nu îl puteam înțelege.

1.2 'Alegerea' Profesiei

Trebuia să învăț.

Având în vedere întreaga mea personalitate și, mai ales, temperamentul meu, tatăl meu a decis că subiectele clasice studiate la Gimnaziu nu se potriveau cu talentele mele naturale. El a considerat că *Realschule* mi s-ar potrivi mai bine. Talentul meu evident pentru desen i-a confirmat această părere; în opinia lui, desenul era un subiect mult prea neglijat în Gimnaziul Austriac. Un alt factor probabil a fost amintirea propriului său drum dificil, care l-a determinat să privească studiile clasice ca fiind nepractice; în consecință, le acorda puțină valoare. În adâncul minții sale, el credea că fiul său ar trebui să devină și el funcționar public. Într-adevăr, luase această decizie pentru mine.

Datorită dificultăților prin care a trebuit să treacă în viața sa supraestima ceea ce realizase. Succesul său era exclusiv rezultatul efortului și energiei sale neobosite. Mândria caracteristică omului care s-a realizat singur l-a condus la ideea că fiul său ar trebui să urmeze aceeași cale – și, dacă era posibil, să ajungă chiar mai sus. Mai mult, această idee era întărită de considerația că rezultatele muncii vieții sale îl puneau în poziția de a sprijini avansarea fiului său în aceeași carieră.

Era pur și simplu de neconceput pentru el ca eu să resping ceea ce pentru el însemnase totul în viață. Decizia tatălui meu era simplă, clară și categorică.

În ochii săi, era ceva de la sine înțeles. Un om de o asemenea fire, care devenise autocrat datorită propriilor sale lupte dificile de existență, nu putea concepe să permită unor tineri 'lipsiți de experiență' și iresponsabili să-și aleagă singuri cariera.

A acționa în acest mod, acolo unde era vorba de viitorul propriului său fiu, ar fi însemnat o gravă și condamnabilă slăbiciune în exercitarea „autorității și responsabilității părintești", ceva cu totul incompatibil cu simțul său caracteristic al datoriei. Totuși, lucrurile aveau să se petreacă altfel.

1.3 Niciodată Funcționar Public...

Pentru prima dată în viața mea (aveam atunci 11 ani) m-am simțit obligat să intru în opoziție deschisă. Oricât de hotărât și determinat era tatăl meu să-și pună în aplicare planurile și opiniile, eu eram la fel de încăpățânat în a respinge o idee care nu mă atrăgea deloc.

Nu aveam să devin funcționar public. Nicio tentativă de persuasiune, niciun discurs, nici mustrările „severe" nu au putut veni de hac acestei împotriviri. Nu aveam să devin sub nicio formă funcționar. Toate încercările pe care le făcea tatăl meu de a-mi trezi o dragoste pentru acea profesie, proiectându-și propria carieră asupra mea, aveau doar efectul opus.

Gândul că într-o zi aș putea fi prizonier într-un birou, că n-aș fi stăpân pe timpul meu și că aș fi obligat toată viața să completez formulare, îmi provoca silă.

E lesne de înțeles ce gânduri trezea aceasta perspectivă într-un tânăr care, era orice altceva, numai un baiat “bun”, în sensul obișnuit al cuvântului nu!

Ușurința cu care învățam lecțiile mi-a permis să petrec mult mai mult timp în aer liber decât acasă. Astăzi – când oponenții mei politici scormonesc cu zel în viața mea, ajungând până în zilele copilăriei mele, pentru a putea în sfârșit să dovedească ce boroboațe făcea acest „Hitler” în tinerețea sa – mulțumesc cerului că pot privi înapoi la acele zile fericite și să găsesc acele amintiri utile. Pajiştile şi pădurea erau pe-atunci terenul pe care puneam capăt oricăror neînţelegeri. Frecventarea cursurilor de la Realschule nu mi-a schimbat câtuşi de puţin programul.

Dar curând aveam să dau o nouă bătălie.

1.4 ...Dar Mai Degrabă Un Artist

Acum aveam o altă luptă de dus. Atâta timp cât planul tatălui meu de a mă transforma într-un funcționar de stat se lovea doar de repulsia mea de principiu față de această carieră, conflictul era suportabil. Puteam fi discret cu exprimarea gândurilor și ideilor personale și evitând astfel certurile. Hotărârea mea de a nu deveni funcționar guvernamental era suficientă pentru moment pentru a-mi liniști complet mintea; eram ferm hotărât. Dar situația a devenit mai dificilă odată ce am avut un plan propriu, pe care l-am prezentat tatălui meu ca alternativă. Acest lucru s-a întâmplat când aveam 12 ani. Cum s-a întâmplat, nu pot spune exact acum. Dar, într-o zi, mi-a devenit clar că voi fi pictor – vreau să spun artist.

Era un fapt că aveam un talent pentru desen. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care tatăl meu mă trimisese la *Realschule*. Dar nu se gândise niciodată că acel talent ar putea fi dezvoltat într-un mod care să mă transforme într-un pictor profesionist. Dimpotrivă.

Când, după un nou refuz de a-mi însuşi ideea lui preferată, tata m-a întrebat pentru prima oară ce voiam de fapt să mă fac, hotărârea pe care o luasem mi-a dictat un răspuns imediat.

Tatei aproape că i-a pierit graiul de uimire.

„Un pictor? Un artist?” a exclamat el.

Se întreba dacă eram sănătos la minte. Credea că poate nu m-a auzit bine sau că m-a înțeles greșit. Dar când i-am explicat ideile mele și cât de serios le luam, s-a opus cu toată energia caracteristică lui. Hotărârea lui a fost din cale afară de simplă şi excludea orice consideraţie legată de aptitudinile mele naturale.

„Un artist, nu, atâta timp cât trăiesc eu, niciodată.” Dar, văzând că am moștenit o mare parte din încăpățânarea tatălui meu – pe lângă alte calități ale propriei mele persoane – replica mea era la fel de fermă. Exceptând faptul că exprima exact contrariul.

În acel moment, lupta noastră a devenit un impas. Tatăl meu nu renunța la „niciodată”, iar eu deveneam și mai determinat în „totuși”.

Evident, consecințele nu au fost plăcute. Bătrânul domn era destul de iritat; evident și eu, deși îl iubeam. Dar tatăl meu mi-a interzis să mai iau în considerare vreodată ideea de a urma calea picturii ca profesie.

Am mai înaintat un pas și i-am spus că nu mai studiez nimic altceva decât pictura!

Cu astfel de declarații, situația a devenit din ce în ce mai tensionată, astfel încât bătrânul a decis irevocabil să își afirme autoritatea părintească cu orice preț. Aceasta m-a determinat să adopt o atitudine de tăcere prudentă, dar mi-am pus amenințarea în aplicare. M-am gândit că odată ce ar fi devenit evident pentru tatăl meu că nu făceam progrese la *Realschule*, ar fi fost forțat să mă lase să-mi urmez visul.

1.5 Tânărul Naționalist

Nu știu dacă am calculat corect sau nu. Eșecul meu de a progresa la școală era evident. Am studiat doar subiectele care mi-au plăcut, în special cele despre care credeam că mi-ar putea fi de folos ca pictor. Am sabotat complet ceea ce nu părea să aibă vreo importanță sau ceea ce nu mă atrăgea deloc.

Rapoartele mele școlare erau întotdeauna extreme – fie foarte bune, fie foarte rele, în funcție de subiect. Într-o rubrică, evaluarea mea era „foarte bun” sau „excelent.” În alta, era „mediu” sau chiar „sub mediu.” De departe, cele mai bune materii pentru mine erau geografia și istoria generală. Acestea erau materiile mele preferate, la care întreceam toată clasa.

Acum, când după atâția ani fac bilanțul acelei epoci, văd două fapte semnificative care ies clar în evidență:

Mai întâi, am devenit naționalist.

În al doilea rând, am învățat să înțeleg și să cuprind adevăratul sens al istoriei.

1.6 Ostmark-ul German

Vechea Austrie era un stat multinațional. Cel puțin în acele zile, cetățenii Reich-ului German, luați în ansamblu, nu puteau înțelege ce însemna acest fapt în viața de zi cu zi a indivizilor dintr-un asemenea Stat. După magnificul marș triumfal al armatelor victorioase în Războiul Franco-German, Germanii din Reich s-au înstrăinat tot mai mult de Germanii de dincolo de frontierele lor, parțial pentru că nu catadicseau să aprecieze la justa lor valoare pe acei alți Germani sau pur și simplu pentru că erau incapabili s-o facă. Când se gândeau la Austrie, erau înclinați să confunde dinastia decadentă cu poporul care era în esență foarte sănătos.

Germanii din Reich nu-și dădeau seama că, dacă Germanii din Austria nu ar fi fost din cea mai bună rasă, nu ar fi putut niciodată să imprime caracterul lor propriu unui imperiu de 52 de milioane, într-un mod atât de hotărât încât în Germania însăși a apărut ideea – pe nedrept de altfel – că Austria era un Stat German.

Această greșeală a dus la consecințe grave. Dar, în același timp, a fost un testament magnific al energiei caracterului celor 10 milioane de Germani din *Ostmark*[6]. Doar foarte puțini dintre Germanii din Reich aveau o idee despre lupta amară pe care acei Germani estici trebuiau să o ducă zilnic pentru a-și păstra limba, școlile și caracterul German.

Abia astăzi – când o soartă tragică i-a smuls pe milioanele de conaționalii noștri de sânge din Reich și i-a forțat să trăiască sub dominație străină, visând la acea Țară-Tată comună spre care se îndreaptă toate dorințele lor și luptând pentru a-și menține dreptul sfânt de a vorbi limba maternă – abia acum cercurile mai largi încep să realizeze ce înseamnă să lupți pentru propria ta rasă.

Astfel, în cele din urmă, poate că există ici și colo oameni care pot aprecia măreția acelui spirit German care anima vechiul Ostmark și care le-a permis acelor oameni, lăsați în întregime dependenți de propriile lor resurse, să apere Reich-ul împotriva Orientului timp de câteva secole și, ulterior, să mențină frontierele limbii Germane prin intermediul unui război de gherilă de uzură, într-un moment în care Reich-ul German cultiva cu vehemență un interes pentru colonii, dar nu și pentru propriul său sânge și propria sa carne, aflate chiar în fața porților lui.

1.7 Lupta Pentru Germanism

Ceea ce s-a întâmplat întotdeauna și pretutindeni, în fiecare fel de luptă, s-a întâmplat de asemenea în lupta de limbă care a fost purtată în vechea Austrie. Au fost trei grupuri: luptătorii, indiferenții[7] și trădătorii.

Acest proces de cernere a început chiar în școli și merită notat că lupta pentru limbă a fost dusă poate în forma sa cea mai amară în jurul școlii, deoarece aceasta a fost pepiniera unde semințele trebuiau îngrijite care urmau să răsară și să formeze generația viitoare. Obiectivul tactic al luptei era de a câștiga copilul, iar primul strigăt de chemare era adresat copilului:

„Copil German, nu uita niciodată că ești German!”

și

„Amintește-ți, fetițo, că într-o zi trebuie să devii o mamă Germană!”

Cei care cunosc ceva despre spiritul tineresc pot înțelege cum tinerii vor răspunde întotdeauna cu entuziasm la un astfel de strigăt de adunare.

Tinerii au condus lupta prin diverse forme, luptând în felul lor și cu propriile lor arme. Au refuzat să cânte cântece non-Germane. Cu cât erau mai mari eforturile de a-i îndepărta de loialitatea

[6] „Ostmark” era denumirea națională Germană pentru Austria germană, adică partea Germană a Imperiului Austro-Ungar.

[7] În Germană mai are o semnificație: căldicel / Cei care sunt și pentru și pentru / Cei care nu duc ceva niciodată până la capăt / Cei care nu sunt asumați până la capăt. Etc.

lor față de Germania, cu atât mai mult exaltau gloria eroilor lor Germani. Făceau economii la dulciuri pentru tezaurul de război al bătrânilor lor;

Erau extrem de conștienți de semnificația celor spuse de profesorii non-Germani, iar ei îi contraziceau în mod deschis. Purtau emblemele interzise ale celor de același sânge cu ei și erau fericiți să fie penalizați sau chiar bătuți pentru asta. În felul lor propriu oglindeau fidel pe bătrânii lor, și adesea atitudinea lor era mai fină și mai sinceră.

Astfel când eram destul de tânăr am inceput sa iau parte în luptele pe care naționalitățile le duceau una împotriva alteia în vechea Austrie. Când se țineau chete pentru tineretul Ligii Germane și Liga Școlii, purtam albăstrele și culorile negru-roșu-auriu pentru a ne exprima loialitatea. Ne salutam unii pe alții cu „Heil", și în locul imnului Austriac cântam „Deutschland über Alles", în ciuda avertismentelor și penalizărilor. Astfel, tineretul era educat politic într-un moment în care cetățenii așa-numitului stat național nu știau prea multe despre propria lor naționalitate, cu excepția limbii.

Se înțelege de la sine că eu nu am aparținut niciodată indiferenților. Într-un timp scurt eu devenisem un „Național German" fanatic, lucru de altfel destul de diferit de partidul care poartă astăzi acest nume.

Am progresat rapid în direcția naționalistă. Până la vârsta de 15 ani ajunsesem să înțeleg distincția dintre patriotismul dinastic și naționalismul bazat pe conceptul de volkisch (sau popor) — înclinația mea era complet în favoarea celui din urmă.

1.8 Lecții Din Istorie

O asemenea preferință nu este, poate, pe deplin inteligibilă pentru cei care nu s-au ostenit niciodată să studieze condițiile interne care domneau în Austria sub monarhia Habsburgică[8].

În Austria, tocmai istoria universală predată în școli a fost cea care a semănat semințele acestei evoluții, căci istoria austriacă, ca atare, este practic inexistentă.

Soarta acestui Stat a fost strâns legată de existența și dezvoltarea Germaniei ca întreg, astfel încât o împărțire a istoriei în istorie Germană și istorie austriacă este aproape de neconceput.

Și, într-adevăr, abia atunci când poporul German a ajuns să fie împărțit între două State a început această diviziune să producă o istorie Germană.

Insignele unei foste suveranități imperiale, încă păstrate la Viena, păreau să funcționeze ca o garanție magică a unei legături veșnice.

[8] Monarhia Habsburgică se referă la dinastia familiei care a condus Europa centrală timp de 400 de ani. A început în 1519 cu Carol al V-lea și s-a încheiat în 1918 cu Carol I. Habsburgii au fost casa conducătoare în imperiul Austro-Ungar. Monarhia era, bineînțeles, terminată până când Hitler a scris aceste cuvinte în 1924.

Când Statul Habsburg s-a prăbușit în 1918, Germanii austrieci au ridicat instinctiv strigătul de unire cu Țara-Mamă Germană. Era glasul unui dor unanim din inimile întregului popor pentru întoarcerea la căminul neuitat al părinților.

Un astfel de dor general nu putea fi explicat decât prin educația istorică pe care o primiseră Germanii austriaci ca indivizi. A fost un izvor care nu a secat niciodată. Mai ales în vremuri de rătăcire și uitare, glasul lui liniștit amintea trecutul și îndemna poporul să privească dincolo de bunăstarea de moment către un viitor nou.

Predarea istoriei universale în așa-numitele "școli primare superioare" este încă foarte nesatisfăcătoare. Puțini profesori realizează că scopul predării istoriei nu este memorarea anumitor date și fapte. Elevul nu este interesat de cunoașterea exactă a datei unei bătălii sau a zilei de naștere a unui mareșal oarecare, și nici nu este interesat să știe când coroana străbunilor săi a fost pusă pe fruntea vreunui monarh insignifiant. Acestea nu sunt importante.

A studia istoria înseamnă a căuta și a descoperi forțele care stau la originea acelor rezultate ce apar înaintea ochilor noștri ca evenimente istorice. La cauzele care au determinat evenimentele istorice.

Arta de a citi și de a învăța constă în a reține esențialul și a uita ceea ce este neesențial. Probabil întreaga mea viață de mai târziu a fost determinată de faptul că am avut un profesor de istorie care a înțeles, așa cum puțini alții o fac, cum să impună acest punct de vedere atât la predare, cât și la examinare. Acest profesor a fost Dr. Leopold Poetsch, de la Realschule din Linz[9]. El a fost personificarea ideală a calităților pe care trebuie să le aibă un profesor de istorie în sensul pe care l-am arătat mai sus. Un domn în vârstă, cu o inimă blândă dar hotărâtă, el era un vorbitor foarte captivant și era capabil să ne inspire prin propriul său entuziasm. Verva lui scânteietoare ne capta și ne entuziasma în același timp.

Nici astăzi nu-mi pot aminti fără emoție personalitatea acelui venerabil profesor, a cărui expunere entuziastă a istoriei ne făcea atât de des să uităm complet prezentul, transpunându-ne ca prin minune în trecut și făcea să reînvie vreo reminiscență scoțând-o din negura vremurilor. El străbătea ceața grea a mileniilor și transforma memoria istorică a celor morți într-o realitate vie. Când îl ascultam, ne aprindeam de entuziasm și uneori eram mișcați până la lacrimi.

Și mai norocos a fost faptul că acest maestru reușea nu numai să ilustreze trecutul prin exemple din prezent, ci și să extragă din trecut învățăminte pentru prezent.

El înțelegea mai bine decât oricine problemele cotidiene care ne frământau mințile. El folosea fervoarea națională pe care o simțeam cu toții, fiecare în felul lui, ca instrument al educației noastre, în care deseori apela la simțul nostru național al onoarei. În acest mod, el ne menținea atenția și o reținea mult mai ușor decât ar fi putut să o facă prin alte mijloace. Datorită acestui maestru, istoria a devenit subiectul meu preferat.

[9] Pötsch (1853–1942) l-a învățat pe Hitler între vârstele de 12 și 15 ani.

Ca o consecință firească, dar fără complicitatea conștientă a profesorului, am devenit atunci și acolo un tânăr rebel.

Până la urmă, cine ar fi putut studia istoria Germaniei sub un astfel de profesor și să nu devină dușmanul Statului a căror conducători exercitau o influență atât de dezastruoasă asupra destinelor națiunii Germane?

Și cum ar fi putut cineva rămâne un supus credincios al Casei Habsburgice, a cărei istorie trecută și a cărei conduită prezentă dovedeau că era gata - mereu și neîncetat - să trădeze interesele poporului German de dragul unor meschine interese personale?

Oare noi, tinerii, nu ne dădeam seama pe deplin că Casa de Habsburg nu avea și nici nu putea avea vreo dragoste pentru noi Germanii?

Ceea ce istoria ne-a învățat despre politica Casei de Habsburg a fost confirmat de experiențele noastre. În nord și sud, otrava influențelor rasei străine pătrundea din ce în ce mai mult în trupul poporului nostru. Chiar și Viena devenea din ce în ce mai mult un oraș non-German.

„Casa Imperială" îi favoriza pe Cehi cu orice prilej. Într-adevăr, mâna Zeiței Justiției Eterne și a Răzbunării Necruțătoare a făcut ca cel mai de moarte dușman al Germanismului din Austria, Arhiducele Franz Ferdinand, să cadă răpus tocmai de gloanțele pe care el însuși ajutase să fie trase.

El a fost principalul motor al operei începute de clasele conducătoare de a transforma Austria într-un Stat Slav.

Poverile puse pe umerii poporului German erau monstruoase, iar sacrificiile de sânge și bogății pe care trebuiau să le facă erau incredibil de grele. Totuși, oricine nu era orb trebuia să vadă că toate acestea erau în zadar.

Ceea ce ne afecta cel mai mult era conștientizarea faptului că întregul sistem – toată politica Habsburgică față de noi avea o acoperire de morală în alianța cu Germania. Astfel, aceasta din urmă aproba într-un fel lenta exterminare a germanismului din vechea monarhie Austriacă. Părea să fie mai mult sau mai puțin aprobată chiar de Germania. Ipocrizia Casei de Habsburg, care se străduia pe dinafară să-i facă pe oameni să creadă că Austria rămânea încă un Stat German, sporea ura împotriva Casei Imperiale și totodată trezea un spirit de răzvrătire și de dispreț.

Numai conducatorii Reichului German nu vedeau nimic din toate acestea. Ca loviti de orbire, paseau pe langa un cadavru, crezand ca descopera in semnele descompunerii lui dovezile unei reinvieri.

În acea alianță nefericită dintre tânărul Reich German și statul iluzoriu Austriac se afla germenele Primului Război Mondial și al prăbușirii finale.

Pe parcursul acestei cărți voi ajunge la rădăcina problemei. Deocamdată este suficient să spun că în anii foarte timpurii ai tinereții mele, am ajuns la anumite concluzii pe care nu le-am

abandonat niciodată. Mai mult, am devenit din ce în ce mai profund convins de ele pe măsură ce anii au trecut. Acestea erau:

Că dizolvarea Imperiului Austriac era o condiție preliminară pentru salvgardarea naționalității și culturii Germane; mai mult, că sentimentul național nu este în niciun caz identic cu patriotismul dinastic; și în cele din urmă, mai presus de toate, că Casa de Habsburg era destinată să aducă nenorocire națiunii Germane**.**

Ca o consecință logică a acestor convingeri, s-a născut în mine un sentiment de dragoste intensă pentru căminul meu German-Austriac și o ură profundă pentru Statul Austriac.

Modul de a privi istoria pe care mi l-a format studiul istoriei la școală nu m-a părăsit niciodată ulterior. Istoria universală a devenit tot mai mult o sursă inepuizabilă pentru înțelegerea evenimentelor istorice contemporane, adică a politicii. De aceea, eu nu voiam să „învăț" istoria, ci să las istoria să mă învețe.

Deja revoluționar precoce în politică, n-am întârziat să fiu la fel nici în materie de artă.

1.9 Devotament Față De Wagner

Pe atunci, capitala de provincie a Austriei de sus avea un teatru care, relativ vorbind, nu era rău. Aproape totul se juca acolo.

Când aveam 12 ani, am văzut acolo o reprezentație a lui Wilhelm Tell. A fost prima mea experiență teatrală. Câteva luni mai târziu am asistat la o reprezentație a lui Lohengrin, prima operă pe care o auzisem vreodată. Am fost fascinat pe loc.

Entuziasmul meu juvenil pentru maestrul din Bayreuth [Wagner] nu avea limite. Eram atras să-i aud operele din nou și din nou. De atunci operele sale m-au atras întotdeauna și am avut norocul că după acele modeste interpretări dintr-un teatru de provincie, mai târziu să ascult altele, mult superioare.

Dar toate acestea au contribuit să-mi consolideze profundul dispreț față de cariera pe care tatăl meu o alesese pentru mine. Această repulsie a devenit deosebit de puternică după adolescență – un proces care, în cazul meu, a fost deosebit de dureros. Am devenit din ce în ce mai convins că nu aș putea fi niciodată fericit ca funcționar de stat. Și acum, faptul că Realschule recunoscuse talentul meu pentru desen, hotărârea mea a devenit cu atât mai puternică. Ulterior, nici rugămințile, nici amenințările nu puteau schimba acest lucru.

Voiam să devin pictor și nicio forță din lume nu mă putea obliga să devin funcționar public. Singura trăsătură particulară a situației acum era că pe măsură ce mă maturizam deveneam din ce în ce mai interesat de arhitectură.

Am considerat acest fapt ca un complement natural al talentului meu pentru pictură și m-am bucurat pe dinăuntru că sfera intereselor mele artistice era astfel lărgită. Nu bănuiam că lucrurile aveau să se desfășoare diferit.

1.10 Moartea Părinților Mei

Problema carierei mele a fost decisă mult mai devreme decât m-aș fi așteptat.

Când aveam 13 ani, mi-am pierdut brusc tatăl. Era încă în plină formă, când un atac de apoplexie i-a curmat fără durere rătăcirile pământești, lăsându-ne pe toți profund îndureraţi. Dorința sa cea mai mare era să mă poată ajuta să avansez într-o carieră și astfel să mă scutească de greaua încercare pe care el însuși o trăise. I se părea că eșuase. Și totuși, deși nu era conștient de asta, el sădise semințele unui viitor pe care niciunul dintre noi nu-l prevedea la acel moment.

La început, nimic nu s-a schimbat în exterior. Mama mea a considerat că este de datoria ei să continue educația mea în conformitate cu dorința tatălui meu. Aceasta însemna că trebuia să îmi continui studiile pentru a deveni funcționar public. Din partea mea, eram mai hotărât ca niciodată să evit această carieră. Curriculum-ul și metodele de predare ale școlii erau atât de departe de idealurile mele, încât devenisem profund indiferent.

Boala a venit brusc în ajutorul meu. În câteva săptămâni, boala mi-a decis viitorul, punând capăt conflictului de lungă durată din familie. Plămânii mei au fost atât de grav afectați, încât medicul a sfătuit-o pe mama să nu îmi permită să urmez o carieră care ar necesita să lucrez într-un birou. Mi-a ordonat să opresc frecventarea Realschule pentru cel puțin un an. Ceea ce îmi dorisem în secret de mult timp și am luptat persistent pentru, a devenit acum o realitate, fără niciun efort din partea mea.

Preocupată de boala mea, mama mea a fost de acord ca eu să renunț la Realschule și să urmez Academia. Acelea erau zile fericite, deși păreau să fie pentru mine doar un vis; dar aveau să rămână doar un vis.

Doi ani mai târziu, moartea mamei mele a adus un sfârșit brutal și tragic acelui vis. Ea a cedat în fața unei boli lungi și dureroase, una care de la bun început a permis puțină speranță de recuperare. Deși a fost de așteptat, moartea ei a fost pentru mine o lovitură teribilă. Îl respectam pe tatăl meu, dar o iubeam pe mama mea.

Sărăcia și realitatea dură m-au forțat să iau o decizie rapidă. Puținele fonduri ale familiei fuseseră aproape complet epuizate de boala severă a mamei mele. Alocația care mi-a venit ca orfan nu era de ajuns pentru necesitățile esențiale ale vieții. Cumva, trebuia să îmi câștig propria pâine.

Cu hainele în mână și cu o hotărâre de neclintit în inimă, am plecat spre Viena. Speram să anticipez soarta, așa cum o făcuse tatăl meu cu 50 de ani înainte. Eram hotărât să devin ‘cineva’ - dar cu siguranță nu un funcționar public.

Capitolul 2

ANI DE STUDIU ȘI SUFERINȚĂ LA VIENA

Când mama mea a murit, soarta mea fusese deja decisă, cel puțin într-un anumit sens.

În ultimele luni ale bolii ei, am plecat la Viena pentru a da examenul de admitere la Academia de Arte Frumoase. Înarmat cu un teanc gros de desene, eram sigur că voi fi admis cu ușurință. Fusesem de departe cel mai bun desenator de la Realschule, de atunci, am făcut progrese excepționale în practica desenului. Prin urmare, eram destul de mulțumit de mine însumi și mândru, perspectiva era aceea a unui succes sigur.

Totuși mă preocupa ceva: mi se părea că sunt mai calificat pentru desen decât pentru pictură, mai ales în multele ramuri ale desenului arhitectural. În același timp, interesul meu pentru arhitectură creștea constant. Și am avansat mai rapid în această direcție după prima mea vizită la Viena, care a durat două săptămâni. Nu aveam încă 16 ani.

Am mers la Muzeul Hof pentru a studia picturile din galeria de artă, dar clădirea în sine mi-a captat aproape tot interesul, iar de dimineața devreme până târziu în noapte mi-am petrecut timpul vizitând diverse clădiri publice. Și întotdeauna clădirile în sine erau atracția principală pentru mine! Am stat ore întregi în uimire în fața Operei și a Parlamentului. Întreaga Ringstrasse avea un efect magic asupra mea, părea o minune din *o mie și una de nopți*.

2.1 Aptitudinea Ca Arhitect

Și iată-mă acum, pentru a doua oară în acest frumos oraș, așteptând nerăbdător să aflu rezultatul examenului de admitere plin de o încredere trufașă. Eram atât de convins, încât, când a venit vestea că am eșuat, m-a lovit ca un trăsnet. Totuși, asta s-a întâmplat.

M-am dus să-l văd pe Rector și l-am întrebat de ce au refuzat să mă accepte ca student la Școala Generală de Pictură, care făcea parte din Academie.

Acesta m-a asigurat că desenele pe care le prezentasem dezvăluiau indiscutabil lipsa de înclinații pentru pictură, în schimb vedeau posibilități în domeniul arhitecturii.

Prin urmare, Școala de Pictură nu mai era în discuție pentru mine, ci Școala de Arhitectură, care de asemenea făcea parte din Academie. Cu greu au crezut că eu nu fusesem niciodată la o școală de arhitectură și nu primisem nicio instrucție vreodată în proiectare arhitecturală.

Când am părăsit magnifica clădire Hansen, din Schiller Platz, eram destul de abătut. M-am simțit în dezacord cu mine însumi pentru prima oară în tinerețea mea, căci ceea ce auzisem despre capacitățile mele acum mi se părea ca un fulger care dezvăluia clar un dualism sub care suferisem de multă vreme, dar pentru care până atunci nu-l sesizasem. În câteva zile eu însumi am știut de asemenea că ar trebui să devin un arhitect, dar desigur calea era foarte dificilă.

Eram acum forțat să regret amar fosta mea conduită de a neglija și disprețui anumite subiecte la Realschule. Înainte de a urma cursuri la Școala de Arhitectură de la Academie era necesar să urmez Colegiul Tehnic, dar o calificare necesară pentru intrarea la acest Colegiu era un certificat de matriculare câștigat la școala de grad superior, pe care eu nu îl posedam. Așa cum se putea prevedea, visul meu de a urma o chemare artistică părea dincolo de limitele posibilității.

După moartea mamei mele, am venit la Viena pentru a treia oară. Această vizită avea să dureze câțiva ani. Mai fusesem acolo înainte, așa că mi-am recăpătat rapid calmul și determinarea. Încrederea mea interioară a revenit, iar privirea mi-a fost fixată constant pe obiectiv. Voiam să devin arhitect. Obstacolele sunt plasate în calea noastră în viață, nu pentru a ne opri, ci pentru a fi depășite. Și am fost pe deplin hotărât să le depășesc, ținând constant în minte imaginea tatălui meu – un om care, prin propriile sale eforturi, și-a făcut drum din poziția de fiu sărac al unui cizmar de sat până la cea de funcționar public. Am avut un start mai bun, iar șansele mele de succes erau mai mari. La acea vreme, viața mi se părea dură; dar astăzi o văd ca fiind lucrarea Providenței. Ananghia m-a luat în brațe și deseori amenința să mă zdrobească; dar voința mea a devenit mai puternică pe măsură ce obstacolele se înmulțeau, iar în final, voința mea triumfa.

Sunt recunoscător pentru acea perioadă din viața mea pentru că mi-a întărit caracterul și pentru că m-a făcut să devin așa de dur și aspru cum sunt în acest moment. Apreciez faptul că am fost astfel salvat de la o viață goală de confort și că băiatul mamei a fost luat din brațele ei tandre și încredințat Ananghiei ca o nouă mamă. Deși m-am luptat împotriva acestui destin dur, sunt recunoscător că am fost aruncat într-o lume a mizeriei și sărăciei, și astfel, să cunosc oamenii pentru care am ajuns să lupt mai târziu.

2.2 Formarea Unei Viziuni Asupra Lumii

A fost în această perioadă când ochii mei s-au deschis către două pericole, ale căror nume abia dacă le cunoșteam înainte. Nu aveam nicio idee despre semnificația lor teribilă pentru existența poporului German – aceste pericole erau Marxismul și Iudaismul.

Pentru mulți oameni, numele orașului Viena semnifică plăceri nevinovate, un loc festiv pentru muritori fericiți. Pentru mine, din păcate, este o amintire a celei mai triste perioade din viața mea.

Chiar și astăzi, simpla menționare a acelui oraș îmi trezește doar gânduri întunecate. Cinci ani de sărăcie în acel oraș Feacian[10], cinci ani în care trebuia să-mi câștig pâinea zilnică – mai întâi ca muncitor ocazional și apoi ca pictor de mici nimicuri. O bucată de pâine era, într-adevăr, insuficientă pentru a-mi calma foamea constantă.

Acea foame a fost gardianul meu fidel, unul care nu m-a părăsit niciodată și care a avut un rol în tot ceea ce făceam. Fiecare carte pe care o cumpăram îmi aducea o foame reînnoită, iar fiecare vizită la operă însemna intruziunea acestui companion neînduplecat în zilele ce urmau. Eram într-o luptă constantă cu acest prieten nesuferit. Totuși, a fost în această perioadă când am

[10] O referință la „Odiseea” lui Homer (Cartea a VI-a). Feacia, sau Scheria, era o insulă a unei fericiri legendare, unde locuitorii preferau urmărirea plăcerilor în locul muncii grele.

învățat mai mult decât oricând înainte. În afară de studiile mele de arhitectură și de rarele vizite la operă – pentru care trebuia să rabd de foame – nu aveam altă plăcere în viață decât cărțile mele.

Citeam o mare varietate de lucruri și apoi reflectam adânc asupra a ceea ce citisem. Tot timpul meu liber după muncă era dedicat exclusiv studiului. Astfel, în doar câțiva ani, am reușit să dobândesc un bagaj de cunoștințe pe care îl consider util până în ziua de astăzi.

Dar, mai mult decât atât:

În acei ani, o impresie asupra vieții și o viziune clară asupra lumii s-au conturat în mintea mea. Acestea au devenit fundația de granit pentru toate acțiunile mele viitoare. Am adăugat foarte puține lucruri la această fundație și doar lucruri concepute de mine, fără să elimin prea multe, iar de schimbat am schimbat foarte puține lucruri.

Sunt ferm convins că, în general vorbind, este în tinerețe când oamenii așază temelia esențială a gândirii lor creative, oriunde există acea gândire creativă.

Fac o distincție între înțelepciunea vârstei — care poate apărea numai din mai marea profunzime și prevedere care se bazează pe experiențele unei vieți lungi — și geniul creativ al tinereții, care înflorește în gânduri și idei cu o în gânduri și idei cu o rodnicie neistovită, fără a le putea digera de îndată, tocmai din pricina supraabundenței lor. Acestea furnizează materialele de construcție și planurile pentru viitor; din ele vârsta ia pietrele și înalță edificiul, în măsura în care pretinsa înțelepciune a vârstei nu va înăbuși geniul creativ al tinereții.

2.3 Înlăturarea Ochelarilor de Cal Ai Micii-Burghezii

Viața pe care o duceam anterior acasă cu părinții mei diferă puțin de cea a oricui altcuiva. Așteptam cu nerăbdare ziua următoare fără griji și nu exista nimic care să reprezinte o problemă socială de înfruntat.

Cei printre care mi-am petrecut anii tinereții aparțineau micii burghezii.

Era, așadar, o lume care avea foarte puțin contact cu lumea adevăraților muncitori manuali; căci, oricât ar părea de uimitor la prima vedere, prăpastia care desparte această clasă — nicidecum înstărită din punct de vedere economic — de clasa muncitorilor manuali este adesea mai adâncă decât se crede.

Există aproape o dușmănie motivată de faptul că oamenii care s-au ridicat de curând deasupra nivelului lucrătorilor manuali se tem de recăderea în vechiul mediu pe care îl disprețuiesc puțin, sau cel puțin de faptul că ar putea să pară ca făcând încă parte din el.

Mai mult, există ceva respingător în amintirea mizeriei culturale a acelei clase de jos și a manierelor lor aspre unii față de alții; astfel încât cei aflați doar pe prima treaptă a scării sociale găsesc de nesuportat să fie siliți la orice contact cu nivelul cultural și cu standardul de viață pe care le-au depășit.

Se constată de asemenea că de multe ori oamenii aflați la un nivel social ridicat se coboară la cei mai umili dintre concetățenii lor cu mai puțină părtinire decât parveniții.

Prin urmare, clasele superioare simt mai puține constrângeri în relațiile lor cu cea mai joasă clasă de oameni decât ar fi posibil în cazul parveniților.

Prin parveniți mă refer la toți cei care s-au ridicat prin propriile eforturi la un nivel social mai înalt decât cel căruia îi aparțineau anterior.

În cele din urmă, această luptă, care este adesea dură, distruge orice urmă de simpatie. Propria noastră luptă pentru existență ne omoară sentimentele față de nenorociții care au fost lăsați în urmă.

Din acest punct de vedere Soarta fusese bună cu mine. Împrejurările m-au forțat să mă întorc în acea lume de sărăcie și nesiguranță economică deasupra căreia tatăl meu se ridicase în zilele sale timpurii, și astfel ochelarii de cal ai unei educații înguste de mic-burghez mi-au fost smulși de pe ochi. Acum pentru prima oară am învățat să cunosc oamenii și am învățat să deosebesc între un lustru exterior sau maniere aspre și adevărata natură interioară a oamenilor.

2.4 Conflictele Sociale Din Viena

La începutul secolului, Viena era deja un oraş plin de nedreptăţi sociale. Bogății orbitoare și mizerie dezgustătoare se găseau una lângă alta.

În centru și în Orașul Interior se simțea pulsul unui Imperiu cu o populație de cincizeci și două de milioane, cu tot farmecul periculos al unui Stat alcătuit din nenumărate naționalități.

Splendoarea orbitoare a Curții atrăgea ca un magnet bogăția și inteligența întregului Imperiu, iar această atracție era și mai sporită de politica centralizatoare a monarhiei Habsburgice.

Această politică centralizatoare era necesară pentru a ține laolaltă acea ciorbă de naționalități eterogene, dar urmarea ei a fost o concentrare de înalți funcționari în orașul care era totodată metropolă și reședință imperială.

Viena nu era numai centrul politic și intelectual al Monarhiei Dunărene; era și centrul ei industrial. În contrast cu mulțimea uriașă de ofițeri de rang înalt, funcționari de stat, artiști și oameni de știință, se afla armata și mai uriașă a muncitorilor. Mizeria abjectă se lovea umăr la umăr cu bogăția aristocrației și a negustorimii.

Mii de șomeri zăboveau în fața palatelor de pe Ring Strasse, iar sub acea Via Triumphalis a vechii Austrie, cei fără adăpost se înghesuiau în întunericul și murdăria canalelor.

Aproape că nu exista niciun alt oraș German în care problema socială să poată fi studiată mai bine decât la Viena. Dar aici trebuie să atrag atenția asupra iluziei că această problemă ar putea fi „studiată” de pe un nivel social superior. Omul care n-a căzut niciodată în ghearele acelei vipere țâșnitoare nu va ști niciodată ce este otrava ei. Orice încercare de a o studia în orice alt mod duce

doar la vorbărie superficială și la iluzii sentimentale. Amândouă sunt dăunătoare: cea dintâi, pentru că nu ajunge niciodată la rădăcina problemei; cea de-a doua, pentru că ocolește cu totul chestiunea. Nu știu ce este mai nefast — a ignora mizeria socială, așa cum fac majoritatea celor favorizați de soartă și a celor ce s-au ridicat pe scara socială prin propriile puteri, sau condescendența la fel de arogantă, adesea fără tact, dar întotdeauna distinsă, pe care o afișează oamenii cuprinși de mania carității și care se fălesc că „simpatizează cu poporul". Desigur, astfel de persoane păcătuiesc într-o măsură pe care, din pricina lipsei lor de înțelegere instinctivă, nu o pot bănui, astfel se miră când constată că „conștiința socială" de care sunt mândri nu aduce niciodată niciun rezultat, ci adesea stârnește resentimente față de bunele lor intenții, și atunci vorbesc despre nerecunoștința poporului.

Astfel de oameni învață cu greu că activitatea socială este cu totul altceva și că nu pot aștepta recunoștință, fiindcă ei nu împart favoruri, ci stabilesc drepturi. Eu am fost ferit de tentația de a studia chestiunea socială în felul arătat mai sus, din simplul motiv că am fost silit să o îndur pe propria-mi piele.

Nu a fost așadar vorba de a studia problema în mod obiectiv, ci de a-i încerca efectele asupra mea însumi. Chiar dacă iepurele a trecut cu bine prin experiment, asta nu trebuie luat drept dovadă că otrava ar fi inofensivă. Când încerc să-mi amintesc șirul impresiilor primite în acea vreme, îmi dau seama că pot face acest lucru numai cu o oarecare aproximare.

Aici voi descrie numai impresiile cele mai esențiale și pe acelea care m-au lovit personal și adesea m-au zguduit, precum și puținele învățăminte pe care le-am tras din această experiență.

2.5 Muncitorul

Pe atunci nu era, în general, prea greu să găsești de lucru, pentru că eu nu căutam o slujbă de meseriaș calificat, ci de așa-zis ajutor de ocazie, și trebuia să fiu gata să accept orice muncă ce se ivea din întâmplare, numai ca să-mi câștig pâinea zilnică.

Astfel, m-am regăsit în aceeași situație ca toți acei emigranți care, scuturând praful Europei de pe picioarele lor, și cu o determinare de fier, își construiau bazele unei noi existențe în Noua Lume și își munceau calea către un nou cămin. Eliberați de toate prejudiciile paralizante ale clasei și poziției, mediu și tradiție, aceștia acceptau orice muncă care le ieșea în cale, tot mai pătrunși de ideea că munca cinstită nu a disprețuit niciodată pe nimeni, indiferent de natura ei. Și astfel, am fost hotărât să mă arunc cu ambele picioare în această lume nouă, luptând să-mi croiesc drum înainte. Tot astfel am fost și eu hotărât să intru în ceea ce pentru mine era o lume nouă și să-mi croiesc drumul.

Am aflat curând că se găsea întotdeauna câte un fel de lucru, dar am învățat totodată că acesta putea fi pierdut la fel de repede și de ușor. Nesiguranța zilei de mâine mi s-a părut în curând latura cea mai sumbră a acestei noi vieți în care pășisem.

Muncitorul calificat nu era aruncat atât de des în stradă precum muncitorul necalificat; cu toate acestea, nici cel dintâi nu era protejat împotriva aceleiași soarte. Deși poate nu trebuia să facă față șomajului din cauza lipsei cererii, blocajele patronale și grevele aveau același efect.

Aici, elementul de nesiguranță în câștigarea pâinii zilnice reprezenta cel mai amar aspect al întregului sistem socio-economic.

Flăcăul de la țară care se mută în marele oraș se simte atras de ceea ce se numește muncă ușoară (și care poate fi într-adevăr așa), de programul mai scurt și, mai ales, de farmecul magic al marelui oraș. Obișnuit la țară cu un salariu statornic, el a învățat să nu-și părăsească locul vechi până ce nu are măcar în vedere unul nou.Cum există o mare lipsă de forță de muncă în agricultură, șansele unui șomaj îndelungat în mediul rural sunt foarte mici. Este o greșeală să crezi că flăcăul care lasă satul pentru oraș nu este făcut dintr-un material la fel de sănătos ca cei care rămân acasă să lucreze pământul.

Dimpotrivă, experiența arată că tocmai cei mai sănătoși și mai viguroși sunt cei care pleacă, și nu invers. Printre acești emigranți îi număr nu numai pe cei ce emigrează în America, ci și pe argatul care hotărăște să-și părăsească satul natal și să se ducă în marele oraș, unde va fi un străin. El este gata să înfrunte riscul unei soarte nesigure.

În cele mai multe cazuri sosește în oraș cu puțini bani în buzunar și în primele zile nu se descurajează dacă n-are norocul să găsească de lucru; dar dacă găsește o slujbă și o pierde după scurtă vreme, situația e mult mai grea.

Este mult mai greu, dacă nu imposibil, să-și găsească altă slujbă, mai ales iarna.

În primele săptămâni viața mai e încă suportabilă. Primește ajutorul de șomaj de la sindicat și poate astfel să se țină pe picioare. Dar când i se termină și ultimii bani proprii, iar sindicatul încetează să-i mai plătească din pricina șomajului prelungit, atunci vine adevărata mizerie. Umblă fără rost și îi este foame.

Adesea amețește sau vinde și ultimul lucru pe care-l mai are. Hainele i se uzează, iar odată cu înfățișarea tot mai ponosită coboară pe o treaptă socială mai de jos și, pe lângă mizeria trupească, se amestecă acum cu o categorie de oameni prin care mintea i se otrăvește.

Când n-are unde să doarmă — și asta se întâmplă foarte des iarna — se află în cea mai grea strâmtoare. În cele din urmă capătă de lucru, dar aceeași poveste se repetă a doua oară, apoi a treia, și de fiecare dată e și mai rău. Încetul cu încetul devine indiferent față de această nesiguranță neîncetată. La urmă se obișnuiește cu ea.

2.6 Soarta Muncitorului

Astfel, chiar și un om care din fire este harnic ajunge nepăsător față de viață și se transformă treptat într-un instrument în mâinile unor oameni fără scrupule, care-l exploatează în scopurile lor josnice. A fost dat afară din slujbă de atâtea ori fără nicio vină, încât acum îi este aproape indiferent dacă greva la care ia parte urmărește să-i apere drepturile economice sau țintește la distrugerea Statului, a întregii ordini sociale și chiar a civilizației. Deși greva s-ar putea să nu-i fie pe plac, totuși se alătură din pură indiferență. Am văzut acest proces desfășurându-se sub ochii mei în mii de cazuri și, cu cât l-am privit mai mult, cu atât a crescut aversiunea mea față de acel oraș-mamut care atrage cu lăcomie oamenii la sânul lui, ca să-i zdrobească fără milă la urmă. Când soseau, se mai simțeau încă legați de ai lor de acasă; dacă rămâneau, legătura se rupea.

Am fost atât de aruncat încoace și încolo de viața din metropolă încât eu însumi am gustat experiența fizică a unei astfel de soarte și am simțit efectele ei în propriul meu suflet. Un alt lucru mi-a devenit clar. Schimbarea bruscă de la muncă la trândăvie și invers și fluctuația constantă provocată între câștig și cheltuială a distrus în cele din urmă la mulți oameni simțul economisirii și obiceiul de a-și chibzui cheltuielile în chip inteligent.

Trupul părea să se obișnuiască cu vicisitudinile: mânca pe săturate în vremurile bune și flămânzea în cele grele. Într-adevăr, foamea năruie orice plan de reglementare a cheltuielilor pentru vremurile mai bune, până când se găsește din nou de lucru.

Privațiunile pe care le îndură muncitorul șomer trebuie compensate pe plan psihic printr-o nălucă stăruitoare în care se vede iarăși mâncând pe săturate; visul acesta se preface într-o tânjire atât de puternică, încât se transformă într-un impuls bolnăvicios de a arunca orice stăpânire de sine de îndată ce apar din nou munca și leafa.

De aceea, în clipa în care își găsește din nou de lucru, uită să-și chibzuiască banii și îi cheltuiește pe toți, fără să se gândească la ziua de mâine. Așa se ajunge la zăpăceală chiar și în micul buget săptămânal al casei, fiindcă cheltuielile nu sunt planuite cu grijă. La început, leafa ține poate cinci zile în loc de șapte; apoi numai trei; pe măsură ce obiceiul se înrădăcinează, abia mai ține o zi, iar la urmă se duce toată într-o singură noapte.

Adesea acasă sunt soția și copii, și de multe ori se întâmplă ca și ei se molipsesc de acest stil de viață, mai ales dacă bărbatul este bun cu ai săi și îi iubește în felul lui și după puterile lui de înțelegere. Atunci leafa săptămânii este cheltuită laolaltă în două-trei zile. Familia mănâncă și bea împreună cât țin banii, iar la sfârșitul săptămânii flămânzesc împreună. Apoi nevasta umblă pe furiș prin cartier, împrumută câte ceva și face datorii mărunte la prăvălii, ca să poată trece peste zilele grele de la capătul săptămânii. Se așază la masa de prânz cu o mâncare sărăcăcioasă pe masă, sau adesea fără nimic.

Așteaptă ziua de plată care se apropie, vorbesc despre ea și fac planuri; și, pe când le e foame, visează la belșugul ce va să vină. Și astfel copilașii fac cunoștință cu mizeria încă din primii ani ai vieții.

Dar răul culminează atunci când soțul merge pe drumul lui încă de la început, iar soția protestează, pur și simplu din dragoste pentru copii. Atunci apar certuri și sentimente rele. Soțul începe să bea și devine înstrăinat de soția sa. Acum se îmbată în fiecare sâmbătă. Luptând pentru propria existență și pentru cea a copiilor, soția îl ceartă și-l împinge de la tavernă la fabrică, pentru a obține câțiva bănuți de la el în ziua de plată. Apoi, când în cele din urmă vine acasă – poate duminică sau chiar luni, după ce și-a cheltuit ultimul cent – urmează scene teribile, unele care chiar strigă după mila lui Dumnezeu.

Am avut ghinionul să văd acest lucru de sute de ori. La început, eram dezgustat și indignat. Mai târziu, am ajuns să recunosc întreaga tragedie a nenorocirii lor și să înțeleg cauzele profunde ale acesteia. Erau victimele nefericite ale unor condiții rele.

Condițiile de locuire erau foarte proaste în acea perioadă. Muncitorii manuali Vienezi trăiau într-o mizerie îngrozitoare. Chiar și astăzi, mă cutremur când mă gândesc la adăposturile mizerabile în care locuiau oamenii, la adăposturile de noapte și mahalale, și la toate scenele sordide de gunoaie, mizerie respingătoare și altele și mai rele. Doar imaginează-ți ce se va întâmpla într-o bună zi, când masele de sclavi eliberați vor ieși din aceste vizuini ale mizeriei, năpustindu-se asupra semenilor lor nepregătiți!

Căci această altă lume este, într-adevăr, nepregătită.

Au permis în mod lipsit de minte ca aceste lucruri să continue, fără să le pese și fără să suspecteze măcar că, mai devreme sau mai târziu, destinul își va aplica răzbunarea – dacă nu este îmbunat la timp.

Astăzi îi mulțumesc sincer Providenței pentru că m-a trimis la o astfel de școală. Acolo nu am putut refuza să iau interes în chestiuni care nu-mi plăceau. Această școală m-a învățat curând o lecție profundă.

Ca să nu-mi pierd complet speranța în oamenii care mă înconjurau pe atunci, trebuia să fac abstracție de manierele și de felul lor de viață și să nu reținem decât motivele decăderii lor. Atunci puteam suporta acest spectacol fără să mă descurajez, atunci din toate aceste tablouri ale nenorocirii, ale deznădejdii, ale murdăriei și ale depravării nu mai ieșeau în relief oamenii, ci jalnicele rezultate ale unor legi jalnice.

Cu toate acestea, fiindu-mi mie însumi foarte greu să-mi câștig existența, eram ferit de capitularea într-un sentimentalism jalnic văzând produsele, rezultatul final al acestui proces de degradare. Nu, nu așa trebuia conceput.

2.7 Drumul Către Îmbunătățire

Încă din acele zile vedeam deja că exista o metodă dublă prin care condițiile puteau fi îmbunătățite, și anume: a trezi un profund simț de responsabilitate socială pentru crearea unei temelii mai bune pentru dezvoltarea noastră viitoare, combinat cu o determinare necruțătoare de a tăia toate excrescențele incorigibile.

Așa cum Natura își concentrează atenția nu asupra păstrării a ceea ce există deja, ci asupra selecției urmașilor pentru a perpetua specia, tot astfel și în viața omenească este mai puțin o chestiune de a îmbunătăți artificial generația existentă (care, datorită caracteristicilor omenești, este imposibilă în nouăzeci și nouă de cazuri din o sută), ci mai mult de a asigura de la bun început un drum mai bun pentru dezvoltarea viitoare.

În timpul luptei mele pentru existență la Viena am perceput foarte clar că scopul oricărei activități sociale nu trebuie să fie niciodată doar ajutorul caritabil, care este ridicol și inutil, ci trebuie mai degrabă să fie un mijloc de a găsi o cale de a elimina deficiențele fundamentale din viața noastră economică și culturală, deficiențe care aduc în mod necesar degradarea individului sau cel puțin îl conduc către o astfel de degradare.

Dificultatea de a folosi toate mijloacele, chiar și pe cele mai drastice, pentru a înfrânge ostilitatea față de Stat ce domnește în rândul anumitor clase criminale se datorează în mare parte unei nesiguranțe asupra motivelor lăuntrice și a cauzelor acestui fenomen contemporan.

Această incertitudine își are rădăcinile exclusiv în sentimentul de vinovăție pe care fiecare individ îl simte pentru că a permis această tragedie a degradării. Acest sentiment paralizează orice efort de a lua o decizie fermă de a acționa. Pentru că ezită, acești oameni sunt timizi și lipsiți de hotărâre în aplicarea chiar și a măsurilor indispensabile pentru autoconservare.

Abia atunci când o epocă nu mai este apăsată de conștiința propriei vine în această privință, abia atunci va avea liniștea lăuntrică și puterea din afară necesare pentru a tăia drastic și fără milă toată vegetația parazitară și a smulge buruienile din rădăcină. Fiindcă Statul austriac nu avea aproape niciun simț al dreptății sociale sau al legislației sociale, neputința lui de a stârpi acele excrescențe rele era vădită.

2.8 Lipsa „Mândriei Naționale”

Nu știu ce ma inspaimanta mai mult pe vremea aceea: mizeria economică a celor care erau atunci semenii mei, obiceiurile și moravurile lor crude, sau nivelul scăzut al culturii lor intelectuale.

Cât de des se ridică burghezia noastră în indignare morală când aude din gura vreunui vagabond jalnic că îi este indiferent dacă este German sau nu și că se va simți acasă oriunde va putea să-și asigure cele necesare trupului și sufletului. Ei deplâng o asemenea lipsă de „mândrie națională” și își exprimă oroarea față de asemenea sentimente.

Dar câți oameni se întreabă cu adevărat de ce ei înșiși simt altfel? Câți dintre ei înțeleg că mândria lor naturală de a fi membri ai unei națiuni atât de favorizate se naște din nenumăratele succesiuni de exemple pe care le-au întâlnit și care le amintesc de măreția țării și a națiunii lor în toate sferele vieții artistice și culturale? Câți dintre ei își dau seama că mândria față de țara lor depinde în mare măsură de cunoașterea măreției ei în toate acele sfere? Se gândesc oare cercurile noastre burgheze cât de ridicolă și neînsemnată este partea de cunoaștere care ajunge la popor, cunoaștere ce constituie o condiție indispensabilă pentru sentimentul de mândrie față de propria țară?

Se aduce scuza că în alte țări există condiții similare și totuși clasele muncitoare din acele țări au rămas patriotice. Chiar dacă ar fi așa, aceasta nu ar constitui o scuză pentru atitudinea noastră neglijentă; însă nici măcar nu este așa. Ceea ce numim educație șovinistă — în cazul poporului Francez, de pildă — nu este altceva decât exaltarea excesivă a măreției Franței în toate sferele culturii sau, cum spun Francezii, ale civilizației.

Băiatul Francez nu este educat pe principii pur obiective. Oriunde este vorba de importanța măreției politice și culturale a țării sale, el este învățat în cel mai subiectiv mod imaginabil. Educația ar trebui să fie întotdeauna pe linii largi, generale, iar acestea ar trebui să fie adânc gravate, prin repetare constantă dacă este necesar, în memoriile și sentimentele poporului.

În cazul nostru nu suntem vinovați doar de păcate prin omisiune, ci și de pervertirea puținului pe care unii au avut șansa să învețe la școală. Șobolanii care otrăvesc corpul nostru politic roade din inimile și din memoriile maselor largi chiar și acel puțin pe care nevoia și mizeria l-au lăsat.

2.9 Calvarul Copilului De Muncitor

Cititorul să-și imagineze următoarea scenă:

Există o locuință situată într-un subsol, iar această locuință constă din două odăi umede. În aceste odăi trăiesc un muncitor și familia lui – șapte persoane în total. Să presupunem că unul dintre copii este un băiat de trei ani. Aceasta este vârsta la care copiii devin pentru prima oară conștienți de impresiile pe care le primesc. În cazul oamenilor foarte dotați, urmele impresiilor primite în acei ani timpurii rămân în memorie până la o vârstă înaintată.

Acum, îngustimea și aglomerația acestor locuințe nu sunt prielnice relațiilor plăcute și astfel apar certuri și accese de mânie reciprocă. Cu greu se poate spune că trăiesc unii cu alții, ci mai degrabă unii peste alții. Micile neînțelegeri care dispar de la sine într-o casă unde există destul spațiu pentru ca oamenii să se poată îndepărta unii de alții pentru o vreme, aici devin izvorul unor dispute cronice. În ceea ce-i privește pe copii, situația este tolerabilă din acest punct de vedere. Ei se ceartă mereu unii cu alții, dar certurile sunt uitate repede; când însă părinții se ceartă între ei, certurile zilnice coboară la un nivel inimaginabil de jos.

Astfel de experiențe trebuie inevitabil să aibă un efect asupra copiilor. Trebuie să ai experiență practică a unui asemenea mediu ca să poți să-ți închipui starea de lucruri care rezultă din asemenea reproșuri reciproce, când tatăl o lovește pe mamă și o maltratează într-un acces de furie la beție.

Un biet copil de șase ani cunoaște amănunte care pe un adult l-ar face să se cutremure. Infectat cu moralitatea sărăciei, subnutrit și cu capul plin de păduchi, tânărul „cetățean” merge la școala primară. Cu dificultate învață să scrie și să citească. Nu există nicio posibilitate de a învăța lecții acasă. În fața copiilor, tatăl și mama vorbesc deseori rău despre profesori, insultându-i, și sunt mult mai înclinați să insulte profesorii decât să-și pună copilul peste genunchi, să-i dea o mamă de bătaie ca să-i bage mințile în cap. Ce învață copilul acasă doar îi scade respectul pentru compatrioți. Nu se spune nimic bun despre natura umană, și fiecare instituție, de la școală la guvern este blamată. Fie că vorbesc despre religie și moralitate sau despre stat și ordinea socială, e totuna, totul este discreditat.

Când flăcăul părăsește școala generală la vârsta de 14 ani, ar fi dificil să spunem care sunt cele mai izbitoare trăsături ale caracterului său: o ignoranță incredibilă în ceea ce privește cunoașterea reală sau o aroganță cinică combinată cu o atitudine negativă față de moralitate. Este înspăimântător să crezi că se poate întâmpla așa ceva cuiva atât de fraged.

2.10 Tânărul Disprețuitor al Autorității

Ce loc poate ocupa în viață o persoană căreia nimic nu-i mai este sacru, care nu a experimentat niciodată nimic nobil— dimpotrivă, cineva care a fost intim familiarizat cu cele mai joase aspecte ale existenței umane?

Acest copil de 3 ani a devenit un tânăr de 15 ani care disprețuiește autoritatea. A fost familiarizat doar cu mizeria morală și ticăloșia, excluzând tot ceea ce ar putea stimula gândurile sale către lucruri mai înalte. Și acum acest tânăr intră în școala vieții.

Va urma exemplele primite în tinerețe – pe acela al tatălui său. Rătăcește pe la colțurile străzilor și vine acasă la orice oră. Ajunge chiar să o insulte grosolan pe acea ființă cu inima frântă care i-a dat viață. Blestemă pe Dumnezeu și Planeta până ajunge într-o casă de corecție pentru tineri, unde dobândește lustruirea finală; iar contemporanii săi burghezi se miră de lipsa de „entuziasm patriotic" pe care acest tânăr „cetățean" o arată.

Zi de zi lumea burgheză vede cum otrava este vărsată cu găleata asupra poporului prin teatru, cinematograf, gazete de canal și cărți obscene - și totuși se miră de „standardele morale" deplorabile, de „lipsa sentimentului național" din mase—ca și cum sentimentalismul exagerat al cinematografului și ziarele de duzină ar putea pune temelia recunoașterii măreției propriei țări!

Ca și cinematografia plină de gunoi, presa de scandal și lucruri similare, acestea nu pot înlocui cunoașterea adevăratei măreții a propriei țări — decât dacă există o educație anterioară a individului.

Am înțeles atunci, repede și temeinic, ceea ce nu știusem niciodată până atunci: că problema „naționalizării" unui popor este înainte de toate una de a stabili condiții sociale sănătoase care să ofere temelia necesară pentru educația individului. Căci numai când educația din familie și cea școlară au întipărit în mintea individului cunoașterea măreției culturale, economice și, mai ales, politice a propriei sale țări—atunci, și numai atunci, îi va fi cu putință să se simtă mândru că este cetățean al acelei țări.

Eu pot lupta numai pentru ceva ce iubesc. Pot iubi numai ceea ce respect, iar pentru a respecta un lucru trebuie cel puțin să am o anumită cunoaștere a lui.

2.11 Arhitect și Pictor În Acuarelă

De îndată ce interesul meu pentru problemele sociale a fost trezit, am început să le studiez într-un mod fundamental. Mi s-a dezvăluit o lume nouă și anterior necunoscută.

În anii 1909-1910[11], îmi îmbunătățisem atât de mult situația încât nu mai trebuia să-mi câștig pâinea zilnică lucrând ca muncitor necalificat. Acum lucram independent, ca proiectant și pictor în acuarelă. Această meserie era una săracă, cel puțin în ceea ce privește câștigurile. Cu greu

[11] Hitler avea în jur de 20 de ani.

câștigam destul pentru a-mi satisface nevoile de bază. Totuși, îmi plăcea, era meseria pe care mi-o doream.

Mai mult decât atât, seara când mă întorceam acasă nu mai eram atât de epuizat ca înainte, când nici măcar nu puteam arunca o privire într-o carte fără să adorm aproape imediat. Munca mea actuală era aliniată cu profesia pe care mi-o doream pentru viitor. Mai mult, eram stăpân pe propriul meu timp și puteam să-l împart mai bine decât înainte.

Pictam de nevoie și studiam pentru plăcerea mea.

Astfel, am reușit să dobândesc cunoștințe teoretice despre problema socială, un complement necesar pentru ceea ce învățam zilnic prin experiență. Am studiat toate cărțile pe care le puteam găsi pe acest subiect și am reflectat profund asupra a ceea ce citeam. Cred că în acea perioadă cei din jurul mă considerau o persoană excentrică.

Pe lângă interesul meu pentru problema socială, m-am dedicat în mod natural și cu entuziasm studiului arhitecturii, alături de muzică, pe care o consideram regina artelor.

Să o studiez era o plăcere, nu o muncă. Puteam să desenez sau să pictez până târziu în noapte fără să obosesc vreodată. Și am devenit din ce în ce mai încrezător că visul meu de a avea un viitor strălucit s-ar putea împlini, chiar dacă ar fi trebuit să aștept ani de zile pentru a-l atinge. Eram ferm convins că într-o zi îmi voi face un nume ca arhitect.

Faptul că, alături de aceste studii profesionale mi-am cultivat un mare interes pentru tot ceea ce însemna politică, nu mi s-a părut ceva deosebit de important. Dimpotrivă — am privit acest interes pentru politică drept datoria evidentă a oricărei minți gânditoare. Cei care nu înțeleg nimic despre fenomenele politice care au loc în jurul lor nu au niciun drept să critice sau să comenteze. Prin urmare, am continuat cu intensitate să citesc și să studiez politica.

2.12 Arta Cititului

Pentru mine ‘a citi’ avea alt sens decât pentru media pretinșilor noștri ‘intelectuali’.

Cunosc oameni care citesc interminabil carte dupa carte, litera cu litera, fara sa pot totusi sa spun ca sunt oameni “cititi”. Desigur, ei poseda o cantitate uriasa de cunostinte, dar creierul lor pare incapabil să catalogheze și să organizeze informația pe care au acumulat-o. Nu au abilitatea de a distinge între ceea ce este util și ceea ce este inutil.

Cititul nu este un scop în sine, ci un mijloc pentru atingerea unui scop. Scopul său principal este de a contribui la umplerea cadrului care cuprinde talentele și abilitățile fiecărei persoane. Astfel, fiecare își dobândește instrumentele și materialele necesare pentru împlinirea muncii vieții sale — indiferent dacă aceasta înseamnă munca elementară pentru a-și câștiga pâinea zilnică sau o chemare care răspunde aspirațiilor umane mai înalte. Acesta este primul scop al cititului. Iar al doilea scop este dobândirea unei viziuni de ansamblu asupra lumii.

Dar în ambele cazuri este necesar nu ca aceste lecturi să ocupe loc în șirul capitolelor sau cărților păstrate în memorie, ci să se însereze la locul lor ca o pietricică într-un mozaic și să contribuie astfel la constituirea unei imagini generale a lumii în mintea cititorului.

Altminteri se formează un talmeș-balmeș de noțiuni dezordonate și fără mare valoare, în pofida înfumurării pe care o poate inspira nefericitului său posesor. El crede serios că este bine educat și că înțelege ceva din viață. Crede că a dobândit cunoaștere, în timp ce, în realitate, fiecare sporire a unei astfel de „cunoașteri" îl îndepărtează tot mai mult de viața reală – până când, în cele din urmă, ajunge fie într-un sanatoriu, fie în parlament.

O astfel de persoană nu reușește niciodată să facă uz practic de cunoștințele sale atunci când momentul o cere. Echipamentul său mental nu este organizat pentru a face față cerințelor vieții de zi cu zi. Cunoștințele sale sunt stocate în creier ca o transcriere literală a cărților pe care le-a citit și în ordinea în care le-a citit. Și dacă soarta l-ar chema într-o zi să își folosească cunoștințele dobândite din cărți, va avea nevoie de titlul și numărul paginii – altfel nu va putea să-și amintească informația necesară. Dar pagina nu e menționată și, în fiecare moment critic, acești oameni cu atâta experiență sunt într-o încurcătură grozavă; ei caută convulsiv cazuri analoage și, cum este și drept, dau peste o rețetă proastă.

Dacă n-ar fi așa, nu s-ar putea găsi nicio explicație pentru "realizările politice" ale înalților noștri funcționari de stat, decât dacă am presupune că ele se datorează mai degrabă răutății și ticalosiei decât unei slăbiciuni patologice.

Pe de alta parte, cel ce stie sa citeasca, discerne imediat intr-o carte, o gazeta sau o brosura ceea ce merita sa fie pastrat fie pentru nevoile personale fie ca material de interes general. Cele dobandite astfel se inglobeaza in imaginea pe care si-o face deja despre cutare sau cutare lucru, o corecteaza, o completeaza, ii sporeste exactitatea sau ii precizeaza sensul. Daca viata pune pe neasteptate o problema, memoria celui care a stiut sa citeasca ii furnizeaza de indata o opinie bazata pe aportul unor ani indelungati; el o supune ratiunii fata de cazul nou despre care e vorba si reuseste astfel sa lamureasca sau sa rezolve problema.

Cititul nu are sens si utilitate decat inteleasa astfel.

De exemplu, un orator care nu are la îndemână sursele de informații necesare pentru a trata în mod adecvat subiectul nu este capabil să-și apere opiniile împotriva unui oponent, chiar dacă acele opinii sunt perfect solide și adevărate. În fiecare discuție, memoria îl va abandona. Nu poate aduce argumente pentru a-și susține afirmațiile sau pentru a-și contrazice adversarul. Atâta timp cât oratorul trebuie doar să se apere, situația nu este serioasă; Dar răul apare atunci când soarta pune un atotștiutor de acest fel – care, în realitate, nu știe nimic – la conducerea unui stat.

Încă din tinerețe m-am straduit sa citesc bine si am fost ajutat in chip fericit de memoria si de inteligenta mea. Din acest punct de vedere, perioada petrecută în Viena a fost deosebit de utilă și rodnică. Experiențele vieții cotidiene de acolo au reprezentat un stimulent constant pentru a studia cele mai variate probleme în moduri noi. Întrucât am fost în poziția de a testa teoria prin realitate – și realitatea prin teorie, am fost protejat pe de o parte de pericolul teoretizării pedante și pe de altă parte de a fi prea impresionat de aspectele superficiale ale realității.

Experiența vieții cotidiene din acea vreme m-a obligat să fac un studiu teoretic fundamental asupra celor mai importante două probleme – în afară de problema socială. Este imposibil de spus când aș fi început să studiez temeinic doctrina și caracteristicile Marxismului, dacă nu m-aș fi lovit de această problemă frontal!

2.13 Social-Democrația

Ceea ce știam despre Social-Democrație[12] în tinerețe era neînsemnat și în mare parte fals.

Faptul că aceasta conducea lupta pentru votul universal și votul secret îmi oferea o satisfacție interioară. Gândeam atunci că acest lucru va slăbi regimul Habsburgic, pe care îl detestam profund. Eram convins chiar dacă sacrifică elementul German, statul de pe Dunăre nu ar putea continua să existe. Chiar și cu prețul unei slavizări treptate a Germanilor austrieci, statul nu ar deveni astfel un imperiu durabil. Asta pentru că era foarte îndoielnic dacă, și în ce măsură, slavii posedau capacitatea necesară pentru o politică constructivă. Prin urmare, eu salutam orice mișcare care ar putea duce la destrămarea finală a acelui stat imposibil – unul care condamnase 10 milioane de Germani la moarte. Cu cât acest amestec de limbi semăna mai multă discordie și destrămare, chiar în parlament, cu atât se apropia mai mult ceasul dizolvării acestui Imperiu babilonian. Aceasta ar fi însemnat eliberarea poporului meu German-austriac și numai atunci ar fi devenit cu putință ca el să fie reunit cu trupul țării-mamă.

Prin urmare, nu aveam sentimente de antipatie față de politica actuală a Social-Democraților. Scopul declarat al acestora era de a ridica nivelul claselor muncitoare – ceea ce în ignoranța mea credeam cu naivitate. Dar ceea ce m-a respins cel mai mult a fost atitudinea lor ostilă față de lupta pentru păstrarea Germanismului în Austria. De asemenea, lamentabilă era curtenirea „tovarășilor" slavi – care priveau favorabil această apropiere doar atâta timp cât obțineau avantaje practice. În rest, slavii îi țineau la distanță cu aroganță; acest lucru le-a dat lingușitorilor obsedanți ceea ce meritau.

Astfel, la vârsta de 17 ani, cuvântul „marxism" îmi era foarte puțin cunoscut, în timp ce priveam „social-democrația" și „socialismul" ca expresii sinonime. A fost nevoie de o lovitură brutală din partea sorții pentru a-mi deschide ochii asupra acestui sistem fără seamăn de înșelare a publicului.

Până atunci, contactul meu cu Partidul Social-Democrat fusese doar cel al unui simplu spectator la câteva dintre adunările lor de masă. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre învățăturile Social-Democratice sau despre mentalitatea adepților. Dintr-o dată, am fost pus față în față cu produsele învățăturii lor și ceea ce numeau *"*viziunea lor asupra lumii". Astfel, câteva luni au fost suficiente pentru ca eu să învăț ceva ce, în alte circumstanțe, mi-ar fi luat zeci de ani de studiu – și anume că, sub masca virtuții sociale și a iubirii față de aproape, o adevărată ciumă

[12] Denumită în mod oficial Partidul Social Democrat al Muncitorilor din Austria (Sozialdemokratische Arbeiterpartei Österreichs), sau SDAPÖ, partidul a fost fondat în 1889 de către un medic jidan, Victor Adler (1852-1918). De la început, acesta a fost aliat cu Marxismul.

se răspândea peste tot și dacă această ciumă nu era stârpită imediat ar putea duce la sfârșitul rasei umane pe acest Pământ.

Primul meu contact cu social-democrații a avut loc în timp ce lucram pe șantier. Încă de la început, nu mi-a fost deloc plăcut. Îmbrăcămintea mea era încă destul de decentă; eram atent în vorbire și rezervat în comportament. Eram atât de ocupat să mă gândesc la situația mea actuală și la posibilitățile de viitor, încât dădeam puțină atenție mediului meu inconjurător. Căutam de lucru pentru a avea ce mânca și, de asemenea, pentru a face progrese cu studiile mele chiar dacă acestea erau lente. Poate că nu mi-aș fi făcut niciodată griji cu privire la mediul înconjurător, dacă nu ar fi fost un eveniment care, în a treia sau a patra zi, m-a forțat să iau o poziție clară. Mi s-a ordonat să mă alătur sindicatului.

La acea vreme, nu știam nimic despre sindicate. Nu avusesem ocazia să-mi formez o opinie despre valoarea lor, oricare ar fi fost.

Dar când mi s-a spus că trebuie să mă alătur sindicatului, am refuzat. Motivele pe care le-am oferit au fost pur și simplu că nu știam nimic despre subiect și că, în orice caz, nu aveam să permit să fiu forțat să fac ceva. Primul motiv probabil m-a salvat de la a fi dat afară imediat. Probabil s-au gândit că aș putea fi „convertit” și deveni mai docil. Dar, dacă au crezut asta, s-au înșelat profund. După două săptămâni, mi-a fost absolut imposibil să-i iau în considerare. În acele 14 zile, mi-am cunoscut mai bine colegii de muncă, nicio putere din lume nu m-ar fi putut forța să mă alătur unei organizații ai cărei reprezentanți se arătaseră între timp într-o lumină atât de proastă.

La început mi-a fost stârnită o puternică resentimentare. La prânz, unii dintre muncitori mergeau la cea mai apropiată tavernă, în timp ce alții rămâneau la locul de muncă și își mâncau masa de prânz; în cele mai multe cazuri, era una foarte sărăcăcioasă. Aceștia erau bărbați căsătoriți, ale căror soții le aduceau supă în niște boluri jalnice. Spre sfârșitul săptămânii, numărul celor care rămâneau să mănânce la locul muncii creștea treptat. Mai târziu, am înțeles motivul pentru aceasta. În acele momente, discutau politică.

Îmi beam sticla de lapte și mâncam bucata de pâine oarecum deoparte de ceilalți, pe când îmi studiam cu băgare de seamă împrejurimile sau cădeam pe gânduri asupra soartei mele aspre. Totuși auzeam mai mult decât destul și adesea îmi închipuiam că mult din ceea ce spuneau era menit urechilor mele, în nădejdea de a mă face să iau o atitudine hotărâtă; dar tot ce auzeam avea darul de a trezi în mine cea mai puternică împotrivire.

Totul era târât în noroi: națiunea, pentru că era socotită o născocire a clasei „capitaliste” (cât de des a trebuit să ascult acea vorbă!); Țara-Tată, pentru că era socotită un instrument în mâinile burgheziei spre exploatarea claselor muncitoare; autoritatea legii, pentru că era un mijloc de a asupri proletariatul; sistemul școlar, ca un mijloc de a forma nu numai sclavi, ci și mânători de sclavi; religia, ca un mijloc de a adormi poporul, ca să-l poată exploata după aceea; moralitatea, ca însemnul docilității prostești și oierești. Nu era nimic pe care să nu-l târască prin glod.

La început, am rămas tăcut; dar asta nu putea dura foarte mult. Apoi am început să particip la discuții și să le răspund afirmațiilor. Totuși, mi-am dat seama că acest lucru era sortit eșecului, atâta timp cât nu aveam cel puțin o anumită cantitate de informații clare despre subiectele discutate.

Așa că am decis să examinez sursele din care susțineau că și-au tras așa-zisa înțelepciune. Am studiat carte după carte, broșură după broșură.

Acum, pe șantier, atmosfera se înfierbânta adesea. Polemizam pe zi ce trecea, eram mai bine informat decât interlocutorii mei asupra propriei lor științe, până în ziua în care rațiunea avu de-a face cu adversarii săi cei mai redutabili: teroarea și forța. Câțiva dintre palavragiii care susțineau părerea opusă m-au forțat să părăsesc șantierul, sub amenințarea prăvălirii de pe schelă. Singur, neputând lua în considerare niciun fel de rezistență, am optat pentru prima alternativă și am plecat, îmbogățit cu o experiență.

Am plecat plin de dezgust. Dar, în același timp, am fost atât de profund afectat încât mi-a fost imposibil să ignor întreaga situație și să încetez să mă gândesc la ea.

Când furia mea a început să se calmeze, spiritul meu de încăpățânare a preluat controlul și am decis că mă voi întoarce la muncă în domeniul construcțiilor, cu orice preț. Această decizie a devenit și mai puternică câteva săptămâni mai târziu, când micile mele economii s-au terminat, iar foamea m-a prins din nou în brațele ei nemiloase. Nu aveam altă opțiune. Mi-am găsit din nou de lucru, dar curând a trebuit să plec din aceleași motive ca înainte.

M-am torturat cu întrebarea: Acești oameni sunt demni de a aparține unui popor măreț? Întrebarea era profund tulburătoare. Dacă răspunsul era „Da," atunci lupta pentru a apăra identitatea națională abia dacă merită toată durerea și sacrificiul pe care îl cerem celor mai buni dintre noi, dacă este doar în interesul unei asemenea gloate. Pe de altă parte, dacă răspunsul era „Nu," atunci suntem o națiune cu un material uman de foarte slabă calitate.

După zile petrecute în astfel de meditație și introspecție, eram deprimat și vedeam înaintea ochilor minții mele armata mereu crescândă și amenințătoare de oameni care nu mai puteau fi socotiți ca aparținând propriei lor națiuni. Cu sentimente schimbate, câteva zile mai târziu, priveam rândurile interminabile de muncitori vienezi defilând câte patru, la o demonstrație de masă. Am stat uluit aproape două ore, privitor la acel enorm dragon omenesc care se desfăcea încet acolo înaintea mea. Când în cele din urmă am părăsit piața și am rătăcit în direcția locuinței mele, mă simțeam consternat și deprimat.

2.14 Presa Social-Democrată

Pe drum am zărit Jurnalul Muncitorilor într-o tutungerie. Acesta era organul de presă principal al vechii Social-Democrații austriece. Într-o cafenea ieftină, unde oamenii de rând obișnuiau să se adune și unde mergeam adesea să citesc ziarele.

Până atunci nu izbutisem să fac mai mult decât să arunc o privire asupra acelei biate foi, căci întregul ei ton era pentru mine un fel de vitriol al minții. Tulburat de demonstrația la care fusesem martor, o voce lăuntrică m-a îndemnat să cumpăr ziarul din tutungerie și să-l citesc cap-coadă. Am petrecut o seară întreagă citindu-l, în ciuda furiei mereu crescânde pe care o stârnea această neîncetată revărsare de minciuni. Am descoperit acum că în ziarele zilnice Social-

Democrate puteam studia caracterul lăuntric al acestei mișcări mult mai bine decât în toată literatura lor teoretică.

Și ce diferență izbitoare era între cele două!

Textul literar care trata teoria Social-Democrației era plin de frazeologii pompoase despre libertate, demnitatea umană si frumusețe. Totul era promovat cu un aer de înțelepciune profundă și cu o asigurare profetică calmă - o strălucire de cuvinte meticulos țesută, menită să orbească și să înșele cititorul. Pe de altă parte, presa zilnică bătea-la-tobe această nouă doctrină a mântuirii umane și a răscumpărării omenești, în cel mai josnic chip! Niciun mijloc nu era prea grosolan, atâta timp cât putea fi exploatat. Acești jurnaliști erau experți în arta decepției și a denaturării faptelor. Literatura teoretică era destinată proștilor din așa-zisa inteligență a claselor de mijloc și de sus. Propaganda de ziar era destinată maselor.

Această cercetare a cărților și a ziarelor, împreună cu studiul învățăturilor Social-Democrației, mi-au trezit din nou dragostea pentru propriul meu popor; astfel, ceea ce la început părea un hău de netrecut a devenit prilejul unei afecțiuni mai strânse. Înțelegând modul de funcționare al sistemului colosal de otrăvire a minții populare, doar un nebun ar putea învinovăți victimele.

În anii care au urmat, am devenit mai independent, și, pe măsură ce o făceam, am devenit mai capabil să înțeleg cauza interioară a succesului acestei evanghelii social-democratice. Am înțeles acum sensul și scopul acelor porunci brutale care interziceau citirea oricărei cărți sau gazete care nu era „Roșie" și cereau, totodată, frecventarea numai a adunărilor „Roșii". În lumina limpede a realității am putut vedea care trebuiau să fie urmările inevitabile ale acelei învățături intolerante. Psihologia maselor nu este receptivă la nimic pe jumătate: fie slab, fie căldicel, fie indiferent.

Asemenea femeii ale cărei simțiri lăuntrice nu stau sub stăpânirea raționamentului abstract, ci este întotdeauna supusă influenței unei dorințe emoționale vagi pentru puterea strălucitoare care le completează ființa, și care ar prefera să se supună unui bărbat puternic decât să domine un bărbat slab. În mod similar, masele preferă comandantul în locul cerșetorului, și sunt umplute cu un sentiment mai mare de securitate de către un lider fără rival decât de unul care le oferă alegerea între mai multe opțiuni - au foarte puțină idee despre cum să facă o astfel de alegere, astfel sunt mai predispuși să simtă că au fost abandonați. Sunt la fel de inconștienți de terorismul lor spiritual lipsit de rușine și de abuzul obraznic al libertății lor; nu au nici cea mai mică bănuială despre nebunia interioară a întregii doctrine.

Dacă Social-Democrația ar fi combătută de o doctrină mai reală, dar la fel de brutală, atunci această doctrină adevărată va triumfa în cele din urmă – chiar dacă lupta ar putea fi de cea mai amară natură.

2.15 Tacticile Social-Democrației

Am recunoscut infamia acelei tehnici prin care mișcarea ducea o campanie de teroare mentală împotriva burgheziei, care nu este echipată nici moral, nici spiritual să reziste unor astfel de atacuri. Tacticile Social-Democrației constau în a deschide, la un semnal dat, un adevărat baraj de minciuni și calomnii împotriva omului pe care îl credeau cel mai redutabil dintre adversarii lor, până când nervii burgheziei cedau și sacrificau pe cel atacat, pur și simplu în nădejdea de a li se îngădui să trăiască în pace.

Aceleași tactici sunt repetate din nou și din nou, până când frica de acești câini turbați paralizează victimele.

Apoi, prin nădejdea proștilor nu se poate obține niciodată pacea. Prin simpla forță a sugestiei, nădejdea crea în bărbații lași asemenea sterilitate încât cei care nu aveau absolut nicio idee despre conceptul promisiunilor deșarte aterizau în plasa plină cu pene a social-democraților, special concepută pentru asemenea oameni.

Astfel, Social-Democrația a învățat valoarea forței și, din acest motiv, atacă mai ales pe cei care au o natură mai puternică, ceea ce este rar de întalnit. Pe de altă parte, elogiază pe oricine este slab printre adversarii săi, mai mult sau mai puțin cu prudență, în funcție de capacitățile sale intelectuale.

Prin propria-i experiență Social-Democrații au învățat prețul forței și de aceea atacă mai ales pe cei în care simte adevărată vlagă — o posesiune, într-adevăr, foarte rară. Pe de altă parte, laudă pe fiecare slab dintre adversarii săi, mai mult sau mai puțin după măsura calităților lui mintale, cunoscute sau bănuite. Se tem mai puțin de un om de geniu lipsit de putere de voință, decât de un caracter viguros de inteligență mediocră; și, totodată, laudă puternic pe cei lipsiți atât de inteligență, cât și de putere de voință.

Social-democrații știu cum să creeze impresia că doar ei sunt protectorii păcii. În acest fel, acționând foarte șiret, dar fără a pierde vreodată din vedere scopul lor suprem, cuceresc o poziție după alta – fie prin metode de intimidare tăcute, fie prin jaf fățiș în plină zi. Ei folosesc aceste tactici în momentele în care atenția publicului este orientată către alte chestiuni, sau când publicul consideră un incident prea trivial pentru a ridica o agitație.

Aceste tactici se bazează pe o estimare exactă a slăbiciunilor omenești și trebuie să ducă la succes, cu o certitudine aproape matematică, dacă partea cealaltă nu învață și ea să lupte împotriva gazului otrăvitor cu gaz otrăvitor. Elementelor mai slabe trebuie să li se spună că aici e vorba de a fi sau a nu fi.

Am ajuns, de asemenea, să înțeleg că intimidarea fizică are însemnătatea ei atât pentru mase, cât și pentru individ. Și aici efectul psihologic a fost calculat cu precizie. Intimidarea în ateliere și fabrici, în săli de adunare și la manifestații de masă va avea întotdeauna succes, atâta timp cât nu are de înfruntat același soi de intimidare într-o formă mai puternică.

În acest caz, partidul va striga cu siguranță „crimă sângeroasă”. Va apela la autoritatea statului, pe care tocmai a repudiat-o. Prin aceasta, scopul lor este de a adăuga la confuzia generală, astfel încât să aibă o șansă mai bună de a-și atinge propriul scop neobservați. Vor căuta vreun idiot printre oficialii guvernamentali de rang înalt, unul care speră să se pună bine cu ei și care va ajuta acest parazit mondial să-și învingă oponenții.

Impresia pe care astfel de tactici de succes o lasă în mintea maselor, fie ele de susținători sau opozanți, poate fi estimată doar de către cineva care cunoaște spiritul popular – din experiență practică, nu din cărți. Căci succesele astfel obținute sunt luate de adepții Social-Democrației drept un triumf al dreptății cauzei lor proprii; pe de altă parte, oponentul învins își pierde foarte adesea credința în eficacitatea oricărei rezistențe ulterioare. Cu cât am înțeles mai mult metodele de teroare fizică folosite, cu atât am avut mai multă simpatie pentru mulțimea care a cedat în fața acesteia.

Sunt recunoscător acum pentru acea perioadă de suferință. Mi-a permis să gândesc din nou cu bunăvoință despre propriul meu popor; și mi-a dat posibilitatea să disting între liderii falși și victimele care au fost induse în eroare, căci cei induși astfel în eroare nu pot fi descriși decât ca victime.

Tocmai am încercat să descriu câteva dintre trăsăturile mentale ale celor de pe treapta cea mai de jos a scării sociale. Dar imaginea mea ar fi incompletă dacă nu adaug că, în adâncurile sociale, am găsit lumină sub forma unui spirit rar de jertfire de sine și de camaraderie loială, de mulțumire și de o modestie ieșită din comun rezervă. Acesta era adevărat mai ales în ceea ce privește generația mai în vârstă de muncitori. Și deși aceste calități dispăreau din generația mai tânără, datorită influenței omniprezente a orașului mare, totuși chiar și printre ei erau mulți care erau sănătoși în esență și care reușeau să rămână necontaminați în mijlocul împrejurărilor sordide ale existenței lor de zi cu zi.

Dacă acești bărbați – care în multe cazuri erau drepți și bine intenționați – sprijineau politica dușmanului lor comun, era pentru că acești muncitori erau cinstiți și fiind cinstiți nu înțelegeau și nu puteau înțelege infamia crasă a doctrinei predicate de agitatorii socialiști.

Apoi, se datora și faptului că nicio altă pătură a societății nu se sinchisea de soarta claselor muncitoare. În cele din urmă, condițiile sociale erau de așa natură încât oameni care altfel ar fi acționat diferit au fost obligați să le accepte, chiar dacă inițial fără voința lor. A venit ziua în care sărăcia a câștigat teren și i-a împins pe acei muncitori în tabăra Social-Democrată.

2.16 Păcatele Burgheziei

În nenumărate rânduri burghezia a luat o atitudine hotărâtă împotriva chiar și a celor mai îndreptățite pretenții omenești ale claselor muncitoare. Această conduită nu era doar greșit chibzuită și de-a dreptul imorală, ci burghezia nici măcar nu avea de câștigat de pe urma ei. Urmarea a fost că până și muncitorul cinstit a părăsit concepția originară a organizației sindicale și a fost târât în politică.

Existau milioane de muncitori care începeau prin a fi ostili Partidului Social-Democrat, dar apărările lor erau asaltate mereu și, în cele din urmă, trebuiau să cedeze. Această înfrângere se datora însă stupidității partidelor burgheze, care se opusese oricărei pretenții sociale ridicate de clasele muncitoare. Refuzul miop de a sprijini încercările de îmbunătățire a condițiilor de muncă, refuzul de a adopta măsuri de prevenire a accidentelor în fabrici, refuzul de a interzice munca copiilor, refuzul de a lua în seamă măsuri de protecție pentru femeile muncitoare — mai ales pentru cele însărcinate — toate acestea au fost de un real folos liderilor social-democrați, care mulțumeau pentru fiecare prilej pe care-l puteau exploata ca să împingă masele în plasa lor.

Partidele noastre burgheze nu vor putea repara niciodată dauna pricinuită de greșeala pe care au săvârșit-o atunci, căci ele au semănat semințele urii atunci când s-au opus tuturor eforturilor de reformă socială și, cel puțin după aparențele exterioare, au dat culoare pretenției ridicate de arhi-dușmanul poporului nostru: că numai social-democrații protejau.

2.17 Problema Sindicatelor

În acei ani de la Viena am fost silit, vrând-nevrând, să-mi hotărăsc atitudinea față de sindicat. Fiindcă îl priveam ca pe ceva inseparabil de Partidul Social-Democrat, hotărârea mea a fost grabnică și greșită. L-am respins ca pe un lucru de la sine înțeles; dar și în această chestiune esențială Soarta a intervenit și mi-a dat o lecție, încât mi-am schimbat părerea pe care mi-o formaserăm la început.

Când aveam 20 de ani învățasem deja să deosebesc sindicatul ca mijloc de apărare a drepturilor sociale ale angajaților și de luptă pentru condiții de viață mai bune, de sindicatul ca instrument politic folosit de partid în lupta de clasă.

Faptul că Social-Democrații au înțeles uriașa însemnătate a mișcării sindicale le-a pus în mână o armă pe care au mânuit-o cu succes, pe când partidele burgheze, neînțelegând-o, și-au pierdut prestigiul politic.

Ele credeau că propriul lor „veto” arogant va opri dezvoltarea logică a mișcării; în realitate n-au făcut decât să producă o dezvoltare ilogică. Este absurd și de-a dreptul neadevărat să se pretindă că mișcarea sindicală ar fi fost, prin ea însăși, ostilă națiunii.

A susține contrariul ar fi mai aproape de adevăr. Dacă activitatea sindicatului urmărește îmbunătățirea situației unei clase care este un stâlp de temelie al națiunii și izbutește să o facă, atunci această activitate nu este îndreptată împotriva Țării-Tată sau a Statului, ci este, în cel mai adevărat înțeles al cuvântului, națională.

În chipul acesta organizația sindicală ajută la crearea acelor condiții sociale care sunt indispensabile unui sistem general de educație națională. Ea merită o înaltă recunoaștere atunci când distruge germenii psihologici și fizici ai bolii sociale și contribuie astfel la bunăstarea generală a națiunii. Este de prisos, așadar, să ne întrebăm dacă sindicatul este indispensabil. Atâta vreme cât există patroni lipsiți de înțelegere socială și cu idei false despre dreptate și justiție, nu este numai dreptul, ci și datoria angajaților lor (care, până la urmă, sunt o parte integrală a

poporului nostru) să apere interesele generale împotriva lăcomiei și nechibzuinței individului. Să protejezi loialitatea și încrederea oamenilor este în cel mai mare interes al națiunii, la fel cum este să protejezi sănătatea publică. Amândouă sunt serios amenințate de patronii necinstiți care nu-și dau seama de datoria lor ca membri ai comunității naționale. Comportamentul lor personal egoist sau lipsa de scrupule seamănă semințele viitoarelor necazuri. Eliminarea cauzelor unui astfel de declin este un adevărat serviciu pentru națiune.

Este zadarnic să se pretindă că muncitorul individual este liber să scape de urmările unei nedreptăți pe care a suferit-o ori crede că a suferit-o din partea unui patron — adică să poată pleca. Argumentul este doar un șiretlic pentru a distrage atenția de la problema din discuție. Este sau nu în interesul națiunii să se elimine cauzele nemulțumirilor sociale? Dacă este, atunci lupta trebuie purtată cu singurele arme care ar putea prevala.

Muncitorul izolat nu este niciodată în stare să țină piept puterii marelui patron; căci întrebarea nu este dacă va triumfa dreptatea, deoarece dacă dreptatea era principiul călăuzitor atunci nu s-ar fi ajuns niciodată la nedreptate.

Aici este vorba numai de cine este mai puternic. Dacă ar fi fost altfel, simțul dreptății ar fi dus la o înțelegere onorabilă, sau, ca să spunem mai exact, o asemenea ceartă n-ar fi izbucnit niciodată.

Când un tratament antisocial și necinstit al oamenilor stârnește împotrivire, partea mai puternică va birui în conflict până când autoritățile vor înlătura răul prin lege.

Este deci limpede că doar dacă muncitorii se unesc împotriva patronului individual — care reprezintă forța concentrată a întreprinderii — pot nădăjdui să nu fie sortiți înfrângerii de la bun început.

Astfel, sindicatele pot spera să promoveze și să întărească un sentiment de responsabilitate socială în viața profesională de zi cu zi, asta poate deschide calea către rezultate practice. Procedând astfel, tind să elimine acele cauze de fricțiune care sunt o sursă continuă de nemulțumire și plângeri.

Dacă acest lucru nu se întâmplă, este în mare parte vina celor care au blocat calea reformei sociale legislative sau au făcut ca o astfel de reformă să fie ineficientă, sabotând-o prin influența lor politică.

2.18 Politizarea Sindicatelor

Burghezia politică a eșuat să înțeleagă – sau, mai degrabă, nu a dorit să înțeleagă – importanța mișcării sindicale. Social-democrații profitând de această greșeală, au tras mișcarea muncitorilor sub protecția lor exclusivă, fără niciun protest. Astfel, și-au stabilit pentru ei înșiși o fundație solidă de sprijin. În mod corespunzător, scopul original al mișcării sindicale a căzut treptat în uitare și a fost înlocuit cu noi obiective.

Social-democraților nu le-a trecut niciodată prin minte că ar trebui să respecte scopul original al mișcării sindicale. Nu, aceasta nu a fost niciodată intenția lor. În câteva decenii,

mișcarea sindicală a fost transformată de mâna pricepută a social-democraților dintr-un instrument creat inițial pentru apărarea drepturilor omului într-un instrument pentru distrugerea structurii economice naționale. Interesele clasei muncitoare nu au fost niciodată respectate, nici măcar pentru un moment, deoarece presiunea economică face ca șantajul să fie reușit. În politică, aplicarea șantajului economic este întotdeauna posibil dacă o parte este suficient de lipsită de scrupule, iar cealaltă suficient de docilă. În acest caz, ambele condiții au fost îndeplinite.

Până la sfârșitul secolului, mișcarea sindicală încetase să mai servească scopului său original. An după an, a căzut tot mai mult sub controlul politic al Social-Democraților, până când, în cele din urmă, a devenit un berbec de asalt în lupta de clasă. Planul era să distrugă, prin lovituri repetate constant, fundamentul economic al unui sistem construit cu grijă. Odată ce acest lucru a fost realizat, distrugerea statului ar fi urmat în mod firesc, deoarece deja fusese lipsit de fundațiile sale economice.

Atenția social-democratică la interesele reale ale claselor muncitoare a scăzut treptat, până când liderii vicleni au văzut că ar servi propriilor lor interese politice imediate dacă cerințele maselor ar rămâne neglijate; exista pericolul ca, odată ce aceste mase s-ar simți mulțumite, să nu mai poată fi folosite ca simplu material pasiv în lupta politică.

Perspectiva sumbră care s-a prezentat liderilor luptei de clasă — aceea că masele ar putea să nu mai fie folosite ca o armă de război — a creat atât de multă anxietate printre ei încât au suprimat și s-au opus chiar și celor mai elementare măsuri de reformă socială. Și condițiile erau astfel încât acei lideri nu aveau niciun motiv să justifice o astfel de politică ilogică.

Pe măsură ce cererile publicului au crescut, posibilitatea de a le satisface s-a diminuat. Oricare măsură care devenea realitate era tot mai mică și mai lipsită de semnificație. În cele din urmă, au reușit să convingă masele că aceste mici acțiuni reprezentau un plan diabolic de a slăbi puterea de luptă a acestora și poate chiar de a le paraliza. Având în vedere stupiditatea maselor, nu ar trebui să fim surprinși de succesul acestor metode.

Tabăra burgheză era indignată de lipsa de onestitate a tacticilor Social-Democrate; dar nu a făcut nimic pentru a trage concluzia practică și a organiza un contraatac din partea taberei burgheze. Teama că Social-Democrații ar putea ridica cu adevărat clasele muncitoare din mizerie ar fi trebuit să îi determine pe partidele burgheze să depună cele mai mari eforturi în această direcție — smulgând astfel cea mai importantă armă din mâinile liderilor luptei de clasă. Dar acest lucru nu a fost făcut.

În loc să atace poziția adversarului, burghezia a permis să fie împinsă și hărțuită. În cele din urmă, a adoptat mijloace care erau atât de târzii și atât de nesemnificative încât erau ineficiente — și au fost ulterior respinse ca atare. Astfel, întreaga situație a rămas exact cum era înainte; dar nemulțumirea era mai mare.

Ca o furtună amenințătoare „sindicatul liber” plutea peste orizontul politic și asupra vieții fiecărui individ. Era unul dintre cele mai înfricoșătoare instrumente ale terorii; amenința securitatea și independența structurii economice naționale, fundațiile statului și libertatea individuală.

Mai presus de toate, „sindicatul liber” a transformat democrația într-o expresie ridicolă și disprețuită și a insultat ideea de libertate. De asemenea, a stigmatizat noțiunea de fraternitate prin sloganul: *„Dacă nu devii tovarășul nostru îți vom sparge țeasta.”*

Astfel am ajuns să cunosc acest „prieten” al umanității. De-a lungul anilor care au urmat, cunoștințele mele despre el au devenit mai vaste și mai profunde.

2.19 Cheia Democrației Sociale

Cu cât am ajuns să cunosc mai bine formele exterioare ale Social-Democrației, cu atât a crescut dorința mea de a pătrunde natura lăuntrică a doctrinelor ei.

Literatura oficială a partidului nu era foarte utilă. În chestiuni economice, afirmațiile sale erau false, iar dovezile nesigure. În tratarea obiectivelor politice, atitudinea sa era nesinceră. Mai mult decât atât, metodele sale cu iz de șmecherie în prezentarea argumentelor mi se păreau profund respingătoare. Frazele sale extravagante, obscure și de neînțeles pretindeau să conțină gânduri mari, dar erau lipsite de profunzime și sens. Ar fi trebuit să fii un boem decadent dintr-unul din orașele noastre moderne ca să te simți acasă în acel labirint de nonsens, sau să te bucuri de „experiențe intime” în mijlocul fumurilor puturoase ale acestui dadaism literar. Acești scriitori se bazau vădit pe umilința proverbială a unei anumite secțiuni a poporului nostru, care crede că o persoană care este de neînțeles trebuie să fie profund înțeleaptă.

Comparând falsitatea teoretică și absurditatea acelei doctrine cu realitatea manifestărilor ei exterioare, am ajuns treptat să am o idee clară despre țelurile ei finale. În asemenea momente aveam presimțiri întunecate și mă temeam de ceva rău. Aveam înaintea mea o învățătură inspirată de egoism și ură, calculată să-și câștige victoria, a cărei câștigare ar fi fost o lovitură de moarte pentru omenire. Între timp, descoperisem legătura existentă între această învățătură distrugătoare și caracterul specific al unui popor care până atunci îmi fusese aproape necunoscut.

2.20 Chestiunea Jidănească

Cunoașterea jidanilor este singura cheie prin care cineva poate înțelege adevărata natură interioară și, prin urmare, adevăratele scopuri ale Social-Democrației.

Omul care a ajuns să cunoască această rasă a izbutit să-și smulgă de pe ochi vălul prin care privise țelurile și înțelesul acestui partid într-o lumină falsă; atunci, din întunericul și ceața vorbăriei socialiste se ridică rânjetul malițios al Marxismului.

Astăzi mi-ar fi greu, dacă nu imposibil, să spun în ce perioadă numele de jidan a trezit pentru prima oară în mine idei deosebite. Nu-mi amintesc să fi auzit pronunțându-se acest cuvânt în casa părintească pe când trăia tata. Dacă era menționat într-un sens derogatoriu, cred că bătrânul ar fi considerat pe cei care îl foloseau ca fiind înapoiați. În cariera sa, el a devenit mai mult sau mai puțin un cosmopolit, cu opinii puternice despre naționalism, care, de asemenea, au avut efect asupra mea.

La școală, de asemenea, nu am găsit niciun motiv să schimb imaginea pe care mi-o formasem acasă. La Realschule făcusem cunoștință cu un băiat jidan față de care cu toții eram în gardă, dar numai pentru că era foarte discret și se întâmplase diferite incidente care ne determinaseră să nu avem decât o încredere foarte limitată în el. Dincolo de aceasta, colegii mei de școală și cu mine nu aveam opinii particulare despre el.

Abia când aveam 14 sau 15 ani m-am confruntat frecvent cu cuvântul „jidan", parțial în legătură cu controverse politice. Aceste referințe îmi provocau o ușoară repulsie și un sentiment inconfortabil apărea întotdeauna când trebuia să ascult dispute religioase. Dar la acel moment, nu aveam alte sentimente legate de chestiunea jidănească.

Foarte puțini jidani trăiau în Linz. De-a lungul secolelor, jidanii care trăiseră acolo deveniseră europenizați în aspectul lor exterior și semănau atât de mult cu ceilalți oameni încât îi priveam ca pe Germani. Motivul pentru care nu percepeam atunci absurditatea unei asemenea iluzii era că singurul lucru pe care-l recunoșteam ca deosebindu-i de noi era practica religiei lor ciudate. Credeam că erau persecutați din cauza religiei lor, aversiunea mea față de vorbele spuse împotriva lor a crescut până la dezgust. N-am bănuit deloc că ar putea exista un antisemitism sistematic.

Apoi m-am dus la Viena.

Preocupat de multitudinea de impresii primite din arhitectura orașului și deprimat de propriile mele necazuri, la început nu am distins straturile sociale diferite ale acestui mare oraș.

Deși Viena avea aproximativ 200.000 de jidani în populația sa de 2 milioane, nu-i remarcam[13]. În primele mele câteva săptămâni, ochii și mintea mea nu au fost în stare să facă față avalanșei de idei și valori noi. Abia când am început treptat să mă obișnuiesc cu împrejurimile mele și să înțeleg imaginea complexă care începea să devină mai clară, am dobândit o vedere mai discriminativă asupra noii mele lumi. A fost atunci când am dat peste Problema Jidănească.

Nu vreau să susțin că felul în care am făcut cunoștință cu ea mi s-a părut deosebit de plăcut. Am văzut în jidan doar un om de altă religie. Prin urmare, în numele toleranței și al omeniei, am respins ideea că ar trebui atacat doar pentru că avea o altă credință. Așa că am considerat presa antisemită din Viena nedemnă de tradițiile culturale ale unui mare popor. Amintirea anumitor evenimente care s-au întâmplat în Evul Mediu m-a îngrozit, și am simțit că nu ar trebui repetate[14]. În general, aceste ziare antisemite nu aveau o reputație bună—deși la acel moment nu înțelegeam de ce—și așa că acțiunile lor le-am considerat mai degrabă produse ale geloziei și invidiei decât expresia unui punct de vedere sincer, fie și greșit.

---

[13] Populația jidănească din Viena era de doar 6.000 în 1860, dar a crescut rapid, 40.200 în 1870; 118.000 în 1890; 147.000 în 1900, și, până în 1922, era de peste 200.000.

[14] Jidanii au fost expulzați din mai multe țări europene în Evul Mediu, inclusiv Anglia (1290), Franța (1306), Spania (1492) și Italia (1593). Ei au fost expulzați inițial din Viena în 1420. O a doua expulzare a avut loc în 1669, sub Leopold I. 'Edictul de Toleranță' din 1782 a permis jidanilor să se întoarcă în Austria și le-a oferit minimul de drepturi civile.

2.21 Așa-Numita Presă Mondială

Propriile mele păreri erau întărite de ceea ce socoteam a fi maniera infinit mai demnă în care ziarele cu adevărat importante răspundeau acestor atacuri sau pur și simplu le ignorau, calea din urmă mi se părea mai bună.

Citeam cu aviditate ceea ce se numea presa mondială: Neue Freie Presse, Wiener Tagblatt etc.[15] Am fost uimit de abundența cu care își informa cititorii și imparțialitatea cu care trata toate probleme. Apreciam tonul lor demn dar uneori stilul ostentativ nu era convingător și nu-mi plăcea. Chiar și așa, am atribuit toate acestea influenței copleșitoare a orașului. Cum pe vremea aceea eu consideram Viena ca fiind un astfel de oraș, mă gândeam că explicația pe care mi-o dădeam mie însumi putea servi drept scuză.

Dar eram adesea dezgustat de chipul lingușitor în care presa vieneză juca pe lacheul Curții. Aproape niciun eveniment de la Hofburg nu era prezentat cititorului altfel decât în culori glorificate. Era un tămbălău, mai ales când era vorba despre „Cel mai înțelept monarh al tuturor timpurilor", îmi amintea de dansul de împerechere al cocoșului de munte.

Mi s-a părut că toate acestea erau numai de ochii lumii. În ochii mei, era o pată pe idealul democrației liberale. A umbla după favorurile curții, și într-o manieră atât de indecentă, înseamnă a nu da doi bani pe demnitatea națiunii. A fost primul nor care a umbrit legăturile mele morale cu marea presă vieneză.

2.22 Critica Împăratului Wilhelm al II-lea

Cât timp eram în Viena, am continuat să urmăresc cu zel toate evenimentele care aveau loc în Germania, indiferent dacă erau politice sau culturale. Aveam un sentiment de mândrie și admirație când comparam creșterea tânărului Reich cu declinul statului Austriac. Dar chiar dacă politica externă a Reich-ului era adesea plăcută, situația politică internă nu era întotdeauna la fel de bună.

Nu am aprobat niciodată lupta împotriva împăratului Wilhelm al II-lea[16]. Îl consideram nu doar împăratul Germaniei, ci mai presus de toate, creatorul flotei Germane. Faptul că împăratul era interzis să vorbească în Reichstag mă revolta în cel mai înalt grad ca venind din partea unei adunări care, în ochii mei, nu era nicidecum calificată pentru aceasta. Într-o singură sesiune, acești gâscani debitau în parlament mai multe absurdități decât ar fi putut spune, timp de câteva secole, o întreagă dinastie de împărați, inclusiv cei mai slabi de minte din serie.

---

[15] *Neue Freie Presse* a fost co-fondat de un jurnalist jidan, Max Friedländer, în 1864. Printre corespondenți se numărau și sioniști notorii precum Max Nordau și Theodor Herzl. În timpul zilelor lui Hitler, ziarul era condus de un om de afaceri jidan, Moriz Benedikt. Iar *Wiener Tagblatt* era condus de industrialistul jidan, Rudolf Sieghart.

[16] Kaiser Wilhelm al II-lea (1859–1941) a condus Germania ca ultim împărat din 1888 până în 1918. A fost efectiv forțat să abdice la sfârșitul Primului Război Mondial.

Eram revoltat că, într-o națiune în care orice semidoct putea revendica pentru sine dreptul de a critica pe alții ca „legislator" al Reichstagului, purtătorul coroanei imperiale era el însuși supus mustrărilor din partea celei mai jalnice adunări de palavragii care a existat vreodată.

Eram și mai dezgustat de modul în care această presă vieneză lingușea orice cal șchiop din Curte, doar pentru a intra în extaz de bucurie dacă acesta dădea din coadă în răspuns. În același timp, aceleași ziare manifestau anxietate față de orice avea legătură cu împăratul German — în timp ce încercau cu disperare să-și ascundă dușmănia. Dar pentru mine era evident slab mascată. Desigur, negau orice intenție de amestecare în afacerile interne ale Germaniei — Doamne ferește! Pretindeau că, atingând aceste răni într-un mod prietenos, își îndeplineau atât îndatoririle alianței mutuale dintre cele două țări, cât și obligațiile jurnalistice. După ce se disculpau astfel, își înfigeau degetul și mai nemilos în rană.

Un astfel de comportament mă făcea să fierb de furie. De atunci am început să ma încred din ce în ce mai puțin in marea presă vieneză.

2.23 Transformarea Într-un Antisemit

Trebuia să recunosc că pe astfel de subiecte, unul dintre ziarele antisemite — *Deutsche Volksblatt* — se purta cu mai multă demnitate.

Un lucru care mă enerva era maniera dezgustătoare în care marile ziare cultivau admirația pentru Franța. Trebuia cu adevărat să te simți rușinat că ești German când erai pus față în față cu acele imnuri siropoase de laudă pentru „marea națiune cultă". Această francofilie jalnică, mai mult decât o dată, m-a făcut să arunc unul dintre acele „ziare mondiale". Mă întorceam deseori către *Volksblatt*, care era mult mai mic ca dimensiune, dar care trata astfel de subiecte mult mai decent. Nu eram de acord cu tonul său antisemit, dar am descoperit din nou și din nou că argumentele sale îmi ofereau motive serioase de reflecție.

În orice caz, in astfel de împrejurări am făcut cunoștință cu omul și mișcarea care au determinat soarta Vienei. Aceștia erau Dr. Karl Lueger și Partidul Creștin-Socialist.[17]

Când am ajuns la Viena, le eram foarte ostil. În ochii mei omul și partidul erau reacționari.

Totuși, un minim simț al dreptății m-a obligat să-mi schimb opinia atunci când am avut ocazia să-l cunosc pe acest om și munca sa. Treptat, pe măsură ce mi-am format o bază mai solidă pentru a judeca, această opinie s-a transformat într-o admirație deschisă. Astăzi, mai mult ca niciodată, îl respect pe dr. Karl Lueger ca pe cel mai de seamă primar German.

Câte prejudecăți au fost biruite printr-o asemenea schimbare a atitudinii mele față de Mișcarea Creștin-Socială!

[17] Karl Lueger (1844–1910) a fost primarul influent al Vienei din 1897 până la moartea sa, în 1910. A fost, de asemenea, co-fondator, în 1891, al Partidului Creștin-Socialist din Austria. După 1920, Mișcarea Creștin-Socialistă a devenit principala forță politică din Austria, iar în 1938, partidul a fost dizolvat.

Ideile mele despre antisemitism s-au schimbat și ele în cursul timpului, dar aceea a fost schimbarea pe care am găsit-o cea mai grea. M-a costat un mare conflict lăuntric cu mine însumi, și abia după luni de luptă între rațiune și sentiment cel dintâi a câștigat victoria. Doi ani mai târziu sentimentul s-a adunat de partea rațiunii și a devenit un paznic și un sfătuitor credincios. În timpul acestei lupte aprige între rațiunea calmă și sentimentele mele spirituale, lecțiile pe care le-am învățat pe străzile Vienei s-au dovedit a fi neprețuite. A venit un moment în care nu mai treceam orbește pe străzile acestui oraș măreț; acum ochii mei erau deschiși atât către clădiri, cât și către oameni.

Într-o zi, trecând prin centrul orașului, am întâlnit brusc o creatură îmbrăcată într-un caftan lung și purtând bucle negre. Primul meu gând a fost: Este acesta un jidan?

Cu siguranță nu aveau această înfățișare în Linz. L-am privit pe bărbat cu atenție și prudență; dar cu cât mă uitam mai mult la chipul său ciudat și îi examinăm trăsăturile, cu atât întrebarea mea inițială devenea o altă întrebare: Este acesta un German?

Așa cum obișnuiam întotdeauna în astfel de cazuri, m-am întors la cărți pentru a găsi răspunsuri și a-mi înlătura îndoielile. Pentru prima dată în viața mea, am cumpărat câteva broșuri antisemite pentru câțiva bănuți. Dar, din păcate, toate începeau prin a presupune că cititorul avea cel puțin un anumit nivel de cunoștințe despre chestiunea jidănească sau era cel puțin familiarizat cu aceasta. Mai mult decât atât, tonul folosit în aceste broșuri m-a făcut să fiu din nou sceptic, atât pentru că erau parțial superficiale, cât și pentru că dovezile lor erau incredibil de neștiințifice.

Timp de săptămâni și chiar luni, m-am întors la vechiul meu mod de gândire.

Subiectul părea atât de vast, iar acuzațiile atât de extreme, încât mi-era teamă să nu-l abordez într-un mod nedrept; astfel, am devenit din nou neliniștit și nesigur.

Totuși, nu mai puteam avea nicio îndoială că nu era vorba despre Germani care aparțineau unei alte religii, ci mai degrabă de un popor complet diferit. De îndată ce am început să investighez mai îndeaproape jidanii, Viena mi s-a arătat într-o altă lumină. Oriunde mergeam, vedeam jidani[18]. Și cu cât îi vedeam mai mult, cu atât mai izbitor și mai clar se evidențiau ca un popor diferit de ceilalți cetățeni. În special interiorul orașului și districtele din nordul Dunării erau pline de oameni care, chiar și în ceea ce privește înfățișarea, nu aveau nicio asemănare cu Germanii.

Orice îndoieli pe care le mai avusesem până în acel moment au fost eliminate de activitățile unei anumite secțiuni a jidanilor înșiși.

Există o mișcare importantă printre ei, bine reprezentată la Viena, care sublinia puternic caracterul național al jidanilor: Sionismul.[19]

---

[18] Până în anii 1920, jidanii reprezentau aproximativ 10% din populația Vienei, deși în anumite districte depășeau 50%.

[19] Sionismul poate fi definit ca înființarea unui cămin jidănesc în Palestina. A fost fondat ca mișcare în 1899 și s-a dezvoltat rapid în primele decenii ale secolului XX.

Din aparențe, părea că doar o parte dintre jidani susținea această mișcare, în timp ce majoritatea o dezaproba sau chiar o respingea. Dar o examinare mai atentă arăta că aceste aparențe erau intenționat înșelătoare. Ele ieșeau dintr-o ceață de teorii care erau produse din motive de oportunitate, dacă nu chiar de înșelăciune pură. Așa-numiții jidani liberali nu-i renegau de fapt pe jidanii sioniști ca frați de rasă, ci numai pentru că-și recunoșteau public iudaismul ca un mod impracticabil sau chiar periculos de a promova jidanitatea.

Nu exista niciun conflict real în natura lor interioară, nu schimba cu nimic solidaritatea ce-i unea pe toți.

Acest conflict fictiv dintre jidanii sioniști și jidanii liberali m-a dezgustat rapid; mi s-a părut complet fals, în contradicție directă cu demnitatea morală și caracterul imaculat cu care acest popor se mândrea neîncetat. Curățenia, fie ea morală sau de altă natură, are un sens aparte pentru acești oameni. Faptul că nu erau iubitori de apă devenea evident de la prima privire și, din păcate, adesea și când nu te uitai la ei. Mai mult, duhoarea acelor oameni în caftane îmi provocau greață.[20] Dincolo de asta, mai erau hainele neîngrijite și înfățișarea, în general, lipsită de noblețe.

Toate aceste detalii erau, cu siguranță, neatractive. Dar trăsătura cu adevărat revoltătoare era că dincolo de exteriorul lor murdar descopereai putreziciunea morală a acestui „popor ales”.[21] Ceea ce curând mi-a dat motive serioase de reflecție, cu o înțelegere lent dobândită, au fost activitățile jidanilor în anumite domenii ale vieții. Era oare vreo activitate dubioasă, vreo formă de josnicie – mai ales în viața culturală – la care să nu fi participat măcar un jidan?[22] De îndată ce împingeai scalpelul într-un astfel de abces, descopereai imediat asemenea unui vierme într-un corp intrat în putrefacție, un mic jidan!

În ochii mei, acuzația împotriva jidănimii a devenit și mai gravă din momentul în care am descoperit activitățile lor în presă, artă, literatură și teatru. Toate protestele contrare erau acuma inutile. Era suficient doar să privești afișele care anunțau producțiile monstruoase din cinematografie și teatru, și să studiezi numele autorilor care erau atât de lăudați acolo, pentru a deveni în mod permanent convins. Aici era o ciumă – o ciumă morală – cu care publicul era infectat, una mai gravă decât Ciuma Neagră. Și în ce doze masive era fabricată și răspândită această otravă!

---

[20] Există o lungă istorie de comentarii negative despre „duhoarea jidanilor”, datând încă din textele poetului roman Marțial (cca. 100 d.Hr.), precum și remarci mai recente ale filozofului Arthur Schopenhauer, care a emis un număr de observații similare despre „foetor Judaicus”.

[21] „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău. Domnul Dumnezeul tău te-a ales să fii un popor al Său, un popor special dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deut. 7:6). Ideea unui popor „ales” de Dumnezeu a fost o inovație religioasă a iudaismului; nicio altă religie nu a fost atât de centrată pe sine. În mod natural i-a făcut pe jidani să creadă că sunt speciali, diferiți și mai importanți decât ceilalți, și a dus direct la ideea că jidanii au cultivat în ei o "ură față de întreaga omenire" – o viziune notată și de Hecateu, Tacitus și mulți alți observatori de-alungul secolelor. Vezi Dalton (2020b) pentru o elaborare.

[22] Jidanii au fost mult timp proeminenți în industriile dubioase dpdv etic, incluzând camăta, comerțul cu sclavi, speculațiile de război, alcoolul, drogurile, jocurile de noroc și pornografia. Pentru detalii, vezi Davis (2012), Nation of Islam (1991), Gertzman (1999), Darkmoon (2014) și Joyce (2015).

Firește, cu cât nivelul moral și intelectual al acestor artiști era mai scăzut, cu atât mai inepuizabilă era cantitatea "operelor" lor. Uneori, se întâmpla ca acești indivizi – asemenea unor canale de scurgere – să reverse murdăria lor direct în fața umanității.

Trebuie să recunoaștem că nu există limite pentru numărul acestor oameni. Trebuie să realizăm că, pentru fiecare Goethe, natura infestează lumea cu 10.000 de corupători, care acționează ca purtători de germeni de cea mai rea speță, otrăvind sufletele umane.

Era un gând groaznic – și totuși nu putea fi evitat, faptul că majoritatea jidanilor păreau în mod special sortiți de natură să joace acest rol rușinos. Prin asta era el „poporul ales"?

Atunci am început să investighez minuțios numele tuturor fabricanților de producții culturale murdare. Drept rezultat, am devenit și mai dezgustat de jidani. Chiar dacă sentimentele mele ar fi rezistat de o mie de ori, rațiunea acum trebuia să tragă propriile concluzii. Faptul era că 90% din toată literatura murdară, gunoiul artistic și idioțenia teatrală trebuiau să fie puse pe seama unui popor care forma cu greu un procent din națiune. Acest fapt nu putea fi negat. Era acolo și trebuia acceptat.

Apoi am început să examinez din același punct de vedere prețioasa mea „presă mondială". Cu cât investigam mai minuțios, cu atât respectul meu pentru acea presă pe care o admiram înainte se micșora. Stilul ei devenea din ce în ce mai respingător și am fost nevoit să resping ideile sale ca fiind complet superficiale și lipsite de fond. Afirmația că prezenta faptele și ideile într-un mod imparțial era mai mult o minciună decât un adevăr: scriitorii erau jidani.

Mii de detalii pe care odinioară abia le remarcasem mi-au atras atenția și mi s-au părut vrednice de notat. Am început să înțeleg lucrurile într-un mod diferit față de cum le înțelegeam înainte.

Vedeam acum din alt unghi opiniile liberale ale acestei prese; tonul său demn în a răspunde atacurilor oponenților, și tăcerea sa totală în legătură cu alte subiecte mi-au devenit clare ca parte a unui mod viclean și despicabil de a înșela cititorul. Elogioasele sale critici teatrale erau destinate întotdeauna doar jidanilor, în timp ce criticile negative erau rezervate exclusiv Germanilor. Aluziile răutăcioase la adresa lui Wilhelm al II-lea se repetau atât de des încât trădau un sistem; la fel și elogiile sistematice oferite cu dărnicie pentru cultura și civilizația franceză. Șablonul foiletoanelor degenera în pornografie. Subiectele poveștilor scurte erau de proastă calitate și adesea indecente. Întregul limbaj al acestei prese avea accentul unui popor străin, dar inspirația generală a articolelor și tonul general era atât de vizibil defavorabilă Germanilor încât trebuia să fi fost intenționat.

În interesul cui se întâmplau acestea?

Era totul doar un accident?

Îndoielile mele au crescut treptat.

2.24 Jidanul ca Lider al Social-Democrației

Apoi s-a întâmplat ceva care a accelerat înțelegerea mea. Am început să văd sensul profund al unei întregi serii de evenimente care se desfășurau. Toate acestea erau inspirate de un concept general de etică și morală practicat în mod deschis de majoritatea jidanilor — unul cu aplicații practice.

Aici, din nou, viața de pe străzi m-a învățat ce este cu adevărat răul.

Relația jidanilor cu prostituția și, mai ales, cu traficul de carne Albă putea fi studiată la Viena mai bine decât în orice alt oraș din Europa occidentală — cu excepția, poate, a unor porturi din sudul Franței. Mergând noaptea pe străzile Leopoldstadtului, aproape la fiecare cotitură, vrând-nevrând, erai martor la anumite întâmplări despre care majoritatea Germanilor nu știau nimic până când Războiul a făcut cu putință și într-adevăr de neocolit ca soldații să vadă asemenea lucruri pe frontul de răsărit.

Am avut un fior rece pe șira spinării când am realizat pentru prima dată că jidanul sângeros, nerușinat și calculat, era cel care conducea cu îndemânare această exploatare revoltătoare a gunoiului marilor orașe. Atunci m-am umplut de mânie.

Nu am mai ezitat să aduc în discuție problema jidănească. Nu; acum eu căutam. Pe măsură ce am învățat să identific jidanul în numeroase sfere ale vieții culturale și artistice — și în diverse manifestări ale vieții de pretutindeni — l-am descoperit brusc acolo unde nu mă așteptam. Am realizat acum că jidanii erau conducătorii Social-Democrației. Cu această revelație, mi-a căzut vălul de pe ochi, ceața a dispărut. Lupta mea interioară de lungă durată se sfârșise.

În timpul legăturilor zilnice cu camarazii mei muncitori, eram adesea uimit de cât de ușor și de des își schimbau părerile despre aceleași probleme — uneori în câteva zile, alteori chiar în câteva ore. Mi-era greu să înțeleg cum oameni care aveau întotdeauna idei rezonabile când vorbeam cu ei ca indivizi, pierdeau deodată această rezonabilitate în clipa în care cădeau sub influența masei. Acest fenomen mă împingea adesea la disperare. Dezbăteam cu ei ore întregi, iar când reușeam să-i aduc la ceea ce consideram o gândire rațională, sărbătoream succesul. Dar a doua zi, totul era în zadar. Era dezgustător să încep iar de la capăt. Ca un pendul în balans perpetuu, părerile lor absurde se întorseseră la punctul de plecare.

Eram în stare să le înțeleg pe deplin situația. Erau nemulțumiți de soarta lor și blestemau destinul care-i lovise atât de greu. Îi urau pe patroni, pe care-i priveau ca pe executorii fără inimă ai destinului lor crud.

Adesea foloseau un limbaj batjocoritor împotriva funcționarilor publici, pe care-i învinuiau că n-au nicio milă față de situația oamenilor muncii. Făceau demonstrații publice împotriva costului vieții și defilau pe străzi în apărarea cerințelor lor.

Toate acestea, cel puțin, puteau fi explicate în mod rezonabil. Dar ceea ce era imposibil de explicat era ura nemărginită împotriva propriilor concetățeni — cum își disprețuiau propria națiune, batjocoreau măreția acesteia, ponegreau istoria sa și târau în noroi numele celor mai ilustre

personalități. Această ostilitate față de propriul neam, de propria țară natală și cămin, era la fel de irațională pe cât era de inexplicabilă. Era împotriva firii.

Această maladie putea fi vindecată temporar, dar doar pentru câteva zile sau săptămâni. Însă, când îi întâlneai pe cei pe care-i credeai convertiți, aflai că se întorseseră la vechiul lor fel de a gândi și erau din nou prada unor păreri perverse.

Acea boală nenaturală îi stăpânea din nou.

Am descoperit treptat că presa social-democrată era controlată aproape în totalitate de jidani. Dar nu am acordat o importanță deosebită acestui fapt, deoarece aceeași situație exista și în celelalte ziare. Totuși, exista un fapt izbitor: niciun ziar asociat cu jidanii nu putea fi numit național.

Făcând un efort ca să-mi potolesc dezgustul firesc, am încercat să citesc articole publicate în presa marxistă. Totuși, pe măsură ce aversiunea mea creștea de zece ori, m-am apucat să aflu ceva despre oamenii care scriau și publicau această materie nocivă — de la editor în jos, toți erau jidani!

Am la mână toate broșurile Social-Democrate pe care le-am putut găsi și am verificat numele autorilor lor: jidani. Am notat numele tuturor liderilor; majoritatea erau și ei membri ai "poporului ales". Nu conta dacă erau deputați în Reichsrat sau secretari sindicali, lideri organizaționali sau agitatori de stradă. Peste tot era mereu aceeași imagine sumbră. Nu voi uita niciodată lista de nume: Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen și alții.[23]

Un fapt mi-a devenit limpede: această rasă străină ținea în mână conducerea Partidului Social-Democrat cu ai cărui reprezentanți de rând mă luptam de luni de zile. Eram bucuros să știu cu certitudine că jidanul nu este un German.

Abia atunci am înțeles cu adevărat cine erau seducătorii malefici ai poporului nostru. Astfel am învățat să-i cunosc temeinic pe cei care duceau poporul nostru pe căi greșite.

Un singur an la Viena mă convinsese de faptul că nu există muncitor atât de înrădăcinat în prejudecățile sale încât să nu cedeze în fața unor cunoștințe mai exacte și a unor explicații mai clare. Încetul cu încetul m-am pus la curent cu doctrina lor marxistă și ea devenise arma mea în lupta dusă pentru convingerile mele. Succesul era aproape întotdeauna de partea mea.

---

[23] Friedrich Austerlitz (1863-1931) a fost jurnalist, editor al *Arbeiter-Zeitung* și membru activ al SDAPO. Wilhelm Ellenbogen (1863-1951) a fost doctor, activist SDAPO și membru al Adunării Naționale a Austriei. 'Adler' este ambiguu; poate face referire la Victor Adler, fondatorul SDAPO, la fratele său Max Adler (1873-1937), un marxist cunoscut, sau la fiul lui Victor, Friedrich Adler (1879-1960), secretar general al SDAPO și membru al Consiliului Național al Austriei (acest ultim Adler a devenit bine cunoscut pentru asasinarea unui politician austriac important, Karl von Stürgkh, în 1916). Referința la „David" este ambiguă și necunoscută. Hitler ar fi putut menționa și alte nume jidănești, cum ar fi: Helene Bauer, Otto Braun, Heinrich Braun, Julius Braunthal, Hugo Breitner, Robert Danneberg, Julius Deutsch, Gustav Eckstein, Rudolf Hilferding, Sigmund Kaff, Benno Karpeles, Oskar Pollak, Therese Schlesinger, Friedrich Stampfer și Julius Tandler. Toate aceste persoane erau lideri social-democrați cu origini jidănești (Maderthaner și Silverman 2009: 79).

2.25 Dialectica Jidănească

Masele mari pot fi salvate, dar numai sacrificând mult timp și răbdare. Dar un jidan nu poate fi niciodată despărțit de noțiunile sale fixate.

La acea vreme, era destul de simplu să încerci să le arăți absurditatea învățăturilor lor. În cercul meu restrâns, discutam cu ei până îmi obosea gâtul și vocea devenea răgușită. Credeam că în cele din urmă îi pot convinge de pericolul prostiei marxiste. Dar am obținut tocmai contrariul. Părea că, cu cât înțelegeau mai bine caracterul distructiv al doctrinei Social-Democrate și consecințele acesteia, cu atât mai ferm se agățau de ea.

Pe măsură ce stăteam cu ei de vorbă, învățam să le cunosc mai bine dialectica. La început contau pe prostia adversarului și, când nu mai găseau portiță de scăpare, făceau pe proștii. Dacă acest lucru eșua, se făceau că nu înțeleg sau, când erau strânși cu ușa, săreau la un alt subiect de discuție. Dacă îi încolțeai în continuare, îți scăpau din mâini și nu puteai să le smulgi vreun răspuns exact. Dacă voiai să-l înhați pe vreunul din acești apostoli, mâna atingea doar o materie vâscoasă și cleioasă ce ți se scurgea printre degete, pentru ca în clipa următoare să se facă la loc. Dacă unuia dintre ei îi dădeai o lovitură atât de decisivă încât în prezența asistenților nu putea decât să se situeze pe poziția ta și, când credeai că ai făcut cel puțin un pas înainte, a doua zi rămâneai foarte mirat. Jidanul nu-și mai amintea ce s-a întâmplat cu o zi înainte; reîncepea să divagheze ca înainte, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic și, când, indignat, îl somai să se explice, el simula uimirea, nu-și mai amintea absolut nimic, decât faptul că în ajun dovedise deja temeiul spuselor sale.

Adesea rămâneam înmărmurit.

Nu știu ce mă surprindea mai mult: abundența vorbăriei sau arta lor de a minți.

Treptat am început să-i urăsc.

Cu toate acestea, toată această experiență avea și o parte bună. Cu cât ajungeam să cunosc mai bine liderii individuali ai Social-Democraților, sau cel puțin propagandiștii lor, cu atât mai mult creștea dragostea mea pentru propriul popor. Având în vedere viclenia satanică a acestor seducători, cine putea învinui acele nefericite persoane care le cădeau victime? Cât de greu era, chiar și pentru mine, să fac față acestei rase de mincinoși dialectici! Cât de zadarnic era să încerci să câștigi astfel de oameni prin argumente, văzând cum își distorsionau propriile cuvinte — renegând ceea ce tocmai afirmaseră și, apoi, o clipă mai târziu, asumându-și meritul pentru ele.

Nu. Cu cât ajungeam să cunosc mai bine jidanul, cu atât mai ușor îmi era să-i scuz pe muncitori.

În opinia mea, cea mai mare vină nu era a muncitorilor, ci mai degrabă a celor care nu considerau demn să simpatizeze cu propriul lor popor. Ei ar fi trebuit să îi dea fiului muncitor al familiei naționale ceea ce i se cuvenea și, în același timp, să-l pună la zid pe seducătorul și corupătorul acestuia.

2.26 Studiul Fundamentelor Marxismului

Împins de experiențele mele zilnice am început să investighez mai profund sursele doctrinei marxiste. Efectele acesteia îmi erau bine cunoscute în detaliu. Ca rezultat al unei observații atente, progresul său zilnic devenea evident. Și era nevoie doar de puțină imaginație pentru a putea prezice consecințele.

Singura întrebare acum era: Fondatorii acestor idei au prevăzut efectele muncii lor în forma în care s-au manifestat sau au fost ei înșiși victime ale unei erori?

Din punctul meu de vedere, ambele alternative erau posibile.

Dacă a doua intrebare este afirmativă atunci era de datoria fiecărui om capabil de gândire să țină piept acestei mișcări sinistre, pentru a încerca să împiedice lucrul cel mai rău. Dar dacă prima variantă era adevărată, atunci trebuie să se recunoască faptul că autorii responsabili de această boală care contaminase popoarele fuseseră adevărați diavoli: căci doar în creierul unui monstru, și nu în cel al unui om, putea concepe planul unei organizații a cărei acțiune urma să aibă ca rezultat prăbușirea finală a civilizației și ca urmare transformarea lumii într-un deșert pustiu.

În acest caz, singura alternativă rămasă era lupta, iar în această luptă să se întrebuințeze toate armele pe care spiritul omenesc, intelectul omenesc și voința omenească le puteau furniza, lăsând Soarta să hotărască în favoarea cui se va înclina balanța.

Și astfel am început să mă familiarizez cu autorii acestei doctrine, în scopul cunoașterii principiilor mișcării. Faptul că am atins obiectivul mai repede decât anticipasem se datora perspectivei mai profunde pe care o dobândisem asupra Problemei Jidănești – cunoștințele mele anterioare fiind destul de superficiale. Numai această cunoaștere nou-dobândită mi-a îngăduit să fac o comparație practică între realitate și vorbăria teoretică a fondatorilor Social-Democrației, fiindcă acum înțelegeam limba jidanului. Mi-am dat seama că jidanul folosește limba pentru a-și ascunde sau deghiza adevăratele intenții, astfel încât scopul lui real nu poate fi descoperit în cuvintele sale, ci doar citind printre rânduri.

Această revelație a fost pentru mine cea mai profundă revoluție interioară pe care am trăit-o.

De la a fi un cosmopolit cu inimă blândă, am devenit un antisemit fanatic.

2.27 Marxismul ca Distrugător al Culturii

Doar cu o singură ocazie ulterioară, și aceea pentru ultima oară, m-am lăsat pradă unor gânduri apăsătoare care mi-au pricinuit câteva clipe de adâncă neliniște.

Examinând critic activitățile poporului jidovesc de-a lungul unor lungi perioade ale istoriei, am devenit perplex și m-am întrebat dacă, din pricini de nepătruns, aflate dincolo de înțelegerea biată a muritorilor ca noi, Destinul n-ar fi decretat în mod irevocabil ca victoria finală să revină acestui popor mic.

Oare n-ar putea fi ca acest popor, care trăiește numai pentru lucrurile acestei lumi, să-i fi fost făgăduit pământul ca răsplată?

Avem un drept obiectiv de a lupta pentru propria noastră autoconservare sau este doar ceva subiectiv?

Destinul mi-a dat el însuși răspunsul în vreme ce mă conducea în studiul doctrinei marxiste și observam imparțial și pe îndelete activitatea poporului jidov.

Doctrina jidănească a marxismului respinge principiul aristocratic al naturii, înlocuind privilegiul etern al forței și energiei cu predominanța numărului și greutatea lui moartă. Astfel, ea neagă valoarea individuală a personalității umane, contestă învățătura că naționalitatea și rasa au o semnificație primară și, făcând aceasta, îl privează pe Om de însăși fundamentele existenței și civilizației sale.

Dacă învățătura marxistă ar fi acceptată ca bază a vieții universale, ar duce la dispariția oricărei ordini concepute de mintea omenească și, astfel, adoptarea unei asemenea legi ar provoca haos în structura celui mai mare organism pe care îl cunoaștem, cu rezultatul că locuitorii acestei planete ar dispărea în cele din urmă.

Dacă jidanul cu ajutorul crezului său marxist ar triumfa asupra popoarelor acestei lumi, coroana sa va fi cununa funerară a omenirii, iar această planetă va urma din nou orbita sa prin eter lipsită de viață omenească, așa cum a făcut-o cu milioane de ani în urmă.

Natura veșnică se răzbună fără milă asupra celor care sfidează poruncile ei. De aceea, cred astăzi că purtarea mea este în acord cu voința Creatorului Atotputernic. Rezistând jidanului, eu apăr opera Domnului.

Capitolul 3

CONSIDERAȚII POLITICE GENERALE DIN TIMPUL MEU ÎN VIENA

Astăzi sunt convins că un bărbat nu ar trebui să participe public la politică înainte de vârsta de 30 de ani – cu excepția cazurilor în care are un talent extraordinar pentru a dobândi cunoștințele necesare. Până atunci, dezvoltarea mentală a unui bărbat va consta în principal în acumularea unei filosofii generale care să-i servească drept bază pentru evaluarea diferitelor probleme politice. Mai întâi, trebuie să dobândească o viziune asupra lumii, apoi, va avea echipamentul mental necesar pentru consecvență și fermitate în formarea opiniilor sale politice.

Dacă lucrurile nu stau astfel, el riscă să descopere că trebuie să-și schimbe atitudinea pe care o adoptase până atunci față de chestiuni esențiale sau, în ciuda cunoștințelor și a pătrunderii sale superioare, să rămână fidel unui punct de vedere pe care rațiunea și convingerile sale l-au determinat acum să-l respingă.

Dacă alege prima cale, se va afla într-o situație dificilă, căci renunțând la o poziție menținută până atunci va părea inconsecvent și nu va mai avea dreptul să pretindă adepților săi să-i rămână la fel de loiali așa cum îi fuseseră înainte. O schimbare de atitudine din partea liderului înseamnă că adepții săi sunt asaltați de îndoială și, nu rareori, de un sentiment de disconfort față de foștii lor adversari. Deși el însuși nu mai visează să-și apere până la capăt declarațiile politice – căci niciun om nu va muri pentru ceva în care nu mai crede –, el formulează pretenții tot mai mari și tot mai nerușinate asupra adepților săi.

În cele din urmă, aruncă deoparte ultimele vestigii ale adevăratei conduceri și devine un „politician”. Asta înseamnă că devine unul dintre aceia a căror unică consecvență constă tocmai în inconsecvența lor, însoțită de o aroganță domnitoare și, adeseori, de o minciună arțăgoasă dusă până la un grad nerușinat de înalt.

Dacă o asemenea persoană, spre nenorocirea tuturor oamenilor cumsecade, reușește să devină membru al parlamentului, va fi limpede de la bun început că pentru el esența activității politice constă într-o luptă eroică pentru a-și păstra această sinecură ca izvor de existență pentru el și familia sa.

Cu cât soția și copiii săi depind mai mult de el, cu atât mai încăpățânat va lupta pentru a rămâne în funcție. Din acest motiv, oricine altcineva care dă semne de competență politică devine dușmanul său personal. În fiecare mișcare nouă el va simți posibilul început al propriului său sfârșit. Și oricine este un om mai bun decât el i se va părea un pericol.

Ulterior, voi avea mai multe de spus despre acest tip de parazit parlamentar.

3.1 Politicianul

Când un bărbat a împlinit treizeci de ani, mai are încă multe de învățat, dar de acum înainte ceea ce învață va sluji la umplerea cadrului acelei viziuni asupra lumii fundamentale pe care a dobândit-o.

Noile cunoștințe pe care le dobândește nu vor ajunge să-i zdruncine din temelii cunoștințele de bază deja primite: dimpotrivă, ele îl vor îmbogăți; iar partizanii săi nu vor fi nevoiți să înăbușe în ei sentimentul neplăcut că au primit de la el învățăminte greșite: dimpotrivă, dezvoltarea organică vizibilă a liderului va fi pentru ei o garanție liniștitoare, noile sale cunoștințe contribuind doar la îmbogățirea propriei lor doctrine. Aceasta va fi în ochii lor și o dovadă a justeții teoriilor politice pe care le apărau.

Un lider care trebuie să-și părăsească viziunea asupra lumii, pentru că recunoaște că temelia lui este falsă, acționează onorabil numai dacă recunoaște greșeala vederilor sale și este pregătit să suporte urmările. Într-un asemenea caz, el ar trebui să se abțină la a mai lua parte la orice activitate politică ulterioară. Odată ce s-a rătăcit în chestiuni esențiale, există posibilitatea să se rătăcească și a doua oară. În niciun caz nu are dreptul să continue să râvnească la încrederea concetățenilor săi ori s-o accepte. Astăzi liderii publici se conformează prea puțin unei asemenea linii de conduită și aceasta dovedește josnicia universală a secăturilor care se cred actualmente chemate să facă politică. În ansamblu, abia dacă există cineva pregătit pentru această sarcină.

Chiar dacă, pe atunci, obișnuiam să dedic mai mult timp decât alții analizării problemelor politice, m-am ferit să iau parte la politică în mod deschis. Am vorbit despre acele lucruri care mă deranjau, dar doar într-un cerc restrâns de prieteni. Acest obicei avea multe avantaje. În loc să vorbesc, am învățat să ascult - să înțeleg modul de gândire al celorlalți. Adesea perspectiva și opiniile lor erau destul de primitive. Dar m-am antrenat bine, fără a pierde timpul și ocazia de a mă educa. În același timp nu irosesc nicio ocazie de a-mi extinde propria educație și în acele zile niciun oraș din Germania nu mi-ar fi putut oferi mai multe posibilități pentru aceasta decât a făcut-o Viena.

Preocupările politice în Monarhia Dunăreană erau în ansamblu mai minuțioase și mai deschise mental decât în Germania acelor vremi, cu excepția anumitor părți din Prusia, a Hamburgului și a coastelor Mării Nordului. Înțeleg aici prin Austria acel teritoriu al Imperiului Habsburgic în care poporul German a reprezentat nu numai ocazia istorică a formării acestui stat, ci a fost și singurul în stare să confere unei formațiuni politice atât de artificiale viața morală care a însuflețit-o timp de câteva secole. Și pe măsură ce trecea timpul, existența și viitorul acestui stat depindeau tot mai mult de menținerea acestui nucleu central al Imperiului.

3.2 Ultima Renaștere a Vienei

Așa cum provinciile imperiale ereditare constituiau inima Imperiului, și așa cum tocmai această inimă trimitea necontenit sângele vieții care pulsa prin întregul sistem politic și cultural, tot astfel Viena era creierul și voința sa. În acea vreme Viena oferea o înfățișare care o făcea să pară o regină întronată, a cărei autoritate lega laolaltă conglomeratul de popoare eterogene ce trăiau

sub sceptrul Habsburgilor. Frumusețea radiantă a capitalei te făcea să uiți tristele simptome de decădere senilă pe care le trăda statul în ansamblu. Deși Imperiul era putred pe dinăuntru din pricina conflictului violent dintre diversele naționalități, lumea din afară (și Germania în special) vedea doar acea imagine încântătoare a orașului.

Iluzia era cu atât mai mare cu cât, în acea vreme, Viena părea să fi intrat în ultima și cea mai spectaculoasă fază a strălucirii sale. Sub un primar care purta adevărata pecete a geniului, venerabila cetate de reședință a stăpânitorilor vechiului Imperiu părea să-și fi reînnoit gloria tinereții.

Ultimul mare German care s-a ridicat din rândurile poporului ce colonizase Ostmark nu a fost un om de stat, în sensul oficial al cuvântului. Acest Dr. Lueger, în rolul său de primar al Capitalei Imperiale, a realizat atât de multe în aproape toate sferele activității municipale—atât economice, cât și culturale—încât inima imperiului a început să bată din nou cu energie reînnoită. Astfel, el s-a dovedit a fi un om de stat mult mai mare decât așa-numiții „diplomați" ai acelei perioade. Faptul că acest conglomerat politic de rase eterogene numit Austria s-a prăbușit în cele din urmă nu este nicidecum o dovadă a incapabilității politice a elementului German din vechea Ostmark.

3.3 Germanismul Din Austria

Colapsul a fost rezultatul inevitabil al unei situații imposibile. Zece milioane de oameni nu pot menține permanent un stat de 50 de milioane, alcătuit din naționalități diferite și aflate în conflict—decât dacă anumite condiții esențiale sunt împlinite la timp.

Austro-Germanul poseda viziune. Obijnuit să trăiască într-un mare Imperiu, el avea un simț ascuțit al obligațiilor ce-i reveneau într-o astfel de situație. El era singurul membru al Statului austriac care privea dincolo de granițele îngustelor țări aparținând Coroanei, către frontierele Reich-ului. Într-adevăr, când Destinul l-a despărțit de Țara-Tată comună, el a încercat să stăpânească uriașa sarcină dinaintea sa și să păstreze pentru austro-Germani acel patrimoniu pe care, prin nenumărate lupte, strămoșii lor îl smulseseră inițial din Răsărit.

Trebuie amintit că austro-Germanii nu puteau pune puterea lor nedivizată în acest efort, deoarece inimile și mințile celor mai buni dintre ei se întorceau constant înapoi către rudele lor din Țara-Tată, astfel încât căminul lor reclama numai o parte din afecțiunea lor. Orizontul mental al austro-Germanului era comparativ larg. Interesele sale comerciale cuprindeau aproape fiecare parte a Imperiului eterogen. Conducerea aproape tuturor întreprinderilor importante se afla în mâinile sale. Inginerii și funcționarii de frunte erau în cea mai mare parte de origine Germană.

Germanul juca rolul principal în desfășurarea comerțului exterior al țării, în măsura în care acea sferă de activitate nu se afla sub control jidănesc. El era cimentul politic care ținea Statul unit.

Datoriile sale militare îl purtau mult dincolo de granițele înguste ale patriei sale. Chiar dacă un recrut se înrola într-un regiment German, regimentul în sine putea fi staționat în Herțegovina, Viena sau Galiția. Ofițerii din armatele habsburgice erau încă Germani, la fel ca și cea mai bună parte a administrației civile.

Mai mult decât atât, arta și știința se aflau în mâini Germane. În afară de noua mizerie artistică—care ar fi putut la fel de bine să fie produsă de un trib de negri—tot ce însemna inspirație artistică autentică provenea de la Germani. În muzică, arhitectură, sculptură și pictură, Viena a furnizat din abundență întreaga Monarhie Dual. Și această sursă nu părea niciodată să dea semne de epuizare.

În cele din urmă, elementul German a fost cel care a determinat cursul politicii externe—deși un număr redus de unguri au fost, de asemenea, activi în acest domeniu. Cu toate acestea, toate eforturile de a salva unitatea statului erau sortite eșecului, deoarece lipseau condițiile esențiale.

3.4 Forțele Centrifuge ale Poporului Austriac

Există o singură modalitate posibilă de a controla și ține în frâu forțele centrifuge ale diferitelor naționalități. Aceasta era guvernarea centralizată a Statului Austriac și organizarea sa internă pe această bază. În niciun alt mod nu putea fi asigurată existența acelui stat. Din când în când, autoritățile conducătoare aveau momente de luciditate în care recunoșteau acest adevăr. Dar era repede uitat sau ignorat din cauza dificultăților practice. Orice pas către federalism era condamnat la eșec, deoarece, fără o autoritate centrală puternică, nu exista suficientă putere pentru a menține elementele federale unite.

Trebuie amintit că situația din Austria era cu totul diferită de cea din Germania lui Bismarck. Germania avea de înfruntat doar o singură dificultate, și anume depășirea condițiilor politice; întregul Reich avea deja o bază culturală comună. Germania avea locuitori ale aceleiași rase sau naționalități; cu excepția câtorva fragmente minore. Condițiile din Austria erau exact opusul. În afară de Ungaria, niciuna dintre celelalte națiuni nu avea o tradiție politică. Dacă existase vreuna, timpul fie a șters orice urmă, fie l-a făcut irelevant. În plus, aceasta era epoca ascensiunii naționalismului—trezirea instinctelor naționale în diversele țări ale imperiului Habsburgic. Acestea erau greu de controlat, deoarece, chiar dincolo de granițele Monarhiei Duale, se formau noi state naționale, alcătuite din același fond rasial ca și cele din interior. Aceste noi state erau capabile să exercite o influență mai mare decât elementul German.

Chiar și Viena nu putea rezista la nesfârșit în acest conflict. Când Budapesta s-a dezvoltat într-un oraș, a apărut un rival—al cărui scop era să întărească o singură parte a imperiului, nu să-l mențină unit. Curând, Praga a urmat exemplul Budapestei; iar mai târziu au venit Lemberg, Laibach și altele.

Pe măsură ce aceste foste orașe provinciale au devenit orașe naționale, ele au devenit centre ale unei vieți culturale independente. Prin aceasta, instinctele naționale locale au dobândit o fundație spirituală și, astfel, au câștigat o influență mai profundă asupra poporului. Era inevitabil ca, la un moment dat, interesele individuale ale acestor națiuni să devină mai puternice decât interesele lor comune imperiale. Odată ce s-a ajuns în acest punct, soarta Austriei era pecetluită.

Evoluția acestui proces a fost vizibilă în mod clar încă de la moartea lui Iosif al II-lea.[24] Rapiditatea ei a depins de mai mulți factori, unele își aveau originea în Monarhia însăși. Iar altele rezultau din poziția pe care imperiul o adopta în politica externă.

Numai o politică fermă și persistentă de centralizare ar fi avut șanse de succes în impunerea unei consolidări permanente a statului Austriac. Înainte de toate, ar fi trebuit adoptat principiul conform căruia o singură limbă comună putea fi utilizată ca limbă oficială a statului. În acest fel, ar fi fost posibil să se sublinieze unitatea uniformă a imperiului. Astfel, administrația ar fi avut în mâinile sale un instrument tehnic pentru a asigura continuitatea statului ca unitate politică. La fel, școlile și alte forme de educație ar fi trebuit folosite pentru a insufla un sentiment de cetățenie comună. Un astfel de obiectiv nu putea fi atins în 10 sau 20 de ani; efortul ar fi trebuit să dureze secole. La fel ca în toate problemele de colonizare, perseverența constantă este un element mult mai important decât un efort energic de moment.

Este de la sine înțeles că, în astfel de circumstanțe, țara ar fi trebuit guvernată respectând cu strictețe principiul uniformității.

3.5 Consecințele Diversității Etnice

Pentru mine a fost extrem de instructiv să descopăr de ce acest lucru nu s-a întâmplat—sau, mai degrabă, de ce nu a fost făcut. Cei vinovați de această omisiune trebuie considerați responsabili pentru destrămarea Imperiului Habsburgic.

Mai mult decât orice alt stat, vechea Austrie depindea de un guvern puternic și capabil. Imperiul Habsburgic ducea lipsă de uniformitate etnică, care constituie baza fundamentală a unui stat național și care va păstra existența unui astfel de stat chiar dacă puterea conducătoare ar fi extraordinar de ineficientă.

Când un stat compus dintr-o populație omogenă trece prin perioade lungi de guvernare greșită și administrare proastă, originea sa etnică asigură întotdeauna conservarea. Statul etnic poate, grație inerției naturale a populațiilor sale și puterii de rezistență pe care o implică, să suporte în chip uimitor și fără a suferi grav perioade îndelungate de administrare proastă. Așa se întâmplă adesea atunci când orice aparență de viață a dispărut dintr-un corp și când te crezi în prezența unui cadavru, până când cel considerat mort se ridică și oferă celorlalți oameni uimitoare manifestări ale vitalității sale indestructibile.

Situația este cu totul alta într-o țară a cărei populație nu este omogenă, unde nu există legătura sângelui comun, ci numai domnia forței. Dacă mâna conducătoare dă semne de slăbiciune într-un astfel de stat, rezultatul nu va fi un fel de hibernare a statului, ci, dimpotrivă, trezirea instinctelor individualiste ale diverselor grupuri rasiale. Aceste instincte nu se fac simțite atâta vreme cât grupurile respective sunt dominate de o voință centrală puternică de a guverna. Pericolul pe care îl reprezintă aceste instincte latente poate fi atenuat doar prin secole de educație comună, tradiții și interese împărtășite.

[24] Iosif al II-lea a fost împărat al Sfântului Imperiu Roman din 1765 până la moartea sa în 1790.

Cu cât astfel de state sunt mai tinere, cu atât existența lor depinde mai mult de abilitatea și forța guvernului central. Dacă supraviețuiesc doar datorită puterii unui lider individual puternic, ele adesea se prăbușesc imediat după moartea acestuia. Dar chiar și după secole de eforturi, aceste instincte separatiste nu pot fi întotdeauna complet eliminate. Ele se pot trezi brusc atunci când guvernul central dă semne de slăbiciune sau când eforturile de centralizare nu reușesc să contracareze energiile vitale ale naționalităților separate, care avansează spre conturarea propriei existențe individuale. Eșecul de a recunoaște această realitate a constituit vina tragică a conducătorilor Casei Habsburgice. Destinul a mai luminat o dată viitorul țării sale numai pentru unul din ei. Apoi această torță s-a stins pentru totdeauna.

3.6 Iosif al II-lea

Doar unui singur conducător Habsburgic destinul i-a dat torța să întrevadă viitorul țării sale. Dar acea torță s-a stins pentru totdeauna.

Iosif al II-lea, Împărat Roman al națiunii Germane, era tot mai tulburat când și-a dat seama că dinastia sa fusese mutată într-un colț îndepărtat al Imperiului și că, în scurt timp, avea să fie răsturnată și înghițită de vârtejul naționalităților Babiloniene – cu excepția cazului în care nu se lua o măsură de ultim moment pentru a depăși consecințele grave ale neglijenței de lungă durată. Cu o energie supraomenească, acest „Prieten al Umanității” a depus toate eforturile posibile pentru a contracara nepăsarea predecesorilor săi. Într-un singur deceniu, a încercat să repare secole de daune. Dacă Destinul i-ar fi acordat 40 de ani pentru munca sa și dacă doar două generații i-ar fi continuat lucrarea, miracolul ar fi putut fi realizat. Dar atunci când a murit, sfâșiat în trup și în spirit după zece ani de domnie, lucrarea sa s-a scufundat odată cu el în Cripta Capucinilor, fără să fi fost deșteptată vreodată.

Succesorii săi nu erau la înălțimea acestei misiuni, nici ca spirit, nici ca voință. Când primele semne revoluționare ale unor vremuri noi au aprins Europa, a început și Austria să se înfierbânte puțin câte puțin. Dar când incendiul a sfârșit prin a izbucni, ardoarea i-a crescut mult mai puțin față de cauze sociale, de clasă sau de politică generală decât pentru izbucniri de origine etnică.

Mișcarea revoluționară europeană din 1848 a luat în primul rând forma unui conflict de clasă în aproape toate celelalte țări, dar în Austria a luat forma unei noi lupte rasiale. În măsura în care austro-Germanii de acolo au uitat originile mișcării – sau poate nu le-au recunoscut de la început – și, în consecință, au luat parte la răscoala revoluționară, ei și-au pecetluit propriul destin. Căci astfel au contribuit la trezirea spiritului Democrației Occidentale care, într-un timp scurt, a zdrobit fundamentele propriei lor existențe.

3.7 Dizolvarea Monarhiei Habsburgice

Înființarea unui corp parlamentar reprezentativ, fără a insista mai întâi ca doar o singură limbă să fie folosită în toate discursurile publice, a fost prima mare lovitură adusă elementului German din Monarhia Dual. Din acel moment, statul însuși a fost pierdut. Tot ce a urmat nu a fost altceva decât lichidarea istorică a unui imperiu.

A urmări acel proces de dezintegrare progresivă a fost o experiență tragică, dar și instructivă. Execuția s-a realizat prin mii de cai. Faptul că un număr mare de oameni se plimbau orbește, chiar și când erau înconjurați de semnele decăderii, dovedește doar că zeii decretaseră distrugerea Austriei.

Nu vreau să mă opresc asupra detaliilor aici, pentru că aceasta ar depăși scopul acestei cărți. Vreau să tratez în detaliu doar acele evenimente care sunt tipice printre cauzele care duc la declinul națiunilor și statelor, și care, prin urmare, sunt de importanță pentru epoca noastră actuală. Mai mult, studiul acestor evenimente a ajutat la furnizarea bazei propriilor mele perspective politice.

3.8 Parlamentarismul

Printre instituțiile care arătau cel mai limpede semne inconfundabile de decădere – chiar și pentru filistinul cu vederea slabă – se afla aceea care, dintre toate instituțiile de stat ar fi trebuit să fie cea mai solidă, parlamentul sau cum era numit în Austria: Reichsrat-ul.

Modelul a fost luat dupa cel Britanic, țara democrației clasice. Constituția acelei instituții binefăcătoare a fost adoptată, pe de-a-ntregul, și transferată cu cât mai puțină alterare posibilă la Viena.

Sistemul englez a fost adoptat, sistemul englez al celor două camere şi-a sărbătorit reînvierea în Camera Deputaţilor şi în Camera Seniorilor. Doar "edificiile" erau de-acum puţin diferite. Odinioară, când Barry a făcut să apară din valurile Tamisei parlamentul, el a căutat inspirație[25] în istoria Imperiului Britanic. În acea istorie a găsit suficient material pentru a umple și decora cele 1.200 de firide, console și coloane ale Palatului său magnific, statuile și tablourile sale au făcut din Camera Lorzilor și Camera Comunelor un templu al Gloriei Națiunii.

Așa a venit prima dificultate pentru Viena. Când Hansen, arhitectul[26] danez, a terminat ultimul pinion al palatului de marmură destinat noii reprezentări a poporului, n-a putut decât să se întoarcă la lumea clasică antică pentru a găsi subiecte care să completeze planul său decorativ. Acest sanctuar teatral al „democrației occidentale” a fost decorat cu statuile și portretele unor oameni de stat și filozofi Greci și Romani. Ca o ironie simbolică, caii din cvadrigii de deasupra celor două Camere trag în toate cele patru direcții. Nu ar fi putut exista un simbol mai bun pentru tipul de activitate care se desfășura în interiorul zidurilor acelei clădiri.

„Naționalitățile” s-au opus oricărei forme de glorificare a istoriei Austriei în decorarea acestei clădiri; au insistat că aceasta ar constitui o insultă și o provocare pentru ele. Cam același lucru s-a întâmplat și în Germania, unde abia când se duceau bătăliile Marelui Război a fost în cele din urmă gravată inscripția care dedica Reichstag-ul (construit de Wallot) poporului German.

[25] Charles Barry (1795-1860) a proiectat și reconstruit Casele Parlamentului la mijlocul anilor 1800.
[26] Theophil Hansen (1813-1891).

Atunci când, la douăzeci de ani neîmpliniți, am intrat pentru prima dată în Palatul Franzensring, ca să asist la o ședință a Camerei Deputaților, m-a cuprins cel mai puternic sentiment de repulsie. Întotdeauna am detestat Parlamentul, dar nu ca instituție în sine. Dimpotrivă, fiind un susținător al idealurilor libertății politice, nu mi-aș fi putut imagina niciun alt sistem de guvernare. În lumina atitudinii mele față de Casa de Habsburg, aș fi socotit pe atunci o crimă împotriva libertății și a rațiunii să mă gândesc la vreo formă de dictatură ca la o posibilă guvernare.

Admirația mea reală față de parlamentul englez contribuia mult la aceasta: ea îmi fusese inspirată, fără să-mi dau seama, de nenumăratele ziare pe care le citisem în tinerețe și nu mă puteam dezbăra de ea așa ușor. Demnitatea cu care însăși Camera Inferioară se achita acolo de obligațiile ei și pe care presa noastră ne-o prezenta în culori atât de frumoase îmi insufla mult respect. Obișnuiam să mă întreb dacă ar putea exista o formă mai nobilă de autoguvernare a poporului. Tocmai aceste considerații au fost motivele ostilității mele față de parlamentul austriac. Forma în care guvernarea parlamentară se înfățișa aici părea nedemnă de marele ei model.

Următoarele considerații au influențat de asemenea atitudinea mea: Soarta elementului German în Statul austriac depindea de poziția sa în Reichsrat. Până la momentul în care a fost introdus votul universal cu scrutin secret, reprezentanții Germani aveau o majoritate în parlament, deși acea majoritate nu era una foarte substanțială. Această situație dădea motive de neliniște deoarece facțiunea Social-Democrată nu putea fi socotită de încredere când erau în joc chestiuni naționale. În probleme care erau de interes critic pentru elementul German, Social-Democrații adoptau întotdeauna o poziție anti-Germană, deoarece se temeau să-și piardă adepții din celelalte grupuri naționale. Chiar și pe atunci partidul Social-Democrat nu mai putea fi considerat un partid German.

Introducerea votului universal a pus capăt chiar și predominanței pur numerice a elementului German. Calea era acum deschisă pentru ulteriora „de-Germanizare” a Statului austriac.

Instinctul naționalist de autoconservare îmi făcea imposibil să salut un sistem reprezentativ în care elementul German nu era cu adevărat reprezentat ca atare, ci era întotdeauna trădat. Totuși toate acestea, și multe altele, erau defecte care nu puteau fi atribuite sistemului parlamentar ca atare, ci mai degrabă Statului austriac în particular.

Instinctul meu naționalist de autoconservare făcea imposibilă acceptarea unui sistem în care elementul German nu era cu adevărat reprezentat, ci trădat constant de fracțiunea Social-Democrată. Cu toate acestea, toate aceste defecte, și multe altele, nu puteau fi atribuite sistemului parlamentar în sine, ci mai degrabă statului Austriac în mod particular. Mă gândeam deja că atâta timp cât vechiul stat va supraviețui, nu se va ivi prilejul pentru ca majoritatea Germană să-și redobândească poziția primordială în parlament.

În această stare de spirit am pătruns întâia oară în acele locuri pe cât de venerabile pe atât de discreditate. De altfel, eu nu le veneram decât datorită nobleței magnifice a edificiului, o minune greacă pe pământ German. Dar curând am fost cuprins de furie la vederea spectacolului grotesc care mi se înfățișa! Câteva sute de reprezentanți erau adunați pentru a discuta o problemă de mare

importanță economică. Experiența acestei zile a fost de ajuns să-mi furnizeze material de gândire pentru câteva săptămâni.

Nivelul intelectual al dezbaterilor era extrem de scăzut. Uneori, cei care luau cuvântul nici măcar nu reușeau să se facă înțeleși. Câțiva dintre cei prezenți nu vorbeau Germană, ci numai vernacularele lor slave sau chiar dialecte. Astfel am avut ocazia să aud cu propriile mele urechi ceea ce până atunci cunoscusem numai prin citirea ziarelor — o masă turbulentă de oameni, toți gesticulând și urlând laolaltă, cu un bătrân penibil sunându-și clopoțelul și făcând eforturi frenetice să cheme Camera la un simț al demnității prin apeluri prietenoase, îndemnuri și avertismente grave[27]. Nu m-am putut abține să râd.

Am revenit peste câteva săptămâni pentru o a doua vizită. Imaginea era complet diferită— aproape de nerecunoscut. Sala era aproape goală. Cei mai mulți dormeau în camerele de dedesubt. Doar câțiva deputați mai rămăseseră, căscând plictisiți unii către ceilalți. Unul „vorbea". Un vicepreședinte prezida ședința, uitându-se în jur cu o evidentă lipsă de interes.

Atunci am început să reflectez serios asupra întregii situații. De fiecare dată când aveam timp liber, mergeam la Parlament și observam spectacolul în tăcere, dar cu atenție. Ascultam dezbaterile, în măsura în care puteau fi înțelese. Studiam trăsăturile mai mult sau mai puțin inteligente ale acelor reprezentanți „aleși" ai diverselor naționalități care compuneau acel Stat nenorocit. Treptat mi-am format propriile idei despre ceea ce vedeam.

Un an de astfel de observație liniștită a fost suficient pentru a transforma sau a distruge complet opinia mea anterioară asupra caracterului acestei instituții parlamentare.

Nu mă mai opuneam doar formei pervertite pe care principiul reprezentării parlamentare o luase în Austria. Îmi devenise imposibil să accept sistemul în sine.

Până atunci crezusem că deficiențele dezastruoase ale parlamentului austriac se datorau lipsei unei majorități Germane, dar acum am recunoscut că instituția însăși era greșită în esența și caracterul ei.

O serie de probleme mi-au venit în minte. Am studiat mai îndeaproape principiul democratic al „deciziei prin vot majoritar" și am examinat nu mai puțin cu grijă valoarea intelectuală și morală a domnilor care, ca „reprezentanți aleși ai națiunii", erau încredințați cu sarcina de a face această instituție să funcționeze. Astfel, am ajuns să cunosc atât instituția în sine, cât și pe cei care o compuneau.

Astfel, mi-am format o imagine clară și vie a unui exemplu tipic al celui mai respectabil fenomen al epocii noastre: parlamentarul! Imaginea pe care mi-am creat-o atunci mi s-a întipărit profund în minte și nu i-am schimbat niciodată esența.

[27] Este interesant de menționat că Mark Twain a făcut o observație similară cu doar un deceniu înainte. În eseul său de non-ficțiune *Stirring Times in Austria* (1898), el ironizează haosul și starea jalnică a Parlamentului Austriac.

Din nou, aceste lecții obiective luate din viața reală m-au salvat de a mă încurca ferm într-o teorie care la prima vedere pare atât de atrăgătoare pentru mulți oameni; deși teoria însăși este un simptom al decadenței umane.

În Europa occidentală actuală, democrația este precursorul marxismului, care nu poate fi conceput fără ea. Ea este mediul de cultură al acestei ciume mondiale în care se poate răspândi epidemia. Democrația este terenul fertil în care bacilii parazitului mondial marxist se pot dezvolta și răspândi. Prin introducerea parlamentarismului, democrația a produs un amestec abominabil de mizerie și foc[28] – al cărui foc creator pare să se fi stins.

Sunt foarte recunoscător soartei că am observat această problemă cât timp mă aflam încă la Viena; dacă m-aș fi aflat în Germania în acel moment, aș fi putut găsi doar o soluție superficială. Dacă aș fi fost la Berlin când am descoperit pentru prima dată cât de ilogică este instituția numită „parlament", aș fi putut foarte ușor să cad în extrema cealaltă. Aș fi putut crede – așa cum au făcut mulți, și nu fără motive aparent întemeiate – că salvarea poporului și a imperiului putea fi asigurată doar prin întărirea din nou a autorității imperiale. Cei care credeau acest lucru nu înțelegeau tendințele timpului lor și erau orbi față de năzuințele poporului.

În Austria nu trebuia să te temi că ai să cazi atât de ușor dintr-o greșeală în alta. Dacă parlamentul nu prețuia nimic, Habsburgii cu atât mai mult. Nu se terminase totul odată cu respingerea parlamentarismului; problema rămânea intactă: și ce dacă? Suprimarea Reichsratului însemna încredințarea puterii ocârmuitoare exclusiv Casei Habsburgice, idee cu totul inadmisibilă pentru mine.

Deoarece această problemă era deosebit de dificilă în ceea ce privește Austria. Am fost nevoit încă de tânăr să aprofundez esența întregii chestiuni mai mult decât aș fi făcut-o în mod normal.

3.9 Lipsa Responsabilității

Ceea ce mi-a dat de gândit, în primul rând, a fost lipsa evidentă a oricărei responsabilități, indiferent în sarcina cui ar fi fost.

Parlamentul ia o decizie: oricât de catastrofale ar fi consecințele ei, nimeni nu poartă răspunderea, nimeni nu poate fi chemat să dea socoteală.

De când după un dezastru fără seamăn, retragerea guvernului vinovat, schimbarea majorității sau dizolvarea parlamentului înseamnă asumarea unei responsabilități oarecare?

O majoritate șovăielnică de indivizi poate fi vreodată făcută răspunzătoare? Ideea de responsabilitate are sens, fără să expună o persoană determinată?

[28] Referință la *Faust* de Goethe (partea I, versul 5356).

Poate o majoritate fluctuantă de oameni să fie vreodată cu adevărat responsabilă pentru ceva? Nu este ideea de responsabilitate legată de o persoană individuală? Este măcar posibil să tragem la răspundere liderii parlamentari?

În loc să dezvolte idei și planuri constructive, trebuie oare ca adevăratul om de stat să se ocupe cu arta de a face o întreagă adunătură de oi să-i înțeleagă proiectele? Este cu adevărat datoria sa să implore și să roage, astfel încât aceștia să-i acorde binevoitorul lor vot?

Este cu adevărat o calitate indispensabilă pentru un om de stat să posede un dar al persuasiunii proporțional cu capacitatea sa de a concepe mari măsuri politice și de a le pune în practică?

Faptul că un lider nu reușește să câștige de partea unei idei determinate majoritatea unei adunări, veritabilă tumoră care a invadat organismul în împrejurări mai mult sau mai puțin curate, dovedește inaptitudine din partea lui?

A existat vreodată un caz în care o astfel de adunare să fi apreciat în mod demn un mare concept politic *înainte* ca acel concept să fie dovedit un succes? În această lume, nu este actul creator al geniului întotdeauna un protest împotriva inerției mulțimii? Și ce ar trebui să facă omul de stat dacă nu reușește să convingă această gloată prin lingușiri? Ar trebui să o cumpere?

Sau, când este confruntat cu stupiditatea încăpățânată a concetățenilor săi, ar trebui să renunțe la promovarea necesităților vitale recunoscute? Ar trebui să demisioneze sau să rămână la putere?

Unde putem trage linia de demarcație între datoria față de public și obligația pe care onoarea personală o impune unui om? Nu trebuie oare ca orice lider autentic să renunțe la ideea de a se înjosi până la nivelul unui intrigant politic?

3.10 Distrugerea Ideii De Lider

Nu ar trebui ca orice lider autentic să renunțe la ideea de a se degrada la nivelul unui mafiot politic? Și, pe de altă parte, nu simte oare fiecare bandit tentația de a „face politică”, văzând că responsabilitatea finală nu va reveni niciodată lui? ci mai degrabă unei mulțimi anonime și neasumate?

Nu duce principiul nostru parlamentar al guvernării prin majoritate în mod necesar la distrugerea ideii de a conduce? Crede cineva cu adevărat că progresul, cât ar fi de neînsemnat, provine din mintea majorității și nu din capul unui singur om? Sau putem presupune că viitoarea civilizație umană poate renunța la aceasta ca o condiție a existenței sale? Dimpotrivă, nu pare acest lucru mai indispensabil astăzi decât niciodată?

Principiul parlamentar de a învesti puterea legislativă în voinţa majorităţii respinge autoritatea individului şi înlocuieşte conducătorul cu numărul şi cu mulţimea. Prin urmare, el se

împotrivește principiului aristocratic al naturii, pe care se sprijină de altfel o concepție despre noblețe care n-ar tolera nici unul din primii 10.000[29] dintre noi.

Influenţa devastatoare a acestei instituţii parlamentare moderne şi democratice ar putea să nu fie uşor recunoscută de cei care citesc presa jidovească, decât dacă cititorul a învăţat să gândească independent şi să examineze faptele pe cont propriu. Această instituție este în primul rând responsabilă pentru invazia de oameni mediocri în domeniul politicii. Confruntat cu un asemenea fenomen, un om înzestrat cu adevărate calități de lider va fi tentat să se abțină de la a participa la politică; în aceste circumstanțe, situația nu necesită un om cu o abilitate politică constructivă, ci mai degrabă un om capabil să negocieze pentru favoarea majorității. Situația apelează la mințile mărunte și, în consecință, le ademenește.

Cu cât orizontul mintal este mai strâmt, cu cât aptitudinile sunt mai neînsemnate şi cu cât un astfel de bandit politic îşi estimează mai exact propria inferioritate, cu atât mai mult va preţui el un sistem care nu pretinde vreun geniu creator şi nici măcar talent de înaltă clasă, ci doar acea viclenie ce face din cineva un bun funcţionar comunal — şi care chiar preferă această viclenie meschină în locul geniului politic. Prin urmare, vor fi cu atât mai înclinați să laude un sistem care nu cere un geniu creativ sau chiar un talent de clasă înaltă, ci mai degrabă viclenia unui funcționar eficient. Într-adevăr, ei prețuiesc acest tip de șmecherie măruntă mai mult decât geniul politic al unui Pericle[30]. O astfel de mediocritate nu își face niciodată griji în privința responsabilității.

Încă de la început, parlamentaristul nostru știe că indiferent de rezultatele „muncii sale”, sfârșitul său este deja scris în stele; într-o zi, va trebui să facă loc pentru un alt spirit la fel de eminent.

Este un semn al timpurilor noastre decadente faptul că numărul de oameni de stat eminenți crește pe măsură ce calitatea personalității individuale se diminuează. Acel nivel va continua inevitabil să scadă, deoarece politicianul individual depinde tot mai mult de majoritățile parlamentare. Un om cu adevărat capabil din punct de vedere politic va refuza să fie sluga unor incompetenți idioți și a unor guralivi. Iar ei, la rândul lor, fiind reprezentanții majorității – și, prin urmare ai stupidității, nu urăsc nimic mai mult decât o minte superioară.

Pentru o astfel de adunare de înțelepți, este întotdeauna o consolare să fie conduși de o persoană a cărei statură intelectuală este la același nivel cu al lor. Astfel, fiecare dintre ei poate avea ocazional oportunitatea de a străluci într-o dezbatere; și, mai presus de toate, fiecare simte că și el ar putea ajunge în vârf. Din moment ce Petre poate fi șef astăzi, de ce n-ar fi și Pavel, mâine?

3.11 Excluderea Liderului Individual

Această invenţie a democraţiei este foarte strâns legată de un fenomen care s-a răspândit recent într-o măsură dăunătoare, şi anume laşitatea unei mari părţi a aşa-zişilor noştri lideri politici. Ori de câte ori trebuie luate decizii importante, ei sunt întotdeauna norocoşi că se pot ascunde în spatele aşa-zisei majorităţi.

[29] Cu alte cuvinte, cei din „1%”.
[30] Pericle (cca. 495 - 429 î.Hr.) a fost unul dintre cei mai mari oameni de stat Athenieni.

E de-ajuns să-l vezi o singură dată pe unul din acești pungași ai politicii cerșind neliniștit, înaintea fiecărei decizii, aprobarea majorității, asigurându-și astfel "complicii" necesari și putând, în orice caz, să se spele pe mâini de orice răspundere: un om drept, un om de omenie nu pot simți decât ostilitate și repulsie față de astfel de metode de activitate politică, în vreme ce ele vor atrage, în schimb, toate caracterele inferioare și meschine. Cel ce renunță să-și asume personal responsabilitatea actelor sale și care caută, dimpotrivă, să se acopere întotdeauna, nu e decât un mizerabil și un las. Și ori de câte ori un lider național răsare din această clasă joasă de oameni, vor urma imediat consecințe rele.

Oamenii nu vor mai avea curajul să acționeze cu fermitate, nu vor mai avea curajul să ia nicio măsură decisivă. Ei vor accepta abuzuri, injurii dezonorante decât să facă efortul de a lua o hotărâre și nici unul nu se va pune în evidență ca să-și rișteviața dacă vreo decizie pretinde o execuție fermă. Astfel, nu mai rămâne nimeni dispus să-și rișteapoziția și cariera, dacă este necesar, în sprijinul unei linii de politici bine determinate.Căci există un lucru ce nu trebuie uitat, pe care lumea nu are dreptul să-l uite: majoritatea nu poate niciodată să înlocuiască un om. Majoritatea nu reprezintă doar prostia, ci și lașitatea. Și, pe cât este de adevărat că o sută de visători nu fac cât un înțelept, tot așa, de la o sută de fricoși n-o să scoți niciodată o hotărâre eroică.

Cu cât povara răspunderii ce apasă pe fiecare lider în parte este mai ușoară, cu atât mai mare va fi numărul celor care, în ciuda mediocrităţii lor jalnice, se vor simţi chemaţi să-şi pună energia nemuritoare la "dispoziţia naţiunii". Ei aşteaptă pe vârfuri şi abia îşi mai pot stăpâni nerăbdarea. Stau într-un șir lung, numărând cu durere și tristețe pe cei din fața lor și calculând orele până când le vine rândul. Privesc fiecare schimbare de personal și sunt recunoscători pentru orice scandal care subțiază rândurile celor din fața lor. Și dacă cineva rămâne prea mult timp pe scaunul său, ei consideră acest lucru aproape o încălcare a unui pact sfânt de solidaritate. Devin răzbunători și nu se odihnesc până când acea persoană lipsită de considerație nu este alungată, fiind forțată să cedeze înapoi locul său confortabil. După aceea, va avea șanse mai mici de a obține o altă oportunitate. Căci de îndată ce una din aceste triste personalități este obligată să-și părăsească postul, ea nu poate decât să se strecoare iar în rândurile celor care așteaptă, dacă strigătele și injuriile cu care e primit i-o îngăduie.

Rezultatul tuturor acestora este defilarea înspăimântător de rapidă a titularilor posturilor și funcțiilor cele mai importante în stat: consecințele ei sunt întotdeauna nefaste și adesea catastrofale. Nu doar persoanele ignorante și incompetente pot cădea victime ale acestor condiții parlamentare; la fel stau lucrurile, și chiar mai rău, cu adevăratul lider, când în sfârșit soarta cheamă un om demn de acest nume să ocupe acel loc. Dacă superioritatea unui astfel de lider devine evidentă, acest lucru va duce la un front unit împotriva lui, mai ales dacă acel lider nu provine din rândurile lor dar tinde să se amestece cu această societate exaltată. Ei vor să aibă doar propriul lor tip de oameni în jurul lor și vor adopta rapid o atitudine ostilă față de orice om care ar putea să se dovedească superior lor. Instinctul lor, atât de orb în alte privințe, este extrem de ascuțit în acest sens.

Rezultatul inevitabil este că nivelul intelectual al clasei conducătoare scade constant. Se poate prevedea uşor cât de mult naţiunea şi statul sunt sortite să sufere din pricina unei astfel de stări de lucruri, cu condiţia ca cineva să nu aparţină aceleiaşi clase de „lideri".

Regimul parlamentar din vechea Austrie a fost arhetipul însuşi al instituţiei aşa cum am descris-o eu. Deşi premierul austriac era numit de Regele-Împărat, acest act de numire nu făcea decât să dea efect practic voinţei parlamentului. Târguiala și negocierile care aveau loc în legătură cu fiecare poziție ministerială arătau toate semnele tipice ale Democrației Vestice.

Rezultatele care au urmat au fost în concordanţă cu principiile aplicate. Intervalele dintre înlocuirea unei persoane cu alta au devenit treptat mai scurte, sfârşind în cele din urmă într-o cursă sălbatică de ștafetă. Cu fiecare schimbare calitatea omului de stat în cauză s-a deteriorat, până când, în cele din urmă, a rămas doar tipul meschin de parlamentar. La astfel de oameni, calitățile de om de stat erau măsurate și apreciate în funcție de abilitatea lor de a asambla o coaliție, una după alta; cu alte cuvinte după viclenia lor în a manipula cele mai meschine tranzacţii politice, care este singurul gen de activitate practică prin intermediul căreia aceşti oameni pot dovedi că sunt reprezentanţi potriviţi ai poporului. În această sferă Viena a fost şcoala care a oferit cele mai impresionante exemple.

Un alt aspect care mi-a atras și mai mult atenția a fost să pun în balanță cunoștințele și capacitățile acestor reprezentanți ai poporului și dificultățile problemelor pe care le-ar fi avut de rezolvat. În acest scop, trebuia evaluată mai îndeaproape întinderea orizontului intelectual al deputaților noștri, după aceea nu te mai puteai dezinteresa de împrejurările în care acești aștri strălucitori au fost descoperiți pe firmamentul vieții noastre publice.

A meritat să fac un studiu amănunțit asupra modului în care adevăratele talente ale acestor domni au fost dedicate în slujba țării lor – cu alte cuvinte, să analizez în profunzime procesul tehnic al activităților lor.

Cu cât pătrundeam mai adânc în structura intimă a vieții parlamentare și studiam mai mult persoanele și principiile sistemului cu o obiectivitate nemiloasă, cu atât mai jalnic devenea acest sistem. Într-adevăr, este obligatoriu să fii strict obiectiv în studiul unei instituții ale cărei sponsori vorbesc despre „obiectivitate” ca fiind singura bază echitabilă pentru examinare și judecată. Dacă cineva studia acești domni și moravurile existenței lor sordide, rezultatele erau surprinzătoare.

3.12 „Opinia Publică”

Din punct de vedere obiectiv nu există un alt principiu care să se dovedească a fi la fel de prost conceput ca principiul parlamentarismului.

Aici putem trece peste metodele prin care are loc alegerea reprezentanților, precum și peste căile care îi aduc în funcție și le conferă noi titluri. Este destul de evident că dorințele publice sunt satisfăcute doar într-o mică măsură, având în vedere modul în care are loc o alegere.

Oricine estimează corect inteligența politică a maselor poate vedea cu ușurință că aceasta nu este suficientă pentru a-și forma în mod independent o viziune politică generală sau pentru a selecta oamenii care ar putea fi competenți să le pună în aplicare ideile.

Oricare ar fi definiţia pe care am da-o termenului de „opinie publică”, numai o parte foarte mică din ea îşi are originea în experienţa personală sau din înțelegere individuală. Porţiunea mai

mare a ei rezultă din felul în care chestiunile publice au fost prezentate poporului printr-un sistem copleşitor de impresionant şi stăruitor de „luminare”.

În sfera religioasă profesarea unei credinţe confesionale este în mare măsură rezultatul educaţiei, pe când năzuinţa religioasă însăşi zace adormită în suflet; tot aşa, opiniile politice ale maselor sunt rezultatul final al unor influenţe care acţionează sistematic asupra sentimentului şi inteligenţei umane în virtutea unei metode care este aplicată uneori cu o temeinicie şi o perseverenţă aproape de necrezut.

De departe cea mai eficientă ramură a educației politice poate fi exprimată prin cuvântul „propagandă” – realizată de presă. Presa este principalul mijloc folosit în procesul de „iluminare” politică. Ea reprezintă un fel de școală pentru adulți. Această activitate educativă, însă, nu se află în mâinile Statului, ci în ghearele unor puteri care sunt în parte de un caracter foarte inferior.

Fiind încă tânăr, avusesem, chiar la Viena, ocazia să mă apropii de proprietarii și fabricanții de idei ai acestei mașini de educat poporul. Mai întâi am fost uimit de scurtul răstimp de care are nevoie această putere, cea mai periculoasă din stat, pentru a crea o opinie determinată, chiar dacă aceasta este cu totul contrară ideilor și aspirațiilor poporului. În câteva zile, presa știe să facă dintr-un amănunt ridicol o afacere de stat de mare importanță și în același timp, într-un timp la fel de scurt, să fie date uitării probleme vitale, până le șterge complet din mintea și memoria poporului. În felul acesta, în câteva săptămâni scotea ca prin minune din neant anumite nume, legând de ele printr-o amplă publicitate speranțe extraordinare, cerându-le în sfârșit o popularitate la care un om cu adevărat valoros nu putea nădăjdui într-o viață; nume de care cu o lună înainte nu auzise nimeni erau lansate pretutindeni, pe când fapte vechi și bine cunoscute privitoare la viața statului sau la viața publică, pe deplin sănătoase, erau înmormântate în același timp; ba chiar uneori astfel de nume fuseseră rostite cu ocazia unor asemenea turpitudini încât părea că trebuie mai degrabă să rămână legate de amintirea unei josnicii sau a unei ticăloșii bine determinate.

Sau au fost atât de josnic abuzați încât părea că numele lor vor deveni în curând simboluri permanente ale ticăloșiei. Pentru a înțelege influența cu adevărat malițioasă pe care presa o poate exercita, trebuie studiată în special la jidani această infamă metodă prin care oameni onorabili și decenți sunt murdăriți cu mizerii, cum se revarsă dintr-odată și dintr-o sută de pubele simultan, în cea mai josnică formă de abuz și calomnie, din sute de direcții simultan, ca la semnul unei baghete magice. Acești jefuitori spirituali se agață de orice le-ar putea servi scopurilor lor malefice.

Ei își bagă nasul în cele mai intime probleme de familie și nu se odihneau până nu descopereau vreo chestiune măruntă care putea fi folosită pentru a distruge reputația victimei. Dar chiar dacă nu se găsea nimic în viața privată sau publică a victimei, continuau să arunce acuzații asupra lui, crezând că unele dintre ele vor ceda, chiar dacă erau infirmate de o mie de ori. În cele mai multe cazuri, în cele din urmă devenea imposibil pentru victimă să își mai apere reputația, deoarece acuzatorul lucra împreună cu atât de mulți complici încât calomniile erau repetate la nesfârșit. Dar acești calomniatori nu ar admite niciodată că acționau din motive care ar fi credibile sau de înțeles pentru omul de rând. Doamne ferește! Când unul din acești vagabonzi care dau târcoale pe la porți se pornește împotriva iubiților săi concetățeni într-un mod atât de perfid, el se învăluie în fraze frumoase pline de sinceritate și de vorbe mieroase, ca o caracatiță în norul ei de

cerneală; nu mai conteneşte cu proteste legate de “obligaţia ziaristului” sau cu alte asemenea minciuni nenorocite; la adunări şi congrese, unde acest flagel bântuie cu maximă intensitate, el merge şi mai departe: în aceste cazuri bate câmpii despre o formă de onoare cu totul specială, “onoarea jurnalistului profesional”, şi toate acele canalii adunate acolo încuviinţează dând din cap cu gravitate. Iată banda care fabrică “opinia publică” din care se vor naşte apoi parlamentarii, ca Afrodita din spuma valurilor.

3.13 Principiul Majorităţii

Pentru a descrie detaliat mecanismul instituţiei parlamentare şi a arăta tot ceea ce este defect în ea, ar trebui scrise volume întregi. Dar dacă trecem peste detalii şi privim la produsul însuşi şi la activităţile sale, cred că numai aceasta va fi suficientă pentru a deschide ochii chiar şi ai celei mai inocente şi creduloase persoane; astfel încât el să poată recunoaşte absurditatea acestei instituţii privind-o în mod obiectiv.

Această aberaţie umană este la fel de dăunătoare pe cât este de absurdă. Pentru a înţelege acest lucru, cea mai bună şi mai simplă metodă este compararea parlamentarismului democratic cu o autentică democraţie Germanică.

Caracteristica remarcabilă a formei parlamentare de democraţie este faptul că un număr de persoane, să zicem 500—în zilele noastre, incluzând şi femeile—sunt alese în parlament şi investite cu autoritatea de a lua hotărâri finale în orice privinţă. Aşadar, practic, ei constituie singura ocârmuire; ei numesc un cabinet care preia în ochii celor din afară conducerea afacerilor statului, dar aceasta nu e decât aparenţă. In realitate, acest pretins guvern nu poate face un pas fără să meargă să se milogească spre a obţine consimţământul întregii adunări. Dar în acest caz el nu va putea fi făcut răspunzător de nimic, din moment ce decizia finală este întotdeauna a parlamentului şi nu a lui. El nu este niciodată decât executorul fiecăreia din dorinţele majorităţii. Nu ne-am putea pronunţa în mod echitabil asupra capacităţii sale politice decât în funcţie de arta cu care se pricepe fie să se conformeze opiniei majorităţii, fie s-o determine s-o adopte pe a sa.

Dar în felul acesta el decade de la rangul de guvern adevărat la acela de cerşetor pe lângă fiecare majoritate. De-acum înainte treaba lui cea mai presantă va fi să-şi asigure din când în când aprobarea majorităţii existente, ori să incerce să formeze una nouă, mai bine orientată. Dacă reuşeşte, i se va îngădui să mai "guverneze" o vreme: dacă nu, nu-i mai rămâne decât să plece. Întrebarea dacă politica sa ca atare a fost corectă sau greşită nu contează deloc. Toată responsabilitatea este prin aceasta practic abolită. La ce consecinţe poate duce o asemenea stare de lucruri poate fi uşor înţeles din următoarele observaţii simple.

Aceşti 500 de deputaţi care au fost aleşi de popor provin din medii de viaţă foarte diferite; ei prezintă grade variate de capacitate politică, astfel încât întregul tablou devine heteroclit şi foarte des vrednic de plâns. Cu siguranţă nimeni nu crede că aceşti reprezentanţi aleşi ai naţiunii sunt spirite sau intelecte de primă clasă! Nimeni, sper, nu este atât de naiv încât să pretindă că sute de adevăraţi oameni de stat pot apărea din buletine de vot plasate în urnă de alegători care au doar o inteligenţă medie spre deloc.

Noțiunea absurdă că oamenii de geniu se nasc din votul universal nu poate fi respinsă suficient de ferm. O națiune produce un conducător autentic o dată la foarte mulți ani, și niciodată cu sutele. În al doilea rând, masele largi manifestă instinctiv o antipatie clară față de orice geniu remarcabil. Există mai multe șanse ca o cămilă să treacă prin urechea unui ac decât ca un om cu adevărat mare să fie „descoperit" printr-o alegere electorală.

De-a lungul istoriei lumii, cei care au fost deasupra mediei au venit în general în prim-plan din propria lor iniţiativă, dar aici cinci sute de persoane posedând calităţi intelectuale sub medie judecă cele mai importante probleme care afectează naţiunea. Ele formează guverne care la rândul lor trebuie să obţină consimţământul ilustrei adunări pentru fiecare pas legislativ care ar putea fi făcut, ceea ce înseamnă că politica ce trebuie dusă la îndeplinire este de fapt politica celor cinci sute.

Dar să trecem peste natura intelectuală a acestor reprezentanți și să ne întrebăm care este natura sarcinii ce le este încredințată. Dacă luăm în considerare faptul că problemele ce trebuie abordate sunt variate și diverse, ne putem da seama cât de ineficient trebuie să fie un sistem de guvernare care încredințează dreptul de decizie unei adunări de masă, în care doar foarte puțini posedă cunoștințele și experiența necesară pentru a gestiona corect problemele. Cele mai importante măsuri economice sunt supuse unui tribunal în care nu mai mult de 10% dintre membri au studiat economia. Acest lucru înseamnă că autoritatea finală este deținută de oameni complet lipsiți de orice pregătire prealabilă care i-ar face competenți să decidă asupra problemelor în cauză.

Același lucru este valabil pentru orice altă problemă. Întotdeauna majoritatea ignoranților și incompetenților sunt cei care decid asupra fiecărei măsuri. Compoziția instituției nu se schimbă, în timp ce problemele care trebuie rezolvate provin din cele mai variate domenii ale vieții publice.

O judecată inteligentă ar fi posibilă doar dacă deputații ar avea abilitatea de a se ocupa de diferite probleme. Este de neconceput să credem că aceleași persoane sunt calificate să decidă asupra problemelor de transport, precum și, să zicem, asupra politicii externe—dacă nu cumva fiecare este un geniu universal. Dar cu greu apare mai mult de un adevărat geniu într-un secol.

Aici avem de-a face rareori cu gânditori adevărați, ci doar cu diletanți care sunt la fel de înguști la minte pe cât sunt de încrezuți și aroganți—prostituate intelectuale de cea mai joasă speță.

De unde ușurința adesea de necrezut cu care acești domni discută și rezolvă subiecte pe care nici mințile cele mai luminate nu le-ar trata decât după ce au chibzuit îndelung. Îi vezi luând măsuri de cea mai mare importanță pentru viitorul unui întreg stat, chiar al unei națiuni, ca și cum ar fi vorba de o partidă de taroc sau de popa-prostul.

Într-adevăr, cea din urmă ar fi o ocupație mult mai potrivită pentru acești domni decât aceea de a decide destinul unui popor.

3.14 Distrugerea Caracterului

Desigur, ar fi nedrept să presupunem că fiecare membru dintr-un asemenea parlament a posedat la început un simţ atât de slab al responsabilităţii. Nu este aşa, dar acest sistem, forţând individul să judece asupra unor chestiuni pe care nu este competent să le decidă, îi degradează treptat caracterul moral. Nimeni nu va avea curajul să spună: „Domnilor, mă tem că nu știm nimic despre ceea ce vorbim. Eu, unul, nu am nicio competență în această chestiune.” (În plus, chiar dacă o astfel de declarație ar fi făcută, nu ar schimba prea mult lucrurile; o asemenea onestitate deschisă nu ar fi înțeleasă. Persoana care ar face această declarație ar fi considerată un măgar onorabil care nu ar trebui să fie lăsat să strice jocul.) Cei care au cunoştinţă de natura umană ştiu că nimeni nu-i place să fie considerat un prost de către asociaţii săi, şi în anumite cercuri onestitatea este luată drept un barometru pentru prostie.

Astfel, chiar și un om care inițial era onest, odată ales în parlament, poate ajunge în cele din urmă să accepte o linie de conduită care este în sine degradantă și care echivalează cu o trădare a încrederii publice. Acest lucru distruge orice simț real al onoarei care ar putea apărea ocazional în conștiința unei persoane. În cele din urmă, deputatul altminteri drept, va reuși să se convingă că nu este în niciun caz cel mai rău dintre toți și că, jucând acest joc, ar putea preveni ceva și mai rău să se întâmple.

Un contra-argument poate fi înaintat aici. S-ar putea spune că, desigur, un membru individual al parlamentului poate să nu aibă cunoștințele necesare pentru a aborda o anumită problemă. Dar, într-un astfel de caz, partidul formează comitete speciale de experți care au mai mult decât cunoștințele necesare pentru a se ocupa de problemele respective.

La prima vedere, acest argument pare solid. Dar atunci se iveşte o altă întrebare, anume, de ce sunt aleşi cinci sute de parlamentari, dacă numai câţiva au înţelepciunea care este cerută pentru a trata problemele mai importante? Da, exact acesta este fondul problemei.

3.15 Democrația Jidănească

Scopul sistemului nostru parlamentar democratic modern nu este de a reuni o adunare de oameni inteligenți și bine informați. Deloc. Scopul este mai degrabă să adune un grup de nulități care sunt dependente de alţii pentru punctul lor de vedere şi care pot fi cu atât mai uşor conduse, cu cât orizontul lor mental individual este mai îngust; şi numai prin această metodă este posibil ca cel care trage sforile, care exercită controlul real, să rămână în întuneric, astfel încât el personal să nu poată fi niciodată tras la răspundere pentru acţiunile sale. În felul acesta, nici o decizie nefastă țării nu va fi pusă pe seama unui ticălos știut de toți, ci pe spinarea unui întreg partid.

Astfel dispare practic orice responsabilitate, căci ea poate fi prea bine pusă în spinarea unei persoane determinate şi nu pe a unui grup parlamentar format din palavragii.

În consecinţă, regimul parlamentar nu poate plăcea decât spiritelor făţarnice și mincinoșilor notorii, cărora le e teamă mai presus de orice să acționeze în văzul tuturor. Niciun om cinstit, dispus să-și asume personal responsabilitatea pentru faptele sale, nu va fi atras de o asemenea instituție.

Aceasta este motivul pentru care acest tip de democraţie a devenit o unealtă în mâinile acelei rase care, din cauza ţelurilor sale secrete, trebuie să se ferească de lumină, aşa cum a făcut-o întotdeauna şi o va face întotdeauna. Numai un jidan poate lăuda o instituţie care este la fel de coruptă şi de falsă ca el însuşi.

Ca contrast faţă de acest fel de democraţie avem democraţia Germanică, care este o adevărată democraţie, căci aici conducătorul este ales liber şi este obligat să accepte întreaga responsabilitate pentru toate acţiunile şi omisiunile sale. Problemele care trebuie tratate nu sunt decise de votul majorităţii, ci sunt decise de individ şi, ca garanţie a sincerităţii deciziilor sale, el angajează tot ce are în lume şi chiar viaţa sa.

Obiecţia poate fi ridicată aici că, în asemenea condiţii, ar fi foarte greu să găseşti un om care să fie gata să se devoteze unei sarcini atât de fatale. Răspunsul la acestă obiecţie este următorul: Mulţumim lui Dumnezeu că spiritul interior al democraţiei noastre Germanice va împiedica de la sine pe primul josnic arivist venit, care poate fi intelectualmente fără valoare şi un răsucitor moral, să ajungă pe căi dubioase la o poziţie în care să poată guverna pe concetăţenii săi. Teama de a-și asuma responsabilități atât de mari, în cadrul democrației Germane, îi va speria pe incapabili și pe nevolnici.

Dar dacă se întâmplă ca un astfel de om să pătrundă în sistem, va fi destul de ușor de identificat și confruntat fără milă – cam așa:

„Pleacă, nemernicule! Nu murdări aceste trepte cu pașii tăi; acestea sunt treptele Panteonului Istoriei, și nu sunt destinate celor care caută statut, ci oamenilor de caracter nobil!”

Acestea au fost concluziile la care am ajuns după doi ani de participare la ședințele Parlamentului vienez.

După aceea, nu m-am mai întors niciodată.

3.16 Monarhia Dualistă în Prăbușire

Regimul parlamentar a fost unul dintre principalele motive pentru care Statul Habsburgic a decăzut constant în ultimii ani ai existenței sale. Cu cât elementul German era mai mult subminat prin procedurile parlamentare, cu atât sistemul de a învrăjbi diversele naționalități una împotriva celeilalte devenea mai puternic. În Reichsrat, acest lucru se făcea întotdeauna în detrimentul Germanilor, ceea ce însemna că rezultatele erau nefavorabile întregului imperiu. La sfârșitul secolului, chiar și un prost putea vedea că forțele de coeziune din Monarhia Dualistă nu mai puteau contracara tendințele separatiste ale naționalităților provinciale. Măsurile pe care statul le adopta pentru propria supraviețuire deveneau tot mai meschine; în consecință, respectul general față de stat scădea. Ungaria și diversele provincii Slave încetau treptat să se mai identifice cu monarhia

unificată și, prin urmare, nu considerau slăbiciunea acesteia ca fiind în vreun fel în detrimentul lor. Dimpotrivă, ele salutau simptomele de degradare. Așteptau cu nerăbdare dizolvarea finală a statului, nu redresarea lui.

Colapsul complet a fost evitat temporar în parlament prin concesii umilitoare făcute în fața oricărei cereri puerile, în detrimentul elementului German. În timp ce în țară apărarea statului se baza pe învrăjbirea diverselor naționalități între ele. Dar direcția generală a acestei politici era întotdeauna îndreptată împotriva Germanilor. Datorită dreptului de succesiune la tron, Arhiducele Franz Ferdinand avea o anumită influență, iar o politică de întărire a cehilor era aplicată sistematic în administrație[31]. Cu toate mijloacele de care dispunea, moștenitorul Monarhiei Dualiste susținea personal o politică de eliminare a influenței Germane – sau cel puțin apăra această politică. Districtele pur Germane erau aduse treptat, dar decisiv, în zona de risc a limbilor amestecate. Chiar și în Austria de jos, acest proces începea să avanseze rapid, iar Cehii considerau Viena drept cel mai mare oraș al lor.

Ideea călăuzitoare a acestui nou reprezentant al Habsburgilor era să stabilească un stat slav în Europa Centrală, iar acest nou stat urma să fie construit pe o bază pur catolică, pentru a servi drept bastion împotriva Rusiei ortodoxe. Limba Cehă era favorizată în familia Habsburgilor. (Soția Arhiducelui fusese anterior o contesă Cehă, contractase cu Prințul o căsătorie morganatică. Provenea dintr-un mediu cu o ostilitate tradițională față de Germani.) Așa cum se întâmplase deseori în istoria Habsburgilor, religia era exploatată pentru a servi unei politici – și, în acest caz, unei politici fatale, cel puțin pentru Germani. Rezultatul a fost lamentabil din multe puncte de vedere.

Nici Casa de Habsburg, nici Biserica Catolică nu au primit recompensa pe care o așteptau. Habsburgii au pierdut tronul, iar Biserica a pierdut un mare stat. Prin folosirea motivelor religioase în slujba politicii, a fost trezit un spirit pe care instigatorii nu l-au crezut niciodată posibil. Încercarea de a extermina Germanii în vechea monarhie a dus la apariția Mișcării Pangermane în Austria.

În anii 1880, Liberalismul Manchesterian, care era fundamental jidănesc în viziune, atinsese sau chiar depășise apogeul influenței sale în Monarhia Dualistă[32]. Reacția care a urmat nu a fost de natură socială, ci naționalistă, așa cum era întotdeauna cazul în vechea Austrie. Instinctul de autoconservare i-a determinat pe Germani să se apere cu hotărâre. Considerațiile economice au început să capete influență doar treptat; dar acestea aveau o importanță secundară. Din haosul politic general, au apărut două organizații de partid. Una avea un caracter mai naționalist, cealaltă mai social. Ambele erau extrem de interesante și instructive pentru viitor.

[31] Franz Ferdinand (1863-1914) a susținut reprezentarea egală pentru națiunile slave ale imperiului. Asasinarea sa din 28 iunie 1914 a precipitat Primul Război Mondial.

[32] Liberalismul de la Manchester a fost o școală de gândire economică ce a apărut în Manchester, Anglia, la mijlocul secolului al XIX-lea. Promova comerțul liber și globalismul în general.

După finalul umilitor al războiului din 1866, Casa de Habsburg contempla o revanșă militară[33].

Doar moartea tragică a împăratului Maximilian al Mexicului a prevenit o colaborare și mai strânsă cu Franța. Principalul vinovat pentru expediția dezastruoasă a lui Maximilian a fost considerat Napoleon al III-lea; faptul că Francezii l-au abandonat a stârnit un sentiment general de indignare. Cu toate acestea, Habsburgii continuau să aștepte momentul potrivit.

Dacă războiul din 1870–71 nu ar fi fost un triumf atât de extraordinar, Curtea Vieneză ar fi putut risca o aventură sângeroasă pentru a răzbuna înfrângerea de la Sadowa[34]. Dar când au sosit primele rapoarte de pe câmpul de luptă Franco-German—deși adevărate, dar atât de miraculoase încât păreau de necrezut—„cel mai înțelept dintre toți monarhii" și-a dat seama că momentul era nepotrivit și a încercat să salveze aparențele— a încercat să accepte o situație nefavorabilă cu cât mai multă grație.

Conflictul eroic din acei doi ani [1870–71] a produs un miracol și mai mare. La Habsburgi schimbările de atitudine au venit întotdeauna din presiunea circumstanțelor, niciodată dintr-un impuls sincer. Însă poporul German din Ostmark a fost fermecat de gloria triumfătoare a nou înființatului Reich German și a fost profund mișcat atunci când a văzut visul părinților săi renăscut într-o realitate glorioasă.

Căci nu trebuie să ne înșelăm asupra unui lucru: austriacul cu tendințe într-adevăr germane recunoscuse, din ceasul acela, că însuși Königgrätzul nu fusese decât condiția prealabilă tragică, dar necesară, a restaurării unui Imperiu ce nu va mai fi cuprins în marasmul putred al vechii Federații și că acesta nu va mai cuprinde noul imperiu. Învățase mai ales temeinic, din proprie experiență, că misiunea istorică a Casei de Habsburg se încheiase și că noul imperiu nu-l va putea alege împărat decât pe acela care, pătruns de principii eroice, va pune „Coroana Rinului" pe un cap cu adevărat demn de ea. Și trebuie să binecuvântăm soarta cu atât mai mult cu cât alegerea ar fi putut cădea asupra vlăstarului unei dinastii care, într-o epocă tulbure, dăduse deja pentru totdeauna națiunii un simbol strălucitor și edificator în persoana marelui Frederic cel Mare.

3.17 Rebeliunea Germanilor-Austrieci

După marele război [din 1870–71], Casa de Habsburg a început, cu disperare, să lucreze metodic și deliberat la eradicarea elementului German periculos—a cărui atitudine și simțire interioară nu puteau fi puse la îndoială.

Dar când Casa de Habsburg, după acel mare război, s-a angajat cu hotărâre pe drumul unei exterminări lente, dar implacabile, a periculoaselor elemente germanice din Dubla Monarhie (de

[33] Războiul din 1866 a fost, în esență, un război civil German, în care Prusia a triumfat asupra Germanilor-austrieci.

[34] Războiul din 1870, cunoscut și sub numele de Războiul Franco-Prusac, a avut ca rezultat victoria Germană, căderea Parisului și absorbția Alsacei-Lorena în Imperiul German. „Sadowa" („Königgrätz" în Germană) este actualul Sadova, în Republica Cehă; a fost bătălia decisivă a războiului și s-a încheiat cu victoria Prusiei.

ale cărei sentimente adevărate nu se îndoia) – acesta trebuia să fie rezultatul final al politicii de slavizare – atunci, împotrivirea acestui popor, sortit pieirii, a izbucnit într-un mod nemaicunoscut vreodată în istoria germană a vremurilor din urmă.

Pentru prima dată, naționaliștii și patrioții s-au transformat în răzvrătiți. Răzvrătiți nu împotriva națiunii sau a statului în sine, ci împotriva acelei forme de guvernământ care, erau convinși, ducea inevitabil la ruinarea propriului lor popor. Pentru prima dată în istoria modernă, patriotismul dinastic tradițional și iubirea națională față de patrie și popor, au intrat în conflict deschis.

A fost meritul mișcării Pan-Germane din Austria anilor 1890 care a arătat clar și fără echivoc că un stat are dreptul să ceară respect și protecție numai atunci când este administrat în conformitate cu interesele națiunii—sau cel puțin nu într-un mod dăunător acestora.

Autoritatea statului nu poate fi niciodată un scop în sine. Dacă ar fi așa, atunci orice fel de tiranie ar fi inviolabilă și sacră.

Dacă un guvern folosește instrumentele puterii pentru a conduce un popor către ruină, atunci răzvrătirea nu este doar un drept al fiecărui cetățean, ci este datoria sa.

Întrebarea "Când se prezintă un asemenea caz?", asta nu poate primi răspuns prin teze teoretice, ci doar prin exercitarea forței, iar succesul este cel care decide soarta.

Orice guvern, chiar dacă ar fi cel mai rău posibil și chiar dacă ar fi trădat încrederea națiunii în mii de feluri, va pretinde că datoria sa este să mențină autoritatea Statului. Adversarii săi, care luptă pentru auto-conservarea națională, trebuie să folosească aceleași arme pe care le folosește guvernul dacă vor să învingă împotriva unei astfel de stăpâniri și să-și asigure propria libertate și independență. De aceea conflictul va fi purtat cu mijloace „legale" atâta timp cât puterea care urmează să fie răsturnată le folosește; dar insurgenții nu vor ezita să aplice mijloace ilegale dacă opresorul însuși le întrebuințează.

În general vorbind, nu trebuie să uităm că țelul cel mai înalt al existenței umane nu este păstrarea unui Stat sau a unui guvern, ci mai degrabă păstrarea rasei.

3.18 Drepturile Omului Depășesc Drepturile Statului

Dacă rasa este în pericol de a fi oprimată sau chiar exterminată, atunci problema legalității devine secundară. Faptul că puterea existentă aplică mijloacele considerate „legale" prezintă puțină importanță. Instinctul de conservare al celor oprimați va constitui întotdeauna cea mai înaltă justificare a luptei lor cu toate armele disponibile.

Numai pe baza acestui principiu a fost posibilă ducerea acelor lupte împotriva înrobirii străine sau a tiraniei interne, din care istoria ne oferă numeroase exemple măreț. Dreptul oamenilor primează dreptului statului.

Dar dacă un popor este înfrânt în lupta pentru drepturile sale umane, aceasta înseamnă că greutatea sa s-a dovedit prea ușoară pe cântarul Destinului pentru a fi demn de norocul de a continua să existe pe pământ. Căci soarta celor care nu sunt nici pregătiți, nici în stare să lupte pentru existența lor este pecetluită de o providență veșnic-dreaptă. Lumea nu este pentru rasele lașe și slabe de inimă.

Austria oferă un exemplu clar și impresionant de cât de ușor este ca tirania să se ascundă sub mantia pretinsei „legalități".

Exercitarea legală a puterii în Statul Habsburg era atunci bazată pe atitudinea anti-Germană a parlamentului, cu majoritățile sale non-Germane și pe Casa dinastică, care era și ea ostilă elementului German. Întreaga autoritate a statului era întruchipată în acești doi factori. Orice încercare de a schimba soarta Germanilor din Austria prin acești doi factori ar fi fost absurdă.

Dar aceasta înseamnă, potrivit adoratorilor noștri ai „căii legale", că ar fi trebuit să se renunțe la a opune rezistență, deoarece ea nu putea fi condusă prin mijloace legale. Nicio politică de rezistență nu putea fi dusă prin măsuri legale. Aceasta ar fi antrenat inevitabil pieirea elementului German din monarhie într-un interval de timp foarte scurt. Și acest dezastru ar fi venit foarte curând. Germanii au fost salvați doar de prăbușirea statului.

Teoreticianul cu ochelari ar prefera mai degrabă să moară pentru doctrina lui decât pentru poporul său. Dacă oamenii îşi făuresc legi, el işi închipuie că după aceea ei trăiesc pentru ele.

Partidul Pan-German a oferit un mare serviciu abolind toate aceste absurdități—spre stupoarea teoreticienilor doctrinari și adoratorilor de fetișuri statale.

Când Habsburgii au încercat să atace elementul German prin toate mijloacele disponibile, Partidul Pan-German a ripostat fără milă împotriva „ilustrei" dinastii. Acest partid a fost primul care a investigat starea coruptă a statului. Prin aceasta, a deschis ochii a sute de mii de oameni. Este meritul său că a eliberat idealul înalt al dragostei de țară din strânsoarea acestei dinastii deplorabile.

La apariția sa, partidul a atras un mare număr de adepți—de fapt, aproape o avalanșă. Însă succesele inițiale n-au durat.

Când am ajuns la Viena, Partidul Pan-German fusese eclipsat de Partidul Creștin-Social, care între timp ajunsese la putere. Într-adevăr, Partidul Pan-German ajunsese aproape complet lipsit de relevanță.

Ascensiunea și prăbușirea Partidului Pan-German, pe de o parte, și progresul fără precedent al Partidului Creștin-Social, pe de altă parte, au devenit pentru mine un subiect clasic de studiu. Au jucat un rol important în formarea propriilor mele convingeri.

Când am venit la Viena, toate simpatiile mele mergeau exclusiv către mișcarea Pan-Germană. M-a impresionat curajul lor de a striga „Heil Hohenzollern" și m-am bucurat de hotărârea lor de a se considera parte integrantă din Reich-ul German, de care erau separați doar temporar. Nu pierdeau nicio ocazie să-și explice public poziția, lucru care îmi întărea entuziasmul și încrederea. Să-ți afirmi public principiile în orice problemă ce privește Germanismul, și să nu

faci niciodată compromisuri, mi se părea singura cale de a salva poporul nostru. Ce nu înțelegeam era cum de această mișcare a decăzut atât de repede după un început atât de promițător. Și nu era mai puțin de neînțeles cum de creștin-socialii câștigaseră o putere atât de mare într-un timp atât de scurt. Tocmai atinseseră apogeul popularității lor.

Când am început să compar cele două mișcări, Soarta mi-a oferit cele mai bune mijloace pentru a înțelege cauzele acestei probleme tulburătoare—în acest caz, grăbite și de circumstanțele mele triste.

3.19 Schönerer și Lueger

Îmi voi începe analiza cu o relatare despre cei doi oameni care trebuie considerați fondatorii și liderii celor două mișcări: Georg von Schönerer și Dr. Karl Lueger.

Din punct de vedere al personalității, amândoi se aflau mult deasupra nivelului așa-numitelor figuri parlamentare. Au dus vieți ireproșabile și imaculate, în mijlocul mlaștinii corupției politice generale. Primele mele simpatii au mers către reprezentantul Pan-German, Schönerer; abia mai târziu, treptat, am început să am aceeași afinitate și pentru liderul Creștin-Social.

Comparându-le abilitățile, Schönerer mi s-a părut un gânditor mai bun și mai profund în problemele fundamentale. El a prevăzut mai clar decât oricine altcineva prăbușirea inevitabilă a statului Austriac. Dacă Reichul ar fi ascultat mai bine avertismentele lui privind Monarhia Habsburgică, dezastrul unui război mondial al Germaniei impotriva întregii Europe nu s-ar fi produs niciodată.

Dar dacă Schönerer pătrundea înţelesul adânc al problemelor, în schimb cu atât mai mult se înşela în privinţa oamenilor. În aceasta consta forța Dr. Lueger.

Avea un simț rar al naturii umane și era foarte atent să nu supraestimeze oamenii. El evalua mai bine posibilitățile reale oferite de viață, în timp ce Schönerer avea foarte puțină înțelegere în acest sens. Toate ideile Pan-Germanului erau teoretic corecte, dar îi lipsea forța și înțelegerea necesară pentru a le transmite maselor largi. Nu le putea formula pentru masele al căror nivel de înțelegere este limitat și va rămâne mereu astfel. Prin urmare, toată înțelepciunea lui Schönerer rămânea profetică; nu reușea niciodată să o pună în practică.

Lipsa lui de cunoaştere reală a oamenilor l-a condus cu timpul la erori de apreciere a forței gregare a mişcărilor de masă, ca şi a valorii instituţiilor seculare. Schönerer și-a dat seama că întrebările sale implicau natura unei concepții despre lume. Dar n-a înțeles că doar masele largi ale unei națiuni pot face ca astfel de convingeri—aproape religioase în natură—să devină realitate.

Din păcate, nu înțelegea cât de lipsit de spirit de luptă este așa-numitul burghez. Această slăbiciune vine din interesele lor de afaceri; le este mult prea frică să rişte, iar acest lucru îi împiedică să acționeze.

Și, în general vorbind, o concepție despre lume nu are nicio șansă de succes dacă masele largi nu sunt gata să-i devină purtători de stindard și să lupte pentru ea—oricând și oriunde.

Nerecunoașterea importanței straturilor inferioare ale societății a dus la o concepție extrem de slabă asupra problemei sociale. În toate acestea, Dr. Lueger era opusul lui Schönerer.

Cunoașterea profundă a naturii umane l-a ajutat să judece corect forțele sociale și l-a ferit de subestimarea puterii instituțiilor existente. Și poate că tocmai această calitate i-a permis să folosească acele instituții în serviciul politicii sale.

El a văzut prea limpede că, în epoca noastră, puterea de luptă politică a claselor superioare este destul de nesemnificativă și deloc capabilă de a lupta pentru triumful unei noi și mari mișcări.

Astfel el a dedicat cea mai mare parte a activității sale politice sarcinii de a câștiga acele secțiuni ale populației a căror existență era în pericol, un fapt care tindea să alimenteze, mai degrabă decât să paralizeze, spiritul militant în ele. El a fost de asemenea iute să adopte toate mijloacele disponibile pentru a câștiga sprijinul instituțiilor de mult stabilite, astfel încât să poată deriva cel mai mare avantaj posibil pentru mișcarea sa din acele vechi surse de putere.

Astfel, și-a ales ca bază socială a noului partid o clasă mijlocie amenințată cu dispariția. A obținut astfel o susținere solidă, dispusă la mari sacrificii și capabilă să lupte. Atitudinea sa extrem de înțeleaptă față de Biserica Catolică a atras rapid un număr mare de clerici tineri—într-atât încât vechiul Partid Clerical a fost obligat fie să părăsească scena politică, fie—ceea ce era mai înțelept—să se alăture noului partid, în speranța de a-și recâștiga pozițiile.

Dar ar fi o mare nedreptate să vedem în cele de mai sus singurele trăsături ale personalităţii acestui bărbat. Calităţilor sale de tactician abil se adăugau cele ale unui reformator genial. Desigur, şi ele erau limitate de înţelegerea exactă a posibilităţilor care se ofereau şi de cea a propriilor sale capacităţi.

Obiectivul pe care şi-l fixase acest om de mare valoare era eminamente practic. Voia să cucerească Viena. Viena era inima monarhiei; ultimele pulsaţii de viaţă în trupul bolnav şi îmbătrânit al acestui imperiu decrepit veneau din acest oraş. Dacă inima devenea mai sănătoasă, restul corpului trebuia să revină la viaţă. Ideea era justă în principiu, dar nu putea fi valabilă decât pentru un timp strict limitat. În asta a constat slăbiciunea acestui om.

Realizările sale ca primar al orașului Viena sunt nemuritoare, în cel mai bun sens al cuvântului. Dar toate acestea nu au putut salva monarhia. Era prea târziu. Rivalul său, Schönerer, a văzut acest lucru mai clar.

Toate eforturile practice ale lui Dr. Lueger au fost extraordinar de reușite; dar rezultatele așteptate nu s-au materializat niciodată. Schönerer nu și-a atins scopurile, dar cele mai cumplite temeri ale sale s-au adeverit. Astfel, ambii oameni au eșuat în atingerea obiectivelor finale. Lueger n-a putut salva Austria, iar Schönerer n-a putut salva poporul German de la ruină.

Studierea cauzelor eșecului acestor două partide înseamnă a învăța o lecție extrem de instructivă pentru vremurile noastre. Este cu atât mai utilă pentru prietenii mei, deoarece în multe privințe circumstanțele de azi sunt asemănătoare celor de atunci. Prin urmare, o asemenea lecție ne poate ajuta să evităm greșelile care au dus una dintre aceste mișcări la dispariție, iar pe cealaltă la sterilitate.

3.20 Cauzele Eşecului lui Schönerer

Prăbuşirea mişcării pangermaniste în Austria se exphcă, după părerea mea, prin trei cauze: În primul rând, liderii nu aveau un concept clar asupra importanței problemei sociale, în special pentru un partid nou și revoluționar prin însăşi natura sa.

Schönerer și adepții săi și-au îndreptat atenția în principal către burghezie. Din acest motiv, partidul era sortit să devină mediocru și lipsit de vlagă.

Burghezia Germană, mai ales în cercurile sale superioare, este pacifistă până la punctul de autoanihilare completă – deși unii s-ar putea să nu fie conștienți de acest lucru – indiferent dacă este vorba despre treburile interne ale națiunii sau ale statului. În vremuri bune, ceea ce în acest caz înseamnă guvernare bună, o astfel de atitudine psihologică face ca această clasă să fie extraordinar de valoroasă pentru stat, dar în vremuri de guvernare proastă, o asemenea calitate are un efect distructiv. Pentru a asigura posibilitatea de a duce o luptă cu adevărat serioasă, mișcarea Pan-Germană ar fi trebuit să-și dedice eforturile atragerii maselor. Eșecul de a face acest lucru a lăsat mișcarea, chiar de la început, fără impulsul elementar de care o asemenea mișcare are nevoie pentru a nu se stinge rapid.

Atunci când acest principiu este pierdut din vedere și neglijat la începutul unei mișcări, noul partid comite o eroare inițială imposibil de îndreptat. Căci numeroasele elemente ale burgheziei moderate admise în partid determină tot mai mult orientarea sa internă și îi răpesc orice șansă de a obține sprijinul considerabil al maselor populare. În aceste condiții acțiunea unei astfel de mișcări nu poate decât să se limiteze la palavrageală și critici neputincioase. Din acel moment credința cvasi-religioasă și spiritul de sacrificiu le lipsesc; în locul lor se tinde spre o colaborare pozitivă, cu alte cuvinte, în cazul care ne interesează, spre o recunoaștere a situației de fapt și o acalmie a luptei care se termină cu o pace dezonorantă.

Aceasta a fost soarta mișcării Pan-Germane, încă de la început liderii nu au înțeles că cea mai importantă condiție a succesului era recrutarea adepților din rândul maselor largi. Astfel, mișcarea a devenit „burgheză” și „respectabilă” — și doar moderat „radicală”.

3.21 Pan-Germanismul și Parlamentul

Din această greşeală a rezultat cea de a doua cauză a declinului sau rapid.

Situația Germanilor în Austria era deja disperată în momentul înfloririi mișcării pangermaniste. An de an, parlamentul devenea instrumentul distrugerii lente a poporului German. Nicio tentativă de salvare de ultimă oră nu putea avea nici cea mai mică șansă de succes, dacă această instituție nu era desființată. Aceasta punea în fața Mișcării Pangermaniste o problemă de importanță primordială. Pentru nimicirea acestui parlament trebuia să intre în el, spre a-l „mina din interior”, cum se spune curent, sau lupta trebuia dusă atacând din afara acestei instituții?

Au intrat și au ieșit învinși. Desigur, fuseseră obligați să intre, căci pentru a duce un război eficient împotriva unei asemenea puteri din exterior, sunt necesare arme precum curajul de

neclintit și spiritul de sacrificiu. În astfel de cazuri, taurul trebuie prins de coarne. Atacurile furioase te pot doborî din nou și din nou. Dar dacă ai o inimă tare, te vei ridica din nou, poate cu oasele frânte. Și abia după o luptă lungă și grea vei triumfa. Cauza atrage noi luptători prin apelul sacrificiilor mari făcute în numele ei, până când, în cele din urmă, perseverența este răsplătită cu succes.

Pentru a atinge aceasta, totuși, este nevoie de aceia care vin din masele largi ale poporului. Doar ei au hotărârea și tenacitatea necesare pentru a lupta până la capăt. Dar mișcarea Pan-Germană nu avea aceste mase largi, așa că singura altă soluție era să intre în parlament.

Ar fi o greșeală să credem că această decizie a rezultat dintr-o lungă serie de ezitări morale interne sau că a fost urmarea unui calcul atent. Nu; nici măcar nu au luat în considerare o altă soluție. Cei care au participat la această eroare erau motivați de idei vagi privind semnificația și efectul participării într-o instituție pe care o condamnaseră în principiu. În general, sperau că astfel își vor putea promova cauza în fața maselor, pentru că puteau vorbi în fața „forului întregii națiuni." De asemenea, li se părea rezonabil să creadă că, atacând rădăcina răului, ar fi fost mai eficient decât prin atacul exterior. Credeau că, fiind protejați de imunitatea parlamentară, poziția lor individuală de protagoniști ar fi fost întărită și, prin urmare, forța atacurilor lor ar fi fost sporită.

În realitate, totul s-a desfășurat foarte diferit. Forul în fața căruia vorbeau reprezentanții Pan-Germani nu devenise mai mare, ci de fapt mai mic. Fiecare vorbea doar în fața cercului care era dispus să-l asculte sau care putea citi relatarea discursului în ziare.

Cel mai mare for de ascultători nu este auditoriul parlamentar; este marea adunare publică, căci numai aici vor fi mii de oameni care au venit pur și simplu să audă ce are de spus un vorbitor, pe când la ședința parlamentară sunt prezenți numai câteva sute și în cea mai mare parte aceștia sunt acolo numai ca să-și câștige indemnizația zilnică de prezență și nu ca să fie luminați de înțelepciunea unuia sau altuia dintre „reprezentanții poporului".

Mai presus de toate: același public este mereu prezent și nu dorește niciodată să afle ceva nou. Fără a pune în discuție inteligența sa, îi lipsește chiar și acea modestă voință necesară pentru a învăța.

Niciunul dintre reprezentanții poporului nu va onora un adevăr superior și nu se va dedica slujirii acestuia. Nu, niciunul nu va face asta, decât dacă are motive să creadă că, printr-o asemenea convertire, își poate păstra locul în următoarea legislatură. Prin urmare, abia când devine evident că vechiul partid are șanse slabe la următoarele alegeri, acești modele de virtute bărbătească pornesc în căutarea unui partid sau a unei politici noi, care ar putea avea perspective electorale mai bune. Dar bineînțeles, această schimbare de poziție este însoțită de o adevărată avalanșă de justificări morale înalte. Adesea se întâmplă, atunci când un partid existent și-a atras dizgrația generală în rândul publicului încât i se prevestește o înfrângere zdrobitoare, începe o mare migrație. Șobolanii parlamentari părăsesc nava partidului.

Însă aceste schimbări nu au absolut nicio legătură cu o părere mai luminată sau cu o voință de a face mai bine; ele nu sunt decât manifestarea acelui dar al clarviziunii care avertizează la timp o asemenea ploșniță parlamentară, făcând-o să recadă în patul cald al unui alt partid. A vorbi în

fața unui asemenea for înseamnă a strica orzul pe gâște! Este cu adevărat inutil. Rezultatul va fi întotdeauna nul. Și exact asta s-a întâmplat: deputații Pan-Germani țineau discursuri până răgușeau, acțiunea lor a fost zadarnică.

În ceea ce privește presa ea păstra o tăcere mormântală asupra discursurilor lor sau le mutila lipsindu-le de orice coerență, adesea chiar denaturându-le sensul ori lipsindu-l cu totul de sens; în felul acesta opinia publică nu recepta decât o imagine foarte nefavorabilă a intențiilor noii mișcări. Spusele unui vorbitor sau ale altuia nu aveau mare importanță; contau cele citite. Iar acestea nu erau decât extrase din discursurile lor, care, în starea lor fragmentară, nu puteau decât să pară lipsite de sens: tocmai ceea ce se urmărea. În realitate, singurul for în fața căruia vorbeau era alcătuit exact din cinci sute de parlamentari, și cu asta am spus tot.

Dar ce a fost mai rău era următorul lucru: Mișcarea Pan-Germană putea spera la succes doar dacă liderii înțelegeau încă de la început că, concentrarea nu trebuia îndreptată asupra unui nou partid, ci asupra unei noi viziuni asupra lumii. Doar aceasta putea trezi forțele morale interioare necesare pentru o asemenea luptă gigantică. Și pentru această luptă, liderii trebuiau să fie oameni cu minți de prim rang și cu un curaj de neclintit.

Dacă lupta pentru o nouă viziune asupra lumii nu este dusă de eroi gata de sacrificiu, curând nu se vor mai găsi luptători care să îndrăznească să înfrunte moartea. Celui care luptă pentru propria-i existență nu-i mai rămâne decât foarte puțin pentru comunitate.

Pentru a asigura condițiile succesului, toți cei implicați trebuie să înțeleagă că noua mișcare își caută onoarea și gloria în posteritate și că nu are nimic de oferit membrilor din prezent. Dacă o mișcare oferă un număr mare de funcții și posturi de ocupat, numărul candidaților ariviști va crește constant. În cele din urmă, va veni o zi în care vor exista atât de mulți profitori politici încât luptătorii originali abia își vor mai recunoaște propriul partid. S-ar putea chiar să fie alungați de noii veniți ca o povară nedorită. În acel moment misiunea mișcării este pierdută.

Odată ce Pan-Germanii au decis să colaboreze cu parlamentul, nu mai erau lideri și militanți ai unei mișcări populare, ci doar „parlamentari.” Astfel, mișcarea a coborât la nivelul unui partid politic obișnuit și nu mai avea puterea de a înfrunta un destin ostil și de a sfida riscul martiriului. În loc să lupte, liderii Pan-Germani au căzut în obiceiul de a „vorbi” și „negocia.” Acești noi parlamentari au descoperit curând că era o metodă mai satisfăcătoare și mai puțin riscantă de a-și îndeplini sarcina: să-și apere noua concepție despre lume cu arma intelectuală a retoricii parlamentare, în loc să intre într-o luptă în care și-ar fi riscat viața. O astfel de luptă ar fi avut rezultate incerte și nu le-ar fi oferit niciun câștig personal.

3.22 Importanța Cuvântului Rostit

Odată ce au avut membri în parlament, susținătorii mișcării au sperat și au așteptat miracole. Bineînțeles, astfel de miracole nu au avut loc și nici nu puteau avea loc. Susținătorii mișcării au devenit curând nerăbdători deoarece relatările despre proprii lor deputați nu se ridicau deloc la nivelul așteptărilor. Lucru ușor de înțeles, căci presa ostilă se ferea să ofere poporului un tablou exact al activității deputaților pangermani.

Pe măsură ce noii deputați se obișnuiau cu această formă ușoară de „revoluție” și cu dietele din provincie, deveneau tot mai reticenți în a reveni la munca mai riscantă de a expune principiile mișcării maselor largi.

Adunările publice deveneau tot mai rare, deși acestea sunt singurul mijloc de a exercita o influență eficientă asupra oamenilor. Aici influența vine prin contact personal direct și câștigă sprijinul unui număr mare de oameni.

Mișcarea Pan-Germană și-a pierdut caracterul popular odată ce platforma parlamentară a înlocuit masa din berărie, unde veneau mii de oameni, și odată ce discursurile nu mai erau adresate direct poporului, ci așa-numiților reprezentanți aleși. În scurt timp, a degenerat într-un club de discuții, mai mult sau mai puțin academice.

Impresia falsă creată de presă nu a mai fost corectată prin contactul direct cu oamenii la întrunirile publice, unde s-ar fi putut da o relatare adevărată. Rezultatul final al acestei neglijențe a fost că termenul „Pan-German” a ajuns să aibă o rezonanță neplăcută în urechile maselor.

Cavalerii de călimară și snobii literari din zilele noastre trebuie să înțeleagă că marile transformări care au avut loc în lume nu au fost niciodată realizate cu ajutorul unei pene de gâscă!

Nu — sarcina penei trebuie să fie întotdeauna aceea de a prezenta fundamentele teoretice.

Forța care a pus mereu în mișcare marile avalanșe istorice ale mișcărilor religioase și politice a fost puterea magică a cuvântului rostit.

Masele largi ale populației răspund mai bine la apelul retoricii decât la orice altă forță. Toate marile mișcări sunt mișcări populare. Ele sunt erupții vulcanice ale pasiunilor și emoțiilor umane, stârnite fie de zeița nemiloasă a suferinței, fie de flacără cuvântului aruncată în sânul maselor. Marile mișcări n-au fost niciodată pornite de jeturile de limonadă ale literaților estetizanți și ale eroilor de salon.

Numai furtuna unei pasiuni arzătoare poate schimba destinul popoarelor; dar pasiunea o poate provoca numai acela care o poartă în el. Numai ea dăruieşte celor aleşi cuvintele care, asemeni unor lovituri de ciocan, deschid porţile inimii unui popor.

3.23 Efectul Asupra Maselor

Cel ce nu cunoaște pasiunea, cel care are gura cusută, nu a fost ales spre a proclama voința cerului.

Prin urmare, un simplu scriitor ar trebui să se țină de călimara sa cu cerneală și să se ocupe de chestiuni teoretice, dacă are abilitățile și cunoștințele necesare. El nu a fost nici născut, nici ales să fie lider.

O mișcare care urmărește scopuri mari trebuie să se păzească cu grijă de pericolul de a pierde contactul cu masele populare.

Fiecare problemă întâmpinată trebuie examinată în primul rând din această perspectivă, iar deciziile trebuie luate în consecință.

Mișcarea trebuie să evite tot ceea ce i-ar putea slăbi puterea de influență asupra maselor — nu din rațiuni „demagogice", ci din simplul fapt că nicio idee măreață, oricât de sublimă și înălțătoare ar fi, nu poate fi realizată fără puternica forță a maselor populare.

Doar realitatea dură poate hotărâ drumul către țintă. Refuzul de a merge pe calea grea înseamnă deseori, în această lume, renunțarea totală la propriile scopuri — vrând-nevrând.

De îndată ce liderii Pan-Germani au acceptat principiul parlamentar și și-au mutat centrul activității departe de popor, au sacrificat viitorul pentru un succes ieftin și de moment. Au ales calea mai ușoară în luptă și, făcând asta, s-au făcut nevrednici de o victorie finală.

Cât timp am stat la Viena, obișnuiam să reflectez serios asupra acestor două întrebări. Am văzut că principalul motiv pentru prăbușirea mișcării Pan-Germane era faptul că tocmai aceste întrebări fuseseră neglijate. În opinia mea, mișcarea părea aleasă să conducă elementul German din Austria. Aceste prime două greșeli, care au dus la prăbușirea mișcării Pan-Germane, au fost strâns legate între ele. O recunoaștere greșită a forțelor interioare care împing marile mișcări înainte a dus la o apreciere insuficientă a rolului jucat de masele largi. Rezultatul a fost că s-a acordat prea puțină atenție problemei sociale, iar încercările de a cuceri mințile claselor inferioare au fost prea puține și prea slabe.

O altă greșeală a fost acceptarea politicii parlamentare. Dacă s-ar fi apreciat corect imensa capacitate de rezistență demonstrată de mase în mișcările revoluționare, s-ar fi adoptat o atitudine diferită față de problema socială și față de propagandă. Centrul mișcării nu ar fi fost transferat în parlament, ci ar fi rămas în ateliere și pe străzi.

3.24 Mișcarea „Departe de Roma"

Dar cea de-a treia greșeală își are și ea obârșia, în ultimă analiză, în acea neînțelegere a importanței maselor, pe care spirite superioare trebuie să le pună în mișcare într-o direcție determinată, dar care, odată puse în mișcare ca volanul unei mașini, imprimă apoi atacului forța regulată și durata.

Politica liderilor Pan-Germani de a duce o luptă aprigă împotriva Bisericii Catolice poate fi explicată doar printr-o neînțelegerea stărilor sufletești ale poporului.

Motivele pentru care noul partid a pornit o campanie violentă împotriva Romei au fost următoarele:

De îndată ce Casa de Habsburg s-a hotarat definitiv să faca din Austria un stat slav, au fost adoptate toate mijloacele care păreau să servească acestui scop. Conducătorii Habsburgi nu aveau niciun scrupul în a exploata chiar și instituțiile religioase în slujba acestei noi „Idei de Stat".

Folosirea parohiilor Cehe și a preoților lor n-a fost decât unul din numeroasele mijloace folosite pentru a ajunge la slavizarea Austriei.

Preoți de naționalitate Cehă erau numiți în comune exclusiv Germane. Ei începeau, încet dar sigur, să pună interesele poporului Ceh deasupra intereselor bisericilor și deveneau celule generatoare de degermanizare.

Reacţia micului cler German: în faţa unor asemenea procedee a fost din nenorocire aproape nulă. Acest cler era complet inapt să poarte o luptă asemănătoare de partea Germană; mai mult, el nici măcar nu putea organiza apărarea necesară împotriva atacurilor adverse.

Elementul German a fost astfel împins înapoi, încet, dar constant, prin pervertirea credinței religioase în scopuri politice, pe de o parte, și prin lipsa unei rezistențe corespunzătoare, pe de altă parte.

Asemenea au fost tacticile folosite în tratarea problemelor minore, dar cele folosite în tratarea problemelor majore nu au fost foarte diferite.

Țelurile anti-Germane urmărite de Habsburgi, mai ales prin intermediul clerului superior, nu au întâmpinat nicio rezistență viguroasă, în timp ce reprezentanții clericali ai intereselor Germane s-au retras complet în spate.

Impresia generală creată nu putea fi alta decât că clerul catolic, ca atare, neglija grav drepturile populației Germane.

Prin urmare, părea că Biserica Catolică nu simpatizează cu poporul German, ci, dimpotrivă, sprijină pe nedrept dușmanii acestuia.

Rădăcina întregului rău, mai ales după opinia lui Schönerer, zăcea în faptul că centrul de autoritate al Bisericii Catolice nu se afla în Germania și că acest fapt singur era motiv suficient pentru atitudinea ostilă a Bisericii față de cerințele poporului nostru.

Problemele zise culturale au fost surghiunite pe ultimul plan, așa cum se întâmpla în acea vreme aproape mereu în Austria. Atitudinea mișcării pan-Germane față de Biserica Catolică a fost determinată mult mai puțin de atitudinea acesteia față de știință, cât de apărarea nesatisfăcătoare a drepturilor Germane și de sprijinul continuu pe care-l acorda celor care atacau elementul German și mai ales sprijinul continuu pe care-l acorda exigențelor și pretențiilor Slavilor.

George Schönerer nu era un om al jumătăților de măsură. A pornit la luptă împotriva Bisericii pentru că era convins că aceasta era singura cale de salvare a poporului German. Mișcarea „Departe de Roma” părea cea mai puternică, dar în același timp și cea mai dificilă modalitate de a ataca cetatea adversarului. Schönerer credea că, dacă această mișcare avea succes, diviziunea tragică dintre cele două mari confesiuni religioase din Germania ar fi fost ștearsă, iar forțele interioare ale Reich-ului și ale națiunii Germane ar fi fost enorm consolidate de o asemenea victorie. Dar atât premisa, cât și concluzia erau greșite.

Era fără îndoială adevărat că puterile naționale de rezistență în tot ceea ce privea germanismul ca atare, erau mult mai slabe în rândul clerului catolic German decât în rândul colegilor lor non-Germani, mai ales al Cehilor, și numai o persoană ignorantă ar fi putut să nu vadă inacțiunea clerului German și lipsa energiei în vreo ofensivă în numele intereselor Germane.

Dar, în același timp, oricine nu e orb la fapte trebuie să recunoască că toate acestea se pot atribui unei trăsături caracteristice sub care suferim noi toți, Germanii, adică modul obiectiv în care tratăm propria noastră naționalitate, așa cum facem cu orice altceva.

În timp ce preotul Ceh adopta o atitudine subiectivă față de propriul popor și doar una obiectivă față de Biserică, parohul German dădea dovadă de o devoțiune subiectivă față de Biserică și rămânea obiectiv în raport cu națiunea sa. Acest fenomen, din păcate, poate fi observat în exact aceeași formă în mii de alte cazuri.

Nu este nicidecum moștenirea particulară a catolicismului; ci este ceva ce există în noi și care corodează rapid aproape orice instituție, în special pe cele de stat și chiar scopurile noastre ideale.

Să luăm de exemplu atitudinea funcționarilor noștri de stat față de eforturile de renaștere națională. Să comparăm această atitudine cu cea pe care ar fi avut-o funcționarii oricărei alte națiuni într-un astfel de caz. Sau ar trebui să credem că ofițerii militari ai vreunei alte țări din lume ar refuza să intervină în sprijinul aspirațiilor naționale și ar prefera să se ascundă în spatele formulei „autoritatea statului," așa cum s-a întâmplat în țara noastră în ultimii cinci ani și au socotit chiar că aceasta este o atitudine meritorie? Sau să luăm alt exemplu. În ceea ce privește Problema Jidănească, oare cele două confesiuni creștine nu adoptă astăzi un punct de vedere care nu corespunde nici exigențelor naționale, nici chiar intereselor religiei? Să comparăm atitudinea unui rabin jidan față de orice problemă, oricât de nesemnificativă, ce ține de jidănime ca rasă cu cea a majorității clerului nostru, fie Catolic, fie Protestant.

Observăm același fenomen oriunde este vorba de apărarea unei idei abstracte: „Autoritatea statului," „democrația," „pacifismul," „solidaritatea internațională" etc.— sunt tot atâtea noțiuni care devin la noi aproape mereu idei rigide, dogme doctrinare și toate aprecierile asupra necesităților vitale ale națiunii sunt făcute exclusiv conform acestor concepții. Acest mod nefast de a lua în considerare toate problemele importante conform unei idei preconcepute ucide orice facultate de a înțelege subiectiv un fenomen care obiectiv este în contradicție cu propria noastră doctrină.

Aceasta duce în cele din urmă la răsturnarea rolurilor între mijloace și scop. Orice încercare de renaștere națională va fi respinsă dacă o condiție prealabilă este înlăturarea unui regim rău și dăunător, o asemenea acțiune va fi considerată o încălcare a „autorității statului."

În ochii acestor fanatici ai obiectivității nu este un mijloc, ci un scop în sine, suficient să le umple întreaga viață vrednică de milă.Astfel de oameni ar ridica un val de proteste dacă cineva ar încerca să instaureze o dictatură, chiar dacă autorul ei ar fi Frederic cel Mare și chiar dacă toți

politicienii momentului ar fi doar niște oameni mici și incompetenți. Fiindcă, pentru un asemenea fetișist al principiilor, legile democrației par mai sfinte decât salvarea națiunii.

În consecință, asemenea oameni vor apăra cea mai rea formă de tiranie, chiar dacă aceasta conduce un popor spre ruină, deoarece ea reprezintă întruchiparea „autorității statului." Iar altul va respinge chiar și un guvern extrem de benefic, dacă acesta nu corespunde noțiunii sale despre „democrație."

În același mod, pacifistul nostru German va păstra tăcerea asupra celor mai sângeroase violențe comise asupra națiunii, chiar dacă ele provin de la cea mai rea putere militaristă și chiar rezistența este singurul mijloc de a schimba cursul evenimentelor: un asemenea mijloc ar fi în contradicție cu spiritul societății pacifiste.

Socialistul internațional German poate fi jefuit și prădat de tovarășii săi din toate celelalte țări ale lumii, în numele „solidarității"; el nu răspunde decât cu simpatie fraternă și nu se gândește nici să se răzbune și nici măcar să se apere. De ce? Pentru că este German.

Poate fi neplăcut să insistăm asupra unor asemenea adevăruri, dar trebuie făcut ceva și trebuie să începem prin a diagnostica boala. Fenomenul pe care l-am descris adineauri explică și maniera slabă în care interesele Germane sunt promovate și apărate de o parte a clerului.

O asemenea conduită nu este manifestarea unei intenții răutăcioase, nici rezultatul unor ordine date „de sus", cum se spune, ci o asemenea lipsă de vigoare și hotărâre națională se datorează, pe de o parte, defectelor sistemului nostru educațional, care nu reușește să insufle tineretului nostru un sentiment de mândrie față de naționalitatea lor Germană, și, pe de altă parte, rezultatele dominației complete a unei 'idei' din care s-a făcut cultul unui idol.

Educația care îi face pe oameni devotați unor noțiuni abstracte precum „democrația", „socialismul internațional", „pacifismul" etc. este atât de rigidă și de exclusivă, cu alte cuvinte, din punctul lor de vedere, atât de subiectivă, încât vederea de ansamblu pe care o au asupra lumii este influențată de această atitudine a priori, în timp ce atitudinea față de Germanism încă din tinerețe este exclusiv obiectivă. În măsura în care este German, pacifistul care se dedică subiectiv, trup și suflet ideii sale, va cerceta la orice încercare de amenințare a poporului său – oricât ar fi de nedreaptă și de primejdioasă – de care parte se situează dreptul obiectiv; el nu se va situa niciodată, din pur instinct de conservare, în rândurile turmei sale ca să se bată alături de ea.

Un alt exemplu poate ilustra și mai departe cât de departe se aplică aceasta diferitelor confesiuni religioase. Protestantismul prin el insusi apara mai bine interesele germanismului, in măsura în care originea și tradiția sa se bazează pe idealuri Germane, dar dă greș în momentul în care este chemat să apere interese naționale care aparțin unei sfere din afara idealurilor și dezvoltării sale tradiționale, sau care, dintr-un motiv oarecare, sunt respinse de el.

Protestantismul, așadar, actioneaza intotdeauna spre binele intereselor Germane în ceea ce privește integritatea morală sau educația națională, atunci când caracterul esențial German, limba Germană sau libertatea Germană trebuie apărate, deoarece acestea reprezintă principiile pe care se întemeiază însuși Protestantismul.

Dar același protestantism se opune violent oricărei încercări de a salva națiunea din ghearele dușmanului său de moarte, deoarece atitudinea protestantă față de jidani este mai mult sau mai puțin rigidă și dogmatic fixată. Și totuși aceasta este prima problemă care trebuie rezolvată, dacă nu vrem ca toate încercările de a aduce o renaștere Germană să fie sortite unui final ridicol și imposibil.

În timpul ședерii mele la Viena am avut destul timp liber și destule prilejuri să studiez această problemă fără a lăsa nicio prejudecată să intervină, iar în legăturile mele zilnice cu oamenii am putut verifica în mii de feluri justețea opiniei pe care mi-o formasem.

Aici, la locul de întâlnire al diferitelor naționalități, era evident că întotdeauna pacifistul German încerca să considere interesele propriei sale națiuni în mod obiectiv, dar niciodată n-ai fi găsit un jidan care să adopte o atitudine similară față de propria sa rasă.

Mai mult, am constatat că numai socialistul German este „internațional" în sensul că se simte obligat să nu ceară dreptate pentru propriul său popor în niciun alt chip decât bocind și smiorcăindu-se tovarășilor săi internaționali. Nimeni n-ar putea vreodată să le reproșeze Cehilor sau Polonilor ori altor națiuni o asemenea purtare. Pe scurt, încă de pe atunci am recunoscut că acest rău este numai în parte rezultatul doctrinelor predate de socialism, pacifism etc., ci în principal rezultatul sistemului nostru de educație total neadecvat, ale cărui defecte sunt responsabile de lipsa de devotament față de propria noastră naționalitate.

Prin urmare, primul argument teoretic înaintat de liderii pangermani în sprijinul ofensivei lor împotriva catolicismului era cu totul de nesusținut.

Singura modalitate de a remedia această gândire malefică este instruirea Germanilor, încă din tinerețe, în spiritul recunoașterii absolute a drepturilor propriului popor, în loc să le fie otrăvite mințile cu blestemul „obiectivității" — chiar și în chestiuni ce țin de însăși menținerea existenței noastre. Rezultatul ar fi că catolicul din Germania, întocmai ca în Irlanda, Polonia sau Franța, va fi mai întâi și mai întâi German, dar aceasta presupune instaurarea unui guvern național radical.

Cea mai puternică dovadă în acest sens este oferită de ceea ce s-a întâmplat în acel moment istoric în care poporul nostru a fost chemat în fața tribunalului istoriei pentru a-și apăra existența într-o luptă pe viață și pe moarte.

Atâta vreme cât n-a lipsit conducerea în cercurile superioare, poporul și-a îndeplinit datoria și obligațiile într-o măsură covârșitoare. Fie pastor protestant, fie preot catolic, fiecare a făcut tot ce i-a stat în putință ca să ajute puterile noastre de rezistență să țină piept, nu numai în tranșee, ci și, într-o măsură și mai mare, acasă. În acei ani, și în special în timpul primului val de entuziasm, în ambele tabere religioase exista un singur și indivizibil Reich German sacru, pentru a cărui conservare și existență viitoare toți se rugau la Cer.

Mișcarea Pan-Germană din Austria ar fi trebuit să se întrebe un singur lucru: este posibilă menținerea Germanității în Austria atâta timp cât aceasta rămâne în sfera credinței catolice? Dacă da, atunci partidul politic nu ar fi trebuit să se amestece în chestiuni religioase și confesionale. Dacă nu, atunci ar fi trebuit inițiată o reformă religioasă, nu o mișcare politică de partid.

Oricine crede că o reformă religioasă poate fi realizată prin intermediul unei organizații politice dovedește că nu înțelege dezvoltarea concepțiilor și doctrinelor religioase, și modul în care acestea sunt puse în practică de către Biserică.

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Și eu susțin că întemeierea sau distrugerea unei religii are consecințe cu mult mai mari decât întemeierea sau distrugerea unui stat, ca să nu mai vorbim de un partid.

Nu este un contraargument valid să se spună că atacurile au fost doar măsuri de apărare împotriva atacurilor adverse!

Fără îndoială, au existat întotdeauna ticăloși lipsiți de scrupule care nu au ezitat să degradeze religia la nivelul unui instrument politic. Aproape întotdeauna, asemenea oameni nu aveau alt scop decât să facă o afacere din religie și politică. Dar, pe de altă parte, ar fi greșit să facem religia însăși, sau o confesiune religioasă, responsabilă pentru o serie de nemernici care exploatează Biserica pentru propriile lor interese josnice, la fel cum ar exploata orice altceva din care ar putea trage foloase.

Nimic nu este mai pe placul acestor paraziți parlamentari și șarlatani decât să găsească un țap ispășitor pentru escrocheriile lor politice — chiar și după ce s-a întâmplat. În momentul în care o denominație religioasă este atacată și făcută responsabilă pentru fărădelegile parlamentarului șnapan, acest individ viclean va ridica imediat glasul, chemând lumea să fie martoră cât de justificat a fost în acțiunile sale, proclamând că doar el și elocvența sa au salvat Biserica. Publicul, care este în mare parte prost și uituc, nu este capabil să recunoască adevăratul instigator al conflictului în mijlocul scandalului. Frecvent, nici măcar nu-și mai amintește cum a început totul, iar șarlatanul scapă basma curată.

O asemenea vulpe vicleană știe prea bine că faptele sale nu au nimic de-a face cu religia. Și astfel va râde pe furiș când adversarul său onest, dar naiv, pierde jocul și în cele din urmă își pierde încrederea în umanitate și abandonează totul.

De asemenea, religia și Biserica nu trebuie trasă la răspundere pentru faptele reprobabile ale oamenilor de rând. Comparând măreția organizațiilor religioase pe care le avem în față cu obișnuita imperfecțiune a omului în general, trebuie să recunoaștem că proporția dintre cei buni și cei răi este în avantajul mediilor religioase. Firește că și în rândurile clerului se găsesc oameni care se folosesc de misiunea lor sfântă în interesul ambițiilor lor politice, oameni care, în lupta politică, uită în mod regretabil că ar trebui să fie depozitarii unui adevăr superior și nu protagoniștii minciunii și ai calomniei; dar la un asemenea nevrednic găsești o mie și mai mulți ecleziaști cinstiți, deplin credincioși misiunii lor, care ies la suprafață ca niște insulițe deasupra mlaștinii epocii noastre mincinoase și corupte.

Nu pot și nu condamn Biserica ca atare dacă vreo persoană depravată în haina unui preot comite vreo ofensă împotriva codului moral; nici nu ar trebui să mă gândesc nici măcar o clipă să învinuiesc Biserica dacă unul dintre nenumărații ei membri își trădează și își mânjește compatrioții, mai ales într-o epocă în care o astfel de conduită este destul de comună.

Și în special în zilele noastre nu trebuie uitat că, la un singur Efialte[35] de felul acesta, se vor găsi mii de preoți a căror inimă sângerează din cauza nenorocirii națiunii lor și care doresc la fel de arzător ca și cei mai buni dintre compatrioții lor să vină ziua când Cerul ne va zâmbi în sfârșit din nou.

Dacă se obiectează că aici nu este vorba despre problemele mărunte ale vieții de zi-cu-zi, ci în principal despre adevăruri fundamentale și chestiuni de dogmă, singura cale de a răspunde acestei obiecții este să întrebăm: „Simți că Providența te-a chemat să proclami adevărul în fața lumii?" Dacă este așa, atunci du-te și fă-o, dar atunci ai curajul s-o faci nu pe căile ocolite ale unui partid politic - ceea ce este un subterfugiu ci înlocuind prezentul cel rău cu altceva care este mai bun și va dura în viitor.

Dar dacă îţi lipseşte curajul sau dacă nu-ţi este limpede conceptul de bine, atunci lasă totul baltă. Însă, fie ce-o fi, nu încerca să atingi scopul ocolind printr-un partid politic dacă nu ești destul de curajos să lupţi cu capul descoperit.

Partidele politice nu au niciun drept să se amestece în chestiuni religioase, cu excepția cazurilor în care acestea pun în pericol viața națională şi subminează obiceiurile și morala rasială. De asemenea, religia nu trebuie amestecată în lupta partidelor politice.

Dacă vreun demnitar al Bisericii se folosește de instituțiile religioase sau de învățăturile religioase pentru a pricinui vreun rău propriei națiune, adversarii săi nu ar trebui să urmeze aceeași cale sau să lupte cu aceleași arme.

Pentru un conducător politic, instituțiile religioase și învățăturile religioase ale poporului său ar trebui să fie sacre și inviolabile. În caz contrar, nu ar trebui să fie un om de stat, ci un reformator — dacă deține calitățile necesare pentru o asemenea sarcină. Orice altă abordare va duce la dezastru, mai ales în Germania.

Studiind mișcarea Pan-Germană și conflictul ei cu Roma, am fost ferm convins, mai ales în anii ce aveau să urmeze, de următoarea convingere: După ce n-au înțeles importanța problemei sociale, Pan-Germanii au pierdut sprijinul maselor largi, care sunt luptătorii indispensabili. Intrarea în parlament i-a lipsit de marea forță ce sălășluiește în mase și le-a adus în plus toate defectele instituției parlamentare. Lupta lor împotriva Bisericii le-a făcut poziția imposibilă în rândul claselor mijlocii și de jos, în același timp i-a lipsit de numeroase elemente de înaltă clasă – unele dintre cele mai bune pe care națiunea le avea. Astfel, rezultatul Kulturkampfului Austriac a fost practic nul.

Deși au reușit să smulgă o sută de mii de membri de la Biserică, aceasta nu a fost foarte afectată. Biserica nu a trebuit cu adevărat să verse lacrimi pentru aceste oi rătăcite; a pierdut doar pe unii care demult nu mai aveau Biserica în inimă.

[35] Efialte din Trachis (cca. 480 î.Hr.) a fost un Atenian care și-a trădat patria în favoarea Perșilor, ajutându-i astfel să câștige Bătălia de la Termopile.

Diferența dintre această nouă reformă și Marea Reformă este că, în epoca istorică a Marii Reformări unii dintre cei mai buni membri au părăsit Biserica din convingeri religioase. Pe când în această nouă reformă, au plecat doar cei care fusese indiferenți înainte și influențați acum de considerente politice.

Dar tocmai din punct de vedere politic acest rezultat a fost rizibil și totodată trist. Încă o dată, o mișcare politică având posibilitatea de a salva națiunea Germană, mișcare plină de promisiuni de succes a pierit pentru că n-a fost condusă cu brutalul realism necesar, pentru că s-a rătăcit în domenii în care nu putea decât să se dezintegreze.

3.25 Concentrarea Pe Un Singur Inamic

Un lucru este sigur: Mișcarea Pan-Germană nu ar fi făcut această greșeală dacă ar fi înțeles corect psihologia marilor mase.

Dacă liderii ar fi știut, din motive pur psihologice, nu trebuie să se plaseze două sau mai multe seturi de adversari înaintea maselor, pentru că acest lucru le divide forța de luptă, vârful de atac al mișcării pangermaniste ar fi trebuit îndreptat împotriva unui singur adversar. Nimic nu e mai periculos pentru un partid politic decât să se lase condus în deciziile sale de niște palavragii neurastenizați care se apucă de toate și nu termină nimic.

Deși se pot spune multe împotriva diferitelor denominații religioase, liderii politici nu trebuie să uite experiența istoriei care ne-a arătat că niciun partid politic, în circumstanțe asemănătoare, nu a reușit vreodată să producă o reformă religioasă. Istoria nu se învață ca să-i uiți lecțiile exact în momentul în care trebuie să le aplici în practică; ori ca să crezi că adevărurile ei seculare pot să nu fie aplicate pentru că situația este cu totul alta; ea se învață pentru a trage învățăminte pentru prezent. Cel ce nu e capabil să o facă, nu trebuie nicidecum să-și închipuie că este un conducător politic; În realitate, el este un om destul de superficial sau cum se întâmplă de cele mai multe ori, un simplu țngâmfat ale cărui bune intenții nu pot acoperi nepriceperea sa.

Arta conducerii, așa cum o arătau toți marii conducători populari ai istoriei, constă în a concentra atenția poporului împotriva unui singur adversar și a te asigura că nimic nu o va fragmenta. Cu cât energia militantă a poporului e îndreptată spre un singur obiectiv, cu atât vor veni mai mulți membri — atrași de magnetismul acțiunii unite. Prin urmare, puterea de atac va fi cu atât mai mare. Liderul de geniu trebuie să aibă capacitatea de a face ca diferiți adversari să pară că aparțin unei singure categorii. Altfel, adepții slabi și ezitanți pot foarte ușor începe să pună sub semnul întrebării dreptatea propriei cauze, dacă trebuie să se confrunte cu inamici diferiți.

De îndată ce masele ezitante se vor vedea confruntând mai mulți inamici, le va fi trezită obiectivitatea. Se vor întreba cum e posibil ca toți ceilalți să greșească, iar ei înșiși — și mișcarea lor — să fie singurii în dreptate.

Un astfel de sentiment ar fi primul pas spre paralizia propriei puteri. De aceea va fi întotdeauna necesar să grupezi toți adversarii ca un front solid, ca masele să vadă un singur dușman

comun împotriva căruia să lupte. O astfel de unitate intensifică credința în dreptatea cauzei proprii și întărește sentimentul de ostilitate față de adversar.

Mișcarea Pan-Germană a eșuat pentru că liderii n-au înțeles semnificația acestui adevăr. Ei au văzut țelul limpede și intențiile lor au fost drepte, dar au luat drumul greșit. Acțiunea lor poate fi comparată cu aceea a unui alpinist care nu pierde niciodată din vedere vârful pe care vrea să-l atingă, care a pornit cu cea mai mare determinare și energie, dar nu dă atenție drumului de sub picioarele sale. Cu ochiul mereu ațintit ferm asupra țelului, el nu examinează și nu observă natura urcușului, și în cele din urmă eșuează.

3.26 Calea Socialismului Creștin

Felul în care marele rival al partidului Pan-German a pornit să-și atingă țelul a fost cu totul alta. Calea pe care a luat-o a fost bună și isteț aleasă, dar nu a avut o viziune limpede a țelului. În aproape toate punctele unde mișcarea Pan-Germană a eșuat, politica partidului Creștin-Social a fost corectă și constantă.

Ei au înțeles importanța maselor și astfel au obținut sprijinul unui număr mare de adepți, accentuând încă de la început caracterul social al mișcării. Orientându-se în special către clasa mijlocie, clasa de jos și meșteșugari; astfel au atras adepți fideli, durabili și gata de sacrificiu. Liderii partidului Creștin-Social au evitat confruntările cu instituțiile religioase și astfel și-au asigurat sprijinul acelei organizații puternice, Biserica Catolică. Acești lideri au recunoscut valoarea propagandei la scară mare și au fost adevărați virtuozi în aprinderea instinctelor spirituale ale adepților lor din marile mase.

3.27 Anti-Semitismul Pe Bază Religioasă

Eșecul acestui partid în a-și împlini visul de a salva Austria de la destrămare, se poate atribui în principal celor două defecte majore ale mijloacelor utilizate și, de asemenea, lipsei de claritate în ceea ce privește scopul urmărit.

Mai întâi: antisemitismul noii mișcări se întemeia pe principii religioase, și nu rasiale. Motivul acestei greșeli a dat naștere și celei de-a doua erori.

Fondatorii partidului creștin-socialist au fost de părere că nu își puteau baza atitudinea pe principiul rasial dacă doreau să salveze Austria, pentru că simțeau că o dezintegrare generală a Statului ar putea rezulta rapid din adoptarea unei astfel de politici. În opinia conducătorilor partidului, situația din Viena impunea evitarea oricărui factor care ar fi putut înstrăina naționalitățile între ele, în timp ce trebuia încurajat tot ceea ce ar fi putut contribui la unitate.

La acea vreme, Viena era atât de pătrunsă de elemente străine – în special Cehi – încât era nevoie de o mare toleranță pentru a atrage aceste elemente într-un partid care nu era în mod special anti-German. Dacă se dorea salvarea Austriei, aceste elemente deveneau indispensabile. Așa că s-au făcut încercări de a câștiga sprijinul micilor comercianți – dintre care mulți erau Cehi – prin combaterea Manchesterismului Liberal. Iar ei au crezut că, adoptând această atitudine au găsit un

lozincă pe bază religioasa împotriva jidovimii prin care ar putea uni toate naționalitățile diferite din vechea Austrie.

Totuși, era evident că un asemenea tip de antisemitism nu-i deranja prea mult pe jidani, tocmai pentru că avea o bază exclusiv religioasă. La nevoie, câteva picături de apă de botez puteau salva atât jidovul, cât și negoțul acestuia.

Pe asemenea fundamente superficiale nu se putea trata întreaga problemă într-un mod serios și rațional. Rezultatul a fost că mulți oameni nu înțelegeau acest tip de antisemitism și, prin urmare, refuzau să-l sprijine. Forța de atracție a ideii s-a limitat astfel la cercuri înguste la minte, pentru că liderii nu reușeau să treacă dincolo de apelul emoțional și nu și-au fundamentat poziția pe o bază cu adevărat rațională. Intelectualii s-au opus unei asemenea politici din principiu. Totul părea din ce în ce mai mult o nouă tentativă de a converti jidanii, sau – dimpotrivă – o încercare de a concura cu alte mișcări ale vremii.

Astfel, lupta a pierdut orice aparență de a fi fost organizată pentru o misiune spirituală și sublimă. Într-adevăr, unora — și aceștia nu erau nicidecum elemente fără valoare — li se părea imorală și reprobabilă. Mișcarea n-a reușit să trezească credința că aici era o problemă de importanță vitală pentru întreaga omenire, de a cărei soluționare depindea destinul întregii lumi non-jidovești.

Aplicarea jumătăților de măsură, a dus la un antisemitism ineficace. Din cauza acestei abordări anemice, antisemitismul Creștin-Social s-a dovedit a fi chiar dăunător. A fost un antisemitism de fațadă, aproape mai rău decât lipsa totală a acestuia. Prefăcătoria a născut un fals sentiment de siguranță în rândul populației, care a ajuns să creadă că dușmanul fusese adus la baionetă. În realitate, însă, chiar oamenii erau cei duși de nas.

Jidanul s-a adaptat cu ușurință acestui tip de antisemitism, încât dispariția antisemitismului l-ar fi întristat mai mult decât opusul. Întreaga atitudine a dus la mari sacrificii făcute de dragul acelui stat care era alcătuit din multe naționalități eterogene, dar sacrificii mult mai mari au trebuit făcute de reprezentanții elementului German.

Era imposibil să se adopte o atitudine „națională” de teama de a pierde punctul de sprijin câștigat chiar în Viena. Se spera că Statul Habsburgic ar putea fi salvat prin ocolirea tăcută a chestiunii naționaliste, dar tocmai această politică a adus acel Stat la ruină.

Aceeași politică a dus și la prăbușirea Partidului Creștin-Social, căci astfel mișcarea a fost lipsită de singura sursă de energie din care un partid politic poate trage forța interioară motrice de care are nevoie. A devenit un partid ca oricare altul.

3.28 Pan-Germanismul și Creștin-Socialismul

În acei ani am urmărit cu atenție cele două mișcări și am observat cum s-au dezvoltat, pe una, pentru că sufletul meu era alături de ea, iar pe cealaltă, din admirație pentru acel om remarcabil care mi se părea simbolul întregului popor German din Austria.

Când, la moartea primarului, impozanta procesiune funebră s-a pus în mișcare de la primărie spre Ringstrasse, mă aflam printre sutele de mii care l-au urmărit trecând. Stând acolo, am fost profund mișcat, iar instinctul mi-a spus limpede că munca acestui om fusese în zadar; un destin fatal împingea, irevocabil, acest stat spre prăbușire. Dacă Dr. Karl Lueger ar fi trăit în Germania, ar fi fost socotit printre marii conducători ai poporului nostru. A fost un ghinion pentru el – și pentru opera sa – să fi trăit în acest stat imposibil.

La moartea sa, flăcări mici izbucneau deja din lună în lună cu tot mai multă intensitate deasupra Balcanilor; soarta s-a îndurat de el și l-a cruțat de spectacolul despre care sperase că mai putea fi evitat. M-am străduit să găsesc cauzele neputinței primeia din aceste mișcări și ale insuccesului celeilalte și am ajuns la convingerea profundă că, independent de imposibilitatea de a ajunge la consolidarea statului în bătrâna Austrie, greșelile fatale ale celor două partide au fost următoarele:

Partidul Pan-German avea perfectă dreptate în ideile sale fundamentale legate de scop – renașterea Germană. Dar și-a ales nefericit mijloacele. Era naționalist, dar, din păcate, nu suficient de socialist pentru a obține sprijinul maselor. Politica sa antisemită se baza însă pe o înțelegere corectă a semnificației rasei și nu pe principii religioase. Dar lupta împotriva unei confesiuni determinate era o greșeală de principiu și de tactică.

Mișcarea Creștin-Socială avea doar o concepție vagă despre țelul renașterii Germane, dar erau inteligenți și norocoși în alegerea mijloacelor. Ei au înțeles semnificația problemei sociale, dar au avut principii greșite în lupta împotriva jidovimii și nu au avut nicio vagă idee de forța ideii naționaliste.

Dacă Partidul Creștin-Social, cu simțul său ager pentru cântărirea valorii marelor mase, ar fi înțeles importanța problemei rasiale – așa cum o înțeleseseră Pan-Germaniștii – și dacă ar fi fost cu adevărat naționalist, atunci s-ar fi putut dezvolta o mișcare care, în opinia mea, ar fi putut schimba cu succes cursul destinului German. Sau, invers, dacă liderii Pan-Germani, pe lângă înțelegerea lor corectă a chestiunii jidănești și a ideii naționaliste, ar fi adoptat înțelepciunea practică a Partidului Creștin-Social – în special atitudinea sa față de socialism – atunci s-ar fi născut o mișcare care, după părerea mea, ar fi putut chiar pe atunci să schimbe cu succes cursul istoriei Germane. Dacă lucrurile n-au ieșit așa, vina s-a aflat în primul rând în natura statului Austriac.

Niciun partid existent atunci nu împărtășea convingerile mele și, prin urmare, nu m-am putut convinge să mă înscriu în vreunul dintre ele, sau măcar să le susțin lupta. Chiar și la acel moment, toate aceste organizații păreau deja epuizate și, prin urmare, incapabile să genereze o renaștere națională a poporului German într-un mod cu adevărat profund – și nu doar de exterior.

3.29 Aversiunea Pentru Statul Habsburgic Creștea

Aversiunea mea lăuntrică față de Statul Habsburgic creștea tot mai mult în vremea aceea.

Cu cât acordam mai multă atenție chestiunilor de politică externă, cu atât mai mult mă convingeam că acest stat fantomatic va aduce cu siguranță nenorocirea Germanilor. Realizam tot

mai clar că destinul națiunii Germane nu putea fi influențat decisiv din Austria, ci doar din cadrul Reichului German. Și asta era valabil nu doar în ce privește politica generală, ci și în sfera vieții culturale.

Statul austriac arăta şi pe plan cultural şi artistic toate semnele decrepitudinii sau cel puţin ale totalei lipse de importanţă pentru națiunea Germană. Așa stăteau lucrurile în special în domeniul arhitecturii. Arta nouă nu putea obține mari succese în materie, pentu că după terminarea Ringstrasse, la Viena nu mai rămîneau de făcut decit treburi mărunte în comparaţie cu proiectele din Germania.

Astfel, tot mai mult ajunsesem să duc o viață dublă. Rațiunea și realitatea îmi spuneau să continui ucenicia grea, dar benefică, în Austria. Însă inima mea era în altă parte.

Un sentiment tot mai accentuat de nemulțumire mă apăsa până la depresie, pe măsură ce conștientizam goliciunea interioară a acestui stat și imposibilitatea de a-l salva de la prăbușire. Totodată, eram convins că nu va aduce decât nenorocire poporului German.

Credeam cu tărie că statul Habsburgic va împiedica și va sugruma orice German care dădea dovadă de adevărată măreție – în timp ce, în același timp, va susține și sprijini orice activitate non-Germană. Eram dezgustat de amestecul de rase străine pe care capitala Dublei Monarhii mi-l prezenta: această adunătură pestriță de Cehi, Polonezi, Unguri, Ruteni, Sârbi și Croați etc. Și mai presus de toate, acel bacil care este dizolvantul societății omenești– jidani și iar jidani.

Orașul uriaș părea întruchiparea însăși a amestecului rasial.

Graiul German din copilărie era dialectul vorbit al Bavariei de Jos. N-am uitat niciodată acea formă de exprimare și n-am învățat niciodată dialectul Vienez. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât ura mea pentru acest amestec de popoare străine – care începuse să erodeze acest pământ străvechi al culturii Germane – devenea mai puternică.

Gândul că acest stat ar putea să-și continue existența mult timp era de-a dreptul ridicol.

Austria, în vremea aceea, era asemeni unui mozaic vechi al cărui liant a îmbătrânit și a devenit fragil; atâta timp cât o astfel de capodoperă nu e atinsă, ea te mai amăgește cu o aparență de existență; dar de îndată ce îi dai o lovitură, ea se sparge în mii de bucăți. Se mai punea doar problema momentului când se va da lovitura.

Inima mea a bătut întotdeauna pentru Imperiul German şi nu pentru Monarhia Austriacă; ceasul destrămării acestui stat mi se părea întotdeauna inceputul eliberării naţiunii Germane.

3.30 Școala Vieții Mele

Toate aceste cauze au provocat în mine dorinţa tot mai înfocată de a merge acolo unde, încă din tinereţe, mă atrăgeau vise tainice şi o iubire tainică. Speram ca într-o zi să mă afirm ca arhitect și să pot pune talentele mele în slujba patriei – la o scară mare sau mică, după voia destinului.

Dar în cele din urmă, îmi doream să am bucuria de a trăi și lucra în țara din care avea să se lanseze mișcarea pe care o așteptasem mereu, locul de unde trebuie să vină împlinirea celei mai arzătoare dorinţi a inimii mele: unirea patriei mele iubite cu Țara-Tată, Reichul German.

Mulți poate nu vor înțelege cât de puternică poate fi o asemenea dorință. Dar mă adresez îndeosebi la două grupuri de oameni. Prima îi cuprinde pe toți cei care încă sunt lipsiți de fericirea despre care am vorbit; iar cea de-a doua, pe cei care au cunoscut această fericire și cărora le-a fost smulsă cu cruzime. Mă adresez tuturor celor care au fost smulși din Țara-Mamă, care trebuie să lupte pentru păstrarea limbii lor sacre și care sunt persecutați și hărțuiți din cauza loialității și iubirii față de patrie. Lor le adresez aceste cuvinte, și o știu: ei mă vor înțelege!

Doar cel care a trăit în sinea lui ce înseamnă să fii German, dar să fii lipsit de dreptul de a aparține Țării-Tată, poate înțelege durerea adâncă provocată de un exil forțat. Este o durere eternă a inimii; și nu e loc pentru bucurie sau mulțumire până când ușile casei părintești nu sunt redeschise, și toți cei de același sânge nu regăsesc pacea și liniștea în cadrul Reichului comun.

Viena a fost și rămâne cea mai grea, dar și cea mai profundă școală a vieții mele. Eram abia un băiat când am venit să trăiesc acolo, iar când am plecat, devenisem deja un om serios și gânditor. La Viena am dobândit fundamentele unei viziuni asupra lumii, și mi-am dezvoltat capacitatea de a analiza în special problemele politice.

Acea concepție și acele idei politice nu le-am abandonat niciodată – deși au fost extinse în unele direcții ulterior. Abia acum pot aprecia pe deplin cât de valoroși au fost acei ani de studiu pentru mine.

De aceea am oferit o relatare detaliată a acelei perioade. Acolo, la Viena, realitatea dură mi-a predat lecțiile care aveau să devină principiile fundamentale ale partidului care, în doar cinci ani, a crescut dintr-un început modest într-o mișcare de masă. Nu știu ce atitudine aș fi avut astăzi față de jidănime, social-democrație, sau chiar față de marxism în general, ori față de problema socială – dacă nu aș fi dobândit propriile convingeri la o vârstă fragedă, sub presiunea sorții și prin efort propriu.

Căci, deși nenorocirile Țării-Tată i-ar fi stimulat pe mulți să reflecteze asupra cauzelor prăbușirii, asta nu le-ar fi oferit niciodată cunoașterea profundă și înțelegerea adâncă pe care o poate dobândi un om care s-a luptat ani întregi să-și croiască singur propriul destin.

Capitolul 4

MUNCHEN

În cele din urmă, am ajuns la München în primăvara anului 1912[36]. Orașul îmi era la fel de familiar ca și cum aș fi trăit acolo ani întregi.

Acest lucru se datora faptului că studiile mele de arhitectură îmi îndreptau constant atenția către metropola artei Germane. Trebuie să cunoști München dacă vrei să cunoști Germania — și este imposibil să dobândești o cunoaștere a artei Germane fără să vezi Münchenul.

Oricum, perioada de dinaintea războiului a fost de departe cea mai fericită și mai lipsită de griji din viața mea. Veniturile mele erau foarte modeste. Dar, la urma urmei, nu trăiam pentru a picta; pictam doar pentru a obține strictul necesar pentru trai, în timp ce îmi continuam studiile. Eram ferm convins că în cele din urmă voi reuși să ating scopul pe care mi-l fixasem. Și această convingere era suficient de puternică pentru a-mi permite să suport micile greutăți ale vieții de zi cu zi fără să-mi fac prea multe griji.

În plus, aproape din primul moment al șederii mele acolo, am ajuns să iubesc acel oraș mai mult decât orice alt loc cunoscut până atunci. Un oraș German! Cât de diferit față de Viena! Cu un sentiment de dezgust îmi aminteam de acel conglomerat al raselor. Îmi plăcea limba vorbită; graiul din München îmi amintea de zilele tinereții, mai ales atunci când vorbeam cu cei veniți din Bavaria de Jos. Erau o mie și una de lucruri pe care le iubeam cu adevărat sau pe care am ajuns să le iubesc în timpul șederii mele. Dar ceea ce m-a atras cel mai mult a fost minunata căsătorie dintre energia populară locală și spiritul artistic rafinat al orașului — acea armonie unică de la Hofbräuhaus până la Odeon, de la Oktoberfest până la Pinacotecă și mai departe[37]. Astăzi sunt mai legat de acest oraș decât de oricare altul; el va rămâne inseparabil legat de dezvoltarea propriei mele cariere.

Sentimentul meu de fericire interioară și mulțumire față de loc poate fi atribuit farmecului Reședinței Wittelsbachilor[38]; aceasta i-a atras probabil pe toți cei care au fost binecuvântați cu un simț al frumuseții, precum și cu o minte calculată.

---

[36] La vârsta de 23 de ani.

[37] Hofbräuhaus este o mare berărie de stat situată în centrul Münchenului; a fost fondată în 1589. Odeon a fost o sală de concerte și bal, construită în 1828. Pinacoteca este principalul muzeu de artă al Münchenului, datând inițial din 1836.

[38] Wittelsbachii sunt o celebră familie regală bavareză, care a condus regiunea din anul 1200.

4.1 Politica Defectuoasă de Alianțe a Germaniei

La München, în afara exercitării profesiei mele, eram atras în special de studierea continuă a evenimentelor politice și în particular de evenimentele politicii externe. Am ajuns la politica externă pe calea ocolită a politicii germane de alianțe, pe care o consideram absolut greșită încă pe când mă aflam în Austria. Însă la Viena nu vedeam limpede în ce măsură se înșela Reichul. Atunci eram înclinat să admit – sau poate voiam să văd aici o scuză – că poate la Berlin se știa deja cât de slab va fi în realitate aliatul, dar că, din rațiuni mai mult sau mai puțin misterioase, această convingere era disimulată de grija continuării politicii de alianță instaurată cândva de Bismarck și a cărei rupere bruscă nu părea de dorit, fie pentru a nu atrage sub nicio formă atenția străinătății care stătea la pândă pentru momentul oportun, fie pentru a nu alarma filistinii de acasă.

Contactele cu poporul mi-au demonstrat curând, spre marea mea groază, că presupunerile mele erau greșite. Uimit, am fost nevoit să constat că nicăieri, nici măcar în mediile cultivate, oamenii nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce era monarhia Habsburgilor. Chiar printre oamenii de rând exista iluzia că aliatul trebuia considerat ca o putere serioasă care, în ceasul primejdiei, ar pune de îndată pe roate o mare forță militară. Mulțimile continuau să privească Dubla Monarhie drept un stat „German" și credeau că se pot bizui pe aceasta. Credeau că, și în acest caz, forța se putea măsura după număr, cam ca în Germania, și uitau complet mai întâi că Austria încetase de mult să fie un stat German, apoi că situația internă a acestui Imperiu Austriac era în pragul ruinei cu fiecare ceas care trecea.

Cunoșteam atunci starea lucrurilor din Austria mai bine decât așa-zișii diplomați. Aceștia orbecăiau mereu orbește pe drumul către dezastru. Opiniile dominante în rândul celor mai mulți oameni reflectau doar ceea ce le fusese inoculat de sus. Iar autoritățile superioare se umileau în fața "aliatului," ca și cum s-ar fi închinat înaintea Vițelului de Aur. Probabil credeau că, fiind politicoși și amabili, ar putea compensa lipsa de onestitate de cealaltă parte. Iar cuvintele erau luate întotdeauna drept bune.

Chiar și la Viena, eram iritat în mod repetat de discrepanța dintre discursurile oficialilor de stat și conținutul presei Vieneze. Și totuși, Viena era încă un oraș German, cel puțin în aparență. Dar situația era cu totul alta odată ce părăseai Viena — sau mai degrabă Austria-Germană — și ajungeai în provinciile Slave! Era suficient să arunci o privire asupra ziarelor din Praga pentru a vedea cum era considerată acolo toată acea comedie a Triplei Alianțe[39]. La Praga nu existau decât zeflemele și batjocuri la adresa acelei "capodopere a diplomației." Chiar și în vremuri de pace, când cei doi împărați se sărutau pe frunte în semn de prietenie, acele ziare nu ascundeau faptul că alianța ar fi terminată în clipa în care cineva ar încerca s-o coboare din idealul imaginar al Nibelungilor[40] în realitatea practică.

[39] Tripla Alianță a fost un pact între Germania, Austro-Ungaria și Italia. A fost formată în 1882 și a rezistat până la începutul Primului Război Mondial.

[40] „Idealul Nibelungilor" este o referință mitologică romantică asociată cu fidelitate până la moarte — adesea invocată în discursul naționalist German.

Mare indignare s-a iscat câțiva ani mai târziu, când alianțele au fost puse pentru prima dată la încercare. Italia nu doar că s-a retras din Tripla Alianță, lăsându-i pe ceilalți doi pe cont propriu — dar s-a alăturat și inamicilor lor! Că cineva ar putea crede într-un miracol precum Italia luptând alături de Austria este pur și simplu incredibil de naiv pentru oricine, cel puțin pentru oricine care nu suferea de orbire diplomatică. Și exact așa simțeau și oamenii din Austria.

În Austria, doar Habsburgii și Germanii-Austrieci susțineau alianța. Habsburgii o făceau dintr-un calcul șiret al intereselor proprii și din necesitate. Germanii o susțineau din bună credință și prostie politică. O susțineau din bună credință, în măsura în care credeau că prin instituirea Triplei Alianțe făceau un mare serviciu Reichului German și îl ajutau astfel să se apere. Își dovedeau însă prostia politică prin faptul că susțineau aceste idei, căci, în loc să ajute Reichul, îl legau de un stat muribund care ar fi putut să-l tragă după sine în mormânt. Și mai presus de toate, susținând această alianță, cădeau din ce în ce mai mult pradă politicii Habsburgice de de-Germanizare.

Alianța le oferea Habsburgilor temeiuri solide să creadă că Reichul German nu se va amesteca în treburile lor interne și, prin urmare, se aflau în poziția de a-și duce la capăt, cu mai multă ușurință și mai puțin risc, politica internă de eliminare treptată a elementului German.

Nu doar că se putea conta pe „obiectivitatea” guvernului German, dar se putea aminti oricând Germanilor-Austrieci de existența alianței. Aceasta îi reducea la tăcere în cazul în care ar fi obiectat vreodată împotriva modului infam de Slavizare.

Aşadar ce-i mai rămânea de făcut germanului în Austria, atunci când însăşi Germania Reichului recunoştea guvernarea Habsburgilor şi îi arăta încredere? Trebuia să reziste pentru a fi apoi înfierat de infamie în ochii tuturor germanilor ca trădător al propriului său popor? Tocmai el, care de zeci de ani acceptase cele mai uimitoare sacrificii!

Ce valoare ar mai fi avut alianța, odată ce influența Germană în Austria ar fi fost dezrădăcinată? Dacă Tripla Alianță trebuia să aducă vreun avantaj Germaniei, nu era oare necesar ca dominația Germanilor în Austria să fie păstrată? Sau chiar credea cineva, cu adevărat, că Germania putea rămâne aliata unui Imperiu Habsburgic slavizat?

Atitudinea oficială a diplomației Germane, la fel ca și a opiniei publice față de problemele interne privind naționalitățile din Austria, nu era doar stupidă — era pur și simplu nebună! Clădeau pe o alianță securitatea și viitorul unei națiuni de 70 de milioane de suflete. Și în același timp, permiteau partenerului lor să-și continue politica de subminare metodică a singurei temelii reale a acelei alianțe. Ziua avea să vină în care nu va mai rămâne decât un „tratat” cu diplomația vieneză. Alianța însăși urma să fie pierdută pentru Germania.

Cât despre Italia, așa fusese încă de la început.

Dacă oamenii din Germania ar fi studiat cu puțin mai multă atenție istoria și psihologia națiunilor, nimeni nu ar fi putut crede, nici măcar pentru o clipă, că Quirinalul și Hofburgul vienez ar putea sta vreodată împreună pe un front de luptă comun. Italia ar fi explodat ca un vulcan dacă vreun guvern italian ar fi îndrăznit să trimită un singur soldat italian pe câmpul de luptă alături de

Statul Habsburgic — decât ca dușman. Nu o dată am văzut izbucnind la Viena disprețul pătimaş şi ura intensă care "unea" italianul de statul austriac. Crimele comise de Casa de Habsburg împotriva libertății și independenței Italiei, de-a lungul mai multor secole, erau prea grave pentru a fi iertate, chiar și cu cea mai bună bunăvoință. Dar acea bunăvoință nu exista — nici printre mase, nici în guvern. Prin urmare, pentru Italia existau doar două moduri de a coexista cu Austria: alianță sau război.

Alegând primul, italienii se puteau pregăti în tihnă pentru cel de-al doilea.

Cu atât mai mult cu cât relațiile dintre Rusia și Austria tindeau tot mai mult către o explicație pe calea armelor, politica Germană a alianțelor era la fel de lipsită de sens pe cât era de periculoasă.

Aici aveam de-a face cu un caz clasic care demonstra lipsa oricărei gândiri logice sau vreunei perspective.

Dar care fusese, în fond, motivul formării alianței? Nu putea fi alta decât dorința de a asigura viitorul Reich-ului mai bine decât ar fi fost cu putință dacă acesta ar fi depins numai de puterile sale proprii.

Dar viitorul Reich-ului nu putea să fi însemnat altceva decât problema asigurării mijloacelor de existență ale poporului German. Trebuia, așadar, să se găsească un răspuns la următoarele întrebări.

4.2 Cele Patru Căi Ale Politicii Germane

Ce formă trebuie să ia, într-un viitor palpabil, viaţa naţiunii Germane şi cum i se pot apoi asigura acestei dezvoltări bazele necesare şi securitatea cerută, în cadrul relaţiilor generale ale puterilor europene?

Examinind deschis previziunile activităţii externe ale politicii germane, nu puteai să nu te convingi că:

Populaţia Germaniei creşte în fiecare an cu aproape 900.000 de suflete. Dificultatea de a hrăni această armată de noi cetăţeni urmează să crească din an în an şi să se termine într-o zi printr-o catastrofă, dacă nu se vor găsi căile şi mijloacele de a preveni în timp util acest pericol al foametei.

Existau patru mijloace pentru a evita o eventualitate atât de înspăimântătoare:

(1) Se putea urma exemplul Franței și reduce artificial creșterea nașterilor, prevenind astfel suprapopularea.

Natura însăși, în vremuri de restriște, în condiții climatice proaste sau atunci când solul se epuizează — tinde să limiteze creșterea populației în anumite țări sau la anumite rase. Iar metoda ei este la fel de necruțătoare pe cât este de înțeleaptă. Nu împiedică abilitatea de procreare ca atare;

dar limitează supraviețuirea urmașilor, supunându-i la astfel de încercări și lipsuri, încât tot ceea ce este mai slab sau mai puțin sănătos este forțat să se retragă în neant. Cei cărora ea le îngăduie totuşi să învingă rigorile existenţei rezistă la orice, duri şi întru totul apți să zămislească la rândul lor, pentru ca aceeaşi selecţie fundamentală să poată reîncepe. Natura, procedând atât de brutal față de individ şi rechemându-l imediat la ea dacă el nu este capabil să înfrunte vijelia vieţii, menţine puternice rasele şi speciile şi ajunge la cele mai însemnate realizări.

O scădere în număr implică, așadar, o creștere a puterii individului și, în acest fel, a speciei.

Dar lucrurile stau diferit atunci când omul însuși începe să-și limiteze propria reproducere. Omul nu este sculptat din același lemn ca natura; el este „uman." Crede că știe mai bine decât regina necruțătoare a Înțelepciunii! Nu împiedică păstrarea indivizilor slabi — ci împiedică însăși procrearea. Pentru individul care vede mereu doar pe sine și nu rasa, această abordare pare mai umană și mai justificată decât cealaltă. Dar, din păcate, consecințele sunt exact opuse:

Lăsând procesul de procreație necontrolat și supunând individul celor mai aspre încercări pregătitoare ale vieții, Natura selectează pe cei mai buni dintr-o abundență de elemente individuale și îi marchează ca apți să trăiască și să continue conservarea speciei. Omul limitează procrearea și se străduiește cu obstinație să țină în viață cu orice preț orice ființă care s-a născut.

Această rectificare a voinței divine i se pare pe cât de înțeleaptă pe atât de umană și, învingând natura la încă un punct, se bucură că i-a dovedit incapacitatea. Draga de maimuțică a lui Dumnezeu Tatăl va observa numai împotriva voinței sale faptul că numărul este într-adevăr limitat, dar că în același timp a scăzut valoarea individului.

De îndată ce facultatea de procreație este împiedicată și numărul nașterilor redus, lupta naturală pentru supraviețuire — care permite doar indivizilor sănătoși și puternici să trăiască — este înlocuită de o simplă dorință de a „salva" cu orice preț pe cei slabi, ba chiar bolnavi. Și astfel sunt semănate semințele unei progenituri umane care va deveni tot mai deplorabilă, din generație în generație, atâta timp cât voința naturii va fi astfel crunt batjocorită.

Iar dacă această politică este dusă până la capăt, rezultatul final trebuie să fie că o astfel de națiune își va încheia în cele din urmă existența pe acest pământ. Chiar dacă omul poate sfida pentru o vreme legile eterne ale procreației, răzbunarea va veni mai devreme sau mai târziu. O rasă mai puternică va alunga pe cea care a devenit slabă. Impulsul vital, în forma sa supremă, va rupe toate lanțurile absurde ale acestei așa-zise "considerații umanitare pentru individ" și îl va înlocui cu umanitatea naturii — care distruge tot ceea ce este slab, pentru a face loc celui puternic.

Orice politică ce urmărește asigurarea existenței națiunii Germane prin restricționarea natalității, îi răpește acesteia viitorul.

(2) A doua soluție, una frecvent propusă și recomandată în vremea noastră, este colonizarea internă. Este o sugestie bine intenționată, dar greșit înțeleasă de cei mai mulți oameni. Prin urmare, ea este sursa unui rău de neimaginat.

Fără îndoială, productivitatea solului poate fi mărită într-o anumită măsură; dar doar în limite definite, și în niciun caz la nesfârșit. Prin sporirea puterii de producție a pământului, va fi posibil, pentru o perioadă scurtă de timp, să se echilibreze efectele unei rate crescute a natalității în Germania, fără riscul foametei. Însă trebuie să înfruntăm realitatea: cerințele generale ale vieții cresc mai repede chiar decât natalitatea. Nevoia de hrană și îmbrăcăminte sporește de la an la an, într-un ritm disproporționat față de cel din urmă cu o sută de ani al strămoșilor noștri. Prin urmare, ar fi o nebunie să susținem că o creștere continuă a randamentului agricol va putea acoperi nevoile unei populații aflate în expansiune. Nu — acest lucru este valabil doar până la un punct, căci cel puțin o parte din sporul de producție va fi consumat de cerințele tot mai mari, generate de ridicarea standardului de viață.

Chiar și dacă aceste cerințe ar fi reduse la un minim absolut, am ajunge totuși la o limită obiectivă, impusă de natura însăși a solului. Oricât de mult am munci, nu putem forța pământul să producă la nesfârșit.

Așadar, deși putem amâna momentul de criză, el va veni cu siguranță. Mai întâi, vor apărea din nou perioade de foamete după recolte proaste. Cu o populație crescândă, ea va fi tot mai frecventă. În cele din urmă, foametea va fi evitată doar în anii rari și bogați când hambarele sunt pline. Iar va veni și acel timp în care, chiar și în anii cei mai rodnici, nu va fi destul pentru toți. Foametea va urmări neamul. Atunci, natura va interveni din nou pentru a alege cine trăiește și cine moare — sau omul va interveni singur, oprindu-și artificial propria creștere, cu toate consecințele fatale asupra rasei și speciei amintite anterior.

Se va obiecta, poate, că sub o formă sau alta, acest destin așteaptă întreaga omenire și că nicio națiune nu poate scăpa de acest destin general. La prima vedere, această obiecție pare corectă. Însă trebuie să ținem cont de următoarele:

Va veni, negreșit, o zi în care omenirea întreagă va fi silită să-și limiteze creșterea, fiindcă nu va mai exista nicio posibilitate de a ajusta productivitatea pământului la creșterea continuă a populației.

Atunci, natura va fi nevoită să intervină în mod brutal, sau omul poate prelua controlul, și, cu mijloace mai bune decât cele de azi, va stabili un nou echilibru. Dar acel moment va fi o problemă comună a întregii omeniri — pe când, astăzi, doar acele rase care nu mai au puterea și îndrăzneala de a cuceri pământ nou sunt condamnate la suferință. Așa cum stau lucrurile astăzi, există vaste întinderi de pământ necultivate pe glob. Acestea așteaptă doar să fie populate și lucrate. Și e sigur că natura nu a destinat acele teritorii unei anumite națiuni sau rase; acele pământuri îi așteaptă pe cei care au tăria să le cucerească și hărnicia să le cultive.

Natura nu recunoaște granițe politice. Ea dă viață pe acest pământ și privește apoi libera confruntarea forțelor. Cei care dovedesc cel mai mare curaj și cea mai mare hărnicie vor deveni copiii cei mai dragi ai naturii. Lor li se oferă nobilul drept la existență.

Dacă o națiune se limitează la colonizare internă, în timp ce alte rase își extind mereu teritoriile, acea națiune va fi forțată să-și limiteze creșterea populației exact atunci când ceilalți o sporesc. Această situație va apărea cu siguranță — și cu atât mai repede, cu cât națiunea respectivă

are un teritoriu mai mic. Este, din păcate, adevărat că prea adesea tocmai cele mai bune națiuni, sau, mai bine spus, singurele cu adevărat civilizate, care sunt purtătoarele progresului uman, decid în orbirea lor pacifistă să renunțe la cucerirea de noi teritorii și să se mulțumească cu „colonizarea internă”. În același timp însă, națiuni inferioare reușesc să acapareze vaste teritorii pentru colonizare în toată lumea. Acest lucru duce la următoarea consecință:

Rasele care sunt cultural superioare, dar mai puțin nemiloase, vor fi forțate să-și limiteze creșterea, din lipsa unui teritoriu suficient. Rasele mai puțin civilizate vor continua să se înmulțească, având la dispoziție teritorii uriașe. Cu alte cuvinte: dacă această stare de fapt va continua, lumea va fi, într-o zi, posedată de partea umanității care este cultural inferioară, dar mai energică. Va veni vremea — fie și îndepărtată — când vor exista doar două alternative:

Fie lumea va fi condusă după conceptele noastre moderne de democrație, caz în care toate deciziile vor fi luate în favoarea raselor numerice; Fie lumea va fi guvernată de distribuția naturală a puterii, și atunci vor avea succes națiunile cu o voință mai brutală, și nu acelea care au practicat reținerea.

Nimeni nu poate pune la îndoială că, într-o zi, lumea va deveni scena unor lupte cumplite pentru existență.

În cele din urmă, va triumfa doar instinctul de autoconservare. Acest așa-numit umanitarism — care nu este decât un amestec de prostie, lașitate și trufie — se va topi ca zăpada sub soarele lui Martie. Omul a devenit măreț prin luptă neîntreruptă. În pace perpetuă, el trebuie să decadă.

Pentru noi, Germanii, lozinca „colonizării interne” este fatală, fiindcă încurajează credința că am descoperit o cale care corespunde pacifismului nostru înnăscut, permițându-ne să muncim pentru existență într-un fel de somnolență blândă. Dacă acestă concepție ar fi luată în serios de poporul nostru, ea ar marca sfârșitul oricărui efort de a ne cuceri locul cuvenit în lume. Dacă Germanul de rând ar fi convins că își poate asigura viitorul în acest mod, atunci toate încercările de a contribui activ și rodnic la susținerea nevoilor vitale ale națiunii ar înceta. Dacă națiunea adoptă o asemenea atitudine, atunci orice politică externă utilă trebuie considerată moartă și îngropată — laolaltă cu toate speranțele de viitor ale poporului German.

Odată înțelese aceste consecințe, nu mai poate fi o simplă întâmplare faptul că, în fruntea celor care propagă această mentalitate periculoasă în rândul poporului nostru, este întotdeauna jidanul. El știe bine că audiența lui este gata să devină victime recunoscătoare ale oricărei escrocherii care le promite un lingou de aur sub forma unei descoperiri, ce le-ar permite să păcălească natura și astfel să evite lupta dură și neiertătoare pentru existență — ba chiar să ajungă stăpâni ai pământului, fie muncind, fie trândăvind, în funcție de cum vor evolua lucrurile.

Nu se poate sublinia suficient faptul că orice “colonizare internă” Germană trebuie să aibă exclusiv rolul de a corecta abuzurile sociale, dar, mai ales pentru eliberarea pământului din mâinile speculatorului. Dar un asemenea sistem nu poate, sub nicio formă, asigura viitorul națiunii fără dobândirea de noi teritorii.

Dacă alegem altă cale, vom ajunge curând nu doar la capătul pământului, ci și la capătul puterii noastre.

În concluzie, trebuie spus următorul lucru: Limitarea la un spațiu mic de pământ, este echivalentă, în consecințe, cu limitarea procreației: ea duce la o situație militară și politică extrem de nefavorabilă pentru națiune. Dimensiunea teritoriului național este un factor decisiv pentru securitatea externă a unui popor. Cu cât o națiune dispune de un teritoriu mai mare, cu atât apărarea lui naturală este mai mare.

Se obţin întotdeauna decizii militare mai rapide şi de asemenea mai uşoare, mai eficace şi mai complete împotriva popoarelor care ocupă un teritoriu restrâns; împotriva statelor cu un domeniu teritorial mai întins s-ar întîmpla exact contrariul. In plus, întinderea acestuia constituie o garanţie împotriva atacurilor surprize, succesul neputând fi obţinut decât după lupte îndelungate şi grele, riscul unui ajutor subit trebuind să pară prea mare în lipsa unor raţiuni cu totul excepţionale.

De aceea, însăși dimensiunea unui stat oferă o bază pe care libertatea și independența națională pot fi menținute cu o relativă ușurință. Invers, un stat cu teritoriu redus constituie o tentație firească pentru invadator.

cît priveşte colonizarea internă, ea a fost respinsă energic, deoarece presimte în ea un atac împotriva marii proprietăţi, apoi şi îndeosebi pentru că vedea în ea preludiul unui asalt general împotriva proprietăţii private. Dată fiind îndeosebi forma sub care era preconizată această "doctrină a salvării", o asemenea ipoteză putea sta în picioare.

În realitate, așa-numitele cercuri naționaliste din Reichul German au respins primele două posibilități de a stabili un echilibru între creșterea populației și un teritoriu național fix. Însă motivele invocate pentru această respingere au fost diferite de cele menționate mai sus: În principal, o rată scăzută a natalității a fost respinsă pe baza unor sentimente morale. Propunerile pentru colonizarea internă au fost respinse cu indignare deoarece se suspecta că o asemenea politică ar putea reprezenta un atac împotriva marilor proprietari de terenuri, ceea ce ar fi putut prevesti un asalt general asupra principiului proprietății private.

Felul în care s-a procedat la respingerea propunerii nu a fost deloc iscusit în privința efectului asupra marii mase a poporului și, oricum, nu a atins deloc rădăcina problemei.

Nu mai rămâneau deschise decât două căi prin care se puteau asigura munca și pâinea pentru populația în creștere.

(3) Se putea gândi la dobândirea de teritorii noi pentru a împinge într-acolo excedentul anual, păstrând astfel națiunea în situația de a se autosusține. Sau:

(4) Industria și comerțul nostru ar fi putut fi organizate în așa fel încât să asigure o creștere a exporturilor și, astfel, să poată întreține poporul nostru prin sporirea puterii de cumpărare provenite din profiturile realizate pe piețele străine.

Cu alte cuvinte: fie o politică teritorială, fie o politică colonială și comercială. Ambele căi au fost luate în considerare, examinate, prezonizate și combătute, din diverse perspective, iar ca urmare în cele din urmă a fost adoptată ultima alternativă.

Însă alternativa mai sănătoasă a fost, fără îndoială, prima [adică punctul (3)].

4.3 Dobândirea De Noi Pământuri

Dobindirea de noi teritorii de colonizat prin excedentul populaţiei noastre are avantaje infinit mai numeroase, în special dacă se ia în considerare nu prezentul, ci viitorul[41].

În primul rând, este imposibil să supraestimăm necesitatea de a menține o clasă țărănească sănătoasă, ca bază a comunității naționale. Multe dintre relele actuale își au originea exclusiv în dezechilibrul dintre populația urbană și cea rurală. Un grup solid de fermieri mici și mijlocii au fost întotdeauna cea mai bună protecție împotriva bolilor sociale. Mai mult, aceasta este singura soluție care garantează pâinea zilnică a unei națiuni, în cadrul propriei economii naționale.

Industria și comerțul retrogradează atunci din poziția lor preeminentă si nesănătoasă și se articulează în cadrul general al unei economii naționale în care nevoile s-ar echilibra, ajustând balanța dintre cerere și ofertă. Nu ar mai constitui baza existenței naționale, ci ar deveni instituții auxiliare subzistenței naționale. Îndeplinindu-și rolul corect—de a regla balanța dintre producția și consumul național—ele fac subzistența națională mai mult sau mai puțin independentă de țările străine și asigură astfel libertatea și independența națiunii, mai ales în momentele critice ale istoriei sale.

O asemenea politică teritorială, însă, nu poate fi îndeplinită în Camerun, ci doar aici, în Europa. Trebuie să adoptăm cu calm şi sânge rece acel punct de vedere după care nu poate fi conform voinţei divine ca un un popor să posede de cincizeci de ori mai multe teritorii decât altul. Luând în considerare această stare de lucruri de astăzi, nu trebuie să lăsăm frontierele politice existente să ne distragă atenția de la acele frontiere care ar trebui să existe pe principiul dreptății eterne. Dacă există suficient „spațiu vital” pentru toți pe acest pământ, atunci ar trebui să ni se dea partea noastră din solul care este absolut necesar pentru existența noastră, dar, desigur, nimeni nu va fi dispus să o facă.În acest punct intră în vigoare dreptul la autoconservare și, atunci când încercările de a soluționa dificultatea pe cale amiabilă sunt respinse, pumnul strâns trebuie să ia prin forță ceea ce i-a fost refuzat mâinii deschise a prieteniei.

Dacă strămoșii noștri și-ar fi bazat deciziile politice pe prostiile pacifiste— cum face generația noastră actuală, n-am avea astăzi mai mult de o treime din teritoriul pe care îl deținem. Și probabil că n-ar mai exista o națiune Germană care să-și facă griji pentru viitorul său în Europa.

Nu— strămoșilor noștri le datorăm cele două Ostmark-uri ale Reichului care au fost luate prin determinarea lor naturală în lupta pentru existență[42]. Din această politică s-a născut și puterea

[41] Ceea ce urmează este o dezvoltare a alternativei (3), opțiunea preferată de Hitler.
[42] Cele două Ostmark-uri sunt Germania-Austria și Prusia de Est. Cea din urmă este astăzi o regiune care acoperă părți din Polonia, Rusia și Lituania.

noastră lăuntrică de astăzi, ceva care se bazează pe măreția statului și a teritoriului național, și care, de una singură, a făcut posibilă supraviețuirea noastră.

Și mai există un motiv pentru care această soluție ar fi fost cea mai bună:

Multe dintre națiunile Europene de astăzi seamană cu o piramidă sprijinită în vârf. Teritoriul lor European este ridicol de mic în comparație cu întinderea enormă a coloniilor lor, de amploarea comerțului exterior etc.

S-ar putea spune că au vârful în Europa, iar baza răspândită în toată lumea—ceea ce este cu totul diferit de SUA, care își are baza pe continentul American și atinge restul lumii doar prin vârf. Tot aici stă și extraordinara forță internă a acestui stat și slăbiciunea majorității puterilor coloniale europene.

Anglia nu poate fi invocată ca argument împotriva acestei afirmații, deoarece în fața Imperiului Britanic suntem înclinați să trecem prea ușor cu vederea existența lumii anglo-saxone. Poziția Marii Britanii nu poate fi comparată cu aceea a niciunui alt Stat din Europa, deoarece, împreună cu SUA, ea formează o vastă comunitate de limbă și cultură.

Prin urmare, singura posibilitate pe care Germania o avea pentru a desfășura o politică teritorială solidă era dobândirea de teritorii noi chiar în Europa. Coloniile nu pot servi acestui scop, deoarece nu sunt potrivite pentru o așezare Europeană la scară largă. Începând cu secolul al XIX-lea, nu mai era posibilă dobândirea pașnică a unor astfel de colonii. Prin urmare, orice tentativă de expansiune colonială ar fi însemnat o luptă militară uriașă. Astfel, era mai practic să întreprinzi acea luptă militară pentru un teritoriu nou în Europa, decât să pornești un război pentru dobândiri externe.

O asemenea decizie, firește, cerea toată atenția nedivizată a națiunii. O astfel de politică necesită toată energia disponibilă din partea tuturor celor implicați și nu poate fi dusă la îndeplinire prin jumătăți de măsură sau cu ezitări. Conducerea politică a Reichului German ar fi trebuit să fie dedicată exclusiv acestui obiectiv. Niciun pas nu ar fi trebuit făcut, decât dacă servea drept mijloc pentru atingerea acestui scop. Ar fi trebuit să fie clar că un asemenea obiectiv putea fi atins doar prin luptă; iar această perspectivă trebuia să fie întâmpinată cu o determinare calmă și calculată.

Toate alianțele ar fi trebuit concepute și evaluate doar din această perspectivă. Dacă trebuia dobândit un teritoriu nou în Europa, acest lucru s-ar fi putut face în principal pe seama Rusiei și, încă o dată, noul Reich German ar fi trebuit să pornească singur pe același drum pe care l-au călcat odinioară Cavalerii Teutoni, pentru a dobândi pământ pentru plugul German prin intermediul sabiei Germane și a asigura astfel națiunii pâinea cea de toate zilele.

4.4 Cu Anglia, Împotriva Rusiei

Pentru o asemenea politică, singurul aliat posibil în Europa era Anglia.

Doar printr-o alianță cu Anglia era posibilă protejarea spatelui noii cruciade Germane. Justificarea întreprinderii unei astfel de campanii nu ar fi fost mai puțin dreaptă decât justificarea

pe care o avuseseră strămoșii noștri pentru a o porni pe a lor. Niciunul dintre pacifiștii noștri nu refuză să mănânce pâinea făcută din grâul cultivat în provinciile estice, și totuși prima arătură de acolo a fost făcută de sabie.

Niciun sacrificiu nu ar fi trebuit considerat prea mare pentru a câștiga prietenia Angliei. Ambițiile coloniale și navale ar fi trebuit abandonate, iar încercările de a concura împotriva industriilor Britanice evitate. Numai o politică limpede și hotărâtă putea atinge un asemenea scop. Aceasta ar fi implicat renunțarea la comerțul mondial și la colonii, renunțarea la flota Germană și concentrarea puterii militare a statului asupra forțelor terestre.

Rezultatul ar fi fost o limitare momentană, dar de dragul unui viitor măreț și falnic.

A existat o vreme când Anglia ar fi putut intra în negocieri cu noi pe baza acestor propuneri, căci Anglia ar fi înțeles bine că problemele izvorâte din creșterea constantă a populației forțau Germania să caute o soluție fie în Europa cu ajutorul Angliei, fie în altă parte a lumii dar fără Anglia.

Această perspectivă a fost, probabil, motivul principal pentru care Marea Britanie a încercat să se apropie de Germania pe la sfârșitul secolului. Pentru prima oară în Germania s-a manifestat atunci o atitudine care ulterior s-a afișat într-un mod cu totul tragic.Oamenii erau nemulțumiți la gândul că ar trebui să scoată castanele Angliei din foc — ca și cum o alianță ar putea fi bazată pe altceva decât pe un schimb reciproc de avantaje! Un asemenea târg s-ar fi putut face cu Anglia. Iar diplomații Britanici erau încă suficient de inteligenți ca să știe că trebuie să existe un echivalent în schimbul oricăror servicii aduse.

Să presupunem că politica externă Germană ar fi fost condusă destul de abil în 1904, încât să ne permită să jucăm cartea pe care Japonia a jucat-o. Cu greu putem măsura consecințele pentru Germania. Nu ar fi existat niciun Război Mondial. Sângele care ar fi fost vărsat în 1904 nu ar fi reprezentat nici a zecea parte din cel vărsat între 1914 și 1918. Și ce poziție ar deține astăzi Germania în lume!

4.5 Soluția Alianței Austriece

În orice caz, alianța cu Austria era încă de pe atunci o absurditate.

Acest stat mumificat nu se alipise Germaniei cu scopul de a purta un război, ci mai degrabă pentru a menține o pace veșnică, care urma să fie exploatată în scopul dezrădăcinării lente, dar sigure, a elementului German din Dubla Monarhie.

Această alianţă era un lucru imposibil, pentru că nu era permis să se aştepte o apărare activă a intereselor naţionale Germane din partea unui stat care n-avea nici măcar destulă putere şi suficient spirit de decizie ca să oprească de-Germanizarea în interiorul graniţelor sale. Dacă Germania nu avea suficient sentiment național şi caracter ca să-i smulgă imposibilului stat Habsburgic dreptul de a decide destinul a zece milioane locuitori care erau de aceeași naționalitate ca Germanii, cu siguranță era exclus să se aștepte ca statul Habsburgic să se angajeze în vreo întreprindere prevăzătoare și curajoasă. Atitudinea vechiului Reich față de chestiunea Austriacă ar

fi putut fi socotită o probă a tăriei sale în lupta destinelor naționale. În orice caz, n-ar fi trebuit să îngăduie ca an de an Germanismul să fie tot mai oprimat, căci valoarea de aliat a Austriei nu putea fi asigurată cu adevărat decât prin menţinerea elementului German. Dar s-a îndepărtat şi de această cale.

Nimic nu era temut atât de mult precum războiul; și totuși, în cele din urmă, au fost siliți să-l înfrunte, în clipa cea mai nefavorabilă.

Germania a crezut că se poate îndepărta de destin, dar acesta i-a ținut strâns în pumnul său. Visa să mențină pacea mondială, dar au ajuns într-un război mondial.

Și acesta era motivul principal pentru care a treia alternativă menționată mai sus nici măcar nu a fost luată în seamă. Un nou teritoriu putea fi câștigat numai în Răsărit; dar aceasta însemna luptă, pe când ei voiau pace cu orice preț.

Mai înainte, lozinca politicii externe Germane era: Mențineți națiunea Germană cu orice preț. Acum fusese schimbată în: Mențineți pacea mondială cu orice preț.

Știm rezultatul.

Voi reveni în amănunt asupra acestui punct mai târziu.

4.6 Politica Expansiunii Economice

Între timp, rămânea a patra alternativă: industria și comerțul mondial, puterea navală și coloniile.

O asemenea dezvoltare ar fi fost, desigur, mai ușoară și mai repede de atins. Colonizarea unui teritoriu este un proces lent, adesea întinzându-se pe secole. Totuși, tocmai acest fapt este izvorul puterii sale lăuntrice; ea nu se petrece printr-o izbucnire bruscă de entuziasm, ci mai degrabă printr-un proces treptat și durabil de creștere — unul cu totul diferit de progresul industrial, care poate fi atins în câțiva ani. Rezultatele sunt obținute dar ele nu sunt de de termen lung; mai degrabă ceva fragil, ca o bulă de săpun. Este mult mai ușor să construiești o flotă decât să duci la capăt sarcina grea de a așeza noi ținuturi cu fermieri și de a întemeia gospodării agricole. Dar cea dintâi este distrusă mai repede decât cea din urmă.

Adoptând un asemenea curs, Germania trebuia să fi știut că acesta avea să însemne, în cele din urmă, război. Numai nişte copii puteau crede că amabilitatea, bunăvoința şi afirmarea convingerilor lor pacifiste vor fi de ajuns ca să poată merge să caute banane numind această operaţiune „competiție prietenoasă între națiuni”, cum ziceau guralivii, cu emfază şi vorbire mieroasă, fără a trebui aşadar să lupte pentru ele.

Nu: odată ce am apucat pe această cale, Anglia era sortită să devină dușmanul nostru. Desigur, aceasta se potrivea foarte frumos cu presupunerile noastre nevinovate, totuși, era absurd să ne indignăm de faptul că a venit ziua când Anglia și-a luat libertatea de a se opune activității noastre pașnice printr-un interes propriu care era violent și brutal în același timp.

Desigur şi firesc, noi n-am fi făcut-o niciodată.

4.7 Cu Rusia Împotriva Angliei

Dacă nu puteam duce o politică de cuceriri teritoriale în Europa altfel decât unindu-ne cu Anglia împotriva Rusiei, nici o politică colonială şi comercială mondială nu era posibilă decât împotriva Angliei şi alături de Rusia. Dar, în acest caz, această politică trebuia adoptată cu toate consecințele ei şi îndeosebi părăsind şi abandonând cât mai repede Austria.

La cumpăna secolului, alianța Austriacă devenise o veritabilă absurditate din toate punctele de vedere. Dar nimeni nu lua în considerare o alianță cu Rusia împotriva Angliei, după cum nici una cu Anglia împotriva Rusiei. În oricare dintre cazuri, rezultatul final ar fi fost războiul. Iar evitarea războiului era tocmai esența politicii comerciale și industriale. Se credea că cucerirea pașnică şi economică a lumii oferea o metodă care avea să înlocuiască permanent o politică a forței.

De lucrul acesta nu eram, poate, întotdeauna foarte siguri, mai ales când, în răstimpuri, din Anglia veneau amenințări cu totul de neînțeles. De aceea am hotărât construirea unei flote, dar nicidecum cu intenţia de a ataca sau a distruge Anglia, dimpotrivă, pentru a apăra acea "pace mondială" şi a continua cucerirea "paşnică" a lumii. De aceea această flotă a fost păstrată în limite modeste, intenționat construită cu o inferioritate față de flota Britanică, nu numai în privința numărului și tonajului vaselor, ci și a armamentului lor. Ideea era să se arate transparența intențiilor noastre pașnice.

Trăncănelile despre o cucerire "economică şi paşnică" a lumii au fost cel mai desăvârşit nonsens care a fost vreodată ridicat la rangul de principiu călăuzitor al politicii unui stat. A devenit și mai aberantă când Anglia a fost ridicată la rang de exemplu despre cum s-ar putea face asta. Atitudinea noastră intelectuală asupra istoriei și a ideilor profesionale în acel domeniu a făcut un rău ireparabil și ne oferă dovada supremă cum oamenii 'învață' istoria fără să o înțeleagă.

În realitate, Anglia ar fi trebuit privită ca un argument convingător împotriva teoriei unei asemenea cuceriri pașnice. Nicio națiune nu a pregătit calea cuceririlor sale comerciale mai brutal decât Anglia și niciuna nu a apărat asemenea cuceriri mai nemilos. Oare trăsătura caracteristică a artei politicii engleze Nu este faptul că știe să folosească puterea politică pentru a câștiga avantaje economice și, invers, să transforme cuceririle economice în putere politică? Ce greșeală a fost să se creadă că Anglia era prea lașă pentru a-și vărsa propriul sânge în favoarea expansiunii sale economice!

Faptul că Anglia nu poseda o armată națională nu dovedea nimic. ceea ce contează în acest caz nu este structura militară momentană a armatei, ci voinţa şi hotărârea de a intra în luptă cu puterea militară pe care o ai. Anglia a avut întotdeauna armele necesare. Ea a luptat mereu cu armele cerute de succes. A trimis trupe mercenare să lupte, când mercenarii erau de ajuns. Dar nu a ezitat niciodată să ia din cel mai bun sânge al națiunii când acesta era singurul mijloc. Și în fiecare caz, hotărârea, tenacitatea și urmărirea nemiloasă a victoriei au rămas neschimbate.

4.8 Caricatura Germană A Englezului

Dar în Germania, școlile, presa și ziarele satirice au promovat o idee despre Englez care, în cele din urmă, trebuia să ducă la cea mai rea formă de decepție. Această absurditate s-a răspândit încet dar stăruitor în fiecare aspect al vieții Germane. Rezultatul a fost o subevaluare care ne-a costat scump. Iluzia era atât de adâncă încât Englezul era privit ca un om de afaceri șiret, dar fizic ca un laș obosit.

Din nefericire, distinșii noștri profesori de istorie nu și-au dat seama că nu este posibil să se clădească o organizație atât de puternică precum Imperiul Britanic doar prin înșelăciune și fraudă. Puținii care au atras atenția asupra acestui adevăr au fost fie ignorați, fie reduși la tăcere.

Îmi pot aminti viu privirile uimite ale camarazilor mei când s-au aflat față în față, pentru prima dată, cu Tommy-ii în Flandra. După câteva zile de luptă, soldaților noștri le-a răsărit încet în minte că acei Scoțieni nu erau precum cei descriși în foile umoristice și comunicatele de presă.

Atunci mi-am format primele idei despre eficacitatea diferitelor forme de propagandă. O asemenea falsificare servea însă un scop bun pentru cei care au fabricat-o. Această caricatură a Englezului, deși falsă, putea fi folosită pentru a dovedi posibilitatea cuceririi economice mondiale. Dacă Englezul a reușit, trebuia să putem și noi. Iar onestitatea noastră sporită și lipsa noastră de acea „perfidie" specific Englezească, aveau să fie atuurile necesare de partea noastră. Se spera astfel că simpatia națiunilor mai mici — și încrederea celor mai mari — putea fi câștigată mai ușor.

Deoarece noi credeam în onestitate, nu ne-am dat seama că sinceritatea noastră era obiectul unei profunde aversiuni pentru alți oameni. Restul lumii privea purtarea noastră ca pe un fel de viclenie isteață. Dar când a venit Revoluția au rămas cu gurile căscate la prostia fără margini a intențiilor noastre oneste[43].

4.9 Slăbiciunea Interioară A Triplei Alianțe

Odată ce înțelegem acea noțiune absurdă de „cucerire economică pașnică" a lumii, putem înțelege mai limpede și cealaltă absurditate, Tripla Alianță. Cu ce alt stat am fi putut face o alianță?

În alianță cu Austria nu puteam dobândi teritorii noi pe cale militară, nici măcar în Europa, și tocmai acest fapt a constituit adevărata cauză a slăbiciunii interioare a Triplei Alianțe. Un Bismarck își putea îngădui o asemenea alianță improvizată pentru a răspunde unor nevoi temporare, dar cu siguranță niciunul dintre urmașii săi neîndemânatici nu putea face acest lucru — și cu atât mai puțin când condițiile originare nu mai existau. În vremea lui Bismarck, Austria mai putea fi privită drept un Stat German. Dar introducerea treptată a votului universal a transformat țara într-un amestec ne-German, în care glasul German abia se mai auzea.

[43] Hitler se referă la Revoluția din Noiembrie 1918 – un eveniment tragic de o importanță istorică majoră. Acesta este detaliat în Capitolul 7.

Din punctul de vedere al politicii rasiale, alianța cu Austria era pur și simplu dezastruoasă. Se tolera formarea lângă Reich a unei puteri slave, care mai devreme sau mai târziu trebuia să se întoarcă împotriva Germaniei cu totul altfel decât a fost, de pildă, cazul Rusiei. Alianţa trebuia să se degradeze și să se şubrezească an de an, pe măsură ce în monarhie slăbea influența pangermaniştilor, care erau îndepărtați din toate poziţiile de conducere.

Alianţa Germaniei cu Austria intrase deja către 1900 în aceeaşi fază ca alianţa Austriei cu Italia.

Și aici nu existau decât două alternative: fie să te alături Monarhiei Habsburgice, fie să protestezi împotriva asupririi elementului German din Austria, dar în general când se adoptă un asemenea curs el duce inevitabil mai devreme sau mai târziu la conflict deschis.

Din punct de vedere psihologic, valoarea Triplei Alianțe era de asemenea redusă, întrucât soliditatea unei alianțe scade în aceeași măsură în care obiectivul ei se mărginește la apărarea status quo-ului.

O alianţă devine, pe de altă parte, cu atât mai puternică cu cât părţile contractante au de gând să atingă prin acest mijloc obiective de expansiune determinate şi accesibile. Aici, ca pretutindeni altundeva, puterea nu stă în apărare, ci în atac.

4.10 Memorandumul Lui Ludendorff Din 1912

Acest adevăr a fost recunoscut în diferite cercuri, dar, din nefericire, nu de așa-numiții conducători ai poporului. Încă din 1912, Ludendorff[44] — care era atunci colonel și ofițer al statului-major — a arătat aceste slăbiciuni ale Alianței printr-un memorandum. Dar, firește, niciunul dintre „oamenii de stat” nu a acordat vreo importanță sau valoare acelui document. În general, aceasta pare să se datoreze faptului că bunul-simț, care există la oamenii obișnuiți, lipsește cu desăvârșire la această specie numită „diplomați”.

A fost un noroc pentru Germania că războiul din 1914 a izbucnit indirect, prin Austria; prin urmare, Habsburgii au fost siliți să participe. Dacă ar fi fost altfel, Germania ar fi fost singură la mâna propriilor ei resurse. Statul Habsburgic n-ar fi putut niciodată şi nici n-ar fi vrut niciodată să ia parte la o luptă care ar fi pornit din cauza Germaniei.

Ceea ce a fost atât de rușinos în cazul Italiei s-ar fi petrecut, în cazul Austriei, mai devreme. Cu alte cuvinte, Austria ar fi rămas „neutră” pentru a se feri de orice revoluție care ar fi putut începe imediat după izbucnirea războiului. Slavii ar fi preferat să zdrobească Monarhia Dualã în 1914 decât să vină în ajutorul Germaniei.

[44] Erich Ludendorff (1865–1937) a fost un general German de seamă în timpul Primului Război Mondial. El a fost un susținător timpuriu al lui Hitler și a participat alături de el la puciul eșuat din 1923.

4.11 Austria Ca O Moștenire Ispititoare

Dar în acel timp, erau puțini cei care înțelegeau toate primejdiile și agravările ce rezultau din alianța cu Monarhia Dunăreană.

În primul rând, Austria avea prea mulţi duşmani care nădăjduiau să adune moştenirea acestui stat decrepit. Acești oameni au ajuns să nutrească o anumită ură față de Germania deoarece ea ținea monarhia unită. Astfel s-a constatat că Viena putea fi atinsă doar trecând prin Berlin.

În al doilea rând, Germania și-a pierdut astfel cele mai bune și mai promițătoare șanse pentru alte alianțe. În locul lor, se observa acum o tensiune crescândă în relațiile cu Rusia și chiar cu Italia. Căci, la Roma, starea de spirit generală era favorabilă Germaniei, dar ostilitatea faţă de Austria dormita - ba câteodată chiar ardea cu flăcări - în inima ultimului italian.

Din moment ce ne angajaserăm într-o politică comercială şi industrială, nu mai puteam găsi nici cel mai mic motiv de război împotriva Rusiei. Numai duşmanii celor două naţiuni puteau avea în acesta un mare interes. De fapt, cei care au îndemnat prin toate mijloacele la războiul dintre cele două state au fost mai întâi jidanii şi marxiştii.

În al treilea rând, Alianța constituia un pericol permanent pentru securitatea Germană. Orice mare putere ostilă Reichului lui Bismarck putea mobiliza multe alte state într-un război împotriva Germaniei, pur și simplu promițându-le prăzi ispititoare pe seama aliatului Austriac.

Era posibil să fie ridicată întreaga Europă Răsăriteană împotriva monarhiei, mai ales Rusia și Italia. Coaliția mondială care s-a dezvoltat sub conducerea Regelui Edward nu ar fi putut deveni niciodată realitate dacă aliatul Germaniei, Austria, nu ar fi oferit o perspectivă atât de ademenitoare. Numai acest fapt a făcut posibilă unirea atâtor state eterogene, cu interese divergente, într-un singur front ofensiv. Fiecare membru putea spera să se îmbogățească pe seama Austriei, dacă se alătura atacului general împotriva Germaniei. Faptul că Turcia era de asemenea o parte tacită la nefericita alianță cu Austria a sporit primejdia Germaniei într-un grad extraordinar.

Finanța internațională jidovească avea nevoie de această momeală a moștenirii Austriece pentru a-și duce la îndeplinire planurile de ruinare a Germaniei, care până atunci nu se predase suprastatului mondial al finanței și economiei. Astfel a fost posibilă consolidarea acelei coaliții și a o face destul de puternică și destul de curajoasă — prin simpla greutate a numărului — pentru a intra în conflict fizic cu Siegfried cel încornorat[45].

Alianța cu monarhia Habsburgică — pe care o detestam încă pe când eram în Austria — era pentru mine un motiv de gravă preocupare. M-a făcut să meditez asupra ei atât de stăruitor încât, în cele din urmă, am ajuns la concluziile menționate mai sus.

În micile cercuri pe care le frecventam atunci, nu mi-am ascuns convingerea că acest sinistru acord cu un stat osândit prăbușirii avea să aducă și Germaniei aceiași catastrofă. Niciodată

[45] În „Cântecul Nibelungilor”, războinicul Germanic Siegfried ucide un dragon. Scăldându-se în sângele acestuia, pielea lui devine asemănătoare cu cea a dragonului, capătă coarne și astfel devine invincibil.

nu m-am clătinat din acea convingere fermă — chiar când furtuna Războiului Mondial părea să fi naufragiat însăși rațiunea și să fi pus în locul ei entuziasmul orb, chiar și în acele cercuri unde cea mai rece și mai dură gândire obiectivă ar fi trebuit să domnească. În tranșee, mi-am exprimat și apărat propria părere ori de câte ori aceste probleme veneau în discuție. Susțineam că abandonarea monarhiei Habsburgice nu ar implica niciun sacrificiu pentru Germania dacă prin aceasta și-ar putea reduce numărul dușmanilor. Milioanele de Germani care îmbrăcaseră casca de oțel nu o făcuseră pentru a lupta pentru menținerea unei dinastii corupte, ci pentru salvarea poporului German.

Înainte de război, au existat câteva ocazii în care o parte a publicului German avea unele ușoare rezerve despre înțelepciunea politică a alianței cu Austria. Din când în când, cercurile conservatoare Germane lansau avertismente împotriva acordării unei încrederi prea mari acelei alianțe. Dar, ca orice altă sugestie rațională a vremii, a fost aruncată în vânt. Convingerea generală era că măsurile potrivite fuseseră adoptate pentru a „cuceri" lumea și că succesul avea să fie enorm, iar sacrificiile neglijabile.

Încă o dată, laicul „neinițiat" nu putea face altceva decât să privească cum „aleșii conducători" se îndreptau drept spre dezastru, atrăgându-și după ei poporul iubit, așa cum șobolanii îl urmau pe Fluierașul din Hamelin.

4.12 Statul Și Economia

Motivele esențiale pentru care poporului i-a putut fi impusă această noțiune absurdă de „cucerire pașnică a lumii prin penetrarea comerțului" se aflau în starea maladivă a întregii noastre gândiri politice Germane. Aceasta arată și cum a fost posibil să fie propusă „menținerea păcii mondiale" drept țel național.

Progresul triumfător al științei tehnologice și dezvoltarea minunată a industriilor și comerțului German ne-au făcut să uităm că un stat puternic era condiția prealabilă necesară a acelui succes. Din contră, anumite cercuri au mers chiar atât de departe încât au promovat teoria că statul însuși își datoreaza existența acestor fenomene, că era mai presus de toate, o instituție economică și că trebuia structurat în acord cu interesele economice. Astfel statul depindea de structura economică. Această stare de lucruri era lăudată drept cea mai sănătoasă și mai naturală stare de lucruri.

Dar adevărul este că statul nu are nimic de-a face cu vreo concepție economică sau dezvoltare economică determinată. El nu se naște dintr-un acord făcut între părți contractante, în cadrul unui teritoriu delimitat anume, în scopul servirii unor scopuri economice. Statul este o comunitate de ființe vii care au naturi fizice și spirituale înrudite, organizată în scopul asigurării conservării propriului lor fel și împlinirii acelor scopuri pe care Providența le-a atribuit acelei rase particulare sau ramuri rasiale. Acolo, și numai acolo, stă scopul și sensul unui stat. Activitatea economică este unul dintre numeroasele mijloace auxiliare necesare pentru atingerea acestor țeluri. Dar activitatea economică nu este niciodată originea sau scopul unui stat, decât acolo unde el a fost întemeiat pe o bază falsă și nefirească.

Și doar aceasta explică de ce un stat, ca atare, nu are neapărat nevoie de un anumit teritoriu delimitat. Acesta devine necesar numai printre acei oameni care sunt gata să ducă lupta pentru existență prin propria lor muncă.

Popoarele care au facultatea de a se strecura ca niște paraziți în rândurile omenirii, ca să-i facă pe alţii să muncească pentru ele sub diferite pretexte, pot forma state fără să aibă nici cel mai mic teritoriu delimitat propriu. Este în special cazul poporului al cărui parazitism face să sufere întreaga omenire: poporul jidan.

Statul jidovesc nu a fost niciodată delimitat în spațiu. A fost răspândit în întreaga lume, fără nicio graniță, și a fost întotdeauna constituit numai dintr-o singură rasă. De aceea jidanii au format întotdeauna un Stat în Stat[46].

Unul dintre cele mai ingenioase trucuri născocite vreodată a fost că acest vas a fost pus să navigheze sub drapelul „religiei", asigurându-și astfel toleranța religioasă pe care Arianii sunt întotdeauna gata să o acorde.[47] Dar legea Mozaică nu este în realitate nimic altceva decât doctrina conservării rasei jidovești. Aceasta cuprinde toate sferele cunoașterii sociologice, politice și economice care au vreo legătură cu această funcție.

Instinctul pentru conservarea propriei specii este cauza primară care duce la formarea comunităților. Prin urmare, statul este un organism rasial, și nu o organizație economică. Diferența dintre cele două este atât de mare încât este de neînțeles pentru așa-zișii noștri „oameni de stat" contemporani. De aceea le place să creadă că statul poate fi constituit ca o structură economică, pe când adevărul este că el a rezultat întotdeauna din voința de a păstra specia și rasa.

Aceste calități există întotdeauna și operează prin virtuțile eroice și nu au nimic de-a face cu egoismul comercial, căci conservarea speciei presupune întotdeauna că individul este gata să se sacrifice pe sine. Acesta este sensul versurilor poetului:

---

[46] Aceasta era o plângere veche împotriva jidanilor, mergând înapoi cel puțin până la filosoful German Johann Fichte. În 1793, el a scris: „În aproape toate țările Europei se răspândește un puternic stat ostil, care se află într-un război perpetuu cu toate celelalte state și, în multe dintre ele, impune poveri înfricoșătoare asupra cetățenilor: aceștia sunt jidanii... Nu vă mai amintiți de Statul în Stat? Nu vă străbate gândul că, dacă veți da jidanilor drepturi civile în statele voastre, ei fiind cetățeni într-un stat mai solid și mai puternic decât oricare dintre ale voastre, ei vor zdrobi cu totul restul cetățenilor voștri?" (citat din Poliakov 1965: 512).

[47] Aceasta este prima mențiune explicită a lui Hitler despre „Arian" în Mein Kampf. Cuvântul însuși este vechi, datând cel puțin din secolul al VI-lea î.Hr., când însemna pur și simplu „Iranian". Era foarte răspândit în anii 1850, datorită în parte lucrării teoreticianului Francez Arthur de Gobineau. Și a dobândit o publicitate considerabilă în Germania la începutul anilor 1900, mulțumită unor scriitori precum Houston S. Chamberlain. În ciuda credinței comune, cuvântul nu a fost o invenție a lui Hitler sau a Național-Socialiștilor. Hitler dezvoltă pe larg Arianismul în Capitolul 11.

Şi dacă nu vă puneţi propria voastră existenţă drept chezăşie,

niciodată n-o să vă câştigaţi existenţa[48].

Sacrificiul individual este necesar pentru a asigura păstrarea rasei. Prin urmare, condiția cea mai esențială pentru întemeierea și menținerea unui stat este un anumit sentiment de solidaritate, întemeiat pe identitatea de caracter și specie și pe voința de a le apăra cu orice preț. Pentru un popor cu propriul său teritoriu, aceasta duce la dezvoltarea virtuților eroice. Pentru un popor parazitar, ea va dezvolta artele subterfugiului și cruzimii perfide — dacă nu cumva acestea sunt trăsături rasiale intrinseci, caz în care diferența dintre formele politice nu este decât dovada evidentă a acestui fapt.

Cel puțin la început, formarea unui stat poate rezulta numai din manifestarea calităților eroice. Iar popoarele care eșuează în lupta pentru existență — adică acelea care devin vasale și sunt astfel condamnate să dispară — sunt acelea care nu arată virtuțile eroice sau care cad victime vicleniei paraziților. Și chiar în acest din urmă caz, eșecul nu este atât lipsa de inteligență, cât lipsă de curaj și hotărâre — care apoi încearcă să se ascundă sub mantia umanitarismului.

Calitățile folosite pentru întemeierea și prezervarea unui stat au prin urmare puțin sau nimic de-a face cu economia. Și aceasta este limpede demonstrată de faptul că puterea interioară a unui stat coincide numai foarte rar cu prosperitatea sa economică. Dimpotrivă, există multe exemple care arată că o perioadă de prosperitate economică anunță declinul statului. Dacă ar fi corect să atribuim fondarea comunităților umane unor forțe economice, atunci puterea Statului ca atare ar fi la cel mai înalt nivel în perioadele de prosperitate economică, și nu viceversa.

Este deosebit de greu de înțeles cum credința că statul este fondat și este menținut prin virtutea forțelor economice a putut fi acceptată într-o țară care a dat dovadă de contrariu în fiecare fază a istoriei sale. Istoria Prusiei arată, într-un chip deosebit de limpede și distinct, că nu calitățile materiale, ci numai virtuțile ideale duc la formarea unui stat. Numai sub protecția acestor virtuți pot fi dezvoltate activitățile economice; acestea din urmă vor continua să înflorească până când vine vremea când capacitatea politică creatoare slăbește. Atunci structura economică se va prăbuși și ea — fenomen care se petrece acum într-un mod alarmant, chiar sub ochii noștri. Interesele materiale ale omenirii pot prospera numai în umbra virtuților eroice. De îndată ce ele devin considerațiile principale ale vieții, distrug temelia propriei lor existențe.

Ori de câte ori puterea politică Germană era deosebit de puternică, situația economică se îmbunătățea și ea. Dar ori de câte ori interesele economice dominau viața poporului și împingeau idealurile transcendente în fundal, statul se prăbușea; iar ruina economică urma curând după aceea.

Dacă întrebăm care sunt forțele necesare pentru crearea și păstrarea unui stat, le găsim sub un singur titlu: capacitatea și disponibilitatea individului de a se sacrifica pentru binele comun. Că aceasta nu are nimic de-a face cu economia poate fi dovedit prin simplul fapt că omul nu se

[48] Din trilogia lui Friedrich Schiller: Wallenstein (1799).

sacrifică pentru interese materiale. Cu alte cuvinte, el va muri pentru un ideal, dar nu pentru o afacere.

Minunatul dar Englez pentru psihologia maselor s-a arătat limpede în felul în care și-au prezentat cauza în Războiul Mondial. Noi luptam pentru pâinea noastră; dar Englezii declarau că luptau pentru „libertate” — și nici măcar pentru propria lor libertate. Nu, pentru libertatea națiunilor mici. Germanii au râs de această obrăznicie și s-au mâniat din pricina ei. Dar făcând astfel, au arătat cât de mult decăzuse gândirea politică printre așa-numiții noștri diplomați din Germania, încă dinainte de război.

Noi nu aveam nici cea mai mică idee despre esența acelei forțe care îi face pe oameni să înfrunte propria moarte de bunăvoie și cu hotărâre.

Câtă vreme poporul German a crezut, în 1914, că lupta pentru un ideal, el a susținut lupta; când a fost pus să se bată pentru pâinea zilnică, a început să renunțe la luptă.

Isteții noștri „oameni de stat” au fost uimiți de această schimbare de atitudine. Ei n-au înțeles niciodată că, de îndată ce omul este chemat să lupte pentru cauze pur materiale, el va evita moartea pe cât posibil; este limpede că moartea și bucuria răsplăților materiale sunt cu totul incompatibile. Cea mai firavă femeie va deveni eroină când viața propriului ei copil este în primejdie. Și de-a lungul epocilor numai lupta de a salva rasa și vatra sau statul care le ocrotește i-a silit în toate veacurile pe oameni să înfrunte armele vrăjmașilor lor.

Următorul lucru poate fi proclamat drept adevăr etern:

Un stat nu s-a ridicat niciodată prin mijloace economice pașnice, ci întotdeauna din instinctul de a conserva rasa — fie că acest instinct se manifestă în sfera eroică, fie în aceea a meșteșugului viclean și al intrigii. În primul caz, avem statele Ariane, întemeiate pe principiile muncii și culturii. În al doilea caz, avem coloniile parazitare jidovești. Dar de îndată ce interesele economice încep să predomine asupra instinctelor într-un popor sau într-un stat, situația duce repede la supunere și asuprire.

4.13 Momentul Decăderii

Convingerea care domina Germania înainte de război, aceea că lumea putea fi atinsă și chiar cucerită de Germania printr-un sistem de comerț pașnic și printr-o politică colonială, era un simptom clasic al pierderii tuturor virtuților care formează şi menţin statul şi al tuturor celor care rezultă de aici: discernământ, putere de voinţă şi hotărâre în acţiune; faptul că rezultatul a fost războiul mondial cu toate consecinţele lui făcea parte din legile firii.

Pentru oricine nu reflectase în profunzime asupra problemelor, această atitudine a poporului German trebuia să pară o enigmă de nerezolvat. Germania însăși constituia un exemplu strălucit al unui imperiu ridicat exclusiv printr-o politică a puterii. Prusia, care era celula generatoare a Reichului German, fusese creată prin fapte eroice strălucite, și nu prin operațiuni financiare sau comerciale. Iar Reichul însuși nu era decât compensația magnifică pentru o conducere care dusese o politică a puterii și a valorii militare.

Prin urmare, cum a fost posibil ca instinctul politic al poporului German să fie tulburat astfel? Nu era doar un fenomen izolat care indica această decadență, ci simptome morbide care apăreau în număr alarmant peste tot în corpul politic, rozând națiunea asemenea unui ulcer gangrenos. Părea ca și cum un fluid otrăvitor atotpătrunzător ar fi fost injectat, de o mână misterioasă, în fluxul sanguin al acestui corp odinioară eroic — aducând o paralizie lentă care afecta raționalitatea și instinctul fundamental de conservare.

În perioada anilor 1912-1914, m-am întrebat fără încetare despre acele probleme care se refereau la politica Triplei Alianțe și la politica economică urmărită atunci de Reichul German. Din nou, am ajuns la concluzia că singura explicație pentru această enigmă se afla în acțiunea acelei forțe cu care mă familiarizasem deja la Viena, deși dintr-un unghi de vedere diferit: doctrina și viziunea Marxistă despre viață, ca și acțiunea ei organizată în întreaga națiune.

4.14 Atitudinea Germaniei Față de Marxism

Pentru a doua oară în viața mea, m-am cufundat adânc în studiul acelei doctrine distrugătoare. De această dată însă, nu eram împins de impresiile și influențele vieții cotidiene, ci mai degrabă de observarea fenomenelor generale în viața politică Germană. Pătrunzând din nou în literatura teoretică a acestei lumi noi și încercând să obțin o imagine clară asupra consecințelor posibile, am comparat principiile teoretice ale Marxismului cu fenomenele și evenimentele produse de activitatea sa în viața politică, culturală și economică.

Pentru prima dată în viața mea mi-am îndreptat atenţia asupra încercărilor făcute pentru a stăvili această ciumă mondială.

Am studiat excepționala legislație a lui Bismarck în concepția sa originală, în aplicarea sa și în rezultatele sale. Puțin câte puţin, mi-am format baza propriilor mele opinii, o bază care s-a dovedit a fi la fel de solidă ca o stâncă; de atunci nu a mai trebuit niciodată să-mi schimb atitudinea față de problema generală.

Am supus de asemenea unei noi analize aprofundate raporturile dintre Marxism şi jidănime. Dacă mai înainte, în special de la Viena, Germania mi se păruse un colos de neclintit, în momentul acela au început să apară în mine îndoieli neliniştite. Am început să critic în gând şi în cercul meu restrâns politica externă Germană ca şi maniera incredibil de superficială cu care era tratată cea mai importantă problemă existentă în acea epocă în Germania, cea a Marxismului.

Nu puteam înțelege cum puteau să păşească legați la ochi în mijlocul acestui pericol ale căror efecte aveau să fie enorme dacă scopurile declarate în mod deschis ale Marxismului ar fi fost puse în practică. Încă de atunci îi avertizam pe cei din jurul meu, așa cum avertizez acum un public mai larg, împotriva acelui slogan liniștitor, dar laș: „Nouă nu ni se poate întâmpla nimic!”. O astfel de ciumă mintală a distrus deja un imperiu gigantic. Oare numai Germania să nu fie supusă aceloraşi legi ca toate celelalte comunităţi umane?

În anii 1913 și 1914 mi-am exprimat opinia pentru prima dată, în diferite cercuri, din care o parte se numără acum printre adepţii fideli ai mişcării Naţional-Socialiste, convingerea că problema viitorului naţiunii Germane este problema nimicirii Marxismului.

În nefasta noastră politică de alianţe eu n-am văzut decât consecinţele acţiunii nimicitoare şi dezintegratoare a acestei doctrine Marxiste; aspectul cu adevărat alarmant era că această învățătură corupea în mod invizibil fundația unei politici și economii sănătoase. Cei care deveneau contaminați de ea, adesea nu își dădeau seama că scopurile și acțiunile lor izvorau din această viziune despre lume, pe care altfel o respingeau în mod deschis.

Declinul spiritual și moral al poporului German începuse de multă vreme. Și totuși, cei afectați de această decadență morbidă nu erau conștienți, așa cum se întâmplă adesea, de forțele care le distrugeau însăși existența. Uneori încercau să vindece boala tratând simptomele, pe care le considera cauze. Dar, deoarece nimeni nu recunoștea sau nu voia să recunoască adevărata cauză a bolii, acest mod de combatere a Marxismului era la fel de ineficient ca aplicarea alifiilor vreunui șarlatan.

Capitolul 5

RĂZBOIUL MONDIAL

În tinerețea mea năvalnică, nimic nu îmi stingea spiritul sălbatic atât de mult ca gândul că m-am născut într-o epocă în care lumea se hotărâse vădit să nu mai ridice temple ale gloriei decât în cinstea oamenilor de afaceri și a funcționarilor de stat. Furtuna istoriei se potolise, iar viitorul părea să fie încredințat competiției pașnice a națiunilor — cu alte cuvinte, unei exploatări frauduloase reciproc admise excluzând orice metodă de apărare prin forţă.

Individual, statele au început să semene tot mai mult cu nişte întreprinderi care îşi sapă groapa reciproc, încearcă să-şi sufle reciproc clienţii şi comenzile şi să se lezeze reciproc în diferite chipuri, punând toate acestea în scenă cu acompaniamentul unor strigăte de protest pe cât de zgomotoase, pe atât de inofensive. Această tendință părea destinată să înainteze constant și permanent. Părea sortită să transforme în cele din urmă lumea într-un uriaș magazin universal. În holul de intrare al acestui emporiu aveau să se afle rânduri de busturi ale profitorilor și ale funcționarilor guvernamentali cu priviri de oițe. Vânzătorii erau reprezentați de Englezi, iar funcționarii administrativi de Germani. Jidanii aveau să fie sacrificați pentru poziția de proprietari, dar neprofitabili, căci ei tot timpul jură că nu scot niciun ban și sunt mereu chemați să „plătească”.

În plus, au avantajul de a fi versați în limbi străine.

Obișnuiam să mă întreb: De ce nu m-am născut cu o sută de ani mai devreme? Poate pe vremea Războaielor de Eliberare[49], când un bărbat mai avea încă o anumită valoare, chiar dacă nu avea nicio „afacere”!

[49] Mai are un nume: Campania Germană din 1813, numit și Războiul de Eliberare, s-au opus armatelor lui Napoleon Bonaparte prin formarea unei coaliții din Rusia, Prusia, Austria și Suedia. Declanșată după

Astfel, consideram drept o lovitură nemeritată a destinului faptul că sosisem prea târziu pe acest pământ. Mă necăjea ideea că viața mea urma să-și urmeze cursul pe linii pașnice și ordonate. Ca băiat, eram orice altceva decât un pacifist, iar toate încercările de a mă transforma într-unul au fost zadarnice.

Atunci a venit Războiul Burilor, ca un fulger[50]. Zi de zi citeam ziarele și devoram telegramele și comunicatele. Eram nespus de bucuros că puteam fi martorul acelei lupte eroice, chiar și de la o distanță atât de mare.

Când a izbucnit războiul Ruso-Japonez, eram mai în vârstă și mai capabil să judec singur[51]. Din motive naționaliste, am luat atunci partea Japonezilor în discuțiile noastre. Priveam înfrângerea Rușilor ca pe o lovitură dată Slavismului Austriac.

Mulți ani au trecut între acel timp și sosirea mea la München. Mi-am dat acum seama că ceea ce considerasem odinioară o decadență morbidă nu fusese decât acalmia dinaintea furtunii. În zilele mele Vieneze, Balcanii se aflau deja în stăpânirea acelei pauze apăsătoare care precede o furtună violentă. Fulgerări apăreau din când în când, dar dispăreau repede în întunericul sinistru. Apoi a izbucnit Războiul Balcanic[52]. Primele rafale ale tornadei care urma să vină au măturat atunci o Europă aflată într-o stare de încordare extremă. Calmul care a intervenit era o atmosferă de presimțire sumbră – atât de intensă încât sentimentul unei catastrofe iminente s-a transformat într-o stare de anticipare. Oamenii doreau ca cerul să dea frâu liber unei sorți care nu mai putea fi înfrânată. Apoi, primul mare fulger a lovit pământul. Furtuna s-a dezlănțuit, iar un tunet ceresc s-a amestecat cu bubuitul tunurilor în Războiul Mondial.

Când vestea a ajuns la München că Arhiducele Franz Ferdinand fusese asasinat, am rămas acasă toată ziua și nu am putut afla detaliile despre cum se întâmplase[53]. La început m-am temut că focurile ar fi putut fi trase de vreun student German din Austria care se înfuriase din cauza activităților sale pro-Slave și dorea să-i elibereze pe Germani de acest dușman intern. Era ușor de imaginat care ar fi fost rezultatul unei asemenea greșeli: un nou val de persecuții, toate „justificate” și „explicate” în fața lumii. Dar la scurt timp după aceea am auzit numele presupușilor asasini și

---

dezastrul Francez din Rusia, campania s-a încheiat cu înfrângerea lui Napoleon în Bătălia de la Leipzig (Octombrie 1813) și prăbușirea dominației Franceze în Germania.

[50] Formal, „al doilea” Război al Burilor, care a avut loc între 1899 și 1902. În acest război, Marea Britanie și-a reafirmat controlul asupra negrilor Sud-Africani. Hitler avea 10 ani când a izbucnit războiul.

[51] Războiul Ruso-Japonez a avut loc între 1904 și 1905, având ca obiectiv teritoriile din Manciuria. S-a încheiat cu victoria Japoniei.

[52] Războaiele Balcanice au reprezentat o ofensivă în două faze, desfășurată între anii 1912 și 1913. Statele balcanice au învins Imperiul Otoman, deși acesta a recâștigat o parte din teritoriu în faza finală a conflictului.

[53] La 28 iunie 1914. Acest eveniment a precipitat Primul Război Mondial.

că erau cunoscuți ca fiind Sârbi. Am rămas oarecum uluit de răzbunarea de nepătruns pe care destinul o adusese.

Cel mai mare prieten al Slavilor a căzut victimă gloanțelor fanaticilor Slavi.

Oricine observase relația dintre Austria și Serbia în ultimii ani nu putea avea nicio îndoială: o piatră cădea la vale și nu mai putea fi oprită.

5.1 Ultimatumul Austriac

Este nedrept față de guvernul de la Viena să fie învinuit pentru forma și conținutul ultimatumului pe care l-a emis. Într-o poziție similară și în împrejurări similare, nicio altă mare putere a lumii nu ar fi acționat altfel. La frontiera sa sudică, Austria avea un dușman de moarte neînduplecat, care se deda unor acte de provocare din ce în ce mai frecvente. Această acțiune nu ar fi încetat până în momentul în care ar fi venit timpul pentru distrugerea imperiului. În Austria existau motive întemeiate să se teamă că acest lucru se va produce cel târziu odată cu moartea împăratului. Odată dispărut, era puțin probabil ca monarhia să mai poată opune o rezistență serioasă. Timp de mai mulți ani, statul fusese atât de complet identificat cu personalitatea lui Franz Joseph, încât, în ochii majorității oamenilor, moartea acestei personalități venerabile ar fi echivalat cu moartea imperiului însuși.

Într-adevăr, una dintre construcțiile inteligente ale politicii Slave a fost să cultive impresia că Statul Austriac își datora însăși existența exclusiv talentelor rare ale acelui monarh. Un asemenea tip de lingușire era primit cu deosebită plăcere la Hofburg — cu atât mai mult cu cât nu avea absolut nicio legătură cu meritele reale ale împăratului. Nu se făcea niciun efort pentru a descoperi spinii atent ascunși în interiorul acestei glorificări elogioase. Un fapt care era trecut cu totul cu vederea, poate în mod intenționat, era că, cu cât imperiul rămânea mai dependent de așa-numitele talente administrative ale „celui mai înțelept monarh din toate timpurile”, cu atât situația avea să devină mai catastrofală atunci când destinul avea să bată la ușă și să ceară plata.

Era măcar posibil să ne imaginăm Imperiul Austriac fără venerabilul său conducător?

Nu s-ar repeta tragedia care o lovise odinioară pe Maria Tereza?[54]

Este o nedreptate față de cercurile guvernamentale Vieneze să li se reproșeze că au provocat un război care ar fi putut fi evitat. Războiul era predestinat să vină. Poate că ar fi putut fi amânat cu un an sau doi, cel mult. Dar a fost întotdeauna blestemul diplomaților Germani și Austrieci faptul că au încercat să amâne inevitabila zi a socotelii, iar rezultatul a fost că au fost constrânși să lovească într-un moment cât se poate de nepotrivit.

Nu. Cei care nu doreau acest război ar fi trebuit să aibă curajul de a accepta consecințele refuzului, ceea ce ar fi însemnat în mod necesar sacrificarea Austriei. Și chiar și atunci războiul ar fi venit — nu ca un război al tuturor națiunilor împotriva noastră, ci sub forma unei împărțiri a

[54] Maria Theresa (1717-1780) a condus Austria în ultimii 40 de ani ai vieții sale. Tragedia a fost, pierderea Sileziei în favoarea Prusiei în 1748.

monarhiei Habsburgice. Atunci ar fi trebuit să decidem: fie să participăm, fie să privim cu brațele încrucișate, lăsând destinul să-și urmeze cursul.

Cei care astăzi strigă cel mai tare în condamnarea războiului și fac paradă de înțelepciune oferind judecăți despre cauzele războiului sunt tocmai aceiași care au contribuit în mod fatal la împingerea noastră spre război.

Timp de decenii, Social-Democrații Germani au agitat, pe ascuns și în mod mârșav, pentru un război împotriva Rusiei. În același timp, Partidul de Centru German, cu scopuri religioase în viziunea sa, a lucrat pentru a face din Statul Austriac punctul focal al politicii Germane. Acum trăim cu consecințele acestei nebunii. Ceea ce a venit era predestinat să vină, și nu ar fi putut fi niciodată evitat. Vinovăția Germană consta în faptul că a ratat toate oportunitățile de atac, doar pentru a păstra pacea. S-a încurcat într-o alianță pentru pacea mondială și astfel a devenit victima unei coaliții mondiale anti-Germane hotărâte să provoace un război mondial.

Chiar dacă guvernul de la Viena și-ar fi formulat ultimatumul în termeni mai puțin drastici, acest lucru nu ar fi schimbat deloc situația. Dar cu siguranță ar fi putut stârni indignarea publică. În ochii marilor mase, ultimatumul era prea moderat și cu siguranță nu excesiv sau brutal. Oricine ar nega astăzi acest lucru este fie un prost cu o memorie slabă, fie un mincinos deliberat.

Războiul din 1914 nu a fost cu siguranță impus maselor; pentru numele lui Dumnezeu, nu. El a fost chiar dorit de întregul popor. Exista dorința de a pune capăt, odată pentru totdeauna, sentimentului general de nesiguranță. Și numai în această lumină putem înțelege cum mai mult de două milioane de bărbați și băieți Germani s-au înrolat voluntar sub drapel, pregătiți să verse ultima picătură din sângele lor pentru a apăra patria.

5.2 Războiul German Pentru Libertate

Pentru mine, aceste ore au venit ca o eliberare de suferința care apăsase asupra mea în zilele tinereții mele. Nu mi-e rușine să recunosc astăzi că am fost purtat de entuziasmul momentului. M-am prăbușit în genunchi și am mulțumit Cerului din toată inima mea pentru norocul de a trăi asemenea timpuri.

Lupta pentru libertate începuse la o scară fără precedent în istoria lumii. Din momentul în care destinul a preluat cârma, o convingere a crescut în rândul maselor: acum nu mai era vorba de a decide destinele Austriei sau Serbiei, ci însăși existența națiunii Germane era în joc.

În sfârșit, după mulți ani de orbire, poporul vedea limpede viitorul. De aceea, aproape imediat după începerea luptei gigantice, un entuziasm excesiv a fost înlocuit de un ton mai serios și mai potrivit, deoarece exaltarea spiritului popular nu era o simplă frenezie trecătoare. Era mai mult decât necesar ca gravitatea situației să fie recunoscută. În acel timp nu exista, în general vorbind, nici cea mai mică presimțire sau concepție despre cât de mult ar putea dura războiul. Oamenii visau că soldații se vor întoarce acasă de Crăciun și că apoi își vor relua munca zilnică în pace. Când omul doreşte ceva, el trage nădejde şi crede în el.

Marea majoritate a poporului se săturase de nesiguranța perpetuă din treburile publice. Prin urmare, era firesc ca puțini să anticipeze o încheiere pașnică a conflictului Austro-Sârb; ei așteptau o rezolvare definitivă. Și eu eram unul dintre aceste milioane.

În momentul în care vestea asasinatului a ajuns la München, două gânduri mi-au venit în minte: primul, că războiul era absolut inevitabil; și al doilea, că Statul Habsburgic va fi acum forțat să-și onoreze alianța. Ceea ce mă temusem cel mai mult era ca într-o zi Germania însăși, poate ca rezultat al alianței, să fie atrasă într-un conflict care nu fusese cauzat direct de Austria. În acest caz, Austria ar fi putut să nu fie capabilă să adune voința de a lupta în numele aliatului său. Majoritatea Slavă din imperiu ar fi început imediat să submineze orice intenții și ar fi preferat întotdeauna să sfărâme întregul stat decât să-și ajute aliatul. Dar acum acest pericol fusese înlăturat. Vechiul stat era constrâns să lupte, fie că dorea sau nu.

Propria mea poziţie în privinţa conflictului era foarte simplă şi limpede: după părerea mea, nu Austria lupta pentru a obține vreo reparaţie din partea Serbiei, ci aceasta era lupta Germaniei pentru menţinerea ei, pentru "a fi sau a nu fi", pentru viața sau moartea națiunii Germane, pentru libertatea ei și pentru viitorul ei, munca lui Bismarck trebuia acum continuată.

Tânăra Germanie trebuia să se arate vrednică de sângele vărsat de părinții noștri pe atâtea câmpuri de luptă eroice, de la Weissenburg la Sedan și Paris. Și dacă această luptă ne-ar aduce victoria, poporul nostru va ocupa din nou primul loc printre marile națiuni. Numai atunci Reichul German se va putea afirma ca puternicul campion al păcii, fără a fi nevoit să restricționeze pâinea cea de toate zilele a copiilor săi de dragul menținerii păcii.

Ca băiat și tânăr, am dorit adesea ocazia de a dovedi că entuziasmul meu național nu era un simplu capriciu gol. A aclama îmi părea uneori un fel de indulgență păcătoasă, deși nu puteam da nicio justificare pentru acel sentiment. La urma urmei, cine are dreptul să strige un cuvânt triumfător dacă nu a câștigat dreptul de a face acest lucru într-un loc unde nu există teatru și unde mâna neînduplecată a Zeiței Destinului pune la încercare adevărul și sinceritatea națiunilor și ale oamenilor? La fel ca milioane de alții, simțeam o mândră bucurie că îmi era îngăduit să trec prin această încercare. Cântasem atât de des „Deutschland über Alles" și strigasem atât de des „Heil", încât vedeam acum ca pe un fel de har întârziat faptul că îmi era îngăduit să apar în fața Curții Justiției Eterne și să depun mărturie despre adevărul acestor sentimente.

Un lucru îmi era clar încă de la început, și anume că, în eventualitatea războiului — care acum părea inevitabil — cărțile mele trebuiau puse deoparte. Mi-am dat seama, de asemenea, că locul meu trebuia să fie acolo unde vocea mea interioară mă îndruma. Am părăsit Austria în principal din motive politice. Dar era și mai logic ca, acum că războiul începuse, să pun în practică consecințele logice ale opiniilor mele politice! Nu aveam nicio dorință să lupt pentru cauza Habsburgică, dar eram pregătit să mor în orice moment pentru propriul meu popor și pentru Reichul căruia îi aparținea.

5.3 Înrolarea Într-un Regiment Bavarez

La 3 August 1914, am prezentat o petiție urgentă Majestății Sale, Regele Ludwig al III-lea, solicitând să mi se permită să servesc într-un regiment Bavarez. În acele zile, cancelaria avea cu siguranță mâinile pline și, prin urmare, am fost cu atât mai mulțumit când am primit un răspuns chiar a doua zi. Am deschis documentul cu mâinile tremurânde; și niciun cuvânt nu putea descrie bucuria pe care am simțit-o când am citit că mi se ordona să mă prezint la un regiment Bavarez. În câteva zile purtam uniforma pe care nu aveam să o mai dau jos timp de aproape șase ani.

Pentru mine, ca pentru fiecare German, începea acum cea mai memorabilă perioadă a vieții. Față în față cu acea luptă uriașă, tot trecutul a căzut în uitare. Privesc înapoi spre acele zile cu o mândrie melancolică, mai ales pentru că ne apropiem acum de a zecea aniversare a acelui eveniment memorabil. Mă gândesc la acele prime săptămâni de război, când Destinul binevoitor mi-a îngăduit să-mi ocup locul în acea luptă eroică dintre națiuni.

Când îmi amintesc scena, mi se pare că a fost doar ieri. Mă văd printre tinerii mei camarazi la primul nostru exercițiu de paradă, făcând instrucție și așa mai departe, până când în cele din urmă a venit ziua în care trebuia să pornim la marș.

Ca atât de mulți alții, aveam o singură îngrijorare în acele zile: că s-ar putea să nu ajungem la timp pe front. Din nou și din nou, acest gând mă tulbura; fiecare anunț al unei bătălii victorioase lăsa un ușor gust amar — care nu făcea decât să crească pe măsură ce soseau vești despre noi victorii.

5.4 Botez Prin Foc

În sfârșit a venit ziua când am părăsit Münchenul pentru a intra în serviciu activ. Pentru întâia oară în viața mea am văzut Rinul, pe când călătoream spre apus ca să stăm de pază înaintea acelui istoric râu German împotriva dușmanului său tradițional și lacom.

Când primele raze blânde ale soarelui de dimineață au străpuns ceața ușoară, dezvăluind Statuia Niederwald[55], întregul tren de transport a izbucnit în acordurile cântecului “Die Wacht am Rhein”. Am simțit ca și cum inima mea ar fi vrut să explodeze.

A urmat apoi o noapte umedă și rece în Flandra. Am mărșăluit în tăcere toată noaptea și, când soarele dimineții a străpuns ceața, un salut de fier a izbucnit deodată deasupra capetelor noastre. Șrapnelele au explodat în mijlocul nostru, împrăștiindu-se în pământul umed. Dar înainte ca fumul exploziei să dispară, un sălbatic „Ura!” s-a ridicat din 200 de piepturi, ca răspuns la acest prim salut al morții. Apoi au început șuieratul gloanțelor și bubuitul tunurilor, strigătele și cântecele combatanților. Cu ochii încordați febril, am înaintat, tot mai repede și mai repede, până când am ajuns în cele din urmă la lupta corp la corp, dincolo de câmpurile de sfeclă și mărăcini. Curând, notele sonore ale unui cântec au ajuns la noi de departe. Tot mai aproape și mai aproape,

[55] Statuia Niederwald, înaltă de 35 de metrii, a fost începută în 1871 de către Kaiserul Wilhelm I, pentru a comemora unificarea Germaniei. A fost inaugurată în 1883.

de la companie la companie, venea. Și în timp ce moartea începea să facă ravagii în rândurile noastre, transmiteam cântecul celor de lângă noi: “Deutschland, Deutschland über Alles, über Alles in der Welt!”

5.5 De La Tânăr Voluntar La Soldat Senior

După patru zile petrecute în tranșee, ne-am întors. Chiar și mersul nostru se schimbase. Băieți de 17 ani arătau acum ca niște bărbați.

Voluntarii Regimentului List poate că nu învățaseră să lupte cum trebuie, dar știau să moară ca niște soldați seniori.

Acela a fost începutul.

Și astfel am continuat de la an la an. Un sentiment de groază a înlocuit spiritul romantic al luptei. Entuziasmul s-a răcit treptat, iar spiritele exuberante au fost înăbușite de teama morții mereu prezente. O încercare apăruse pentru fiecare dintre noi, să simțim conflictul dintre instinctul de conservare și chemarea la datorie. Și eu a trebuit să trec prin acel conflict. Pe măsură ce moartea își căuta fără încetare prada pretutindeni, ceva vag se răzvrătea în interiorul corpului. Încerca să se prezinte drept bun-simț; dar în realitate era frica. Frica își lua această mască pentru a se impune individului. Totuși, cu cât această voce cerea mai multă prudență și cu cât cererile ei deveneau mai puternice și mai insistente, cu atât rezistența noastră devenea mai puternică. În cele din urmă, lupta interioară s-a încheiat, iar chemarea datoriei a triumfat. Până în iarna 1915-1916, trecusem prin acea luptă lăuntrică. Voința mea își afirmase stăpânirea incontestabilă.

În primele zile intram în luptă cu un strigăt de bucurie și cu un râs. Acum însă eram calm și hotărât. Și această stare mentală a dăinuit. Destinul mă putea supune acum încercării finale fără ca nervii sau rațiunea mea să cedeze.

Tânărul voluntar devenise un soldat senior.

Aceeași transformare a avut loc în întreaga armată. Luptele neîncetate o maturizaseră, o căliseră și o întăriseră, astfel încât stătea fermă și neînfricată în fața oricărui asalt.

Abia acum este posibil să judecăm acea armată. După doi sau trei ani de lupte continue și după ce fusese aruncată dintr-o bătălie în alta, înfruntând cu curaj forțe superioare numeric și armament superior, suferind de foame și lipsuri, venise timpul când se putea evalua valoarea acelei forțe de luptă.

Timp de o mie de ani de acum înainte, nimeni nu va îndrăzni să vorbească despre eroism fără să-și amintească de Armata Germană din Războiul Mondial. Și atunci, din trecutul îndepărtat, va apărea o viziune nemuritoare a acelor rânduri compacte de căști de oțel care nu s-au clintit niciodată și nu au șovăit niciodată. Atâta timp cât Germanii vor trăi, vor fi mândri să-și amintească faptul că acești oameni au fost fiii poporului lor.

5.6 Diminuarea Artificială A Entuziasmului

Eram soldat atunci și nu doream cu adevărat să mă amestec în politică — cu atât mai mult cu cât momentul era nepotrivit. Încă mai cred că cel mai umil băiat de grajd din acele zile și-a servit țara mai bine decât cei mai buni dintre, să zicem, „parlamentarieni”. Ura mea față de acei guralivi nu a fost niciodată mai mare decât în zilele când toți oamenii decenți, care aveau ceva de spus, o spuneau direct în fața dușmanului; sau, dacă eșuau la asta, își țineau gura și își făceau datoria în altă parte. Da, îi uram pe toți acei politicieni. Și dacă ar fi depins de mine, i-aș fi format într-un batalion de muncă și le-aș fi dat ocazia să pălăvrăgească între ei cât le-ar fi plăcut, fără să ofenseze sau să dăuneze oamenilor decenți.

În acele zile nu-mi păsa de politică. Dar nu puteam să nu-mi formez o opinie despre anumite manifestări care afectau nu numai întreaga națiune, ci și pe noi, soldații, în mod special.

Existau două lucruri care îmi provocau cea mai mare neliniște în acel timp și pe care ajunsesem să le consider dăunătoare.

Primul: la scurt timp după prima noastră serie de victorii, o anumită parte a presei a început deja să arunce cu apă rece, picătură cu picătură, asupra entuziasmului public. La început acest lucru nu era evident. Se făcea sub masca bunelor intenții și a grijii.

Publicului i se spunea că a sărbătorii marile victorii erau oarecum nepotrivite și că nu reprezentau expresii demne ale spiritului unei mari națiuni. Tăria și vitejia soldaților Germani erau, spun ei, ceva absolut firesc, așa că oamenii nu trebuiau să se lase astfel pradă unor explozii de bucurie nesăbuite, fie şi numai din consideraţie faţă de ţările străine cărora le-ar fi plăcut mai mult o atitudine calmă şi demnă în bucurie decât aclamaţiile dezlănţuite etc.

Cu siguranță venise timpul ca noi, Germanii, să ne amintim că acest război nu fusese opera noastră și că, prin urmare, trebuia să fim întotdeauna dispuși să contribuim cu partea noastră la reconcilierea omenirii. Din acest motiv, nu ar fi fost înțelept să pătăm faptele strălucite ale armatei noastre printr-o jubilație nepotrivită; restul lumii nu ar fi înțeles niciodată acest lucru. Mai mult, nimic nu este mai apreciat decât modestia cu care un adevărat erou își continuă drumul în tăcere și fără ostentație — și uită de bunăvoie trecutul și faptele lui vitejești. Acesta era, în esență, conținutul avertismentului lor.

În loc ca acești guralivi să fie luați de urechile lor lungi, târâți în vreun șanț și spânzurați cu o funie — pentru ca entuziasmul victorios al națiunii să nu mai ofenseze sensibilitățile estetice ale acestor cavaleri ai condeiului — s-a desfășurat o campanie generală împotriva a ceea ce era numit „forme nepotrivite de celebrare”.

Nimeni nu părea să aibă cea mai vagă idee că, odată ce entuziasmul public este înăbușit, nimic nu îl mai poate reaprinde atunci când apare nevoia. El este o stare de intoxicație și trebuie menținut în această formă. Fără puterea unui spirit entuziast cum ar fi fost posibil să se îndure o luptă care impunea cerințe atât de imense anduranței spirituale ale națiunii?

Cunoșteam prea bine psihologia maselor largi pentru a ști că în asemenea cazuri un ton „estetic” elevat nu putea stimula focul suficient pentru a menține fierul încins. În ochii mei, era chiar o greșeală că nu se încercase ridicarea și mai sus a nivelului entuziasmului public. De aceea nu puteam înțelege deloc de ce se adoptase politica opusă — aceea de a înăbuși spiritul public.

5.7 Înțelegerea Greșită A Marxismului

Al doilea lucru care mă irita era modul în care Marxismul era privit și acceptat. În ochii mei, toate acestea dovedeau cât de puțin știau despre această ciumă. Se credea, cu toată seriozitatea, că abolirea diferențelor de partid în timpul războiului transformase Marxismul într-un lucru blând și moderat.

Dar nu era vorba de partide. Era vorba de o doctrină care trebuia să ducă la distrugerea întregii omeniri. Intenția acestei doctrine era greșit înțeleasă pentru că nu se vorbea despre ea în universitățile noastre infestate de jidani și pentru că funcționarii noștri birocratici aroganți nu considerau că merită să studieze un subiect care nu era inclus în programa universitară. Această puternică mișcare revoluționară se desfășura chiar în fața lor; dar acești „intelectuali” nu îi acordau nicio atenție. De aceea instituțiile statului rămân aproape întotdeauna în urma întreprinderilor private. Acestor oameni li se aplică, pe Dumnezeu, maxima: „Ce țăranul nu știe, nu-l va deranja.” Aici, de asemenea, câteva excepții nu fac decât să confirme regula.

În August 1914, muncitorul German era privit ca Marxist. Acest lucru era absurd. Când au venit acele ore fatidice, muncitorul German s-a scuturat de ghearele otrăvite ale acelei plăgi; altfel nu ar fi fost atât de pregătit și dispus să lupte. Totuși oamenii erau suficient de proști încât să-și imagineze că Marxismul devenise acum „național” — o altă demonstrație a faptului că autoritățile nu și-au dat niciodată osteneala să studieze esența învățăturilor Marxiste. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi comis niciodată asemenea erori stupide.

Marxismul — al cărui obiectiv final a fost, este și va continua să fie distrugerea tuturor statelor naționale ne-jidănești — a văzut în acele zile ale lui Iulie 1914 cum clasele muncitoare Germane erau cuprinse de un spirit național și intrau rapid în serviciul Țării-Tată. În câteva zile, perdeaua de fum înșelătoare a acelei infame trădări naționale s-a risipit în neant, iar banda de șefi jidani s-a trezit deodată singură și părăsită. Era ca și cum nu mai rămăsese nicio urmă din nebunia și demența care fuseseră impuse maselor poporului German timp de 60 de ani. Aceea a fost o zi rea pentru trădătorii clasei muncitoare Germane. Însă în momentul în care conducătorii au recunoscut pericolul care îi amenința, și-au tras peste urechi căciula magică a înșelăciunii și au mimat fără rușine exaltarea națională.

Părea că sosise ceasul să se acționeze împotriva acestor bande jidănești de paraziți ai poporului. Atunci ar fi trebuit să se lovească fără a ține seama de văicărelile sau protestele care ar fi urmat. Dintr-o singură lovitură, în August 1914, toată vorbăria goală despre solidaritatea internațională au fost scoase din capetele claselor muncitoare Germane. Câteva săptămâni mai târziu, în locul acestor vorbe stupide care le răsuna în urechi, au auzit zgomotul șrapnelelor fabricate în America explodând deasupra coloanelor în marș; iată „fraternitatea internațională” a voastră. Acum, când muncitorul German redescoperise drumul către națiune, ar fi trebuit să fie

datoria oricărui guvern preocupat de binele țării să smulgă fără milă agitatorii care induceau națiunea în eroare.

Dacă cei mai buni mureau pe front, cei de acasa ar fi putut cel puțin să extermine viermii.

În schimb, Maiestatea Sa Kaiserul a întins mâna acestor criminali încărunțiți, oferindu-le protecția, acordând indulgență celor mai perfizi asasini ai naţiunii și permițându-le astfel să-și recapete cumpătul.

Și astfel vipera a putut să-și înceapă din nou lucrarea — de această dată mai prudent decât înainte, dar și mai distructiv. În timp ce oamenii cinstiți visau la reconciliere, acești criminali sperjuri organizau o revoluție.

5.8 Folosirea Forței Brute

În mod firesc, eram tulburat în acel timp de jumătățile de măsură adoptate; dar nu mi-am imaginat niciodată că consecințele finale puteau fi atât de dezastruoase.

Dar ce ar fi trebuit făcut? Conducătorii trebuiau să fie imediat întemnițați, judecaţi şi națiunea trebuia scăpată de ei. Ar fi trebuit adoptate măsuri militare necompromițătoare pentru a stârpi această ciumă. Partidele ar fi trebuit desființate, iar Reichstagul readus la realitate cu baioneta, dacă era necesar — sau, și mai bine, dizolvat imediat.

Așa cum Republica dizolvă astăzi partidele atunci când dorește, tot astfel în acele zile exista și mai multă justificare pentru a face acest lucru, având în vedere că însăși existența națiunii era în joc!

Desigur, această sugestie ar da naștere întrebării: Este posibil să eradichezi ideile cu sabia? Poate o viziune asupra lumii să fie atacată prin mijloace de forță?

În acel timp, am întors aceste întrebări pe toate fețele în mintea mea. Studiind cazuri analoge din istorie, în special pe cele izvorâte din împrejurări religioase, am ajuns la următoarea concluzie fundamentală:

Idealurile, ideologiile și sistemele filozofice, precum și mișcările întemeiate pe o bază spirituală definită, fie adevărate, fie false, nu pot fi niciodată zdrobite prin folosirea forței după un anumit stadiu, decât cu o singură condiție: și anume ca această folosire a forței să fie în slujba unei noi idei creatoare sau a unei noi viziuni asupra lumii.

Doar folosirea forței fără sprijin moral întemeiat pe o concepție spirituală nu poate niciodată să ducă la distrugerea unei idei sau să aresteze răspândirea ei — decât dacă cineva este dispus, poate și dispune de căile necesare să extermine fără milă ultimii ei apărători și să distrugă și orice tradiție rămasă. În cele mai multe cazuri, rezultatul unei asemenea acțiuni a fost excluderea unui asemenea stat, temporar sau pentru totdeauna, din sfera importanței politice. Dar experiența a arătat totodată că o astfel de metodă sângeroasă de stârpire trezește segmentul mai bun al poporului. De fapt, orice persecuție care nu este susținută de motive spirituale este nedreaptă din

punct de vedere moral; ea ridică opoziția în rândul celor mai bune elemente ale populației — până în punctul în care acestea sunt împinse să apere tocmai ideile care sunt persecutate pe nedrept. La mulți oameni, aceasta izvorăște dintr-un simplu sentiment de opoziție față de orice încercare de a suprima ideile prin forță brută.

În acest fel, numărul adepților convinși ai doctrinei persecutate crește pe măsură ce persecuția se intensifică. De aceea, distrugerea totală a unei doctrine noi poate fi realizată numai printr-o dezrădăcinare completă — ceea ce înseamnă, în cele din urmă, pierderea unei părți din cel mai bun sânge al unei națiuni sau al unui stat. Ca urmare, chiar dacă poate avea loc o așa-zisă curățenie internă, ea va provoca o prăbușire a forței națiunii. Și o asemenea procedură este condamnată la inutilitate încă de la început, dacă doctrina atacată s-a răspândit dincolo de un cerc restrâns.

De aceea, în acest caz, ca și în toate celelalte forme de creștere, doctrina poate fi distrusă cel mai bine în stadiile ei cele mai timpurii. Pe măsură ce timpul trece, puterile ei de rezistență cresc — până când se apropie de bătrânețe și apoi cedează în fața unor idei mai tinere, dar într-o altă formă și din alte motive.

5.9 Atacul Unei Viziuni Asupra Lumii

Efectiv, aproape toate tentativele asemănătoare de distrugere fără bază spirituală a unei doctrine şi a efectelor sale organizatorice au dus la eşec şi nu o dată s-au terminat într-un mod exact contrar celor dorite din următorul motiv:

Atunci când forța brută este folosită pentru a combate răspândirea unei doctrine, acea forță trebuie aplicată sistematic și persistent. Cu alte cuvinte, șansele de succes în suprimarea unei doctrine se află numai în aplicarea persistentă și uniformă a metodelor alese. În momentul în care se manifestă ezitare și perioadele de toleranță alternează cu aplicarea forței, doctrina vizată nu numai că își va recăpăta puterea, dar fiecare persecuție succesivă va aduce cu sine noi adepți, șocați de metodele opresive folosite. Vechii adepți vor deveni mai înverșunați, iar loialitatea lor va fi astfel întărită. Prin urmare, atunci când este folosită forța, succesul depinde de modul consecvent în care este aplicată.

Această perseverență însă nu este nimic altceva decât produsul unor convingeri spirituale definite. Orice formă de forță care nu este susținută de un sprijin spiritual va fi întotdeauna indecisă și nesigură. Unei asemenea forțe îi lipsește stabilitatea care poate fi găsită doar într-o viziune asupra lumii ce are campioni devotați. Ea este expresia energiei și a hotărârii nemiloase a individului aflat vremelnic la putere și, prin urmare, depinde de schimbarea persoanelor în ale căror mâini se află, precum și de caracterul și de însușirile acestora.

Dar mai este ceva de adăugat:

Orice viziune asupra lumii, fie religioasă, fie politică (și uneori e greu de spus unde se sfârșește una și începe cealaltă), nu luptă atât pentru distrugerea ideologiei adverse de caracter negativ, cât pentru înfăptuirea pozitivă a propriei sale ideologii. Astfel lupta este mai puțin apărare, cât atac.

În felul acesta, ea este avantajată de faptul că obiectivul ei este bine determinat, știe unde se află, căci acesta din urmă reprezintă victoria propriilor sale idei, pe când, în cazul contrar, este greu de determinat când obiectivul negativ al distrugerii doctrinei dușmane este atins și poate fi considerat ca asigurat.

Doar din acest motiv, o viziune agresivă asupra lumii este mai puternică și mai hotărâtă în acțiune decât una care adoptă o atitudine pur defensivă. Dacă forța este folosită pentru a combate o putere spirituală, acea forță rămâne o măsură defensivă numai atâta vreme cât cei care o mânuiesc nu sunt campionii și apostolii unei noi doctrine spirituale.

Pe scurt, putem stabili următorul lucru:

Orice încercare de a combate o viziune despre lume prin mijloace de forță se va dovedi în cele din urmă inutilă, dacă lupta nu ia forma unei ofensive pentru instaurarea unei atitudini spirituale noi. Numai în lupta dintre două viziuni lumești, forța fizică aplicată consecvent și fără milă, va reuși în cele din urmă. Acesta este motivul pentru care lupta împotriva Marxismului a eșuat.

Acesta a fost și motivul pentru care legislația socialistă a lui Bismarck a eșuat și era sortită să eșueze pe termen lung. Îi lipsea baza unei noi viziuni asupra lumii pentru a cărei dezvoltare și răspândire s-ar fi putut duce lupta. A pretinde că vorbăria goală despre o așa-zisă „autoritate de Stat” sau despre „lege și ordine” putea fi o temelie îndestulătoare pentru forța motrice spirituală într-o luptă pe viață și pe moarte — iată tocmai ce te-ai aștepta să auzi de la înțelepții din înaltele posturi oficiale.

Tocmai pentru că în spatele acestei ofensive nu stăteau motive spirituale temeinice, Bismarck a fost silit să lase administrarea măsurilor sale legislative socialiste pe seama judecății și a încuviințării acelor cercuri care erau ele însele rodul învățăturii Marxiste.

Astfel, când Cancelarul de Fier a încredințat soarta luptei sale împotriva Marxismului bunăvoinței Democrației burgheze, a lăsat capra să păzească varza.

Dar aceasta n-a fost decât urmarea logică a faptului că n-a găsit o viziune asupra lumii fundamental nouă, diametral opusă Marxismului și însuflețită de o ardoare neînduplecată de a mătura totul din calea sa. De aceea rezultatul campaniei Bismarckiene a fost o amară dezamăgire.

Dar oare în timpul Războiului Mondial sau la începutul lui împrejurările erau diferite? Din nefericire nu!

5.10 Partidele Clasei Burgheze

Cu cât mă cufundam mai adânc în reflecţiile asupra necesităţii de a schimba atitudinea conducerii statului faţă de Social-Democraţie, care era încarnarea Marxismului epocii, cu atât distingeam mai clar lipsa unui înlocuitor utilizabil al acestei doctrine.

Să presupunem că Social-Democrația ar fi răsturnată: ce s-ar putea oferi maselor în locul ei? Nu exista nicio mișcare care să făgăduiască vreun succes în a atrage mulțimile uriașe de muncitori — rămași acum mai mult sau mai puțin fără conducători — și în a-i ține sub vraja sa. Este o prostie să-ți închipui că fanaticul internaționalist care tocmai a rupt legătura cu un partid de clasă s-ar alătura de îndată unui partid burghez, adică unei alte organizații de clasă. Căci, oricât de nesatisfăcătoare ar părea aceste organizații, nu se poate tăgădui că politicienii burghezi privesc deosebirea de clasă ca pe un factor de mare însemnătate în viața socială — cu condiția, desigur, ca ea să nu se dovedească dezavantajoasă din punct de vedere politic pentru ei. Dacă tăgăduiesc acest fapt, se arată nu numai obraznici, ci și mincinoși.

În general, trebuie să ne ferim de a socoti masele largi mai proaste decât sunt în realitate. În treburile politice se întâmplă adesea ca sentimentul să judece mai bine decât intelectul. Părerea că atitudinea internaționalistă prostească a maselor ar dovedi nesiguranța acestui sentiment poate fi imediat și definitiv răsturnată prin simplul fapt că Democrația pacifistă nu este cu nimic mai puțin stupidă, deși își trage adepții aproape exclusiv din cercurile burgheze.

Atâta vreme cât milioane de cetățeni înghit zilnic ceea ce le servește presa social-democrată, li se cuvine acestor domni să râdă pe seama „Tovarășilor”; căci, până la urmă, toți înghit aceeași ciorbă, chiar dacă e gătită cu condimente diferite. În ambele cazuri bucătarul este unul și același — jidanul.

Trebuie să fim atenți când contrazicem fapte stabilite. Este un fapt de netăgăduit că problema de clasă n-are nimic de-a face cu chestiunile legate de idealuri, deși această otravă li se administrează oamenilor la vreme de alegeri. Aroganța de clasă a unei mari părți a poporului nostru, precum și tendința răspândită de a privi de sus pe muncitorul manual, sunt fapte evidente și nu născocirile vreunui visător.

Totuși, aceasta nu face decât să ilustreze mentalitatea așa-ziselor noastre cercuri intelectuale: ele n-au priceput încă faptul că împrejurările care n-au fost în stare să împiedice răspândirea unei ciume ca Marxismul nu sunt în stare să refacă ceea ce s-a pierdut.

Partidele „burgheze” (cum aleg ele să se numească) nu vor mai putea niciodată să câștige și să țină masele proletare în urma lor. Căci aici stau față în față două lumi, despărțite în parte în mod firesc, în parte în mod artificial. Între aceste două tabere nu este cu putință decât o singură legătură: dușmănia pe față. Dar într-o astfel de luptă cel mai tânăr va ieși biruitor — și acela este Marxismul.

În 1914 o luptă împotriva Democrației Sociale era într-adevăr lesne de închipuit, dar lipsa oricărui înlocuitor practic făcea îndoielnic cât timp s-ar fi putut ține această luptă. În privința aceasta se căsca un vid.

Cu mult înainte de război eram de aceeași părere, și tocmai de aceea nu m-am putut hotărî să mă alătur niciunuia dintre partidele care existau pe atunci.

În timpul Războiului Mondial convingerea mea a fost întărită și mai mult de imposibilitatea vădită de a lupta împotriva Democrației Sociale într-un mod cu adevărat temeinic; căci pentru aceasta ar fi fost nevoie de o mișcare care să fie ceva mai mult decât un simplu partid „parlamentar” — și una ca aceasta nu exista.

Am discutat adesea această lipsă cu camarazii mei apropiați și tot atunci mi-a venit pentru întâia oară ideea de a intra mai târziu în activitatea politică. După cum le-am mărturisit adesea prietenilor mei, tocmai aceasta m-a îndemnat, după război, să devin activ ca vorbitor public, pe lângă munca mea profesională; și sunt încredințat că această hotărâre a fost luată după multă și adâncă cugetare.

Capitolul 6

PROPAGANDA DE RĂZBOI

Privind desfășurarea evenimentelor politice, am fost întotdeauna impresionat de rolul activ jucat de propagandă. Am văzut că organizațiile socialiste Marxiste știau să mânuiască acest instrument într-un mod magistral și să-l folosească în scopuri practice. Astfel am ajuns curând să înțeleg că folosirea corectă a propagandei era o artă în sine și că această artă era practic necunoscută partidelor noastre burgheze. Doar partidul Creștin-Social, mai ales în vremea lui Lueger, a arătat o anumită eficiență în folosirea acestui instrument și și-a datorat o mare parte din succes acestuia.

Totuși, în timpul Războiului am avut cel mai bun prilej de a prețui rezultatele uriașe pe care le putea aduce un sistem de propagandă bine pus la punct.

Din nou, din nefericire, totul a fost lăsat în seama celeilalte părți. Munca depusă de partea noastră a fost mai puțin decât neînsemnată. A fost eșecul total al întregului sistem German de informare — foarte evident pentru fiecare soldat — asta m-a determinat să iau în considerare problema propagandei într-un mod cuprinzător.

Am avut ample ocazii să învăț o lecție practică în această privință; din nefericire, era înțeleasă prea bine de către dușman.

Lipsurile noastre au fost exploatate de dușman într-un mod atât de eficient, încât s-a dovedit a fi o adevărată operă de geniu. În acea propagandă inamică am găsit surse admirabile de instruire. Lecția care trebuia învățată de aici nu avea însă nicio atracție pentru geniile care erau de partea noastră. Ei se considerau pur și simplu deasupra unor asemenea lucruri — în parte pentru că erau prea deștepți ca să învețe de la dușman și în cealaltă pentru că le lipsea bunăvoința.

Am avut noi vreo propagandă?

Din nefericire, trebuie să răspund negativ. Tot ceea ce s-a făcut efectiv în această direcție, încă de la început, a fost atât de insuficient și atât de greșit conceput încât s-a dovedit nu numai inutil, ci uneori de-a dreptul dăunător.

În esență, era insuficient. Din punct de vedere psihologic, era complet greșit. Oricine examina propaganda Germană putea vedea acest lucru.

Nu exista nici măcar claritate cu privire la întrebarea fundamentală: Este propaganda un mijloc sau un scop?

Propaganda este un mijloc și, prin urmare, trebuie judecată în raport cu scopul ei. Propaganda trebuie organizată astfel încât să fie capabilă să-și atingă obiectivul. Și este, de asemenea, evident că obiectivul poate varia ca importanță din punctul de vedere al nevoii generale și că caracterul intern esențial al propagandei trebuie să varieze în consecință. Cauza pentru care luptam în timpul războiului era cea mai nobilă și mai înaltă pentru care omul putea să se străduiască. Luptam pentru libertatea și independența țării noastre, pentru siguranța bunăstării

noastre viitoare și pentru onoarea națiunii. În ciuda tuturor opiniilor contrare, o asemenea onoare există într-adevăr — sau, mai degrabă, va trebui să existe. O națiune fără onoare își va pierde mai devreme sau mai târziu libertatea și independența. Acest lucru este în conformitate cu hotărârea unei justiții superioare, căci o generație de gunoaie nu are dreptul la libertate. Cel care ar vrea să fie sclav nu poate avea onoare. Într-un asemenea caz, onoarea ar deveni curând un obiect al disprețului.

6.1 Scopul Propagandei

Germania ducea un război pentru însăși existența ei. Scopul propagandei sale de război ar fi trebuit să fie întărirea spiritului de luptă în această confruntare și contribuția la obținerea victoriei.

Dar atunci când națiunile luptă pentru existența lor pe acest pământ, când trebuie să se răspundă la întrebarea decisivă „a fi sau a nu fi", atunci toate considerentele umanitare și estetice trebuie lăsate deoparte. Aceste idealuri nu plutesc în aer, ci sunt produsul imaginației creatoare a bărbatului; ele dispar atunci când el dispare. Natura nu știe nimic despre ele. Mai mult, ele sunt caracteristice doar unui număr mic de națiuni — sau, mai exact, de rase — iar valoarea lor depinde de măsura în care izvorăsc din sentimentul național sau rasial. Idealurile umanitare și estetice vor dispărea de pe pământ atunci când vor dispărea rasele care le-au creat și le-au susținut.

Toate aceste idealuri au doar o importanță secundară atunci când o națiune luptă pentru existența ei. De fapt, ele trebuie excluse din luptă de îndată ce amenință să slăbească puterea de conservare a națiunii. Acesta este întotdeauna singurul efect vădit după care trebuie judecat locul pe care îl ocupă în luptă.

În privința rolului pe care îl joacă sentimentul umanitar, Moltke a spus că în vreme de război lucrul de căpetenie este să se ajungă la o hotărâre cât mai grabnică și că cele mai nemiloase metode de luptă sunt, totodată, cele mai umane.[56]

Când oamenii încearcă să răspundă acestui raționament cu vorbărie umflată despre estetică și altele asemenea, nu se poate da decât un singur răspuns: anume că problemele vitale ale luptei unei națiuni pentru existența sa nu trebuie subordonate niciunor considerații estetice. Jugul sclaviei este și va rămâne întotdeauna cea mai urâtă experiență pe care omenirea o poate îndura. Oare decadenții din Schwabing[57] consideră situația Germaniei de astăzi drept „estetică"? Desigur, o astfel de chestiune nu se discută cu jidanii, căci ei sunt inventatorii moderni ai acestui parfum cultural. Însăși existența lor nu este decât o negare a frumuseții lui Dumnezeu care ne-o oferă prin creația Sa.

Aceste idealuri ale umanitarismului și frumuseții nu au loc în război, ele nu trebuie folosite ca standarde ale propagandei de război.

---

[56] Helmuth von Moltke (1800-1891) a fost șeful statului-major al armatei Prusiene.

[57] Schwabing este un cartier artistic 'boem' în München, nu departe de universitate.

În timpul războiului, propaganda era un mijloc pentru atingerea unui scop. Iar acest scop era lupta pentru existența națiunii Germane. Prin urmare, propaganda trebuia privită din punctul de vedere al utilității ei pentru acest scop. Cele mai nemiloase arme erau atunci cele mai umane, cu condiția să contribuie la aducerea unei victorii mai rapide. Doar metodele care ajutau la asigurarea demnității și libertății națiunii erau bune și frumoase.

Aceasta era singura atitudine necesară față de propaganda de război într-o luptă pe viață și pe moarte.

Dacă acele așa-zise autorități responsabile ar fi înțeles acest lucru, nu ar fi existat nicio șovăire cu privire la forma și folosirea propagandei de război; nu este nimic altceva decât o armă și, într-adevăr, una dintre cele mai înfricoșătoare în mâinile celor care știu să o mânuiască.

6.2 Propagandă Doar Pentru Mase

A doua întrebare de importanță decisivă, era: Cui trebuie să i se adreseze propaganda? Claselor intelectuale educate sau maselor mai puțin educate?

Propaganda trebuie să se adreseze întotdeauna maselor!

Pentru așa-numita intelectualitate, propaganda nu este potrivită, ci mai degrabă instruirea științifică. Propaganda are la fel de puțin de-a face cu știința precum un afiș publicitar are de-a face cu arta. Arta afișului constă în capacitatea designerului de a atrage atenția mulțimii prin formă și culori. Un afiș care anunță o expoziție de artă nu are alt scop decât să convingă publicul de importanța expoziției. Cu cât face acest lucru mai bine, cu atât este mai bun. Fiind menit să imprime publicului semnificația expoziției, afișul nu poate niciodată să ia locul artei expuse. Sunt două lucruri complet diferite. Prin urmare, cei care doresc să studieze arta expusă trebuie să studieze ceva cu totul diferit de afiș — și nu va fi suficient să se plimbe pur și simplu prin galerie. Studentul la artă trebuie să studieze cu atenție și temeinic fiecare exponat pentru a-și forma o opinie judicioasă.

Situaţia este aceeaşi în privința a ceea ce noi desemnăm astăzi cu cuvântul propagandă.

Sarcina propagandei constă nu în a instrui ştiinţific individul izolat, ci în a atrage atenţia maselor asupra unor fapte, evenimente, necesităţi etc. determinate şi a căror importanţă nu poate fi înțeleasă de mase decât prin acest mijloc.

Aici arta constă exclusiv în a proceda într-un mod într-atât de clar și de energic încât să rezulte o convingere generală asupra realităţii unui fapt, necesităţii unui eveniment, caracterului just al unei necesităţi.

Dar această artă nu este un scop în sine. Scopul trebuie să fie exact acela al afișului publicitar: să atragă atenția maselor. Nu trebuie să ofere instrucțiuni individuale celor care au deja o opinie formată în mod educat sau care doresc să-și formeze o asemenea opinie pe baza unui studiu obiectiv. Acesta nu este scopul propagandei. Iar acțiunea trebuie să facă apel la sentimentele publicului mai degrabă decât la raționalitatea lor.

Orice propagandă trebuie să fie populară și să-și adapteze nivelul intelectual la cel mai puțin inteligent dintre cei cărora li se adresează. Astfel, nivelul pur intelectual va trebui să fie acela al celui mai scăzut numitor comun mental dintre oamenii publicului pe care dorește să-l atingă.

Dar când este vorba, ca în cazul propagandei de război, să atragă un popor întreg în câmpul său de acțiune, trebuie să aibă grijă să se evite un nivel înalt care presupune un grad relativ ridicat de inteligență în rândul publicului. Cu cât conținutul științific al acestei propagande este mai modest și cu cât se adresează mai exclusiv sentimentului public, cu atât succesul va fi mai hotărâtor. Acesta din urmă este cea mai bună dovadă a valorii unei propagande, și nu aprobarea unui mic grup de intelectuali sau artiști.

6.3 Psihologia Propagandei

Arta propagandei constă tocmai în a fi capabil să trezești imaginația publicului printr-un apel la sentimentele lor — adică în a găsi forma psihologică potrivită care să apeleze la inimile maselor. Dacă lucrul acesta nu este înțeles de cei despre care se consideră că ating culmea înțelepciunii, aceasta demonstrează numai lâncezeala minții sau înfumurarea lor.

Odată ce am înțeles cât de necesar este să concentrăm forțele persuasive ale propagandei asupra maselor largi ale poporului, putem subscrie la teoria că este o greșeală să încercăm să dăm propagandei multilateralitatea instrucțiunii științifice.

Puterile receptive ale maselor largi sunt foarte limitate, iar puterile de înțelegere foarte slabe. Pe de altă parte, masele uită repede. Fiind astfel situația, orice propagandă eficientă trebuie să se limiteze la câteva elemente esențiale, iar acestea trebuie exprimate în formule stereotipe. Aceste lozinci trebuie repetate cu perseverență până când chiar și ultimul individ ajunge să înțeleagă ideea care a fost prezentată. Dacă acest principiu este abandonat și se încearcă a fi universali, propaganda se va dovedi ineficientă; publicul nu va putea digera sau reține ceea ce i se oferă în acest fel. Prin urmare, propaganda trebuie să urmeze o linie simplă. Astfel, cu cît conţinutul expunerii trebuie să fie mai amplu, cu atit este mai necesară justeţea psihologică în stabilirea tacticii.

De exemplu, a fost o greșeală fundamentală să se ridiculizeze dușmanul, așa cum făceau revistele satirice Austriece și Germane. Însăși principiul era aici unul greșit. Când soldații noștri s-au aflat față în față cu dușmanul, au avut o impresie cu totul diferită. Prin urmare, greșeala a avut consecințe dezastruoase. Odată ce soldatul German și-a dat seama ce adversar dur avea de înfruntat, a simțit că fusese înșelat de cei care îi furnizaseră informațiile. În loc să-i întărească și să-i stimuleze spiritul de luptă, aceste informații au avut exact efectul opus. În cele din urmă și-a pierdut curajul.

Pe de altă parte, propaganda de război Britanică și Americană era eficientă din punct de vedere psihologic. Prezentându-i pe Germani drept barbari și Huni, ei își pregăteau soldații pentru ororile războiului și îi protejau împotriva iluziilor. Cele mai teribile arme pe care acei soldați le întâlneau pe câmpul de luptă nu făceau decât să confirme informațiile pe care le primiseră deja, iar credința lor în adevărul afirmațiilor făcute de guvernele lor erau întărite. Iar furia și ura lor

împotriva dușmanului ticălos creșteau. Devastările provocate de armele de război Germane nu erau decât o altă ilustrare a brutalității Hunice a acelor barbari, pe când, de partea Antantei, soldaților nu li s-a lăsat timp să mediteze asupra distrugerii similare de care erau capabile propriile lor arme.

Astfel, soldatul Britanic nu a fost lăsat niciodată să simtă că informațiile pe care le primea de acasă erau false. Din nefericire, situația a fost exact inversă în cazul soldatului German; în așa măsură încât la sfârşit respingea orice informaţie oficială ca pe o înşelătorie şi împuiere a capului. Aceasta se datora credinţei că poate fi însărcinat cu propaganda primul nătărău venit (chipurile rezonabil), în loc să se înțeleagă că, pentru această sarcină, abia dacă erau de ajuns cei mai geniali cunoscători ai sufletului omenesc cu cea mai mare abilitate psihologică.

Astfel, propaganda de război Germană ne-a oferit un exemplu incomparabil de cum nu trebuie făcută opera de „luminare" și cum un asemenea exemplu a fost rezultatul unei complete neglijențe în a ține seama de orice considerații psihologice.

6.4 Subiectiv – Unilateral – Necesar!

În schimb, existau extrem de multe de învăţat de la duşman, pentru cel care căuta, nelegat la ochi şi cu o sensibilitate nesclerozată, să asimileze propaganda duşmană ale cărei valuri s-au rostogolit năvalnic timp de patru ani şi jumătate.

Cel mai grav dintre toate era faptul că poporul nostru nu înțelegea prima regulă a propagandei: îndeosebi poziţia sistematic unilaterală în privința oricărei probleme tratate. În acest domeniu s-au comis atâtea erori, şi aceasta încă de la începutul războiului, încât suntem într-adevăr îndreptățiți să ne îndoim că asemenea nonsensuri pot fi realmente atribuite exclusiv prostiei.

Ce am spune, de exemplu, despre un afiș care ar face reclamă unei noi mărci de săpun insistând că mărcile concurente sunt bune?

Nu am face decât să dăm din cap.

Totuși exact așa au stat lucrurile cu reclama noastră politică.

Scopul propagandei nu este să încerce să judece cu dreptate părțile aflate în conflict, acordând fiecăruia ceea ce i se cuvine, ci exclusiv să sublinieze dreptul pe care îl afirmăm noi. Propaganda nu trebuie să cerceteze adevărul în mod obiectiv dacă acesta este favorabil celorlalți şi nici să-l prezinte maselor sub pretextul unei echităţi justiţiare; ea trebuie să prezinte numai ceea ce este favorabil propriei părți.

A fost o greșeală fundamentală să se discute problema responsabilității pentru izbucnirea războiului și să se declare că întreaga responsabilitate nu putea fi atribuită doar Germaniei. Întreaga responsabilitate ar fi trebuit pusă fără echivoc pe umerii dușmanului, fără nicio discuție despre dacă acest lucru era adevărat sau nu.

Și care a fost consecința acestor jumătăți de măsură?

Masele largi ale poporului nu sunt alcătuite din diplomați, profesori de drept public sau pur și simplu din oameni capabili să-și formeze o judecată rațională asupra lucrurilor. Ele sunt mai degrabă o mulțime schimbătoare, copilăroasă, care oscilează permanent între o idee și alta.

De îndată ce propria noastră propagandă a sugerat chiar și în cea mai mică măsură că dușmanul ar putea avea anumite preocupări legitime, s-au pus bazele punerii sub semnul întrebării a justeței propriei noastre cauze. Masele nu sunt în măsură să distingă unde se termină nedreptatea dușmanului și unde începe a noastră. Într-un asemenea caz, masele devin ezitante și neîncrezătoare, mai ales când dușmanul nu comite aceeași greșeală, ci aruncă întreaga vină asupra noastră.

Poate exista o dovadă mai clară decât faptul că propriul nostru popor a crezut propaganda dușmanului, uniformă și consecventă, mai degrabă decât pe a sa? Și aceasta a fost, desigur, amplificată de mania Germană pentru obiectivitate! Toată lumea devenise atât de atentă să nu facă o nedreptate dușmanului, chiar cu prețul de a-și răni grav sau de a-și ruina propriul popor și propriul stat.

În mod firesc, masele nu au fost niciodată conștiente de faptul că cei aflați la conducere nu studiaseră niciodată problema din acest unghi.

În marea sa majoritate, poporul este într-o dispoziţie şi o stare de spirit atât de feminină încât opiniile şi actele sale sunt determinate mult mai mult de sentimente şi de simțiri, decât de un raționament sobru. Acest sentiment însă nu este complex, ci simplu și consecvent. El nu este foarte diferențiat, ci are doar noțiunile negative și pozitive de iubire și ură, dreptate și nedreptate, adevăr și minciună. Noțiunile sale nu sunt niciodată parțial într-un fel și parțial în alt fel.

Propaganda Engleză a înțeles acest lucru într-un mod extraordinar și a acționat în consecință. Ei nu au permis nicio jumătate de măsură care ar fi putut da naștere îndoielii.

Înțelegerea lor strălucită a sentimentului primitiv al maselor s-a arătat în politica lor de propagandă a atrocităților, adaptată condițiilor vremii. Au pregătit în mod inteligent și fără scrupule terenul pentru solidaritatea morală de pe front, chiar și în vremuri de mari înfrângeri. Mai mult, modul în care l-au afișat pe dușmanul German ca fiind singurul responsabil pentru război — o minciună insolentă și absolută — și modul în care i-au proclamat vinovăția erau excelent calculate pentru a ajunge la mase. Și-au dat seama că masele sunt întotdeauna extreme în sentimentele lor. Și astfel această minciună monstruoasă a fost crezută.

Eficiența acestui tip de propagandă este ilustrată foarte bine de faptul că, după patru ani, nu numai că dușmanul încă își continua activitatea propagandistică, dar aceasta submina rezistența poporului nostru de acasă. Nu este deloc surprinzător că propaganda noastră nu a obținut rezultate similare. Ea purta în sine germenele ineficienței din cauza ambiguității ei interne. Și, din cauza naturii conținutului ei, nu se putea aștepta să producă impresia necesară asupra maselor. Doar ai noștri „oameni de stat” cu creierul de iepure și-ar fi putut imagina că o asemenea lătură pacifistă putea inspira pasiunea necesară care îi face pe oameni să moară pentru țara lor.

Și astfel acest produs al nostru a fost nu numai lipsit de valoare, ci și dăunător.

6.5 Restricția Asupra Perseverenței

Indiferent cât talent este angajat în organizarea propagandei, acesta va fi fără valoare dacă nu se ține seama de aceste principii fundamentale. Propaganda trebuie limitată la câteva teme simple, iar acestea trebuie prezentate din nou și din nou. Aici, ca și în multe alte cazuri, perseverența este prima și cea mai importantă condiție a succesului.

Esteticienilor placizi și intelectualilor blazați nu trebuie să li se permită niciodată să preia conducerea în domeniul propagandei. Cei dintâi ar transforma cu ușurință caracterul impresionant al propagandei reale în ceva potrivit doar pentru ceaiuri literare. În ceea ce privește al doilea grup, trebuie să ne ferim întotdeauna de ei, deoarece, neavând nicio emoție proaspătă proprie, caută mereu noi excitații. Astfel de oameni se plictisesc repede de orice. Ei tânjesc mereu după schimbare și vor fi întotdeauna incapabili să înțeleagă nevoile semenilor lor. Ei sunt întotdeauna primii care critică propaganda sau, mai degrabă, mesajul ei, deoarece li se pare demodat și trivial. Ei caută mereu ceva nou, tânjesc mereu după schimbare; și astfel devin dușmanii de moarte ai oricăror eforturi de a influența masele într-un mod eficient. În momentul în care organizarea și mesajul unei mișcări propagandistice încep să se potrivească gusturilor lor, devine incoerentă și dispersată.

Scopul propagandei nu este de a crea o distracție interesantă pentru tinerii blazați. Funcția ei principală este de a convinge masele, a căror încetineală în înțelegere trebuie să primească timp pentru a absorbi mesajul. Numai după ce cele mai simple idei sunt repetate de o mie de ori, doar atunci se vor imprima în memoria mulțimii.

6.6 Propaganda De Război A Dușmanului

Orice schimbare făcută în mesajul propagandistic trebuie să sublinieze întotdeauna aceeași concluzie. Lozinca principală trebuie, desigur, ilustrată în mai multe feluri și din mai multe unghiuri, dar, în cele din urmă, accentul trebuie să cadă întotdeauna pe lozincă. Numai astfel propaganda poate avea efecte consistente și dinamice.

Numai urmând aceste linii generale și menținându-ne cu fermitate pe ele, cu un accent uniform și consecvent, putem atinge succesul final. Atunci vom fi răsplătiți prin rezultatele surprinzătoare și aproape incredibile pe care o asemenea politică perseverentă le produce.

Succesul oricărei reclame, fie ea de natură comercială sau politică, depinde de consecvența și perseverența cu care este aplicată.

Și aici propaganda dușmanului ne-a oferit un exemplu excelent. Ea s-a limitat la câteva teme, destinate exclusiv consumului maselor, și a repetat aceste teme cu o perseverență neobosită. Odată ce aceste teme fundamentale și modul de a le prezenta lumii au fost recunoscute ca fiind corecte, ei au rămas atașați de ele fără cea mai mică modificare pe toată durata războiului. La început părea nechibzuită prin îndrăzneala afirmațiilor sale. Mai târziu a fost privită ca tulburătoare. Dar, în cele din urmă, a fost crezută. După 4 ani și jumătate, în Germania a izbucnit o revoluție a cărei lozincă era împrumutată din propaganda de război a dușmanului.

Dar în Anglia se mai înțelesese și altceva, îndeosebi faptul că posibilitatea succesului acestei arme spirituale constă exclusiv în folosirea ei la scară mare și succesul compensează din belșug toate cheltuielile făcute.

Propaganda lor era considerată o armă de primă clasă, în timp ce la noi era ultima speranță de muncă a politicienilor șomeri și o slujbă liniștită pentru leneși. Per ansamblu, și așa cum era de așteptat, rezultatul a fost egal cu zero.

Capitolul 7

REVOLUȚIA

În 1915, dușmanul și-a început propaganda printre soldații noștri. Din 1916 înainte, ea a devenit constant mai intensă, iar la începutul anului 1918 s-a transformat într-un adevărat potop. Acum se puteau observa la fiecare pas efectele acestei mișcări de prozelitism. Treptat, soldații noștri au început să gândească exact așa cum dorea inamicul.

Orice reacție Germană a lipsit cu desăvârșire.

Armata avea, în realitate, în persoana conducătorului ei inteligent și plin de voință, intenția și voința să accepte lupta și pe acest teren, dar îi lipsea instrumentul care ar fi necesar în acest scop.

În plus, exista greșeala psihologică de a lăsa trupa însăși să întreprindă acest gen de cultivare intelectuală. Pentru a fi eficace, ea trebuia să vină din interiorul țării. Atunci s-ar fi putut conta pe succesul ei la niște oameni dotați cu spirit de sacrificiu și de eroism nepieritor de aproape patru ani. Dar ce s-a întâmplat cu țara?

Dar ce făceau oamenii de acasă?

Era această sfârșeală de a acționa o stupiditate sau o crimă?

La mijlocul anului 1918, după evacuarea malului sudic al Marnei, presa Germană s-a comportat într-un mod atât de mizerabil de neîndemânatic, chiar într-un mod criminal de stupid, încât îmi puneam o întrebare care suscita în fiecare zi în mine o furie crescândă: nu există nimeni care să pună capăt acestor sabotaje spirituale împotriva trupelor noastre eroice?

Ce s-a întâmplat în Franța în 1914, când armatele noastre au invadat acea țară într-un torent de victorii? Ce s-a întâmplat în Italia când armatele lor s-au prăbușit pe frontul de la Isonzo?[58] Ce s-a întâmplat din nou în Franța în primăvara anului 1918, când diviziile Germane au cucerit prin asalt principalele poziții Franceze, iar artileria grea cu rază lungă bombarda Parisul? Cum au insuflat curaj trupelor aflate în retragere și au întreținut flacăra entuziasmului național în rândurile lor! Cum propaganda lor și ingenioasa lor influențare a maselor au reînviat spiritul de luptă pe acel front zdrobit și au sădit în ei o credință fermă în victoria finală!

Între timp, ce făceau oamenii noștri?

Nimic, sau chiar mai rău decât nimic!

Din nou și din nou eram cuprins de furie și indignare când citeam ultimele ziare și îmi dădeam seama de natura măcelului psihologic pe care îl comiteau.

De mai multe ori eram chinuit de gândul că, dacă Providența m-ar fi pus pe mine la conducerea propagandei Germane, în locul acelor ignoranți și ticăloși incompetenți și chiar criminali, deznodământul luptei noastre cu destinul ar fi putut fi diferit.

În acele luni am simțit pentru prima dată că un Destin răuvoitor mă ținea pe frontul de luptă, într-o poziție în care orice glonț tras de vreo cioară rătăcită m-ar fi putut omorâ, în timp ce în altă parte aș fi putut aduce un serviciu real Țării Tată!

Eram atunci suficient de nesăbuit încât să cred că aș fi avut succes.

Dar eram doar un soldat fără nume, unul dintre cei 8 milioane!

Și astfel era mai bine pentru mine să-mi țin gura și să-mi fac datoria cât puteam de bine.

7.1 Primele Broșuri Ale Dușmanului

În vara anului 1915, primele broșuri ale dușmanului au fost aruncate asupra noastră.

Toate spuneau mai mult sau mai puțin aceeași poveste, cu unele variații minore:

Suferința creștea constant în Germania. Războiul avea să dureze la nesfârșit. Perspectiva victoriei pentru noi devenea din zi în zi mai slabă. Oamenii de acasă tânjeau după pace, dar „militarismul" și „Kaiserul" nu o permiteau. Întreaga lume, nu purta război împotriva poporului German, ci numai împotriva omului care era exclusiv responsabil, Kaiserul. Și, în cele din urmă, că până când acest dușman al păcii mondiale nu va fi înlăturat, nu putea exista niciun sfârșit al conflictului. Când războiul avea să se termine, națiunile liberale și democratice îi vor primi pe

[58] Râul Isonzo, în Slovenia de astăzi, a fost locul numeroaselor bătălii între Austro-Ungaria și Italia între 1915 și 1917.

Germani ca pe niște colegi în Liga pentru Pacea Mondială. Acest lucru avea să se întâmple în momentul în care „militarismul Prusac” va fi distrus.

Pentru a ilustra și a susține mai bine toate aceste afirmații, broșurile conțineau adesea copii ale unor „scrisori de acasă”. Conținutul părea să confirme afirmațiile dușmanului.

În general vorbind, noi doar râdeam de toate aceste eforturi. Broșurile erau citite, trimise la comandamentul din spate și apoi uitate — până când vântul aducea din nou un nou lot în tranșee. Acestea erau în mare parte aruncate din avioane folosite special pentru acest scop.

Această propaganda avea o trăsătură foarte izbitoare: în sectoarele unde erau staționate trupe Bavareze, se făcea orice efort pentru a stârni sentimente împotriva Prusacilor. Propaganda îi asigura pe soldați că Prusia și numai Prusia era partea vinovată, responsabilă pentru întregul război, și că nu exista absolut nicio ostilitate față de Bavarezi. Dar că nu va exista nicio posibilitate de a le veni în ajutor atâta timp cât continuau să servească interesele Prusace și ajutau la scoaterea castanelor Prusace din foc.

Această propagandă persistentă a început să aibă un efect real în 1915. Sentimentele trupelor Bavareze împotriva Prusiei au crescut încetul cu încetul; dar cei cu autoritate nu au făcut nimic pentru a contracara. Aceasta era de-acum mai mult decât o simplă greşeală, decât o simplă delăsare, care mai devreme sau mai târziu avea să fie pedepsită în modul cel mai funest şi să-l atingă nu numai pe Prusac, ci întregul popor German, Bavaria aparţinînd acestuia din urmă.

În acest sens, propaganda dușmană a început să obțină succese incontestabile încă din anul 1916.

De asemenea, scrisorile cu lamentări primite direct din interior şi-au făcut cu timpul efectul. Acum nu mai era nevoie ca dușmanul să difuzeze astfel de scrisori sub formă de broşuri. Şi împotriva acestora nu s-a făcut nimic, cu excepția câtorva "admonestări” arhitâmpite din partea guvernului.

Întregul front era inundat de această otravă trimisă de femeile nechibzuite de acasă. Ele nu bănuiau nici măcar pentru o clipă că prin aceasta erau întărite șansele dușmanului sau că prin aceasta suferințele propriilor lor bărbați de pe front erau prelungite și făcute mai severe. Aceste scrisori lipsite de sens, scrise de femeile Germane, au costat în cele din urmă viața a sute de mii dintre bărbații noștri.

7.2 Răniții

Astfel se manifestau, încă din 1916, diverse fenomene tulburătoare. Întregul front se plângea, văicărea și era mânios de multe lucruri — adesea pe bună dreptate. În timp ce ei erau flămânzi și sufereau, iar rudele lor de acasă erau în suferință, alții se ospătau și sărbătoreau. Da — chiar și pe front, nu totul era așa cum ar fi trebuit să fie.

Chiar în stadiile timpurii ale Războiului soldații erau uneori înclinați să se plângă, dar o astfel de critică era de natură domestică. Omul care la un moment mormăia și bombănea își înceta

bocetele după câteva momente și își vedea de datoria sa în tăcere, ca și cum aceasta ar fi fost o chestiune de la sine înțeleasă. Compania care dăduse semne de nemulțumire cu un moment mai devreme se agăța acum de bucata ei de șanț, apărând-o cu dinții și unghiile, ca și cum soarta Germaniei ar fi depins de acele câteva sute de metri de noroi și cratere de obuze. Glorioasa Armată era încă la postul ei!

Aveam să învăț să cunosc diferența dintre această armată călită și patria cu ocazia unei schimbări brutale a soartei mele.

La sfârșitul lui Septembrie 1916, divizia mea a fost trimisă în Bătălia de pe Somme. Pentru noi aceasta a fost prima dintr-o serie de angajamente grele și a creat o impresie de nedescris — mai degrabă iad decât război.

Am rezistat săptămâni întregi sub un bombardament de artilerie neîncetat — uneori cedând puțin teren, dar apoi recucerindu-l și fără a ceda niciodată.

La 7 Octombrie 1916, am fost rănit.

Am avut norocul să ajung înapoi în spatele frontului și apoi mi s-a ordonat să fiu trimis cu un transport în Germania.

Trecuseră doi ani de când nu mai văzusem patria, un interval de timp aproape interminabil în asemenea condiţii. Cu greu îmi puteam imagina cum arătau Germanii fără uniforme. În spitalul militar de la Hermies, am fost surprins când am auzit deodată vocea unei femei infirmier care vorbea cu unul dintre răniții întinși lângă mine.

După doi ani să auzi pentru prima dată un asemenea sunet!

Cu cât trenul nostru se apropia mai mult de granița Germană, cu atât fiecare dintre noi devenea mai neliniștit. Pe drum am recunoscut toate acele locuri prin care trecuserăm cu doi ani înainte ca tineri voluntari: Bruxelles, Louvain, Liège.

În cele din urmă am recunoscut prima gospodărie Germană, cu frontoanele ei înalte și familiare și obloanele ei pitorești.

Țara-Tată!

În Octombrie 1914, ardeam de un entuziasm furtunos când am trecut granița. Acum domneau tăcerea și emoția. Fiecare dintre noi era fericit că soarta îi îngăduia să vadă din nou ceea ce apărase cu viața sa. Și fiecăruia îi era rușine să-l lase pe altul să-l privească în ochi.

Era aproape aniversarea zilei în care plecasem pe front, când am ajuns la spitalul din Beelitz, lângă Berlin.

Ce schimbare! De la noroiul câmpurilor de luptă de pe Somme la paturile albe impecabile din această clădire minunată! Ezitam să ne întindem în ele. Numai treptat ne-am obișnuit din nou cu această lume nouă.

Dar, din păcate, această lume era diferită și din alt punct de vedere.

7.3 Lauda Lașității

Spiritul militar de pe front nu părea să mai aibă aici drept de cetăţenie, era străin. Pentru prima dată am întâlnit ceva necunoscut pe front: lăudăroșenia propriei lașități. Deși auzeam cu siguranță cârteli și văicăreli pe front, acestea nu erau niciodată o incitare la nesupunere și cu siguranță nu o glorificare a propriei frici. Nu! Acolo, un laș era un laș și nimic mai mult. Iar disprețul pe care îl stârnea în ceilalți era cu totul general, așa cum adevăratul erou era admirat de toată lumea. Dar aici, în spital, era aproape invers. Agitatorii guralivi aruncau cu un noroi ridicol asupra soldatului bun și îl lăudau pe lașul lipsit de șira spinării.

Câteva specimene umane mizerabile dădeau tonul. Unul dintre ei se lăuda că își rănise intenționat mâna în sârma ghimpată pentru a fi trimis la spital. Deși rana lui era ușoară, se părea că se afla aici de mult timp. Fusese trimis aici cu trenul sanitar printr-un fel de vicleșug. Acest specimen otrăvitor avea de fapt îndrăzneala de a-și prezenta lașitatea ca rezultat al unui curaj superior, unul care era superior celui al soldatului curajos care moare printr-o moarte eroică. Mulți ascultau în tăcere, alții plecau, dar unii aprobau.

Personal, eram dezgustat la gândul că unui asemenea agitator sediţios i se permitea să rămână acolo. Ce se putea face? Autoritățile trebuie să fi știut cine și ce era el; și de fapt știau. Dar totuși nu făceau nimic.

7.4 Leneșii

De îndată ce am putut merge din nou, am obținut permisiunea pentru a vizita Berlinul.

Mizeria cumplită era pretutindeni. Orașul imens cu milioanele sale de locuitori suferea de foamete. Discuțiile din căminele soldaților semănau mult cu cele din spital. Aveai în întregime impresia că aceşti caraghioşi frecventau dinadins asemenea locuri ca să-şi răspândească din plin opiniile.

Dar condițiile din München erau mult mai rele!

După externarea mea din spital, am fost trimis acolo la un batalion de rezervă. Nu mai recunoșteam nimic. Mânie, nemulțumire, plângeri — oriunde mergeai! Acest lucru se datora în parte modului extrem de neîndemânatic în care soldații întorși de pe front erau tratați de instructori care nu văzuseră niciodată o zi de serviciu activ și care, prin urmare, erau incapabili să creeze o relație decentă cu vechii soldați. Vechii soldați manifestau anumite caracteristici dezvoltate în timpul petrecut în tranșee. Ofițerii de rezervă nu puteau înțelege aceste particularități. Pe de altă parte, ofițerul întors din serviciul activ era cel puțin în poziția de a le înțelege el însuși. Ca urmare, el primea mai mult respect din partea oamenilor decât ofițerii rămași acasă.

Dar, dincolo de toate acestea, spiritul general era jalnic. Arta de a trage chiulul era privită aproape ca o dovadă de inteligență superioară, iar devotamentul față de datorie era considerat un semn de slăbiciune sau de prostie.

Birourile administrative erau pline de jidani. Aproape fiecare funcționar era jidan, iar aproape fiecare jidan era funcționar. Eram uimit de această mulțime de „războinici", care aparțineau rasei alese, și nu puteam să nu o compar cu numărul lor redus de pe front.

În lumea afacerilor situația era și mai rea. Aici jidanii deveniseră realmente „indispensabili". Ca niște lipitori, ei sugeau încet sângele din porii corpului național. Prin intermediul companiilor de război nou-înființate, un instrument fusese descoperit prin care tot comerțul național era sugrumat, astfel încât nicio afacere nu mai putea fi dusă în mod liber.

Se punea un accent special pe necesitatea unei centralizări neîngrădite.

Astfel, încă din 1916–17, practic întreaga producție se afla sub controlul finanței jidănești.

Dar împotriva cui era îndreptată mânia poporului?

Atunci am prevăzut o catastrofă care se profila, una care avea inevitabil să ducă la prăbușire dacă nu se luau măsuri la timp.

7.5 Ura Împotriva Prusiei

În timp ce jidanul era ocupat să jefuiască națiunea și o sleia sub despotismul său, instigarea împotriva Prusacilor se intensifica. Și, la fel ca pe front, nu se făcea nimic pentru a opri această propagandă veninoasă. Nimeni nu părea capabil să înțeleagă că prăbușirea Prusiei nu putea aduce niciodată ascensiunea Bavariei. Dimpotrivă, prăbușirea uneia ar fi tras în mod necesar și pe cealaltă în abis.

Acest fel de comportament m-a afectat foarte profund. Nu puteam vedea în el decât un vicleșug jidănesc abil, menit să abată atenția publicului de la ei înșiși asupra altora. În timp ce Prusacii și Bavarezii se certau între ei, jidanii luau de sub nasul amândurora mijloacele lor de subzistență. În timp ce Prusacii erau abuzați în Bavaria, jidanul organiza revoluția, și printr-o singură lovitură, zdrobea atât Prusia, cât și Bavaria.

Nu puteam tolera această detestabilă ceartă dintre popoarele Germane și tânjeam să fiu din nou pe front. Prin urmare, nu la mult timp după sosirea mea la München, m-am prezentat din nou pentru serviciu.

La începutul lunii Martie 1917, mă realăturasem vechiului meu regiment.

7.6 Noua Speranță A Armatei

Spre sfârșitul anului 1917, păream să fi depășit cele mai grele faze ale depresiei morale de pe front. După prăbușirea Rusiei, întreaga armată și-a recăpătat curajul și speranța.[59] Cu toții deveneau treptat tot mai convinși că lupta se va încheia cu victoria noastră. Puteam cânta din nou, iar pesimiștii dispăruseră din peisaj. Oamenii credeau din nou în viitorul Țării-Tată.

Prăbușirea Italiei în toamna anului 1917 a avut un efect minunat.[60] Această victorie a dovedit că era posibilă străpungerea unui alt front, în afară de cel Rus. O credință însuflețitoare a devenit dominantă în mintea a milioane de oameni și i-a încurajat să privească cu încredere spre primăvara anului 1918. Dușmanul era vizibil deprimat. În timpul acestei ierni, frontul a fost oarecum mai liniștit decât de obicei. Dar aceea era liniștea dinaintea furtunii.

Tocmai când se făceau pregătiri pentru lansarea unei ofensive finale și pentru a pune capăt acestui război interminabil — în timp ce coloane nesfârșite de transporturi aduceau oameni și muniții pe front și în timp ce oamenii erau instruiți pentru acel asalt final — atunci s-a produs în Germania cel mai mare act de trădare din întregul război.

Germania nu avea să câștige războiul: în ultimul moment, când victoria părea gata să defileze sub steagurile Germane, o cale a fost aranjată cu scopul de a lovi în inima ofensivei Germane din primăvara, cu o lovitură pe la spate, făcând astfel imposibilă victoria.

A fost organizată o grevă generală a muncitorilor din industria de armament.[61]

Dacă aceasta ar fi reușit, frontul German s-ar fi prăbușit, iar dorințele ziarului Vorwärts ca victoria să nu fie de partea steagurilor Germane s-ar fi împlinit.[62] Din lipsă de muniții, frontul ar fi fost străpuns în câteva săptămâni, ofensiva Germană ar fi fost efectiv oprită, iar Antanta ar fi fost salvată. Finanța internațională ar fi preluat controlul asupra Germaniei, iar obiectivul intern al trădării naționale Marxiste ar fi fost atins.

Scopul lor era distrugerea sistemului economic național și instaurarea în locul lui a dominației capitaliste internaționale. Și acest scop a fost într-adevăr atins, datorită prostiei și credulității unei părți și lașității fără fund a celeilalte.

---

[59] Revoluția Rusă din 1917 a constat din două faze: o revoltă a muncitorilor în Februarie, care l-a răsturnat pe țar, și apoi revoluția bolșevică din Octombrie, care i-a adus la putere pe revoluționarii jidani. Odată ajunși la putere, bolșevicii au scos Rusia din război. Acest lucru, așa cum afirmă Hitler, a eliberat trupe Germane pentru frontul de vest.

[60] Bătălia de la Caporetto a avut loc între 24 Octombrie și 19 Noiembrie, în apropierea actualului oraș Kobarid, Slovenia, chiar peste granița Italiană. Italienii au fost zdrobiți de Germani.

[61] Aceasta s-a întâmplat la 28 Ianuarie 1918.

[62] Vorwärts era ziarul oficial al Social-Democraților.

Greva din industria de armament nu a adus însă succesul final sperat: și anume, să priveze frontul de arme. A durat prea puțin pentru ca un deficit de muniții să fi condamnat armata la pieire, așa cum fusese planificat inițial. Dar paguba morală a fost mult mai teribilă!

În primul rând: pentru ce lupta armata, dacă oamenii de acasă nu doreau victoria? Pentru cine erau făcute aceste sacrificii și privațiuni enorme? Trebuiau soldații să lupte pentru victorie, în timp ce frontul de acasă făcea grevă împotriva lor?

Și în al doilea rând: ce efect a avut această mutare asupra dușmanului?

7.7 Aliații Sunt Doborâți

În iarna lui 1917–18, nori întunecați pluteau pe firmamentul Antantei. Timp de aproape patru ani, numeroase atacuri fuseseră îndreptate împotriva gigantului German, dar nu reușiseră să-l doboare. El le respinsese cu brațul care ținea scutul defensiv, deoarece celălalt braț trebuia să mânuiască sabia împotriva celorlalți dușmani ai săi, în Est și în Sud.

Dar, în cele din urmă, acești dușmani au fost învinși. Râuri de sânge au fost vărsate pentru îndeplinirea acelei sarcini. Dar acum sabia era liberă să se unească cu scutul pe frontul de vest. Și, întrucât dușmanul nu reușise până atunci să spargă apărarea Germană, el însuși se confrunta acum cu atacul.

Dușmanul se temea și tremura în fața unei victorii Germane.

La Paris și la Londra, conferințele se succedau una după alta, într-un șir nesfârșit. Chiar și propaganda dușmanului întâmpina dificultăți. Nu mai era atât de ușor să demonstreze imposibilitatea unei victorii Germane.

Același lucru se aplica și pe front. Insolența stăpânilor lor se diminuase brusc. Un adevăr tulburător începea să li se dezvăluie. Opinia lor despre soldatul German se schimbase. Anterior el era un prost sortit înfrângerii. Dar acum era distrugătorul aliatului lor Rus. Politica de a limita ofensiva la Est, care în realitate era o necesitate, apărea acum ca o lovitură de geniu.

Timp de trei ani, acești Germani loviseră fără încetare frontul Rus fără niciun succes aparent. Acelor eforturi neproductive li se râdea aproape în nas; se credea că, pe termen lung, gigantul Rus va triumfa prin simpla forță a numărului, în timp ce Germania se va epuiza prin atâta vărsare de sânge. Și realitatea părea să confirme această speranță.

Din zilele lui Septembrie 1914, când pentru prima dată coloane nesfârșite de prizonieri de război Ruși au început să se reverse în Germania după Bătălia de la Tannenberg, părea că șuvoiul nu se va sfârși niciodată. De îndată ce o armată era înfrântă și pusă pe fugă, alta îi lua locul. Imperiul gigantic îi oferea Țarului o rezervă inepuizabilă de noi soldați — iar războiului, noi victime. Cât timp putea Germania să reziste în această cursă? Nu avea să vină, în cele din urmă, ziua în care Germanii aveau să obțină ultima lor victorie, iar armatele Ruse să continue totuși să mărșăluiască spre luptă? Și atunci ce? După toate probabilitățile, o victorie Rusă asupra Germaniei putea fi amânată, dar pe termen lung avea să vină inevitabil.

Acum toate aceste speranțe se sfârșiseră. Aliatul lor Rusia, care sacrificase cel mai mult sânge pe altarul intereselor lor comune, ajunsese la capătul resurselor și zăcea la pământ înaintea dușmanului ei neînduplecat.

Un sentiment de groază și deznădejde i-a cuprins pe soldații Antantei, care până atunci fuseseră susținuți de o credință oarbă. Se temeau de primăvara care venea. Văzând că anterior nu reușiseră să-i învingă pe Germani atunci când aceștia puteau concentra pe frontul de vest doar o parte din puterea lor de luptă, cum mai puteau spera la victorie acum, când întreaga putere a acelui uimitor stat eroic părea să se adune pentru un atac în vest?

Umbra evenimentelor petrecute în Tirolul de Sud, spectrul armatelor înfrânte ale generalului Cadorna,[63] se reflecta pe fețele întunecate ale trupelor Antantei din Flandra. Credința în victorie făcea loc fricii de înfrângerea care urma să vină.

7.8 „Germania În Fața Revoluției!"

Apoi — în acele nopți reci, când aproape că se auzeau pașii armatelor Germane înaintând spre marele asalt și când decizia era așteptată cu teamă și tremur — deodată o lumină roșie aprinsă s-a înălțat în Germania, trimițându-și razele până în ultima groapă de obuz de pe frontul dușmanului. Chiar în momentul în care diviziile Germane primeau ordinele finale pentru marea ofensivă, în Germania a izbucnit o grevă generală.

La început lumea a rămas uluită. Apoi propaganda dușmanului a redevenit activă și s-a năpustit asupra acestei teme în al unsprezecelea ceas. Dintr-odată găsise mijlocul de a restabili încrederea soldaţilor aliaţi.

Prezenta din nou ca sigură posibilitatea victoriei și transforma într-o siguranţă hotărâtă neliniștea în fața evenimentelor iminente. Regimentele care așteptau atacul German puteau fi acum insuflate cu convingerea că evenimentul decisiv al războiului nu era îndrăzneala atacului German, ci persistența apărării. Germanii puteau obține oricâte victorii doreau; revoluția, și nu armata victorioasă, se afla la ușa țării.

Ziarele Britanice, Franceze și Americane au început să răspândească această credință printre cititorii lor, în timp ce o campanie de propagandă abilă ridica moralul trupelor de pe front.

„Germania în fața Revoluției! Victoria Aliaților este inevitabilă!" Aceasta era cea mai bună medicină pentru a-i pune din nou pe picioare pe Poilul și pe Tommy-ul[64] care se clătinau. Puștile și mitralierele noastre puteau acum să deschidă din nou focul; dar, în loc să provoace o retragere cuprinsă de panică, ele întâlneau o rezistență hotărâtă.

Acesta a fost rezultatul grevei din industria de armament. Ea a întărit credința dușmanului în victorie și a alungat acel sentiment paralizant de deznădejde de pe front. În consecință, greva a

[63] Luigi Cadorna (1850-1928) a fost un general italian care și-a condus trupele spre înfrângere pe frontul de la Isonzo.

[64] Poilu & Tommy = infanterie.

costat viața a mii de soldați Germani. Iar instigatorii disprețuitori ai acelei greve ticăloase erau candidați la cele mai înalte funcții publice din guvernul Germaniei revoluționare.

La început a fost aparent posibil să fie depășite repercusiunile acestor evenimente. Dar, de partea dușmanului, ele au avut un efect de durată. Rezistența și-a pierdut orice caracter de armată care luptă pentru o cauză pierdută, iar în locul ei a apărut o hotărâre sumbră de a lupta până la victorie.

Acum, după toate previziunile omenești, victoria avea să fie asigurată dacă frontul de vest putea rezista atacului German, doar câteva luni. Parlamentele Aliaților au recunoscut posibilitățile unui viitor mai bun și au votat sume uriașe de bani pentru continuarea propagandei menite să destabilizeze intern Germania.

7.9 Ultimii Cununi De Lauri Nemuritori

Avusesem fericirea de a putea participa la primele două şi la ultima ofensivă.

Acestea au devenit cele mai grandioase impresii ale vieții mele — grandioase, pentru că acum, pentru ultima dată, lupta și-a pierdut caracterul defensiv și a devenit una ofensivă, așa cum fusese în 1914. Un suspin de ușurare s-a înălțat din tranșeele și adăposturile Germane când, în sfârșit, după trei ani de rezistență în acel infern, a sosit ziua răzbunării. Din nou s-au auzit uralele puternice ale batalioanelor victorioase, în timp ce agățau ultimii cununi de laur nemuritori pe steagurile consacrate victoriei. Din nou sunetele cântecelor patriotice se înălțau spre cer deasupra coloanelor nesfârșite de trupe în marș, iar pentru ultima dată Dumnezeu a zâmbit copiilor săi nerecunoscători.

În mijlocul verii anului 1918, un sentiment de apăsare sufocantă plutea deasupra frontului. Acasă domnea discordia. Pentru ce? Auzisem multe în diferite unități de pe front: că războiul era acum o luptă fără speranță; că numai nebunii mai puteau crede în victorie; că nu poporul, ci capitaliștii și monarhia erau interesați de continuarea lui. Acestea erau ideile care veneau de acasă și erau discutate pe front.

La început a existat doar o reacție foarte slabă. Ce importanță avea pentru noi votul universal? Pentru asta luptaserăm patru ani? Era o ticăloșie să fie furate din mormintele eroilor noștri idealurile pentru care ei căzuseră. Nu pentru lozinca „Trăiască votul universal!" înfruntaseră trupele noastre moartea sigură în Flandra, ci pentru strigătul „Deutschland über Alles in der Welt" — o diferență, dar nu lipsită de importanță. Iar majoritatea celor care strigau pentru acest vot erau absenți când venea vorba să lupte pentru el. Această pleavă politică nu era cu noi pe front. În acele zile, doar o mică parte dintre acești domni parlamentari puteau fi văzuți acolo unde se adunau Germanii cinstiți.

Soldați seniori care luptaseră pe front nu aveau nicio simpatie pentru noile obiective de război ale domnilor Ebert, Scheidemann, Barth, Liebknecht și ale celorlalți.[65] Nu puteam înțelege

[65] Friedrich Ebert (1871-1925) a fost un lider al Social-Democraților Germani și primul președinte al Germaniei după Primul Război Mondial. Philipp Scheidemann (1865-1939) a fost cancelar al Germaniei în

de ce, dintr-odată, cei care trăgeau chiulul își atribuiau toate puterile executive fără a ține seama de armată.

Încă de la început aveam opiniile mele personale bine definite. Uram în cel mai înalt grad toată grămada aceea mizerabilă de oameni politici de nimic care înşelau poporul. Îmi dădusem seama cu mult timp în urmă că interesele naționale jucau doar un rol foarte mic pentru această coterie și că ceea ce conta pentru ei era posibilitatea de a-și umple propriile buzunare. Părerea mea era că acei oameni meritau pe deplin să fie spânzurați, deoarece erau gata să sacrifice pacea și să permită înfrângerea Germaniei doar pentru a-și servi propriile scopuri. A ține seama de dorințele lor ar fi însemnat sacrificarea intereselor claselor muncitoare în folosul unei bande de hoți. Or aceste dorințe puteau fi împlinite doar prin sacrificarea Germaniei.

Aşa gândea şi cea mai mare parte a combatanţilor din armată. Dar întăririle care veneau de acasă erau din ce în ce mai nepregătite, astfel că sosirea lor nu aducea nici un surplus de forță puterii luptătorilor din armată, ci dimpotrivă o slăbeau. În special contingentele de tineri erau, în cea mai mare parte, lipsite de valoare. Uneori era greu de crezut că erau fiii aceleiași națiuni care își trimisese tineretul în bătăliile de la Ypres din 1914.

7.10 Decadența Morală În Creștere

În August și Septembrie, simptomele dezintegrării morale au crescut rapid, deși ofensiva dușmanului nu era deloc comparabilă cu teroarea bătăliilor noastre de rezistență de altădată. Prin contrast, bătăliile de pe Somme și din Flandra fuseseră mult mai teribile.

La sfârșitul lui Septembrie, divizia mea a ocupat, pentru a treia oară, acele poziții pe care le cuceriserăm odinioară prin asalt ca tineri voluntari.

Ce amintire!

Aici primiserăm botezul prin foc, în Octombrie și Noiembrie 1914. Cu o iubire arzătoare pentru patrie în inimă și cu un cântec pe buze, tânărul nostru regiment intrase în luptă ca și cum s-ar fi dus la dans. Cel mai scump sânge fusese vărsat aici de bunăvoie, în credința că era vărsat pentru a proteja libertatea și independența Țării-Tată.

În Iulie 1917 am păşit pentru a doua oară pe ceea ce consideram pământ sfânt. Cei mai buni camarazi ai noștri zăceau aici, unii dintre ei abia ieșiți din copilărie — soldații care se aruncaseră în brațele morții, cu pieptul înainte pentru unica și adevărata Țară-Tată.

Cei mai în vârstă dintre noi, care fuseseră cu regimentul de la început, au fost profund mișcați când am stat pe acest loc sfânt unde juraserăm „Loialitate și Datorie până la Moarte”.

1919, succedându-i lui Ebert. Emil Barth (1879-1941) a fost o figură importantă în Revoluția din Noiembrie 1918. Karl Liebknecht (1871-1919) a fost, de asemenea, central în Revoluție; el a fost ucis, împreună cu socialista jidancă Rosa Luxemburg, la scurt timp după aceea. Liebknecht era pe jumătate jidan, ceilalți Germani.

Cu trei ani în urmă regimentul cucerise această poziție prin asalt; acum era chemat să o apere într-o luptă istovitoare.

Trei săptămâni de bombardament de artilerie, Englezii și-au pregătit marea ofensivă din Flandra. Atunci spiritele morţilor păreau că revin la viaţă; regimentul se agăța de noroiul mâlos, se crampona de hârtoape şi de pâlniile de obuz, fără să cedeze deloc. Dar, ca şi altădată, se împuţină, se rări pe loc, până când în sfârşit ofensiva englezilor se dezlănţui pe 31 Iulie 1917.

Am fost schimbați la începutul lui August.

Regimentul se redusese la câteva companii, care se întorceau clătinându-se, acoperite de noroi, mai degrabă ca niște fantome decât ca niște ființe omenești. În afară de câteva sute de metri de gropi de obuze, moartea era singura răsplată pe care Englezii o obținuseră.

Acum, în toamna anului 1918, stăteam pentru a treia oară pe pământul pe care îl cuceriserăm prin asalt în 1914. Satul Comines, care odinioară ne servise drept bază, se afla acum în zona de luptă. Deși puține se schimbaseră pe câmpul de luptă din jur, oamenii se schimbaseră. Acum vorbeau despre politică. Ca peste tot, otrava venită de acasă își făcea efectul și aici. Tinerii recruți îi cădeau pradă complet— veneau direct de acasă.

7.11 Otrăvit De Gazul Mușstar

În noaptea de 13 spre 14 Octombrie, tirul obuzelor cu gaz al englezilor se dezlănţui pe frontul sudic de la Ypres. Au folosit gaz mușstar, al cărui efect ne era necunoscut, cel puțin din experiență personală. Eu aveam să-l experimentez chiar în acea noapte. Pe o colină la sud de Wervick, în seara zilei de 13 Octombrie, am fost supuși timp de mai multe ore unui bombardament puternic cu obuze cu gaz, care a continuat pe tot parcursul nopții cu o intensitate mai mare sau mai mică. În jurul miezului nopții, mai mulți dintre noi au fost scoși din luptă — unii pentru totdeauna. Spre dimineață, am început și eu să simt dureri. Ele se intensificau cu fiecare sfert de oră; iar pe la ora 7:00 ochii îmi ardeau în timp ce mă clătinam înapoi și predam ultimul mesaj pe care aveam să-l duc în acest război.

Câteva ore mai târziu, ochii îmi erau ca niște cărbuni aprinși, iar în jurul meu era numai întuneric.

Am fost trimis la un spital din Pasewalk, în Pomerania, și acolo a trebuit să trăiesc — Revoluția!

De multă vreme domnea deja în atmosferă ceva nedefinit şi respingător. Oamenii spuneau că în următoarele săptămâni avea să se întâmple ceva, deși eu nu-mi puteam imagina ce însemna asta. La început m-am gândit la o grevă, asemănătoare celei care avusese loc în primăvară. Vești nefavorabile veneau neîncetat de la marină, despre care se spunea că se află într-o stare de ferment. Dar acest lucru mi se părea o născocire fantezistă a câtorva nemulțumiți izolați. În spital, toți vorbeau despre sfârșitul războiului și sperau că acesta nu era departe, dar nimeni nu se aștepta la ceva imediat. Eu nu puteam citi ziarele.

În Noiembrie, tensiunea generală a crescut.

Apoi, într-o zi, dezastrul s-a abătut asupra noastră brusc și fără avertisment. Niște marinari sosiră cu camioanele și ne înfierbântau la revoluție. Câțiva tineri jidani erau „conducătorii" acestei lupte pentru „Libertate, Frumusețe și Demnitate". Niciunul dintre ei nu făcuse serviciu activ pe front, acești trei Orientali fuseseră trimiși înapoi acasă prin intermediul unui așa-zis spital pentru boli venerice. Acum cârpele lor roșii erau ridicate aici.[66]

După câteva zile, am început să mă simt ceva mai bine. Durerea arzătoare din orbite s-a diminuat. Treptat am putut să disting contururile grosiere ale împrejurimilor mele imediate. Am putut să mă amăgesc cu speranţă că o să-mi recapăt vederea, cel puţin atât cât să pot practica mai târziu o meserie. Ce-i drept, nu mai puteam spera că am să mai fiu vreodată în stare să desenez. Oricum eram pe cale de ameliorare, când s-a produs grozăvia.

Eu tot mai speram că această trădare față de patrie nu era decât de o chestiune mai mult sau mai puţin locală.Am încercat să întăresc această convingere printre camarazii mei. Prietenii mei Bavarezi din spital erau deosebit de receptivi la asta. Starea lor de spirit era orice, numai revoluționară nu. Nu puteam să-mi imaginez că nebunia avea să se dezlănțuie şi la Munchen. Fidelitatea faţă de nobila casă de Wittelsbach mi se părea că trebuie să fie mai puternică decât voinţa câtorva jidani. De aceea puteam să cred doar că era vorba de un puci al marinei, care va fi zdrobit în câteva zile.

7.12 „Republica"

În zilele următoare au venit cele mai cumplite informații din viața mea. Zvonurile deveneau tot mai copleșitoare. Ceea ce considerasem o chestiune locală era în realitate o revoluție generală. Pe deasupra soseau veștile dezonorante de pe front. Se dorea capitularea. Era posibil așa ceva?

La 10 Noiembrie, pastorul local a ținut o scurtă cuvântare în spital; atunci am aflat întreaga poveste.

Eram într-o stare de agitație extremă în timp ce ascultam discursul. Bătrânul reverend părea să tremure când ne-a informat că, Casa de Hohenzollern nu va mai purta coroana imperială, că Țara-Tată devenise o „Republică", iar noi trebuia să ne rugăm Atotputernicului să ne acorde binecuvântarea Sa în noua ordine a lucrurilor și să nu ne abandoneze poporul în zilele care urmau. În timp ce vorbea, el nu a putut face mai mult decât să exprime pe scurt aprecierea pentru casa

[66] Nu este clar la care „câțiva" sau „trei" jidani se referă Hitler. Mulți jidani au fost activi în revolta Germană, așa cum s-a întâmplat în acea perioadă și în alte revoluții din Europa. Printre liderii jidani proeminenți ai Social-Democraților se numărau Otto Landsberg, Eduard Bernstein și Rudolf Hilferding. Principalul agitator a fost însă Partidul Social-Democrat Independent (USPD), care era dominat de jidani: Kurt Eisner, Rosa Luxemburg, Hugo Haase, Karl Liebknecht (pe jumătate jidan), Leo Jogiches, Karl Radek, Alexander Parvus, Ernst Toller, Gustav Landauer și Erich Mühsam. Pentru o relatare detaliată a rolului jidanilor în revoluție, vezi Dalton (2013, 2014).

regală, pentru serviciile ei aduse Pomeraniei, Prusiei și, într-adevăr, întregii Țări-Tată Germane — și aici a început să plângă. Un sentiment de profundă consternare s-a așternut asupra oamenilor din acea sală mică și nu cred că exista un singur ochi uscat în mulțime.

Cât despre mine, m-am prăbușit complet când bătrânul a încercat să-și continue relatarea, informându-ne că trebuia acum să punem capăt acestui lung război. Războiul era pierdut, spunea el, și ne aflam la mila învingătorului. Țara-Tată avea să poarte poveri grele. Trebuia să acceptăm condițiile armistițiului și să ne încredem în mărinimia foștilor noștri dușmani.

Îmi era imposibil să mai rămân și să ascult.

Brusc, întunericul a pus stăpînire pe ochii mei şi, orbecăind şi împiedicându-mă, m-am întors în salon, m-am aruncat pe pat şi mi-am băgat capul înfierbântat sub pătură şi sub pernă.

Nu mai plânsesem din ziua în care stătusem la mormântul mamei mele; în tinerețe ori de câte ori soarta mă lovea crunt, spiritul meu de hotărâre devenea mai puternic.

În toți acei ani lungi de război, când moartea revendicase mulți prieteni și camarazi, părea aproape un păcat să-i deplângi. Ei nu muriseră pentru Germania?

Și, în cele din urmă, în ultimele zile ale acelei lupte titanice, când valurile de gaz otrăvitor m-au învăluit și au început să-mi pătrundă în ochi, iar gândul că aș putea rămâne orb pe viață m-a tulburat, vocea conștiinței mele a strigat: „Mizerabilule, tu te vaieți când există mii de alți oameni a căror soartă este de o sută de ori mai rea decât a ta?” Și astfel mi-am acceptat nenorocirea în tăcere, dându-mi seama că nu se mai putea face nimic și că suferința mea personală nu era nimic în comparație cu nenorocirea Țării-Tată.

7.13 Tot Sacrificiul A Fost În Zadar

Așadar, totul fusese în zadar. În zadar toate sacrificiile și privațiunile; în zadar foamea și setea timp de luni de zile; în zadar acele ore în care am rămas la posturi deși frica de moarte ne cuprindea sufletele; și în zadar moartea a două milioane de oameni.

Dintre acele sute de mii care plecaseră cu inimile pline de credință în Țara-Tată și nu se mai întorseseră niciodată — nu ar fi trebuit oare mormintele lor să se deschidă, pentru ca spiritele acelor eroi stropiți cu noroi și sânge să se întoarcă acasă și să se răzbune pe cei care trădaseră atât de josnic cel mai mare sacrificiu pe care o ființă umană îl poate face pentru țara sa?

Pentru asta muriseră soldații în August și Septembrie 1914? Pentru asta regimentele de voluntari s-au aruncat în bătaia puștii alături de bătrânii lor camarazi în toamna aceluiași an? Pentru asta se scufundaseră în pământul Flandrei acei băieți de 17 ani?

Acesta fusese sensul sacrificiului pe care mamele Germane îl făcuseră pentru Țara-Tată atunci când, cu inimile grele, își luaseră rămas-bun de la fiii lor care nu s-au mai întors niciodată? Se făcuse oare totul pentru ca o bandă de criminali să pună mâna pe Țara-Tată?

Pentru aceasta se luptase soldatul German prin căldură sufocantă și viscol orbitor, îndurând foamea, setea și frigul, istovit de nopți nedormite și marșuri nesfârșite? Pentru aceasta supraviețuise unui infern de bombardamente de artilerie, gâfâind și sufocându-se în timpul atacurilor cu gaze, fără să se clatine și fără să șovăie, gândindu-se mereu la datoria lui de a apăra Țara-Tată împotriva dușmanului?

Cu siguranță acești eroi meritau o piatră funerară: „Trecătorule care mergi în Germania, spune-le celor de acasă că noi zăcem aici, credincioși patriei și fideli datoriei noastre."[67]

Și acasă? Dar, era acesta singurul sacrificiu pe care trebuia să-l luăm în considerare? Germania din trecut era mai puțin valoroasă? Nu existau şi alte îndatoriri faţă de propria noastră istorie? Mai eram noi vrednici să luăm parte la gloria trecutului? Cum puteam justifica acest act în fața generațiilor viitoare?

Criminali mizerabili și depravați!

Cu cât încercam mai mult să obțin o oarecare claritate asupra acestui eveniment monstruos, cu atât capul îmi ardea mai tare de furie și rușine. Ce însemna durerea de care suferiseră ochii mei în comparaţie cu această tragedie?

Zilele care au urmat au fost cumplit de îndurat, iar nopțile cu atât mai mult. Știam că totul era pierdut. Numai nişte oameni complet nebuni sau mincinoşi sau criminali puteau ajunge să spere în clemenţa dușmanului. În acele nopți, ura mea a crescut — ura față de cei care au pus la cale această crimă.

7.14 Decizia De A Intra În Politică

În zilele ce au urmat, aveam să mă lămuresc şi asupra soartei mele. Acum trebuia să râd gândindu-mă la propriul meu viitor care, încă nu demult, îmi pricinuise atâtea neliniști amare. Nu era ridicol să vrei să clădeşti pe un asemenea teren? În cele din urmă, a devenit limpede că se întâmplase inevitabilul, ceva de care mă temusem de mult timp, deși nu avusesem inima să cred.

Kaiserul Wilhelm al II-lea a fost primul împărat German care a întins mâna prieteniei liderilor Marxiști, fără să bănuiască faptul că erau niște ticăloși lipsiți de onoare. Pe când încă mai ţineau mâna împăratului într-a lor, cealaltă mână se întindea deja spre pumnal.

Cu jidanii nu există așa ceva precum ajungerea la o înțelegere. Trebuie să fie un „faci așa, dacă nu.." categoric, fără compromisuri.

Atunci am decis să mă implic în politică.

[67] O variație a unei zicale a lui Herodot, amintind un mesaj înscris în piatră de către apărătorii Greci de la Termopile. Vezi Istorii (7.288).

Capitolul 8

ÎNCEPUTUL ACTIVITĂȚII MELE POLITICE

La sfârșitul lui Noiembrie 1918, m-am întors la München. M-am prezentat la batalionul de înlocuire al regimentului meu, care se afla acum în mâinile „consiliului soldaților". Întreaga lor administrație îmi era profund respingătoare și, prin urmare, am decis să o părăsesc cât mai devreme posibil. Împreună cu credinciosul meu camarad de război, Ernst Schmiedt, am plecat la Traunstein și am rămas acolo până când tabăra a fost desființată.

În Martie 1919 ne-am întors din nou la München.

Situația de acolo era de nesusținut; o nouă extindere a revoluției era inevitabilă. Moartea lui Eisner nu a făcut decât să accelereze această evoluție și, în cele din urmă, a dus la o dictatură a consiliilor — sau, mai corect spus, la o hegemonie jidovească.[68] Aceasta s-a dovedit a fi tranzitorie, dar fusese scopul inițial al celor care instigaseră revoluția.

În acea perioadă, nenumărate planuri prindeau formă în mintea mea. Petreceam zile întregi gândindu-mă la ceea ce s-ar putea face. Din nefericire, fiecare proiect ceda în fața faptului dur că eram complet necunoscut și, prin urmare, nu aveam nici măcar cerințele minime pentru o acțiune eficientă. Mai târziu voi explica motivele pentru care nu m-am alăturat niciunuia dintre partidele existente.

Pe măsură ce noua revoluție a consiliilor își urma cursul la München, activitățile mele au început să atragă ostilitatea Consiliului Central. În dimineața devreme a zilei de 27 Aprilie 1919, trebuia să fiu arestat. Dar cei trei indivizi care veniseră după mine nu au avut curajul să înfrunte pușca mea și s-au retras exact așa cum veniseră.

La câteva zile după eliberarea Münchenului, mi s-a ordonat să mă prezint în fața comisiei de anchetă care fusese înființată în Regimentul 2 Infanterie cu scopul de a supraveghea activitățile revoluționare.

Aceasta a fost prima mea activitate mai mult sau mai puțin pur politică.

Câteva săptămâni mai târziu am primit ordin să particip la un curs organizat pentru membrii armatei. Acest curs era destinat să predea anumite principii civice fundamentale. Pentru mine, avantajul acestei organizații era că îmi oferea ocazia să întâlnesc camarazi de arme care gândeau la fel și cu care puteam discuta situația reală. Eram cu toții mai mult sau mai puțin ferm convinși că Germania nu putea fi salvată de la dezastrul iminent de către cei care participaseră la trădarea din Noiembrie — adică Partidul de Centru și Social-Democrații. De asemenea, așa-numitul grup Național Burghez nu dispune de căile necesare să repare răul produs, chiar dacă ar fi avut cele mai

[68] Kurt Eisner (1867-1919) a fost un jidan lider-revoluționar din Bavaria. El a preluat temporar puterea la sfârșitul anului 1918, dar a fost ucis în Februarie 1919 de soldați Germani care au restabilit controlul asupra regiunii.

bune intenții. Îi lipseau o serie de condiții necesare, fără de care o asemenea sarcină nu putea avea niciodată succes. Anii care au urmat au confirmat opiniile pe care le aveam atunci.

8.1 Discuția Despre Formarea Unui Nou Partid

Astfel a fost dezbătută în cercul nostru restrâns formarea unui partid nou. Ideile principale pe care le propuneam atunci erau aceleași care au fost puse în practică mai târziu, când a fost fondat Partidul German al Muncitorilor. Numele noii mișcări care urma să fie întemeiată trebuia să fie de așa natură încât prin numele însuși să atragă masele. Toate eforturile noastre ar fi fost zadarnice și inutile dacă această condiție ar fi lipsit. Și acesta era unul dintre motivele pentru care am ales numele de „Partidul Social Revoluționar”; principiile sociale ale noii noastre organizații erau într-adevăr revoluționare.

Dar un motiv mai fundamental era următorul:

În anii anteriori atenția pe care o acordasem problemelor economice era mai mult sau mai puțin limitată la considerațiile care decurgeau direct din problemele sociale. Mai târziu această perspectivă s-a lărgit pe măsură ce am ajuns să studiez politica de alianțe a Germaniei. Această politică era în mare măsură rezultatul unei evaluări eronate a situației economice, împreună cu o noțiune confuză despre baza prin care putea fi garantată subzistența viitoare a poporului German.

Toate aceste idei se bazau pe principiul că, capitalul este exclusiv produsul muncii, prin urmare, la fel ca munca, el era supus tuturor factorilor care pot restrânge sau favoriza activitatea umană. Din punct de vedere național, importanța capitalului depindea de măreția, libertatea și puterea statului, adică a națiunii. Tocmai această dependență determină capitalul să promoveze interesele statului și ale națiunii, din instinct de conservare și în vederea propriei sale dezvoltări. Dependența capitalului de un stat independent ar obliga capitalul să promoveze libertatea, puterea, forța etc. ale națiunii.

Atitudinea statului față de capital ar fi relativ simplă și clară pe asemenea principii. Singurul său obiectiv ar fi să se asigure că capitalul rămâne subordonat statului și nu permite capitalului să domine interesele naționale. Astfel, activitatea sa ar fi legată de două limitări: pe de o parte, să asigure o economie națională vitală și independentă și, pe de altă parte, să protejeze drepturile sociale ale muncitorilor.

8.2 Doua Tipuri De Capital

Anterior nu recunoscusem clar diferența dintre capitalul care este pur și simplu produsul muncii creatoare și capitalul care este exclusiv rezultatul speculației financiare. Aici aveam nevoie de o inspirație care să-mi pună mintea în mișcare în jurul acestui subiect; dar acea inspirație nu apăruse încă.

Inspirația necesară a venit de la unul dintre oamenii care țineau prelegeri în cursul pe care l-am menționat mai devreme. Acesta era Gottfried Feder[69].

Pentru prima dată în viața mea am auzit o discuție despre principiile capitalului internațional de bursă și ale capitalului de împrumut.

După ce am ascultat prima prelegere a lui Feder, mi-a venit imediat ideea că găsisem acum o cale de a stabili una dintre cele mai esențiale condiții preliminare pentru fondarea unui nou partid.

După părerea mea, meritul lui Feder a constat în modul nemilos și tăios în care a descris caracterul speculativ și politico-economic al capitalului folosit în tranzacțiile de bursă și de împrumut, dând pe față faptul că acest capital este întotdeauna dependent de plata dobânzii.

În chestiunile fundamentale, afirmațiile sale erau atât de pline de bun-simț, încât criticii săi nu le negau soliditatea teoretică, ci doar posibilitatea de a pune aceste idei în practică. Tocmai, pentru mine acesta părea punctul cel mai puternic din învățătura lui Feder, deși alții îl considerau un punct slab.

8.3 Teoreticianul Și Politicianul

Nu este sarcina teoreticianului să explice diferitele căi prin care ceva poate fi pus în practică. Sarcina lui este să trateze problema ca atare, el trebuie să privească scopul, nu mijloacele. Întrebarea importantă este dacă o idee este fundamental corectă, nu dacă poate fi realizată.

Când un bărbat a cărei sarcină este să stabilească principiile unui program sau ale unei politici, începe să se ocupe de întrebarea dacă este realizabil și oportun, în loc să se mărginească la o enunțare a adevărului absolut, munca lui va înceta să mai fie o stea călăuzitoare pentru cei care caută lumină și îndrumare și va deveni mereu doar o rețetă pentru viața de zi-cu-zi.

Teoreticianul trebuie să aibă în vedere numai scopul; politicianul trebuie apoi să se străduiască să identifice calea pentru a-l îndeplini. Gândirea primului va fi determinată, prin urmare, de adevăruri eterne, în timp ce activitatea celui de-al doilea trebuie să fie întotdeauna călăuzită de realitatea practică a momentului.

Măreția unuia va depinde de adevărul absolut al ideii sale; în timp ce măreția celuilalt va depinde dacă judecă sau nu corect realitățile date și aplicarea lor avantajoasă. În acest sens, scopul teoretic este steaua lui călăuzitoare. Testul măreției unui politician este succesul planurilor și întreprinderilor sale — cu alte cuvinte, capacitatea sa de a-și atinge scopul.

---

[69] Feder (1883-1941) a fost economist de meserie și unul dintre fondatorii centrali ai Partidului Național-Socialist. Când Hitler a ajuns la putere în 1933, Feder s-a alăturat guvernului, urcând rapid până la rangul de comisar al Reich-ului. Însă până în 1935 s-a retras din politică, preferând un post de profesor universitar la Berlin. A rămas acolo până la moartea sa în 1941, la vârsta de 58 de ani.

În schimb, scopul final al teoreticianului nu poate fi niciodată atins pe deplin; gândirea umană poate cuprinde adevăruri și poate imagina scopuri pe care le vede cu o claritate cristalină, chiar dacă asemenea scopuri nu pot fi împlinite complet, deoarece natura umană este slabă și imperfectă. Cu cât o idee este mai corectă în abstract și, prin urmare, mai puternică, cu atât sunt mai mici șansele de a o pune în practică — cel puțin în măsura în care aceasta depinde de ființele umane. Importanța unui teoretician nu depinde de succesul practic al planurilor sale, ci de adevărul lor absolut și de influența pe care o exercită asupra progresului umanității.

Dacă ar fi altfel, întemeietorii religiilor nu ar fi considerați cei mai mari oameni care au trăit vreodată, deoarece scopurile lor morale nu ar fi putut fi puse niciodată în practică, fie complet, fie parțial. Chiar și religia care este numită Religia Iubirii Frățești[70] nu este decât o slabă reflexie a voinței sublimului ei Fondator, dar semnificația ei constă în orientarea pe care a încercat să o dea civilizației umane, virtuții umane și moralei.

Această diferență vastă dintre funcțiile teoreticianului și ale politicianului explică de ce calificările necesare pentru ambele funcții se găsesc rareori în aceeași persoană. Acest lucru se aplică în special așa-numitului politician de succes mediocru, a cărui activitate nu este, în fond, decât practicarea artei posibilului, așa cum Bismarck a definit cu modestie arta politicii în general.

Dacă un asemenea politician evită cu hotărâre ideile mari, succesul său va fi cu atât mai ușor de obținut; și va fi mai rapid și mai tangibil. Tocmai din această cauză însă, un asemenea succes este sortit inutilității și uneori nici măcar nu supraviețuiesc autorului lor. În general vorbind, opera unor astfel de oameni politici este lipsită de importanță pentru generațiile următoare, deoarece succesul lor temporar se bazează pe oportunitatea de a evita toate problemele și ideile cu adevărat mărețe și profunde — tocmai acele lucruri care ar fi fost valoroase pentru generațiile viitoare. A urmări idealuri care vor avea valoare și semnificație în viitor nu este în general o întreprindere foarte profitabilă. Cel care urmează un asemenea drum este înțeles foarte rar de masele care consideră berea și laptele un indicator mai convingător al valorilor politice decât planurile îndepărtate pentru viitor — planuri care se realizează abia mult mai târziu și ale căror beneficii sunt culese numai de posteritate.

Dintr-o anumită vanitate — care este întotdeauna verișoara prostiei, masa generală a politicienilor va evita întotdeauna acele proiecte de viitor care sunt foarte greu de pus în practică. Și vor practica această evitare pentru a nu pierde favoarea imediată a mulțimii. Succesul și importanța unor asemenea politicieni aparțin exclusiv prezentului; ei nu vor avea nicio însemnătate pentru viitor. Dar acest lucru nu îi îngrijorează pe oamenii cu viziuni limitate, care sunt pe deplin mulțumiți cu rezultate de moment.

Poziția teoreticianului este cu totul diferită. Importanța operei sale trebuie judecată întotdeauna din perspectiva viitorului. El este descris frecvent prin cuvântul weltfremd, sau „nu din lumea asta”. În timp ce arta politicianului este arta posibilului, teoreticianul aparține celor despre care se spune că le plac zeilor tocmai pentru că cer imposibilul. Astfel de oameni vor trebui

[70] Creștinismul.

întotdeauna să renunțe la gloria prezentului; dar, dacă ideile lor sunt nemuritoare, posteritatea le va acorda răsplata cuvenită.

Pe parcursul lung al progresului uman, se poate întâmpla uneori ca politicianul și teoreticianul să fie una și aceeași persoană. Cu cât această unire este mai intimă, cu atât obstacolele pe care activitatea politicianului va trebui să le înfrunte vor fi mai mari. Un asemenea om nu lucrează pentru a satisface cerințe evidente pentru orice negustor, ci tinde spre scopuri care pot fi înțelese numai de puțini. Viața lui este astfel sfâșiată între ură și iubire. Protestul contemporanilor săi, care nu îl înțeleg, intră în conflict cu recunoașterea posterității, pentru care el lucrează de asemenea.

8.4 Alergătorii La Maratonul Istoriei

Cu cât opera pe care un om o realizează pentru viitor este mai mare, cu atât va fi mai puțin apreciat de contemporanii săi. Lupta lui va fi cu atât mai grea, iar succesul mai rar. Dacă, în cursul secolelor, apare un asemenea om binecuvântat cu succes, atunci, spre sfârșitul vieții sale, poate avea o vagă presimțire a gloriei sale viitoare. Dar asemenea oameni mari sunt doar maratoniștii istoriei. Laurii gloriei contemporane sunt doar pentru fruntea eroului muribund.

Marii luptători sunt cei care luptă pentru ideile și idealurile lor, în ciuda faptului că nu primesc nicio recunoaștere din partea contemporanilor. Ei sunt oamenii a căror amintire va fi păstrată în inimile generațiilor viitoare. Aproape pare ca și cum fiecare om ar simți o datorie de a ispăși nedreptățile comise împotriva unor asemenea oameni mari. Viața și opera lor sunt apoi studiate cu recunoștință admirativă și emoție. Mai ales în zilele întunecate de suferință, asemenea oameni au puterea de a vindeca inimile zdrobite și de a înălța sufletele copleșite de deznădejde.

Acestui grup îi aparțin nu numai marii oameni de stat autentici, ci și toți marii reformatori. Alături de Frederic cel Mare se află oameni precum Martin Luther și Richard Wagner.

8.5 Lupta Împotriva Capitalului Financiar Internațional

Când am auzit prima prelegere a lui Gottfried Feder despre „ruperea sclaviei dobânzii”, am înțeles imediat că aici se află un adevăr de importanță transcendentală pentru viitorul poporului German. Separarea absolută a capitalului bursier de economia națională ar face posibilă combaterea internaționalizării economiei Germane fără a ataca în același timp capitalul ca atare, căci a face aceasta ar pune în pericol temeliile independenței noastre naționale.

Am văzut limpede ceea ce se dezvolta în Germania și am înțeles atunci că cea mai grea luptă pe care va trebui să o purtăm nu va fi împotriva națiunilor inamice, ci împotriva capitalului internațional. În discursul lui Feder am găsit un strigăt de adunare eficient pentru lupta noastră care urma să vină.

Și aici, din nou, evenimentele ulterioare au dovedit cât de corectă era impresia noastră. Astăzi șmecherii politicii noastre burgheze nu mai râd de noi în această privință, căci chiar și ei văd acum — în măsura în care nu sunt mincinoși deliberați, capitalul internațional de bursă nu a

fost doar factorul principal care a instigat la aducerea războiului, ci acum când războiul s-a terminat, el servește la transformarea păcii într-un iad.

Lupta împotriva capitalului financiar internațional și a capitalului de împrumut a devenit unul dintre cele mai importante puncte din programul luptei națiunii Germane pentru independență economică și libertate.

În ceea ce privește obiecțiile ridicate de așa-zișii oameni practici, trebuie să fie suficient următorul răspuns: toate temerile privind teribilele consecințe economice care ar urma abolirii sclaviei capitalului bazat pe dobândă sunt inutile. În primul rând, principiile economice urmate până acum s-au dovedit aproape fatale pentru interesele poporului German. Această situație amintește de sfaturile similare date odinioară de experți — precum Colegiul Medical Bavarez — cu privire la introducerea căilor ferate. Niciuna dintre temerile exprimate de acel corp distins de experți nu s-a realizat. Cei care călătoreau în vagoanele noului „cal cu aburi" nu amețeau. Cei care priveau nu se îmbolnăveau. Iar gardurile de scânduri ridicate pentru a ascunde noua invenție au fost în cele din urmă îndepărtate. Numai acei ochelari de cal care întunecau vederea așa-zișilor „experți" au rămas, și așa va fi mereu.

În al doilea rând, trebuie remarcat următorul lucru: orice idee, chiar și cea mai bună, poate deveni un pericol dacă-și imaginează că este un scop în sine, când în realitate nu este decât un mijloc pentru atingerea unui scop. Pentru mine și pentru toți adevărații Național-Socialiști există o singură doctrină: poporul și Țara-Tată.

Trebuie să luptăm pentru a proteja existența și reproducerea rasei și poporului nostru, hrana copiilor noștri, puritatea sângelui nostru și libertatea și independența Țării-Tată. Numai atunci poporul nostru își va putea îndeplini misiunea care i-a fost încredințată de Creatorul universului.

Toate ideile și idealurile, toate învățăturile și toate cunoștințele trebuie să servească acestor scopuri. Totul trebuie examinat din acest punct de vedere și transformat în utilizări practice. Astfel, o teorie nu se poate împietri într-o doctrină a morții, deoarece totul trebuie să servească vieții.

În acest fel, concluziile lui Gottfried Feder m-au determinat să întreprind un studiu fundamental al unei chestiuni cu care anterior nu eram foarte familiarizat.

Am început să studiez din nou și astfel am ajuns să înțeleg cu adevărat substanța și scopul operei de o viață a jidanului Karl Marx. Capitalul său mi-a devenit inteligibil acum pentru prima dată.[71] Acum înțelegeam cu precizie lupta Social-Democraților împotriva economiei naționale — o luptă menită să pregătească terenul pentru hegemonia unui capital cu adevărat internațional și bursier.

[71] Cartea lui Marx, Das Kapital („Capitalul"), a fost publicată inițial în 1867.

8.6 „Ofițer Educațional”

Aceste cursuri au avut asupra mea o influenţă de cea mai mare importanță şi dintr-un alt punct de vedere.

Într-o zi am cerut să iau cuvântul. Un alt participant s-a simțit obligat de a face pe avocatul diavolului în favoarea jidanilor și a intrat într-o apărare îndelungată a lor. Acest lucru mi-a stârnit opoziția. O majoritate covârșitoare mi-a susținut punctul de vedere.

Consecința tuturor acestor lucruri a fost că, câteva zile mai târziu, am fost repartizat la un regiment staționat atunci la München și am primit acolo funcția de ofițer educațional.

În acea perioadă, disciplina trupelor era destul de slabă. Încă sufereau de pe urma perioadei în care consiliile soldaților deținuseră controlul. Numai treptat și cu prudență a fost posibil să se înlocuiască „obedienţa voluntară” — numele drăgălaș dat de regimul cotețului de porci al lui Kurt Eisner — cu un spirit de disciplină și subordonare militară.

Soldații trebuiau învățați să gândească și să simtă într-un mod național și patriotic. În aceste două direcții se afla viitoarea mea linie de acțiune.

Mi-am început activitatea cu cel mai mare entuziasm și cu cea mai mare dedicare. Aici mi se oferea ocazia de a vorbi în fața unui public destul de numeros. Puteam acum să confirm ceea ce până atunci doar simțisem: puteam să vorbesc. Vocea mea devenise atât de bună, încât puteam fi auzit clar în toate părțile micii săli a escadronului.

Nicio sarcină nu mi-ar fi putut fi mai mult pe plac decât aceasta. Acum, înainte de a fi lăsat la vatră, eram în măsură să aduc un serviciu util unei instituții infinit de dragi inimii mele: armata.

Pot spune acum că discursurile mele au avut succes. În cursul prelegerilor mele, am adus sute și chiar mii de compatrioți ai mei înapoi la poporul lor și la Țara-Tată. Am „naționalizat” aceste trupe, astfel am contribuit la restabilirea disciplinei generale.

Și aici am făcut cunoștință cu mai mulți camarazi cu aceleași convingeri, care aveau să formeze mai târziu nucleul noii mișcări.

Capitolul 9

„PARTIDUL MUNCITORILOR GERMANI”

Într-o zi am primit ordin de la superiorii mei să investighez natura unei asociații aparent politice. Ea se numea „Partidul Muncitorilor Germani” și urma să țină în curând o ședință la care avea să vorbească Gottfried Feder.[72] Mi s-a ordonat să particip la această ședință și să raportez asupra situației.

Curiozitatea autorităților militare față de partidele politice poate fi înțeleasă foarte bine. Revoluția le acordase soldaților dreptul de a participa activ la politică, iar tocmai cei cu cea mai puțină experiență profitau cel mai mult de acest drept. Dar când Partidul de Centru și Partidul Social-Democraților au fost nevoiți să recunoască faptul că simpatiile soldaților se îndepărtaseră de partidele revoluționare și se îndreptaseră spre mișcarea națională și renașterea națională, s-au simțit obligați să retragă armatei dreptul de vot și să-i interzică orice activitate politică.

Faptul că Partidul de Centru și Marxismul au adoptat această politică era instructiv, deoarece, dacă nu ar fi restrâns astfel „drepturile civile” — cum numeau ei după revoluție drepturile politice ale soldaților— statul din Noiembrie ar fi fost răsturnat în câțiva ani, iar dezonoarea și rușinea națiunii nu ar mai fi fost prelungite.

În acea vreme, soldații erau pe punctul de a elibera națiunea de lipitorile și acoliții care serveau cauza Antantei în interiorul țării noastre, dar faptul că partidele numite "naţionale" votau şi ei cu entuziasm pe criminalii din Noiembrie şi au ajutat ca în felul acesta un instrument al ridicării naţionale să devină inofensiv arăta unde puteau duce concepţiile mereu exclusiv abstracte și absorbite de acești nerozi creduli.

Burghezia de clasă mijlocie devenise atât de senilă, încât credea sincer că armata ar putea redeveni ceea ce fusese înainte, și anume un bastion al puterii Germane. Partidul de Centru și Marxismul aveau ca țel doar scoaterea acelui periculos dinte veninos al naționalismului, fără de care o armată rămâne întotdeauna doar o forță de poliție și nu poate deveni niciodată o organizație militară capabilă să lupte împotriva dușmanului. Adevărul acesta a fost dovedit pe deplin de evenimentele ulterioare.

Sau poate că politicienii „naționali” credeau că dezvoltarea armatei noastre putea fi altfel decât națională? Posibil, și asta s-ar explica prin faptul că în timpul războiului ei nu fuseseră soldați, ci palavragii — cu alte cuvinte, parlamentari. Ca atare, nu aveau nici cea mai mică idee despre ceea ce se afla în inimile acelor oameni care își aminteau măreția propriului trecut și faptul că fuseseră cândva cei mai buni soldați din lume.

[72] Deutsche Arbeiterpartei, sau DAP. Acesta avea să devină precursorul Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani, sau NSDAP. Pentru detractorii săi, era partidul „nazist”.

9.1 „Partidul Muncitorilor Germani”

Am decis să particip la ședința acestui partid, care îmi fusese până atunci complet necunoscut.

Când am ajuns în acea seară în camera de oaspeți a fostei Berării Sternecker din München, am găsit aproximativ 20–25 de persoane, majoritatea aparținând claselor de jos.

Tema lecturii lui Feder îmi era deja familiară, așa că mi-am putut concentra atenția asupra organizației în sine.

Impresia nu era nici bună, nici rea, o organizație nouă, ca oricare alta. În acele zile, fiecare se simțea chemat să întemeieze un nou partid de îndată ce era nemulțumit de cursul evenimentelor și își pierdea încrederea în partidele existente. Astfel apăreau pretutindeni noi asociații, doar pentru a dispărea la fel de repede. În general, întemeietorii unor asemenea asociații nu aveau nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să aduni un număr de oameni pentru formarea unui partid sau a unei mișcări. Prin urmare, aceste asociații dispăreau din cauza lipsei totale a oricărei înțelegeri adecvate a necesităților situației.

Opinia mea despre „Partidul Muncitorilor Germani” nu era diferită. M-am bucurat când Feder și-a încheiat în sfârșit expunerea. Observasem suficient și eram pe punctul de a pleca când a fost anunțată o perioadă de discuții deschise; am decis să rămân. La început a fost aceeași rutină obișnuită, când deodată un „profesor” a început să vorbească. El a început prin a pune la îndoială exactitatea vorbelor spuse de Feder, iar apoi — după o ripostă foarte bună a lui Feder — profesorul s-a situat brusc pe „terenul faptelor”. El a recomandat ca tânărul partid să susțină separarea Bavariei de Prusia. Omul acesta insista cu o insistență nerușinată că Austria-Germană ar trebui să se unească cu Bavaria și că pacea ar funcționa atunci mult mai bine… și alte absurdități.

În acel moment m-am simțit obligat să cer permisiunea de a vorbi și să-i spun învățatului domn ce părere aveam. Drept urmare, chiar înainte de a-mi termina discursul, el a ieșit din sală ca un pudel ud. În timp ce vorbeam și chiar înainte să termin, auditoriul mă asculta cu o expresie de uimire pe chip. Când eram pe punctul de a-mi lua rămas-bun de la adunare și de a pleca, un om a venit repede după mine și s-a prezentat (nu i-am înțeles bine numele). Mi-a pus în mână o broșură mică, evident o broșură politică, și m-a rugat foarte insistent să o citesc.

Am fost destul de mulțumit; în felul acesta puteam să cunosc această asociație fără să fiu nevoit să particip la ședințele ei plictisitoare. Mai mult, acest aparent muncitor mi-a făcut o impresie bună.[73] Apoi am părăsit sala.

În acea perioadă locuiam într-una dintre cazărmile Regimentului 2 Infanterie. Aveam o cameră mică ce purta încă urmele inconfundabile ale revoluției. Ziua eram de obicei plecat, fie cu Regimentul 41 Pușcași, fie participând la ședințe sau prelegeri ținute în alte locuri. În cameră eram doar noaptea.

[73] Muncitorul s-a dovedit a fi Anton Drexler, unul dintre fondatorii inițiali ai DAP.

Cum mă trezeam de regulă pe la ora 5:00 dimineața, îmi făcusem obiceiul să mă amuz urmărind niște șoricei care se jucau prin mica mea cameră. Puneam pe podea câteva bucăți de pâine tare sau coji și priveam micile creaturi amuzante cum se jucau și se bucurau de aceste delicatese. Suferisem atât de multă sărăcie în propria mea viață, încât știam foarte bine ce înseamnă foamea și puteam astfel să-mi imaginez plăcerea acestor vietăți.

În dimineața următoare, pe la ora 5:00, eram în pat complet treaz, privind șoriceii cum se joacă și se întrec între ei. Cum nu puteam adormi, mi-am amintit deodată de broșura pe care mi-o dăduse muncitorul. Am început să citesc.

Era o broșură mică al cărui autor era chiar acel muncitor. Era o broșură subţire în care autorul, arăta cum se reîntorsese la idealurile naţionaliste după ce ieşise din confuzia frazeologiei marxiste și sindicaliste: de unde titlul de "Trezirea mea politică”.[74] Broșura mi-a captat atenția din primul moment și am citit-o cu interes până la capăt. Procesul descris semăna cu cel prin care trecusem eu însumi cu doisprezece ani înainte. Fără să vreau am retrăit propria-mi evoluție. În cursul acelei zile, cu fiecare re-citire, îmi aduceam aminte din ce în ce mai multe. O săptămână sau cam așa ceva mai târziu, am primit însă o carte poștală care mă informa, spre surprinderea mea, că fusesem admis în DAP. Eram rugat să răspund acestei comunicări și să particip Miercurea următoare la o ședință a Comitetului de Partid.

Acest mod de a câștiga membri m-a uimit și nu știam dacă să mă supăr sau să râd. Nu aveam nicio intenție să mă alătur vreunui partid existent, ci voiam să întemeiez unul propriu. Din partea lor era o îndrăzneală să-mi adreseze o asemenea invitație, iar pentru mine era cu totul exclus să o accept.

Eram pe punctul de a trimite un răspuns scris când curiozitatea a învins și am decis să particip la adunare la data stabilită, pentru a le explica acestor domni principiile mele.

9.2 Ședința Comitetului

A venit ziua de Miercuri. Cârciuma în care urma să aibă loc ședința era "Bătrânul Rosenbad" din Herrnstrasse — un local dărăpănat, cu foarte puțini clienți. Acest lucru nu era deloc surprinzător în 1919, când meniurile chiar și ale restaurantelor mai mari erau foarte modeste și sărace. Dar nu auzisem niciodată până atunci de acest local.

Am trecut prin sala prost luminată, unde nu se vedea niciun client, și am deschis ușa camerei din spate; acolo am găsit „ședința”. În lumina slabă a unei lămpi, am putut distinge patru tineri așezați în jurul unei mese, unul dintre ei fiind autorul broșurii. M-a salutat cordial și mi-a urat bun venit ca nou membru al DAP.

Am fost oarecum surprins. Apoi am fost informat că „Președintele organizației Reichului” nu sosise încă; am decis să-mi reţin deocamdată propriile idei. În cele din urmă a apărut și președintele. Era același președinte pe care îl văzusem la Berăria Sternecker, când vorbise Feder.

[74] Mein Politisches Erwachen, de Anton Drexler (1920; E. Boepple, München).

Curiozitatea mea creștea și am rămas așezat, așteptând ceea ce urma să se întâmple. Acum am aflat cel puțin numele domnilor. Președintele era un anumit domn Harrer,[75] iar conducătorul districtului München era Anton Drexler.

Au fost citite procesele-verbale ale ședinței precedente și a fost acordat un vot de încredere secretarului. Apoi a urmat raportul trezorierului.

Asociația deținea în total șapte mărci și cincizeci de pfennigi, după care trezorierul a fost asigurat ca are încrederea membrilor. Acest lucru a fost apoi consemnat în procesul-verbal. După aceea au fost citite scrisorile primite: una din Berlin, una din Düsseldorf și una din Kiel — toate provocând o mare satisfacție. Acest lucru era considerat cel mai bun și mai evident semn al importanței crescânde a DAP. Și apoi — a urmat o lungă discuție despre răspunsurile care trebuiau trimise.

Îngrozitor, îngrozitor! Aceasta era o birocrație obositoare în cea mai rea formă a sa. Și eu trebuia să mă alătur unui asemenea club?

A urmat apoi problema noilor membri — adică problema capturării mele.

Am început acum să pun întrebări. Dar am descoperit că, în afară de câteva principii generale, nu exista nimic: nici program, nici broșuri, nimic tipărit, nici legitimații de membru, nici măcar o ștampilă a partidului; exista doar bună-credință și intenții bune.

Dn nou mi-a pierit cheful de râs, căci ce altceva erau toate acestea decât semnul caracteristic al celei mai complete perplexități și al întregii deznădejdi faţă de partidele existente până atunci, programele lor, intențiile lor si activitatea lor?

Sentimentul care îi determinase pe acei câțiva tineri să se unească într-o întreprindere atât de ridicolă nu era altceva decât chemarea unei voci lăuntrice. Ea le spunea, mai mult intuitiv decât conștient, că întregul sistem de partide, așa cum exista, era incapabil să ridice națiunea Germană sau să-i vindece rănile interioare. Am parcurs rapid lista de principii care constituiau platforma partidului. Ele erau redactate pe foi dactilografiate. Și aici am găsit dovezi ale unui spirit de căutare și de aspirație, dar niciun semn de cunoaștere a luptei care trebuia purtată.

Ştiam bine ce simțeau oamenii, eu însumi trăisem sentimentele, era dorința de a avea o nouă mișcare care să fie mai mult decât un partid în sensul dat pâna atunci acestui cuvânt.

Seara, când m-am întors în cazarmă, îmi formasem deja o opinie clară despre acea asociație. Mă aflam în fața celei mai grele întrebări din viața mea: trebuia să mă alătur acestui partid sau să refuz?

[75] Karl Harrer (1890-1926) a fost jurnalist și unul dintre fondatorii timpurii ai DAP.

9.3 O Decizie Finală

Rațional, toate considerentele mă îndemnau să refuz; dar sentimentele mă tulburau. Cu cât încercam mai mult să-mi demonstrez cât de lipsit de sens era acest club, cu atât sentimentele mele se înclinau mai mult în favoarea lui.

În zilele următoare mintea mea nu a mai cunoscut odhina.

Am început să cântăresc toate argumentele pro și contra. De multă vreme eram deja hotărât să am o activitate politică. Era clar că puteam face acest lucru doar printr-o mișcare nouă; dar până atunci îmi lipsise impulsul de a trece la acțiune concretă. Nu sunt dintre acei oameni care încep ceva într-o zi și îl abandonează a doua zi doar de dragul de a începe altceva. Acesta era principalul motiv pentru care îmi era atât de greu să decid să mă alătur unei asemenea organizații. Aceasta trebuia să fie împlinirea scopurilor mele, sau altfel nu trebuia să o fac deloc. Știam că o asemenea decizie mă va lega pentru totdeauna și că nu putea exista întoarcere. Nu era un joc de moment, ci o cauză serioasă și arzătoare. Chiar și atunci aveam o repulsie instinctivă față de oamenii care se apucă de toate, dar nu duc niciodată nimic până la capăt. Îi detestam pe acești „buni-la-toate” și consideram activitatea unor asemenea oameni mai rea decât a nu face nimic.

Soarta însăși părea acum să-mi arate drumul. Nu aș fi intrat niciodată într-unul dintre marile partide existente; motivele le voi explica mai târziu.

Această creaţie mică şi ridicolă mi se părea că prezintă singurul avantaj de a nu se fi împietrit încă în stadiul de “organizaţie”, ci îi lăsa individului izolat posibilitatea unei activităţi personale efective. Aici mai era posibil la o muncă eficientă; iar, deoarece mișcarea era încă mică, i se putea da cu atât mai ușor forma potrivită. Aici mai era posibil să se determine caracterul mișcării, scopurile care trebuiau atinse și drumul care trebuia urmat; toate acestea ar fi fost imposibile în marile partide.

Cu cât reflectam mai mult asupra situației, cu atât se întărea convingerea mea că tocmai o mișcare mică putea servi cel mai bine la pregătirea unei renașteri naționale. Acest lucru nu putea fi realizat niciodată de partidele politice parlamentare, erau prea strâns legate de idei învechite sau doar interesate de servirea noului regim. Ceea ce trebuia proclamat aici era o nouă viziune asupra lumii, nu un nou slogan electoral.

Era însă infinit mai dificil să transformi această intenție în realitate.

Ce calificări aduceam eu pentru o asemenea sarcină?

Că eram fără avere şi sărac, mi se părea cel mai uşor de suportat, însă ceea ce era mai stânjenitor era faptul că aparţineam oamenilor obscuri, că eram un izolat printre milioane de cetăţeni, o fiinţă pe care hazardul o poate lăsa să trăiască sau o poate face să dispară fără ca cineva să catadicsească să bage de seamă. Și mai apărea o dificultate: lipsa mea de studii.

Așa-numiții „intelectuali” încă privesc cu un dispreț nemărginit pe oricine nu a trecut prin școlile prescrise și nu i s-au îndesat în cap cunoștințele necesare. Întrebarea nu a fost niciodată: „Ce poate face omul?”, ci: „Ce a învățat?”.

Oamenii „educați” consideră orice idiot împodobit cu diplome superior celui mai capabil tânăr lipsit de aceste prețioase documente.

Îmi puteam imagina cu ușurință cum avea să mă primească această lume „educată”, și m-am înșelat doar în măsura în care am crezut atunci că oamenii sunt mai buni decât s-au dovedit a fi, în lumina crudă a realității. Tocmai pentru că sunt astfel, puținele excepții ies cu atât mai puternic în evidență. Am învățat tot mai mult să fac deosebirea dintre eternii studenți și adevărații oameni de valoare.

După două zile de frământare și reflecție atentă, am ajuns la convingerea că trebuia să fac pasul.

A fost cea mai hotărâtoare decizie din viața mea.

Nu exista și nu putea exista cale de întoarcere.

Astfel m-am înscris ca membru al Partidului Muncitoresc German și am primit un carnet de membru provizoriu cu numărul: șapte.

Capitolul 10

CAUZELE PRĂBUȘIRII

Adâncimea unei căderi este întotdeauna măsurată prin diferența dintre nivelul poziției originale a unui corp și poziția care se află în prezent. Același lucru este valabil pentru națiuni și state. Chestiunea de cea mai mare importanță în acest caz este înălțimea nivelului inițial sau, mai degrabă, cea mai mare înălțime care a fost atinsă înainte de începerea căderii. Numai ceea ce este capabil de înălțimi extraordinare poate cunoaște o prăbușire profundă. Prăbușirea Reichului[76] a fost atât de dificilă și teribilă pentru că acesta a căzut de la o înălțime care cu greu poate fi imaginată în aceste zile de mizerie și umilință.

Reichul a fost întemeiat în împrejurări de o strălucire atât de amețitoare, încât întreaga națiune a fost fermecată. După o serie de victorii fără egal, s-a născut un imperiu pentru copiii și nepoții eroilor. Faptul că erau sau nu conștienți de acest lucru nu are importanță. Ceea ce contează este că toți Germanii simțeau că acest imperiu nu fusese adus la existență printr-o serie de manevre parlamentare, ci prin cele mai nobile circumstanțe. Temeliile sale au fost puse nu în mijlocul dezbaterilor parlamentare, ci în bubuitul și tunetul războiului de-a lungul frontului care încercuia Parisul. Astfel s-a înfăptuit un act de mare politică de stat prin care prinții și poporul German au întemeiat viitorul Reich și au restaurat simbolul coroanei imperiale. Statul lui Bismarck nu a fost întemeiat pe trădarea și asasinarea de către dezertori și leneși, ci de regimentele care au luptat pe front.

Această naștere unică și acest botez prin foc au înconjurat Reichul cu o aureolă de splendoare istorică, cum doar cele mai vechi state — și acelea rareori — o puteau avea.

Și ce ascensiune a început atunci!

Autonomia garanta pâinea de fiecare zi. Națiunea devenea mai bogată atât în numerele oamenilor, cât și în bunuri lumești. Onoarea statului — și, prin aceasta, a poporului în ansamblu — era asigurată și protejată de o armată care reprezenta cea mai izbitoare dovadă a diferenței dintre acest nou Reich și vechea Confederație Germană.

[76] De-a lungul cărții Mein Kampf, Hitler folosește cuvântul Reich pentru a se referi la ceea ce va numi mai târziu „Al Doilea Reich”, sau domnia Hohenzollernilor (1871-1918), inițiată de Otto von Bismarck. Primul Reich a fost Sfântul Imperiu Roman, care a durat din 962 până în 1806. Expresia „Al Treilea Reich” a fost inventată în 1923 și abia mai târziu, după 1933, a fost adoptată de Național-Socialiști.

10.1 Semnul Prăbușirii

Căderea Reichului și a poporului German a fost atât de profundă, încât toți par să fi rămas împietriți și incapabili să-i simtă adevărata semnificație. Oamenii abia își mai pot aminti de înălțimile de odinioară, a căror măreție și splendoare se află într-un contrast cu mizeria noastră prezentă.

Prin urmare, este de înțeles că oamenii sunt atât de amețiți de sublim încât uită să caute semnele marii prăbușiri, care trebuie să fi fost cu siguranță prezente într-o formă sau alta.

Firește, acest lucru se aplică numai acelora pentru care Germania a însemnat mai mult decât o simplă sursă de venit. Numai acești oameni sunt capabili să simtă condițiile prezente ca pe o adevărată catastrofă, în timp ce ceilalți au considerat aceste condiții ca pe o împlinire a ceea ce căutaseră și doriseră de mult timp.

Semnele viitoarei prăbușiri existau cu siguranță în acele vremuri anterioare, deși foarte puțini au încercat să tragă o lecție practică din ele.

Astăzi însă acest lucru este mai necesar ca niciodată.

Așa cum bolile trupești pot fi vindecate doar când originea lor a fost diagnosticată, tot astfel se întâmplă și cu bolile politice. Este evident că simptomele exterioare ale unei boli pot fi observate mai ușor decât cauzele ei interne; ele sar mai repede în ochi. Acesta este și motivul pentru care atât de mulți oameni recunosc doar efectele exterioare și le confundă cu cauzele. Ba chiar uneori încearcă să nege existența acestor cauze. Și de aceea majoritatea oamenilor de la noi văd prăbușirea Germaniei doar prin prisma dificultăților economice predominante și a consecințelor lor. Aproape fiecare dintre noi trebuie să poarte o parte din această povară și, de aceea, fiecare privește catastrofa economică drept cauza actualei stări deplorabile a lucrurilor. Marile mase văd foarte puțin din fundalul cultural, politic și moral al acestei prăbușiri. Mulți dintre ei nu au nici sensibilitatea, nici capacitatea intelectuală necesară pentru a-l înțelege.

Faptul că masele adoptă o asemenea perspectivă este perfect de înțeles. Dar faptul că intelectualitatea consideră prăbușirea Germaniei în primul rând o „catastrofă economică” și că, în consecință, caută vindecarea printr-o soluție economică mi se pare motivul pentru care orice redresare a fost până acum imposibilă. Nicio îmbunătățire nu poate fi realizată până când nu se va înțelege că economia joacă doar un rol secundar sau terțiar, în timp ce factorii primari sunt politica, moralitatea și sângele. Numai când acest lucru va fi înțeles va deveni posibilă înțelegerea cauzelor răului prezent și, prin urmare, găsirea căilor și mijloacelor de vindecare.

Prin urmare, întrebarea de ce s-a prăbușit cu adevărat Germania are o importanță decisivă, mai ales pentru o mișcare politică ce își propune să depășească această înfrângere.

Atunci când cercetăm trecutul, trebuie să avem grijă să nu fim prea impresionați de rezultatele exterioare care sar imediat în ochi, ignorând cauzele mai puțin vizibile ale acestor rezultate.

10.2 Cauzele Prăbușirii

Cea mai comodă și, prin urmare, cea mai larg acceptată explicație a nenorocirii prezente este aceea că ea ar fi rezultatul unui război pierdut și că Primul Război Mondial ar fi, așadar, adevărata cauză.

Poate că există mulţi oameni care cred sincer în prostia asta; dar, şi mai numeroşi sunt cei în gura cărora ea nu reprezintă decât minciună şi ipocrizie premeditată: aşa stau lucrurile cu toţi cei care sunt aproape de sursa de profituri guvernamentală.

Căci nu au declarat oare profeții revoluției în repetate rânduri poporului că rezultatul războiului va fi irelevant pentru marile mase? Dimpotrivă, nu au asigurat ei în mod solemn publicul că „marele capital" era cel interesat în principal de un rezultat victorios al acestui război gigantic - dar niciodată poporul German sau muncitorii Germani?

Nu afirmau oare în mod obișnuit acești apostoli ai concilierii mondiale că, departe de a urma o prăbușire Germană, se va întâmpla exact contrariul: și anume că națiunea Germană va fi renăscută odată ce „militarismul" va fi fost distrus?

Nu au fost apreciate atunci în acele cercuri binefacerile Antantei şi n-a fost aruncată asupra Germaniei vina pentru toată acea luptă sângeroasă? Fără această explicație, ar fi putut ele să susțină teoria că o înfrângere militară nu va avea consecințe politice pentru poporul German?

Nu a fost oare întreaga Revoluție împodobită cu frumoasa formulă potrivit căreia, întrucât aceasta avea să oprească înaintarea victorioasă a stindardelor Germane, poporului German i se va asigura astfel libertatea atât în țară, cât și în străinătate?

Nu este oare așa, netrebnicilor și ticăloșilor mincinoși?

Este nevoie de o obrăznicie tipic jidovească pentru a proclama înfrângerea armatei drept cauza prăbușirii; într-adevăr, Berlin Vorwärts, acel organ și portavoce al răzvrătirii, scria cu această ocazie că națiunii Germane nu ar trebui să i se permită să-și aducă stindardele acasă în triumf. Și totuși, prăbușirea noastră este atribuită înfrângerii militare?

Desigur, ar fi cu totul exclus să intrăm într-o polemică cu acești mincinoși care neagă într-un moment ceea ce au spus cu o clipă înainte. Nu aș mai pierde niciun cuvânt cu ei dacă nu ar exista mulți oameni lipsiți de reflecție care repetă aceste absurdități fără a fi neapărat animați de intenții rele. Dar observațiile pe care le fac aici sunt menite și adepților noștri luptători, întrucât în zilele noastre cuvintele rostite sunt adesea uitate, iar sensul lor este denaturat.

Afirmația că pierderea războiului a fost cauza prăbușirii Germane poate fi combătută cel mai bine astfel:

Este, desigur, un fapt că pierderea războiului a avut o importanță tragică pentru viitorul Țării-Tată. Dar această pierdere nu a fost în sine o cauză. Ea a fost mai degrabă consecința altor cauze. Pentru orice om care gândea drept era clar că un sfârșit dezastruos al acestui conflict pe

viață și pe moarte avea să aibă consecințe catastrofale. Dar, din păcate, au existat și oameni a căror judecată părea să-i părăsească în acel moment critic. Au existat alții care au pus mai întâi la îndoială acest adevăr și apoi l-au negat cu totul. Și au existat oameni care, după ce dorința lor secretă s-a împlinit, s-au trezit brusc în fața catastrofei pe care ei înșiși contribuiseră să o provoace. Ei sunt vinovați de prăbușire — și nu războiul pierdut, deși acum vor să atribuie totul acestuia.

În realitate, pierderea războiului a fost rezultatul activității lor, nu al unei conduceri „proaste", așa cum ar dori acum să susțină. Dușmanii noștri nu erau lași. Și ei știau să moară. Încă din prima zi a războiului au depășit numeric armata Germană, iar arsenalele și fabricile de armament ale întregii lumi le stăteau la dispoziție pentru refacerea echipamentului militar.

Într-adevăr, este unanim recunoscut faptul că victoriile Germane, care au fost obținute în mod constant pe parcursul a patru ani de război împotriva întregii lumi, s-au datorat unei conduceri superioare, în afară, desigur, de eroismul trupelor. Acest lucru nu poate fi negat. Organizarea și conducerea armatei Germane au fost cele mai puternice lucruri pe care le-a văzut vreodată lumea. Orice neajunsuri evidente au fost inevitabile din punct de vedere uman.

Prăbușirea acelei armate nu a fost cauza nenorocirii noastre actuale. Ea însăși a fost consecința altor crime. Dar această consecință a dus, la rândul ei, la o altă prăbușire, care a fost mai vizibilă.

Faptul că acest lucru era adevărat poate fi demonstrat după cum urmează:

Trebuie ca o înfrângere militară să ducă neapărat la o asemenea răsturnare completă a statului și a națiunii? De când a fost acesta rezultatul unui război nefericit? De fapt, sunt națiunile ruinate vreodată de un război pierdut și numai de acesta?

Răspunsul poate fi formulat pe scurt: înfrângerile militare sunt rezultatul decăderii interne, al lașității, al lipsei de caracter și, pe scurt, al nevredniciei. Dacă acestea nu ar fi cauzele, atunci o înfrângere militară ar conduce la o renaștere națională și ar ridica națiunea la un nivel mai înalt de efort.

O înfrângere militară nu este piatra funerară a vieții naționale.

Istoria oferă numeroase exemple care confirmă adevărul acestei afirmații.

Din nefericire, înfrângerea militară a Germaniei nu a fost o catastrofă nemeritată, ci o pedeapsă pe deplin meritată, având caracterul unei răzbunări eterne. Meritām această înfrângere mai mult decât oricine. Aceasta reprezenta cel mai mare semn extern de decădere dintr-o serie de simptome interne, care, deși erau vizibile, nu erau recunoscute de majoritatea oamenilor, care sunt ca struții și văd doar ceea ce vor să vadă.

10.3 Unul Din Trei Germani Este Un Trădător

Să examinăm simptomele care erau evidente în momentul în care poporul German a acceptat această înfrângere. Nu este adevărat că, în anumite cercuri, nenorocirile Țării-Tată erau întâmpinate chiar cu o bucurie nerușinată? Cine putea să se poarte astfel fără a-și câștiga prin aceasta dreptul de a fi pedepsit? Nu existau oameni care mergeau și mai departe și se lăudau că au făcut frontul să șovăie? Iar aceste lucruri nu erau făcute de inamic — nu, nu — ci chiar de proprii noștri compatrioți!

Au suferit ei pe nedrept această nenorocire? A existat vreodată în istorie un caz în care un popor să se declare el însuși vinovat de un război? Și aceasta chiar împotriva unei judecăți mai bune și a unei cunoașteri mai bune?

Nu, și din nou nu. Din felul în care națiunea Germană a reacționat la înfrângerea sa, putem vedea că adevărata cauză a prăbușirii noastre trebuie căutată în altă parte, și nu în pierderea pur militară a câtorva poziții sau în eșecul unei ofensive. Căci dacă frontul ar fi cedat și ar fi provocat astfel un dezastru național, atunci națiunea Germană ar fi acceptat înfrângerea într-un cu totul alt spirit. Ar fi îndurat nenorocirea care a urmat cu dinții încleștați sau ar fi fost copleșită de durere. Regretul și furia le-ar fi umplut inimile împotriva dușmanului căruia victoria i-a fost dată de un eveniment întâmplător sau de voința destinului. Iar în acel caz, națiunea, urmând exemplul Senatului Roman, ar fi întâmpinat diviziile învinse la întoarcerea lor și le-ar fi mulțumit pentru sacrificiile făcute, rugându-le să nu-și piardă credința în Reich.[77] Chiar și capitularea ar fi fost semnată sub influența rațiunii calme, în timp ce inima ar fi bătut cu speranța unei viitoare renașteri.

Aceasta este primirea care ar fi fost făcută unei înfrângeri militare datorate doar decretului potrivnic al sorții. Nu ar fi existat nici râsete, nici dansuri. Nu ar fi existat laude ale lașității și nici glorificarea înfrângerii. Trupele care se întorceau nu ar fi fost batjocorite, iar steagul nu ar fi fost târât prin noroi. Dar, mai presus de toate, nu am fi avut niciodată acea stare de lucruri rușinoasă în care un ofițer Britanic, colonelul Repington, a declarat cu dispreț: „Fiecare al treilea German este un trădător!" Nu, această molimă nu s-ar fi transformat niciodată într-un adevărat potop care, în ultimii cinci ani, a înecat orice urmă de respect pentru națiunea Germană în lume.

Aceasta arată prea limpede cât de mincinoasă este afirmația că pierderea războiului a fost cauza prăbușirii Germane. Nu — înfrângerea militară nu a fost decât consecința unei întregi serii de simptome morbide și a cauzelor lor, care existau în națiunea Germană înainte de izbucnirea războiului. Războiul a fost consecința catastrofală, vizibilă pentru toți, a unei otrăviri etice și morale și a unei degenerări a instinctului de conservare. Acestea au fost cauzele preliminare care, timp de mulți ani, au subminat temeliile națiunii și ale Reichului.

---

[77] Hitler pare să confunde două evenimente separate din istoria Romană. În 390 î.Hr., în fața Galilor invadatori, senatorii s-au așezat pe drumul principal care ducea în oraș, sperând să se sacrifice și astfel să îmbuneze inamicul. Mai târziu, după pierderea Romană în fața lui Hannibal la Cannae în 216 î.Hr., cetățenii Romani au ieșit să-l întâmpine și să-i mulțumească comandantului Varro, deoarece a luptat cu noblețe pentru Republică.

10.4 Dezarmarea Morală A Unui Acuzator Periculos

A fost nevoie de întreaga falsitate fără fund a jidanilor și a tovarășilor lor de luptă, Marxiștii, pentru a arunca vina prăbușirii tocmai asupra omului care singur a arătat o voință și o energie supraomenească în efortul său de a preveni catastrofa pe care o prevăzuse și de a salva națiunea de acea epocă a umilinței și a rușinii.

Punând vina exclusivă pentru pierderea Războiului Mondial pe Ludendorff, ei i-au luat arma dreptului moral singurului adversar suficient de periculos pentru a avea șanse de reușită împotriva trădătorilor Țării-Tată.

Toate acestea au fost inspirate de principiul, incontestabil adevărat, că în Marea Minciună există întotdeauna un anumit grad de credibilitate, deoarece masele largi ale unei națiuni sunt întotdeauna mai ușor de corupt în adâncul inimii lor decât în mod conștient sau voluntar. Și, în simplitatea primitivă a minții lor, ele cad mai ușor victime Minciunii Mari decât minciunii mici, fiindcă ele însele spun adesea mici minciuni în chestiuni mărunte, dar s-ar rușina să recurgă la falsificări de mare amploare. Nu le-ar trece niciodată prin minte să fabrice neadevăruri colosale și nu ar crede că alții ar putea avea nerușinarea de a denatura adevărul într-un mod atât de infam.

Chiar dacă faptele care dovedesc aceasta sunt clare, oamenii vor continua să se îndoiască și să ezite și vor crede în continuare că trebuie să existe alte explicații. Minciuna grosolan de nerușinată lasă întotdeauna urme în urma ei, chiar și după ce a prins rădăcini — un fapt cunoscut tuturor mincinoșilor vicleni din această lume și tuturor celor care conspiră împreună în arta minciunii. Acești oameni știu prea bine cum să folosească falsitatea pentru scopurile cele mai josnice.

Din vremuri imemoriale, jidanii au știut mai bine decât oricine altcineva cum să exploateze minciuna și calomnia. Însăși existența lor se bazează pe o mare minciună, și anume aceea că sunt o comunitate religioasă și nu o rasă. Și ce rasă.

Unul dintre cei mai mari gânditori ai omenirii i-a marcat pentru totdeauna printr-o afirmație care este profund și precis adevărată: i-a numit „Marele maestru al minciunii”.[78] Cei care nu își dau seama de adevărul acestei afirmații sau nu doresc să o creadă nu vor putea niciodată să dea o mână de ajutor în această lume pentru ca adevărul să triumfe.

A fost o mare lovitură de noroc pentru națiunea Germană faptul că perioada sa de boală prelungită a fost întreruptă atât de brusc de o catastrofă teribilă. Dacă lucrurile ar fi continuat așa cum erau, națiunea ar fi ajuns încet, dar sigur, la ruină. Boala ar fi devenit cronică; pe când, în

[78] Hitler citează pe filozoful Arthur Schopenhauer. În cartea sa Parerga și Paralipomena (1851), Schopenhauer remarcă cu o opinie istorică extraordinar de joasă despre jidani: „Vedem de asemenea din cei doi autori Romani [Tacitus și Justinus] cât de mult au fost jidanii în toate timpurile, și de toate națiunile, urâți și disprețuiți. Acest lucru se poate datora parțial faptului că ei au fost singurul popor de pe pământ care nu a creditat omului nicio existență dincolo de această viață, și au fost de aceea priviți ca vite, ca scursura umanității, dar și ca maeștrii din trecut în a spune minciuni” (1851/2010, vol. 2, p. 357). Pentru discuție ulterioară vezi Dalton (2011b).

forma ei acută, ea s-a arătat cel puțin limpede unui număr considerabil de observatori. Nu a fost o întâmplare că omul a învins mai ușor ciuma neagră decât tuberculoza. Prima apărea în valuri îngrozitoare de morți care zguduiau întreaga omenire; cealaltă înaintează subtil pe nesimțite. Prima stârnește teroare; cealaltă, o indiferență treptată. Rezultatul este însă că oamenii s-au opus primei cu toată energia lor, în timp ce încearcă să țină tuberculoza sub control prin mijloace slabe. Astfel, omul a stăpânit ciuma, în timp ce tuberculoza îl stăpânește pe el.

Același lucru este valabil și pentru bolile din organismele naționale. Atâta timp cât aceste boli nu au un caracter catastrofal, oamenii se obișnuiesc încet cu ele și, în cele din urmă, le cad victime. Atunci este o lovitură de noroc — deși una amară — când destinul hotărăște să intervină în acest proces lent de degradare și aduce deodată victima față în față cu stadiul final al bolii. De cele mai multe ori, rezultatul unei catastrofe este că se începe imediat un tratament și acesta este dus la capăt cu o hotărâre fermă. Dar chiar și într-un asemenea caz, condiția prealabilă este întotdeauna recunoașterea cauzelor interne care au creat boala respectivă.

10.5 Toxine Și Simptome

Chestiunea importantă în acest caz este diferențierea cauzelor fundamentale de circumstanțele care decurg din acestea. Acest lucru devine cu atât mai dificil cu cât toxinele rămân mai mult timp în corpul național și cu cât li se permite mai mult să devină o parte integrantă a acelui corp. Se poate întâmpla cu ușurință ca odată cu trecerea timpului otrăvurile incontestabil de dăunătoare să fie acceptate ca aparținând ființei naționale sau să fie tolerate ca un rău necesar. În acest caz, nici măcar nu se va mai considera necesar să se localizeze virusul străin.

În lunga perioadă de pace de dinaintea ultimului război, anumite rele erau evidente ici și colo — deși, cu una sau două excepții, s-a alocat foarte puțin efort împotriva virusului. Și aici, aceste excepții au fost înainte de toate acele fenomene economice ale națiunii care erau mai evidente pentru conștiința individuală decât condițiile dăunătoare existente în multe alte sfere.

Existau numeroase semne de degradare care ar fi trebuit să dea serios de gândit.

În ceea ce privește economia, se poate spune următorul lucru:

Creșterea uimitoare a populației Germane înainte de război a adus problema asigurării pâinii zilnice într-o poziție mai proeminentă în toate sferele politice și economice de gândire și acțiune. Din nefericire, cei responsabili nu s-au putut hotărî să ajungă la singura soluție corectă, ci au preferat să-și atingă scopul prin metode mai ieftine. Renunțarea la ideea dobândirii de noi teritorii și înlocuirea ei cu o dorință nebunească de cucerire economică mondială, acest lucru trebuia să ducă în cele din urmă la o industrializare nelimitată și dăunătoare.

Prima și cea mai fatală consecință a fost slăbirea clasei agricole, al cărei declin era proporțional cu creșterea proletariatului din zonele urbane. În cele din urmă, echilibrul a fost complet răsturnat.

Marea barieră care îi despărțea pe bogați de săraci a devenit acum evidentă. Luxul și sărăcia trăiau atât de aproape unul de celălalt, încât consecințele trebuiau să fie deplorabile. Sărăcia și

șomajul frecvent au început să facă ravagii în rândul populației, lăsând în urmă nemulțumire și amărăciune. Rezultatul a fost împărțirea populației în clase politice. Nemulțumirea a crescut în ciuda prosperității comerciale. Lucrurile au ajuns în cele din urmă în punctul în care toată lumea simțea că „așa nu se mai poate continua", deși nimeni nu părea capabil să-și imagineze ce avea să se întâmple cu adevărat.

Acestea erau semne tipice ale adâncimii la care ajunsese nemulțumirea.

10.6 Domnia Banilor

Cu toate acestea, mult mai grave decât acestea au fost celelalte consecințe care au devenit evidente ca rezultat al economizării națiunii.

În măsura în care comerțul a preluat un control clar asupra statului, banii au devenit tot mai mult un dumnezeu, căruia toți trebuiau să-i slujească și în fața căruia trebuiau să se plece. Dietățile Cerești au devenit tot mai demodați și erau puși la colț pentru a face loc cultului lui Mammon.

Și astfel a început o perioadă de degenerare totală. Aceasta a fost deosebit de pernicioasă deoarece a venit într-un moment în care națiunea se afla în ceasul ei critic și avea nevoie mai mult ca oricând de un ideal înălțător. Germania ar fi trebuit să fie pregătită să-și apere cu sabia eforturile de a-și câștiga pâinea cea de toate zilele pe cale pașnică.

Din nefericire, dominația banilor a primit susținere chiar în cercul care ar fi trebuit să i se opună. Maiestatea Sa Kaiserul a făcut o greșeală când a ridicat reprezentanți ai noului capital financiar la rangurile nobilimii. Desigur, poate servi drept scuză faptul că nici măcar Bismarck nu a realizat pericolul care se profila în această privință. În practică însă, toate virtuțile ideale au devenit considerații secundare față de cele ale banilor; era clar că, odată pornit pe acest drum nobilimea sabiei avea să ajungă curând pe locul al doilea după nobilimea finanțelor.

Operațiunile financiare reușesc cu mai multă ușurință decât operațiunile militare. Prin urmare, nu mai era o invitație pentru un adevărat erou sau chiar pentru un om de stat să fie pus în contact cu cel mai apropiat bancher jidan. Oamenii de merit real nu erau interesați de decorații ieftine și le refuzau cu mulțumiri. Dar, din punctul de vedere al purității sângelui, o asemenea evoluție era profund regretabilă. Nobilimea a început să piardă tot mai mult din calitățile rasiale care constituiau condiția însăși a existenței sale. În multe cazuri, termenul „ignobilitate" ar fi fost mai potrivit.

10.7 Internaționalizarea Prin Finanțe

O stare gravă de decadență economică s-a produs prin eliminarea lentă a dreptului de proprietate privată și prin transferul treptat al întregii structuri economice în mâinile corporațiilor pe acțiuni. Munca a devenit, pentru prima dată, retrogradată la statutul de obiect de speculă în mâinile unor exploatatori lipsiți de scrupule. Înstrăinarea proprietății a crescut la o scară enormă. Bursa a început să triumfe, făcând progrese lente, dar sigure, în preluarea controlului asupra întregii vieți naționale.

Înainte de război, internaționalizarea economiei Germane începuse deja prin intermediul emisiunilor de acțiuni. Este adevărat că o parte a industriașilor Germani a depus un efort hotărât pentru a evita pericolul. Dar, în cele din urmă, ei au cedat în fața atacurilor unite ale lacomului capital financiar, ajutat în această luptă de credincioșii săi oameni de încredere din mișcarea Marxistă.

Războiul persistent împotriva „industriei grele" Germane a reprezentat începutul vizibil al internaționalizării vieții economice Germane, așa cum o prevedeau Marxiștii. Acest proces însă nu putea fi dus până la capăt cu succes decât odată cu victoria Marxismului în revoluție. În timp ce scriu aceste rânduri, a reușit atacul general împotriva căilor ferate de stat Germane, iar acestea sunt acum predate capitalului financiar internațional.[79] Astfel, Social-Democrația „internațională" a realizat încă o dată unul dintre obiectivele sale principale.

Cea mai bună dovadă a cât de departe putea merge această „economizare" a națiunii Germane se vede clar în faptul că, după încheierea războiului, unul dintre principalii conducători ai industriei și comerțului German a declarat că comerțul era singura forță capabilă să pună Germania din nou pe picioare.[80] Acest gen de absurditate a fost rostit exact în momentul în care Franța restabilea învățământul public pe baze umanitare, amplificând astfel ideea că viața națională depinde mai degrabă de comerț decât de valori ideale. Declarația difuzată de Stinnes în lume în acel moment a provocat o confuzie incredibilă. Ea a fost imediat adoptată ca slogan principal de toți șarlatanii și guralivii — „oamenii de stat" pe care destinul i-a dezlănțuit în Germania după revoluție.

10.8 Groparii Monarhiei

Unul dintre cele mai grave simptome ale decadenței din Germania de dinaintea războiului a fost obiceiul tot mai răspândit de a face lucrurile pe jumătate. Aceasta a fost una dintre consecințele insecurității generale a vremii și poate fi atribuită unei anumite lașități rezultate din aceasta și din alte cauze. Această boală a fost agravată de sistemul educațional.

Educația Germană din perioada de dinaintea războiului avea un număr extraordinar de slăbiciuni. Ea era pur și simplu și exclusiv limitată la producerea de „cunoștințe" pure și acorda

[79] Hitler se referă la Planul Dawes, numit după Charles Dawes, vicepreședinte în administrația lui Calvin Coolidge. Aprobat la începutul anului 1924, planul reprezenta în esență un grafic de rambursare a datoriilor pentru cele $33 de miliarde impuse Germaniei după Primul Război Mondial. Guvernul German de la Weimar a acceptat planul în Aprilie. Acesta prevedea plăți anuale inițiale de un miliard de mărci, care urmau să crească la 2,5 miliarde în decurs de cinci ani. Sistemul feroviar German a primit sarcina de a suporta o treime din datoria totală – sumă pe care nu o putea plăti – motiv pentru care căile ferate au fost vândute unei corporații private. Așa cum spune Hitler, calea ferată a fost literalmente „predată" capitalului financiar internațional.

[80] Industrialistul era Hugo Stinnes (1870–1924). Stinnes a profitat enorm atât în timpul Primului Război Mondial, cât și în perioada hiperinflației Germane, care se încheiase cu puțin timp înainte ca Hitler să scrie aceste rânduri.

puțină atenție dezvoltării „abilităților”. Și mai puțină atenție era acordată dezvoltării caracterului individual, în măsura în care acest lucru este vreodată posibil. Iar aproape nicio atenție nu era acordată dezvoltării simțului responsabilității și întăririi voinței și puterii de decizie. Rezultatul a fost producerea nu a unor indivizi puternici, ci a unor creaturi docile, a unor „atotștiutori” — așa cum ajunseserăm să fim cunoscuți noi Germanii înainte de război. Germanul era apreciat pentru că era util; dar era puțin respectat din cauza voinței sale slabe. Este instructiv de observat că, dintre toate naționalitățile, Germanii au fost primii care au renunțat la cetățenia lor atunci când se mutau într-o țară străină. Frumoasa zicală „Cu pălăria în mână, se călătorește prin toată țara” spune totul.

Acest tip de conformare s-a dovedit a fi dezastruos atunci când a stabilit modul exclusiv în care se putea aborda monarhul. Nu trebuie să l contrazici niciodată, iar tot ceea ce susține el trebuie lăudat.

Aici era cea mai mare nevoie de exprimarea sinceră a demnității bărbătești, și nu de servilism. Altfel, monarhia avea să piară într-o zi din cauza tuturor acestor lingușiri — și lingușire era, și nimic altceva! Servilismul în prezența monarhilor poate fi îndeajuns de bun pentru lacheul de profesie și vânătorul de funcții, de fapt pentru toate acele ființe decadente care se simt mai în largul lor în imediata apropiere a tronului decât în jurul cetățenilor onești. Aceste creaturi extrem de „umile”, însă, deși se târăsc în fața stăpânului și a celui care le dă pâinea, manifestă invariabil cea mai mare aroganță față de ceilalți muritori. Acest lucru era deosebit de nerușinat atunci când pozau drept singurii oameni care aveau dreptul să fie numiți „monarhiști”. Numai aceste tenii înnobilate recent - sau pe cale de a fi înnobilate - puteau fi capabile de o asemenea impertinență grosolană!

Și întotdeauna groparii monarhiei și ai idealului monarhic au fost tocmai asemenea oameni. Nimic altceva nu este de conceput. Când un om este pregătit să apere o cauză, indiferent de consecințe, el nu se târăște niciodată în fața reprezentantului ei. Un om care este serios în privința păstrării unei instituții nu se va lăsa descurajat atunci când reprezentanții acelei instituții manifestă anumite defecte. Și cu siguranță nu va striga aceasta în gura mare, așa cum au făcut anumiți falși „prieteni” democrați ai monarhiei. Mai degrabă, el se va apropia de Maiestatea Sa, purtătorul coroanei însuși, pentru a-l avertiza asupra gravității situației și pentru a-l convinge pe monarh să acționeze. Dar omul la care mă gândesc va considera că este de datoria sa să protejeze monarhia chiar împotriva monarhului însuși, indiferent de riscul personal pe care și-l asumă făcând aceasta.

Dacă valoarea instituției monarhice depinde de monarhul însuși, atunci ea ar fi cea mai rea instituție imaginabilă. Numai în cazuri rare se găsesc regi care să fie modele de înțelepciune și înțelegere și de integritate a caracterului, așa cum le place unora să pretindă. Dar acest fapt este inacceptabil pentru lingușitorii și târâtoarele de profesie. Totuși, toți oamenii drepți, adică cei mai valoroși oameni ai națiunii, resping asemenea absurdități. Pentru asemenea oameni, istoria este istorie și adevărul este adevăr, chiar și când este vorba despre monarhi. Nu, norocul de a avea un mare rege care să fie și un mare om este atât de rar, încât poporul poate fi recunoscător dacă destinul nu i-a repartizat ce este mai rău.

Este clar că valoarea și semnificația idealului monarhic nu pot sta numai în persoana monarhului, decât dacă Cerul hotărăște ca coroana să se odihnească pe capul unui erou strălucit precum Frederic cel Mare sau al unui om înțelept precum Wilhelm I. Acest lucru se întâmplă o

dată la câteva secole, dar cu greu mai des. Idealul monarhiei are întâietate față de persoana monarhului, întrucât sensul instituției trebuie să rezide în instituția însăși. Astfel, monarhul însuși nu este decât unul a cărui datorie este să slujească. Și el este doar o rotiță în această mașinărie și, prin urmare, este obligat să-și îndeplinească datoria față de ea. El trebuie să se adapteze îndeplinirii unor scopuri mai înalte. „Monarhistul", așadar, este acela care nu permite conducătorului să degradeze instituția; dimpotrivă, o apără. Altfel, ar fi imposibil să fie detronat un conducător nebun sau imbecil, dacă totul s-ar concentra doar în jurul persoanei „sacre".

10.9 „Luptătorii Pentru Monarhie"

Este vital să insistăm asupra acestui adevăr în momentul de față, deoarece recent au reapărut anumite persoane care au fost în mare măsură responsabile pentru prăbușirea monarhiei. Cu o anumită doză de nerușinare înnăscută, aceste persoane vorbesc din nou despre „regele lor" — adică despre omul pe care l-au abandonat în mod rușinos acum câțiva ani, într-un moment extrem de critic. Cei care formulează acuzația fac parte din aceeași categorie de oameni care renunță la luptă și care, în 1918, au luat-o la sănătoasa la simpla vedere a unei banderole roșii, și-au lăsat Kaiserul baltă, și-au schimbat în grabă puștile pe bastoane de plimbare, au început să poarte cravate de culori neutre și au dispărut din lumina reflectoarelor, camuflați sub înfățișarea unor cetățeni iubitori de pace! Dintr-o dată, acești campioni ai regalității nu se mai găseau nicăieri.

Cu prudență, unul câte unul, acești „slujitori și consilieri" ai coroanei au reapărut pentru a-și relua omagiile verbale față de regalitate — dar numai după ce alții suportaseră greul atacului anti-monarhist și trecuseră prin furtuna revoluționară. Și acum s-au întors cu toții, amintindu-și cu nostalgie oalele cu carne ale Egiptului și aproape plesnind de devotament pentru cauza regală. Aceasta va continua până în ziua în care insignele roșii vor fi din nou în ascensiune.

Atunci întreaga această adunare șubredă de adoratori ai regalității vor dispărea din nou ca șoarecii din calea pisicilor!

Dacă monarhii înșiși nu ar fi răspunzători pentru asemenea lucruri, nu s-ar putea să nu-i compătimești, dar trebuie să-și dea seama: cu asemenea campioni, tronurile pot fi pierdute, dar niciodată câștigate.

Tot acest devotament a fost o greșeală și a fost rezultatul întregului nostru sistem de educație, care, în acest caz, a dus la o răsplată deosebit de aspră. Ca urmare, aceste creaturi jalnice s-au menținut la toate curțile și au subminat treptat bazele monarhiei. Când aceasta a început în cele din urmă să se clatine, toți au dispărut. Firește: târâtoarele, lingușitorii și lichelele nu sunt niciodată dispuși să moară pentru stăpânii lor. Faptul că monarhii nu își dau seama niciodată de aceasta și aproape din principiu nu învață cu adevărat această lecție a fost întotdeauna cauza pierderii lor.

10.10 Laşitatea În Fața Responsabilității

Una dintre cele mai rele simptome ale decăderii a fost laşitatea crescândă în fața responsabilității, și slăbiciunea rezultată în tratarea problemelor de importanță vitală.

Punctul de plecare al acestei epidemii se afla însă în instituția noastră parlamentară, unde iresponsabilitatea este cultivată în mod deosebit. Din nefericire, boala s-a răspândit încet în toate ramurile vieții cotidiene, în special în sfera afacerilor publice. Responsabilitatea era evitată pretutindeni, iar aceasta a dus la adoptarea unor măsuri insuficiente sau cu jumătăți de măsură. Responsabilitatea personală pentru fiecare act a fost redusă la minimum.

Dacă luăm în considerare atitudinea diferitelor guverne față de o întreagă serie de fenomene cu adevărat pernicioase din viața publică, vom recunoaște imediat semnificația înfricoşătoare a acestei politici a jumătăților de măsură și a laşității în fața responsabilității.

10.11 Trei Grupuri De Cititori De Ziare

Nu vreau să extrag decât câteva cazuri din întreaga masă a exemplelor care se prezintă:

În cercurile jurnalistice, se vorbește cu plăcere despre presă ca despre o „mare putere” în cadrul statului. De fapt, importanţa ei este într-adevăr uriaşă şi nu poate fi subestimată: presa este, de fapt, cea care continuă educaţia adulţilor.

În general, cititorii pot fi împărțiți în trei grupuri:

În primul rând, cei care cred tot ceea ce citesc;

În al doilea rând, cei care nu mai cred absolut nimic;

În al treilea rând, cei care examinează critic ceea ce citesc și își formează judecățile în consecință.

Din punct de vedere numeric, primul grup este de departe cel mai mare. El este format din masele largi ale poporului iar din punct de vedere intelectual constituie partea cea mai simplă a națiunii. Acest grup nu poate fi clasificat după ocupație, ci numai după grade de inteligență. În această categorie intră toți cei care nu s-au născut pentru a gândi singuri sau nu au învățat să o facă și care, din incapacitate sau din neputinţă, cred tot ceea ce li se arată tipărit negru pe alb. Din acest grup face parte și acel tip de individ leneș care, deși este capabil să gândească singur, absoarbe ceea ce au gândit alții, presupunând că aceștia trebuie să fi depus ceva efort.

Prin urmare, influența presei asupra tuturor acestor oameni este enormă; ei reprezintă, la urma urmei, masele largi ale unei națiuni. Nu sunt dispuși sau capabili să cerceteze personal ceea ce li se servește și astfel întreaga lor atitudine față de problemele cotidiene este aproape exclusiv rezultatul influenței exterioare. Toate acestea pot fi avantajoase atunci când iluminarea publică este realizată de iubitori serioși ai adevărului, dar sunt catastrofale atunci când se face pe mâna unor ticăloși și mincinoși.

Al doilea grup este mai mic din punct de vedere numeric și este format în parte din persoane care au aparținut cândva primului grup, dar care, după o serie de dezamăgiri amare, sunt acum pregătite să nu mai creadă nimic din ceea ce citesc. Ei urăsc toate ziarele. Fie nu le citesc deloc, fie se irită foarte tare din cauza conținutului lor, pe care îl consideră nimic altceva decât mincinos și fals. Acești oameni sunt dificil de gestionat; ei vor fi întotdeauna sceptici față de adevăr. În consecință, sunt inutili pentru orice formă de activitate pozitivă.

Al treilea grup este cu ușurință cel mai mic. El este alcătuit din intelectuali adevărați, care au aptitudinea naturală și educația necesară pentru a gândi singuri. În toate lucrurile, ei încearcă să-și formeze propriile judecăți, filtrând în același timp cu grijă ceea ce citesc. Nu vor citi niciun ziar fără să-și folosească propria inteligență pentru a pune la îndoială scriitorul și, în mod natural, acest lucru face lucrurile dificile. Jurnaliștii "apreciază" acest tip de cititor doar cu un grad mare de precauție.

Pentru membrii acestui al treilea grup, absurditățile servite de ziare nu sunt foarte periculoase și nici măcar foarte importante. În majoritatea cazurilor, acești cititori au învățat să considere fiecare jurnalist ca fiind în mod fundamental un șarlatan care nu spune decât rareori adevărul. Din nefericire, valoarea acestor cititori constă în inteligența lor și nu în numărul lor — o nenorocire într-o epocă în care înțelepciunea nu valorează nimic, iar majoritățile valorează totul! În zilele noastre, când voturile maselor sunt factorul decisiv, decizia se află în mâinile grupului cel mai numeros — adică al primului grup: mulțimea de neghiobi și de creduli.

10.12 Statul Și Presa

Este un interes suprem al statului și al națiunii să împiedice ca acești oameni să cadă în mâinile unor profesori răi, ignoranți sau chiar rău intenționați. Prin urmare, este datoria statului să le supravegheze educația și să prevină orice formă de stricăciune.

O atenție deosebită trebuie acordată presei. Influența ei asupra acestor oameni este de departe cea mai puternică și mai pătrunzătoare dintre toate, deoarece efectul ei nu este trecător, ci continuu. Semnificația ei imensă constă în repetarea uniformă și persistentă a învățăturii sale. Aici, dacă există vreun domeniu în care acest lucru se aplică, statul nu trebuie să uite niciodată că toate mijloacele trebuie să servească aceluiași scop. El nu trebuie să se lase dus în eroare de flecăreala așa-numitei „libertăți a presei” și nici convins să-și neglijeze datoria, refuzând națiunii ceea ce este bun și ceea ce face bine. Cu o hotărâre neînduplecată, statul trebuie să păstreze controlul asupra acestui instrument al educației populare și să-l pună în slujba statului și a națiunii.

Dar ce fel de meniu servea acea presă Germană cititorilor săi în zilele de dinaintea războiului? Nu era ea cea mai cumplită otravă imaginabilă? Nu a fost injectată cea mai rea formă de pacifism în poporul nostru într-o vreme când alții se pregăteau, încet, dar sigur, să se năpustească asupra Germaniei? Chiar și pe timp de pace, nu cumva aceeași presă a noastră nu a insuflat deja în mintea publicului o îndoială cu privire la drepturile suverane ale statului însuși, limitându-i astfel mijloacele de apărare?

Nu presa Germană a fost cea care a știut să facă toate aceste absurdități despre „democrația occidentală” plăcute poporului nostru, până când un public entuziast a ajuns în cele din urmă

pregătit să-și încredințeze viitorul Ligii Națiunilor? Nu a fost această presă responsabilă pentru promovarea decadenței morale? Nu au fost morala și decența publică făcute să pară ridicole și demodate, până când poporul nostru a devenit în cele din urmă „modern”? Prin atacuri continue, nu a continuat presa să submineze autoritatea statului, până când o singură lovitură a fost suficientă pentru a prăbuși această instituție? Nu s-a opus presa cu toată puterea sa fiecărei mișcări menite să dea statului ceea ce aparține statului? Nu a criticat ea în mod continuu armata, prejudiciindu-i reputația, sabotând recrutarea, cerând refuzarea creditelor militare etc., până când rezultatul a devenit inevitabil?

10.13 Tacticile Presei Jidănești

Funcția așa-numitei prese liberale era să sape un mormânt pentru poporul German și pentru Reichul German. Nu este nevoie să menționăm ziarele mincinoase ale presei Marxiste; pentru ei minciuna este o necesitate la fel de vitală precum un șoarece este pentru o pisică. Singura lor sarcină este să frângă coloana vertebrală națională a poporului, pregătind astfel națiunea să devină sclava capitalului internațional și a stăpânilor săi: jidanii.

Și ce a făcut statul pentru a contracara această otrăvire în masă a națiunii? Nimic, absolut nimic! Câteva decrete stupide, câteva amenzi pentru fapte de infamie flagrantă și atât. Prin această politică ei sperau ca prin lingușire să câștige bunăvoința acestei ciume, prin recunoașterea „valorii” presei, a „importanței” ei, a „misiunii sale educative” și a altor asemenea absurdități. Jidanii recunoșteau toate acestea cu un zâmbet cunoscător și cu mulțumiri viclene.

Motivul acestui eșec rușinos din partea statului nu consta atât în refuzul său de a conștientiza pericolul, cât în modul laș de a face față situației prin decizii și măsuri lipsite de hotărâre. Nimeni — nimeni — nu a avut curajul să folosească metode cu adevărat radicale. Toți se ocupau de prescripții pe jumătate. Astfel, în loc să lovească în inimă, ei nu făceau decât să irite vipera. Rezultatul a fost că nu numai că totul a rămas la fel, dar puterea instituțiilor care ar fi trebuit combătute creștea de la an la an.

Apărarea guvernului în acele zile, împotriva unei prese controlate în principal de jidani care corupea încet-încet națiunea, nu a urmat nicio linie de acțiune definită; îi lipsea hotărârea și, mai presus de toate nu avea niciun scop precis în vedere. Aici a eșuat complet înțelegerea oficială a situației: în aprecierea importanței luptei, în alegerea mijloacelor și în stabilirea unui plan clar. Ei nu făceau decât să peticească problema. Din când în când, când erau mușcați, închideau o viperă jurnalistică pentru câteva săptămâni sau luni, dar întregul cuib de șerpi era lăsat să-și continue activitatea nestingherit.

10.14 „Respectabila” Presă

Trebuie să recunoaștem că toate acestea au fost rezultatul, pe de o parte, al unor tactici extraordinar de viclene din partea jidănimii și, pe de altă parte, al unei prostii sau naivități oficiale evidente. Jidanul era prea inteligent pentru a permite un atac simultan asupra întregii sale prese. Nu: o secțiune servea drept acoperire pentru cealaltă.

În modul cel mai josnic cu putință, ziarele Marxiste batjocoreau tot ceea ce era sacru, atacând furios statul și guvernul și incitând anumite clase ale comunității unele împotriva altora. În același timp, ziarele burghezo-democratice jidovești știau cum să se camufleze drept modele de obiectivitate. Acestea evitau cu grijă limbajul aspru, știind prea bine că nătărăii pot judeca doar aparențele exterioare și nu pătrund niciodată în profunzimea și semnificația reală a nimic, măsurând valoarea unui lucru după exteriorul său și nu după conținut. Presa își datorează stima sa acestei fragilități umane.

Pentru acești oameni, Frankfurter Zeitung era însăși esența respectabilității. Acesta evita întotdeauna cu grijă limbajul grosolan. Respingea folosirea oricărei forme de forță fizică și făcea apel în mod persistent la noblețea luptei cu arme „intelectuale” — o idee care, în mod curios, era cea mai populară în rândul claselor mai puțin intelectuale. Acesta este unul dintre rezultatele semi-educației noastre, care îi îndepărtează pe oameni de instinctul naturii și îi umple cu o anumită cantitate de cunoștințe fără a putea crea o înțelegere completă. În acest scop, sârguința și bunăvoința sunt inutile; este nevoie de o inteligență necesară, înnăscută.

Bărbatul nu trebuie să cadă niciodată în nebunia de a crede că a fost menit să devină domnitorul și stăpânul naturii, pe care o educație pe jumătate a contribuit la încurajarea ei. Bărbatul trebuie să recunoască necesitatea fundamentală a dominației naturii și să înțeleagă că existența sa este supusă legii luptei și a ascensiunii eterne. Atunci va simți că nu poate exista o lege separată pentru omenire într-un univers în care planetele se rotesc în jurul sorilor, lunile în jurul planetelor și în care cei puternici sunt întotdeauna stăpânii celor slabi — supunându-i unor asemenea legi sau zdrobindu-i. Bărbatul trebuie să se supună principiilor eterne ale acestei înțelepciuni supreme. El poate încerca să le înțeleagă, dar nu se poate elibera niciodată de sub stăpânirea lor.

Tocmai pentru asemenea hedoniști intelectuali scrie jidanul așa-numita sa presă intelectuală. Frankfurter Zeitung și Berliner Tageblatt sunt scrise pentru ei; tonul este adaptat lor și asupra lor exercită aceste ziare influență. În timp ce evită cu grijă toate formele grosolane de exprimare, otrava este injectată în inimile cititorilor din alte fiole. Tonul efervescent și frazeologia elegantă îi adorm pe cititori, făcându-i să creadă că dragostea de cunoaștere și principiul moral sunt singurele forțe motrice ale unor asemenea ziare — în timp ce, în realitate, aceste caracteristici reprezintă o modalitate vicleană de a dezarma orice opoziție care ar putea fi îndreptată împotriva presei.

Ei fac o asemenea paradă de respectabilitate, încât cititorii cu minte moale sunt cu atât mai gata să creadă că excesele ziarelor sunt doar de natură ușoară și insuficiente pentru a justifica o acțiune legală împotriva lor. O asemenea acțiune, spun ei, ar duce la încălcarea libertății presei — un eufemism pentru mințirea și otrăvirea poporului. Prin urmare, autoritățile sunt foarte lente în a lua măsuri împotriva acestor bandiți, de teamă să nu alieneze presa „respectabilă” — o teamă mult prea bine întemeiată. În momentul în care se încearcă orice acțiune împotriva unui membru al presei de mahala, toate celelalte sar în ajutorul lui — nu pentru a-i susține politica, Doamne ferește, ci pur și simplu și exclusiv pentru a apăra principiul “libertății presei” și al “opiniei publice”. Acest strigăt reușește să intimideze chiar și pe cel mai ferm critic, deoarece vine din gura ziarelor „respectabile”.

Și astfel, această otravă a fost lăsată să intre în sângele național și să infecteze viața publică fără ca guvernul să ia vreo măsură pentru a controla boala. Jumătățile de măsură ridicole care au fost luate sunt, în sine, dovada unei decăderi care amenința deja să destrame Reichul. O instituție își abandonează practic existența atunci când nu mai are hotărârea de a se apăra cu toate armele disponibile. Fiecare jumătate de măsură este expresia exterioară a unui proces interior de decădere, care trebuie să ducă în cele din urmă la o prăbușire exterioară.

Cred că generația noastră prezentă ar putea stăpâni cu ușurință acest pericol, dacă ar fi condusă corect. Ea a trecut prin anumite experiențe care cu siguranță au întărit nervii tuturor celor care nu i-au pierdut complet. În zilele ce vor veni, jidanul va ridica fără îndoială un strigăt uriaș în ziarele sale, dacă se va pune mâna pe cuibul său preferat, dacă se va face o mișcare pentru a pune capăt acestor nelegiuiri ale presei și dacă acest instrument al educației va fi adus sub controlul statului și nu va mai fi lăsat în mâinile străinilor și dușmanilor poporului. Cred că acest lucru ne va fi mai ușor nouă decât le-a fost părinților noștri. Un obuz de 30 cm sâsâie mai tare decât o mie de vipere jurnalistice jidovești — așadar, să sâsâie!

10.15 Sifilisul

Un alt exemplu al modului slab și lipsit de entuziasm în care au fost abordate problemele naționale vitale în Germania pre-război este următorul: Paralel cu infectarea politică, etică și morală a națiunii a existat, timp de mulți ani, un proces la fel de virulent de otrăvire a sănătății publice. În special în marile orașe, sifilisul a crescut constant, iar tuberculoza și-a cules neîncetat recolta de morți în aproape toate părțile țării.

Deși în ambele cazuri efectul asupra națiunii era alarmant, părea că nimeni nu era capabil să întreprindă măsuri decisive împotriva acestor flageluri. În special în cazul sifilisului , atitudinea conducătorilor statului și ai guvernului era una de capitulare absolută. Pentru a-l combate, era nevoie de ceva mult mai amplu. Descoperirea unui remediu îndoielnic și exploatarea lui comercială erau de prea puțin ajutor în lupta împotriva acestei ciume.

Aici, din nou, singura cale corectă este de a ataca cauzele bolii, nu simptomele bolii. Cauza se află în principal în prostituirea iubirii. Chiar dacă aceasta nu ar provoca direct această plagă înfricoșătoare, ea este totuși profund dăunătoare pentru popor; ravagiile morale rezultate din această degenerare ar fi suficiente pentru a aduce distrugerea națiunii, încet, dar sigur.

Această iudaizare a vieții noastre spirituale și această mamonizare a instinctului nostru natural de procreare va ruina mai devreme sau mai târziu generațiile noastre viitoare. În loc de copiii puternici și sănătoși, un produs al sentimentelor naturale, vom vedea specimene mizerabile ale umanității rezultate din calcule economice și oportunități financiare. Considerentele economice devin tot mai mult baza și singura condiție prealabilă a căsătoriei, în timp ce iubirea trebuie să-și găsească cuibul în altă parte.

Aici, ca și în alte privințe, omul poate sfida Natura pentru o anumită perioadă de timp; dar mai devreme sau mai târziu Natura își va lua revanșa. Iar când ne dăm seama de acest adevăr, este adesea prea târziu.

Propria noastră nobilime oferă un exemplu al consecințelor devastatoare care decurg dintr-un refuz persistent de a recunoaște cerințele naturale ale căsătoriei. Aici avem în fața noastră rezultatele acelor obiceiuri de reproducere care, pe de o parte, sunt determinate de presiunea socială și, pe de altă parte, de considerente financiare. Una duce la slăbiciuni ereditare, iar cealaltă la otrăvirea sângelui; căci toate fiicele de jidov ale proprietarilor de magazine sunt privite ca soții eligibile pentru zămislirea vițel nobile a domniilor lor, iar stirpea arată cu siguranță așa. Toate acestea duc la o degenerare absolută. Astăzi burghezia noastră se străduiește să urmeze același drum. Soarta lor va fi similară.

Aceste adevăruri neplăcute sunt înlăturate în grabă și cu nonșalanță, ca și cum prin asta adevărul ar putea fi abolit.

Nu, nu se poate nega faptul că populațiile noastre urbane tind tot mai mult să recurgă la prostituție în exercitarea instinctelor lor amoroase și devin astfel tot mai mult contaminați de flagelul bolii venerice. Acesta este purul adevăr.

Pe de o parte, efectele vizibile ale acestei infecții în masă pot fi observate în azilurile noastre de nebuni și, pe de altă parte, vai! printre copii. Aceștia sunt tristul și tragicul produs al flagelului care crește constant și care otrăvește viața noastră sexuală. Suferințele lor sunt rezultatele vizibile ale viciului părintesc. Ei sunt produsul trist al acestei contaminări tot mai accentuate a vieții noastre sexuale; prin bolile lor, copiii dezvăluie viciile părinților lor.

Există multe moduri de a te împăca cu acest fapt neplăcut și teribil. Mulți oameni umblă fără să vadă nimic sau, mai exact, fără să dorească să vadă nimic. Aceasta este de departe cea mai simplă și mai ușoară atitudine de adoptat.

Alții se acoperă cu mantia sacră a pudorii, pe cât de absurdă, pe atât de falsă. Ei descriu întreaga situație ca fiind păcătoasă și sunt profund indignați când sunt puși față în față cu victima. Își închid ochii într-o groază pioasă în fața acestui flagel nelegiuit și se roagă lui Dumnezeu să plouă foc și pucioasă exact ca la Sodoma și Gomora, Dumnezeu să ofere încă o dată un exemplu instructiv acestei omeniri nerușinate.

Un al treilea grup, în sfârșit, cunoaște foarte bine rezultatele teribile pe care acest flagel le aduce inevitabil, dar nu face decât să ridice din umeri, pe deplin convins că nu se poate face nimic împotriva acestui pericol, prin urmare crede că singurul lucru de făcut ar fi să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul.

10.16 Păcatul Împotriva Sângelui Și Rasei

Fără îndoială, toate acestea sunt foarte convenabile și simple, dar nu trebuie uitat că o națiune poate cădea victimă unei asemenea comodități. Scuza că și alte națiuni o duc prost nu schimbă cu nimic faptul propriei noastre deteriorări, cu excepția faptului că sentimentele de simpatie pentru alții ne fac propria suferință mai ușor de suportat.

Însă întrebarea importantă este aceasta: care națiune va lua prima inițiativa de a stăpâni această calamitate și care națiuni îi vor cădea victime? Acesta este miezul întregii situații. Și aici

vedem din nou piatra de încercare a valorii rasiale: rasa care nu poate rezista testului va muri pur și simplu, făcând loc unor rase mai sănătoase, mai dure sau mai rezistente. Deoarece această chestiune privește în primul rând generațiile viitoare, este unul dintre acele cazuri în care păcatele părinților sunt transmise asupra copiilor lor până la a zecea generație — un truism, dar unul care se aplică doar la o profanare a sângelui și a rasei.

Păcatul împotriva sângelui și a rasei este păcatul originar al acestei lumi. El aduce sfârșitul fiecărei națiuni care îl comite.

Atitudinea față de această problemă vitală în Germania de dinaintea războiului a fost dintre cele mai regretabile. Ce măsuri au fost luate pentru a opri infectarea tineretului nostru în marile orașe? Ce s-a făcut pentru a pune capăt contaminării și mamonizării vieții noastre amoroase? Ce s-a făcut pentru a combate sifilizarea corpului nostru național?

Răspunsul la această întrebare poate fi ilustrat cel mai bine arătând ce ar fi trebuit să se facă.

În loc să trateze această problemă cu superficialitate, autoritățile ar fi trebuit să-și dea seama că de soluționarea ei depindeau norocul sau nenorocirea generațiilor viitoare. Da — aceasta avea să fie decisivă pentru întregul viitor al poporului nostru. Dar a admite acest lucru ar fi cerut măsuri neînduplecate și de operații chirurgicale. Ceea ce era necesar, înainte de toate, era ca atenția întregii țări să fie concentrată asupra acestui pericol teribil, astfel încât fiecare să înțeleagă importanța luptei împotriva lui. Ar fi inutil să se impună obligații definitive și adesea greu de suportat și să se aștepte ca ele să fie eficiente, dacă publicul nu ar fi instruit temeinic cu privire la necesitatea unor asemenea obligații. Dar aceasta cere o metodă de iluminare larg răspândită și sistematică, care să excludă orice alte probleme cotidiene ce ar putea distrage atenția publicului.

În fiecare caz în care sunt implicate cerințe aparent imposibile, întreaga atenție publică trebuie concentrată asupra acestei singure chestiuni, ca și cum soluția ei ar fi o problemă de viață și de moarte. Numai în acest fel publicul poate fi constrâns să participe la un mare efort voluntar și să se obțină rezultate importante.

Acest principiu se aplică și individului, cu condiția ca el să dorească să atingă un scop măreț. El trebuie întotdeauna să-și concentreze eforturile asupra unei etape precis delimitate a progresului său, care trebuie încheiată înainte de a încerca pasul următor. Cei care nu încearcă să-și realizeze scopurile pas cu pas și care nu își concentrează energia asupra atingerii etapelor individuale nu vor ajunge niciodată la obiectivul final. La un moment dat pe drum, vor șovăi și vor eșua. Calea sistematică de a aborda un obiectiv este o artă în sine și cere întotdeauna consumarea fiecărui gram de energie pentru a cuceri drumul, pas cu pas.

Prin urmare, cea mai importantă condiție prealabilă pentru a ataca o etapă atât de dificilă din drumul umanității este ca autoritățile să reușească să convingă masele că obiectivul imediat urmărit acum este singurul care merită luat în considerare și singurul de care depinde totul. Masele largi nu sunt niciodată capabile să vadă cu claritate întreaga porțiune de drum care le stă în față fără să obosească și astfel să-și piardă încrederea în capacitatea lor de a duce la bun sfârșit sarcina. Un anumit număr va păstra obiectivul în minte, dar nu este capabil să cerceteze drumul decât în

etape mici, ca în cazul călătorului care știe unde se va sfârși călătoria sa, dar care abordează mult mai bine întinderea nesfârșită atacând-o în trepte. Doar așa poate avansa fără să-și piardă entuziasmul.

10.17 Sarcina De A Combate Sifilisul

În acest fel, cu ajutorul tuturor formelor de propagandă, problema combaterii sifilisului ar fi trebuit să fie prezentată publicului — nu ca o sarcină, ci ca sarcină principală. Ar fi trebuit să se folosească toate mijloacele posibile pentru a aduce acest adevăr în mintea oamenilor, până când întreaga națiune ar fi fost convinsă că totul depinde de soluționarea acestei probleme; adică de un viitor sănătos sau de decăderea națională.

Numai după asemenea măsuri pregătitoare — răspândite pe o perioadă de mulți ani, dacă era necesar — publicul ar fi fost pe deplin trezit, și numai atunci ar fi putut fi luate măsuri serioase și hotărâte. Atunci am fi putut acționa fără riscul de a fi înțeleși greșit sau de a ne confrunta brusc cu o slăbire a voinței publice.

Trebuie să fie clar pentru toți că o luptă serioasă împotriva acestei plăgi cere sacrificii uriașe și o cantitate enormă de muncă.

Un război împotriva sifilisului înseamnă luptă împotriva prostituției, împotriva prejudecăților, împotriva obiceiurilor vechi, împotriva modei curente, a opiniei publice și, nu în ultimul rând, împotriva unei false pudori din anumite cercuri.

Prima condiție care trebuie îndeplinită înainte ca statul să poată pretinde un drept moral de a lupta împotriva tuturor acestor lucruri este ca tinerelor generații să li se faciliteze posibilitățile să se căsătorească timpuriu. Oricum am privi lucrurile, căsătoriile târzii au girul unui obicei care este și va rămâne o rușine pentru omenire. Este o instituție blestemată, complet nepotrivită pentru o ființă care pretinde că este făcută după chipul lui Dumnezeu. Prostituția este o rușine pentru omenire și nu poate fi înlăturată doar prin predici morale, academice și caritabile. Restricția și exterminarea finală a prostituției presupune îndepărtarea a unui întreg ansamblu de circumstanțe care contribuie la ea. Primul remediu trebuie să constea întotdeauna în crearea acelor condiții care să facă posibile căsătoriile timpurii, mai ales pentru tinerii bărbați – femeile fiind, la urma urmei, doar factori pasivi. O ilustrare a măsurii în care oamenii au fost atât de des induși în eroare în zilele noastre este faptul că se aud adesea mame din așa-numita „societate bună” exprimându-și deschis satisfacția că au găsit pentru fiica lor un bărbat „experimentat” etc. Cum nu există lipsă de asemenea bărbați, biata fată nu are nicio dificultate în a-și găsi un asemenea partener, iar copiii rezultați din această căsătorie reprezintă rezultatul vizibil al unor astfel de uniuni considerate „înțelepte”.

Când ne dăm seama că, pe lângă aceasta, se depune orice efort posibil pentru a împiedica procesul procreării și că Natura este înșelată în mod deliberat în drepturile ei, rămâne într-adevăr o singură întrebare: de ce mai există o asemenea instituție și ce scop servește ea? Nu este ea cu puțin mai bună decât prostituția? Datoria noastră față de posteritate nu mai joacă niciun rol? Sau

oamenii nu își dau seama de blestemul pe care și-l aduc asupra lor și asupra urmașilor lor printr-o asemenea neglijare criminal de nechibzuită a uneia dintre legile primare ale naturii?

Astfel degenerează și națiunile civilizate pier treptat.

Căsătoria nu este un scop în sine, ci trebuie să servească unui scop mai înalt, acela de a spori și de a menține specia și rasa. Acesta este singurul ei sens și singurul ei scop.

Fiind astfel cazul, este clar că instituția căsătoriei trebuie judecată după modul în care își îndeplinește funcția. Prin urmare, căsătoriile timpurii ar trebui să fie regula, deoarece numai cuplul tânăr mai are puterea necesară pentru a crește urmași sănătoși. Desigur, căsătoriile timpurii nu pot deveni regula fără o întreagă serie de schimbări sociale; altfel, o politică a căsătoriilor timpurii nici măcar nu poate fi luată în considerare. Cu alte cuvinte, soluționarea acestei chestiuni aparent mici, nu poate avea loc fără măsuri sociale decisive. Importanța lor ar trebui să fie clară, mai ales când așa-numita Republică 'socială' s-a dovedit incapabilă să rezolve problema locuințelor și a făcut astfel imposibil pentru nenumărate cupluri să se căsătorească. Aceasta nu face decât să favorizeze avansul prostituției.

Un alt motiv pentru care căsătoriile timpurii sunt imposibile este metoda noastră absurdă de reglementare a nivelului salariilor, care acordă mult prea puțină atenție problemei sprijinului familial.

Prin urmare, prostituția poate fi combătută serios numai dacă, printr o reformă socială radicală, căsătoria timpurie va fi mai ușoară decât în prezent. Aceasta este prima cerință preliminară pentru rezolvarea acestei probleme.

10.18 Minte Sănătoasă Doar În Corp Sănătos

În al doilea rând, o întreagă serie de rele trebuie să fie eradicate prin educație și antrenament — lucruri de care nimeni nu s-a îngrijorat încă. În primul rând, sistemul nostru educațional actual trebuie să stabilească un echilibru între instruirea mentală și antrenamentul fizic. Instituția cunoscută astăzi sub numele de Gimnaziu este o insultă pozitivă la adresa modelului Grecesc. Sistemul nostru de educație pierde complet din vedere faptul că, pe termen lung, o minte sănătoasă poate exista doar într-un corp sănătos. Această afirmație, cu puține excepții, se aplică în mod deosebit maselor largi ale națiunii.

În Germania de dinainte de război, a existat o vreme când nimeni nu și-a dat osteneala să se gândească la acest adevăr. Antrenamentul corpului era neglijat în mod criminal, iar antrenamentul unilateral al „minții" a fost considerat o garanție suficientă pentru măreția națiunii. Această greșeală și-a arătat efectele mai repede decât s-a anticipat. Nu este un accident faptul că învățăturile Bolșevice înfloresc în acele regiuni a căror populații au fost degenerate de foame: în Germania centrală, Saxonia și Valea Ruhrului. În toate aceste ținuturi există o absență vădită a oricărei rezistențe serioase, chiar și din partea așa-numitelor clase intelectuale, împotriva acestei molime jidănești, iar motivul simplu este că clasele intelectuale sunt ele însele degenerate fizic, nu din cauza privațiunilor, ci din cauza educației.

Intelectualismul exclusiv al educației aflate la modă în rândul claselor noastre superioare le face incapabile să facă față luptei vieții într-o epocă în care forța fizică, și nu intelectul, este factorul dominant.

Astfel, ele nu sunt capabile nici să se mențină pe ele însele, nici să-și croiască un drum în viață. În aproape toate cazurile, infirmitatea fizică este premergătoarea lașității personale.

Accentul exagerat pus pe o educație pur intelectuală și neglijarea consecutivă a pregătirii fizice trebuie în mod necesar să ducă la apariția gândurilor sexuale în tinerețea timpurie. Acei baieți a căror constituție a fost antrenată și întărită prin sport și gimnastică sunt mai puțin predispuși la indulgență sexuală decât acei oameni de casă care au fost hrăniți exclusiv cu hrană intelectuală. Un sistem de educație rațional trebuie să țină seama de acest lucru. Nu trebuie să uităm că un tânăr sănătos va avea așteptări diferite de la o femeie decât cele ale unui slăbănog care a fost corupt prematur.

Astfel, în fiecare ramură a educației noastre, programul zilnic trebuie alcătuit astfel încât să ocupe timpul liber al unui băiat cu dezvoltarea folositoare a forțelor sale fizice. În acei ani, el nu are dreptul să hoinărească, devenind o pacoste pe străzile publice și în cinematografe; ci, atunci când munca zilei s-a încheiat, trebuie să-și călească trupul tânăr, pentru a nu deveni moale mai târziu în viață. A-l pregăti pentru aceasta și a o pune în practică ar trebui să fie menirea sistemului nostru de educație, și nu să-l îndoape exclusiv cu cunoștințe. Sistemul nostru școlar trebuie, de asemenea, să se elibereze de noțiunea că antrenamentul fizic trebuie lăsat la latitudinea individului. Nu există libertatea de a păcătui împotriva posterității și, astfel, împotriva rasei.

10.19 Lupta Împotriva Otrăvirii Spirituale

Lupta împotriva poluării minții trebuie purtată simultan cu antrenarea trupului. Astăzi, întreaga noastră viață publică poate fi comparată cu o seră pentru dezvoltarea forțată a concepțiilor și stimulentelor sexuale.O privire asupra meniului oferit de cinematografele, sălile de spectacol și teatrele noastre este suficientă pentru a dovedi că aceasta nu este hrana potrivită, mai ales pentru tineretul nostru. În vitrine și reclame sunt folosite cele mai vulgare mijloace pentru a atrage atenția publicului. Oricine nu a pierdut complet contactul cu dorințele adolescenței își va da seama că toate acestea trebuie să provoace mari daune. Această atmosferă seducătoare și senzuală pune în capul tinerilor noștri idei care, la vârsta lor, ar trebui încă să le fie necunoscute.

Din nefericire, rezultatele acestui fel de educație pot fi văzute cel mai bine în rândul tineretului nostru contemporan, care ajunge la maturitate prematur și, prin urmare, îmbătrânește înainte de vreme.

Instanțele de judecată aruncă, din când în când, o lumină tulburătoare asupra vieții spirituale a copiilor noștri de paisprezece și cincisprezece ani. Cine va fi, așadar, surprins să afle că bolile venerice își fac victime la această vârstă? Și nu este oare un scandal înspăimântător să vezi numărul tinerilor bărbați slăbiți fizic și ruinați intelectual, care au fost inițiați în tainele căsătoriei de prostituatele marilor orașe?

Cei care doresc cu adevărat să combată prostituția trebuie, înainte de toate, să contribuie la înlăturarea condițiilor spirituale pe care aceasta prosperă. Ei vor trebui să curețe fără teamă poluarea morală a „culturii" noastre urbane și fără să țină seama de strigătele de indignare care vor urma.

Dacă nu ne scoatem tineretul din mlaștina mediului său actual, ei se vor îneca în ea. Acei oameni care nu vor să vadă aceste lucruri le încurajează în mod deliberat și se fac vinovați de răspândirea efectelor prostituției asupra viitorului, căci viitorul aparține tinerei noastre generații. Acest proces de curățire a culturii noastre trebuie aplicat practic în toate sferele. Teatrul, artă, literatură, cinematograful, presă, reclamele și afișele publicitare toate trebuie să îndepărteze petele de poluare și să fie puse în slujba ideilor morale, naționale și culturale.

Viața publică trebuie eliberată de parfumul asfixiant al erotismului nostru modern, precum și de toate formele de nesinceritate efeminată și pudibondă. În toate aceste lucruri, scopul și metoda trebuie să fie determinate de o chibzuință atentă pentru păstrarea bunăstării noastre naționale, trupești și sufletești. Dreptul la libertatea personală vine pe locul doi în urma datoriei de a prezerva rasa.

Doar după ce astfel de măsuri au fost puse în practică poate începe o campanie medicală cu o oarecare speranță de succes împotriva acestei ciume. Dar și aici, jumătățile de măsură sunt lipsite de valoare. Trebuie luate decizii de mare amploare și importanță. Tocmai jumătățile de măsură oferă incurabililor posibilitatea de a infecta o persoană sănătoasă. Aceasta ar fi acel tip de umanitarism care permite ca o sută să piară pentru a evita rănirea unui singur individ.

Solicitarea ca oamenii cu defecte să fie împiedicați să producă urmași cu defecte este una care se bazează pe cele mai rezonabile motive, iar îndeplinirea ei corectă este cel mai uman act al omenirii. Suferința nefericită și nemeritată a milioane de oameni va fi cruțată, cu rezultatul că va exista o îmbunătățire treptată a sănătății naționale. O hotărâre de a acționa în acest fel va constitui în același timp un obstacol împotriva răspândirii în continuare a bolilor venerice. Atunci ar fi vorba, acolo unde este necesar, de izolarea fără milă a tuturor incurabililor - o măsură barbară pentru acești nefericiți, dar o binecuvântare pentru generația actuală și pentru posteritate. Durerea temporară experimentată în acest secol poate și va scuti milenii de suferință.

Lupta împotriva sifilisului, și a creatorului ei: prostituția, este una dintre sarcinile gigantice ale omenirii. Nu este doar un caz de rezolvare a unei singure probleme, ci îndepărtarea unei întregi serii de rele care sunt cauzele contributive ale acestei ciume. Boala trupului în acest caz este doar rezultatul unei îmbolnăviri a instinctelor morale, sociale și rasiale.

Dar dacă, din motive de lene sau lașitate, această bătălie nu este dusă până la capăt, ne putem imagina cum vor fi condițiile peste 500 de ani. Puțin din imaginea lui Dumnezeu va mai rămâne în natura umană, cu excepția faptului că își va bate joc de Creator.

10.20 „Clauza De Protecție”

Dar ce s-a făcut în vechea Germanie pentru a contracara această ciumă? Dacă ne gândim cu calm, răspunsul este tulburător. Este adevărat că în cercurile guvernamentale efectele teribile și dăunătoare ale acestei boli erau bine cunoscute, chiar dacă nu luau în considerare consecințele. Dar contramăsurile care au fost adoptate oficial au fost ineficiente și un eșec fără speranță. Ei au meșterit la remedii pentru simptome și au neglijat complet cauza bolii. Prostituatele erau examinate medical și controlate pe cât posibil, iar când erau evidente semne de infecție, erau trimise la un spital. Dar când erau vindecate în aparență, erau din nou lăsate libere în rândul omenirii.

Este adevărat că a fost introdusă o „clauză de protecție” care făcea din raportul sexual o infracțiune pedepsibilă pentru toți cei care nu erau complet vindecați sau care sufereau de o boală. Această legislație era corectă în teorie, dar în practică a eșuat complet. În primul rând, în majoritatea cazurilor, femeile vor refuza să apară în instanță ca martore împotriva bărbaților care le-au răpit sănătatea. Ea, în special, are puține de câștigat din asta. În cele mai multe cazuri, ea va fi cea care va suferi cel mai mult; femeile ar fi mult mai expuse decât bărbații la remarci lipsite de caritate. Și se poate doar imagina care ar fi situația dacă o femeie ar fi infectată de propriul ei soț! Ar trebui să depună plângere împotriva lui? Sau ce ar trebui să facă?

În cazul bărbatului, există faptul că el are adesea nenorocul de a se ciocni de această ciumă atunci când se află sub influența alcoolului. Starea sa îl face imposibil să evalueze calitățile „frumuseții amoroase” — un fapt bine cunoscut de fiecare prostituată bolnavă și care le face să-i aleagă cu preferință pe bărbații aflați în această stare ideală. Rezultatul este că nefericitul bărbat nu este capabil să-și amintească mai târziu cine a fost binefăcătoarea sa plină de compasiune, ceea ce nu este surprinzător în orașe precum Berlin și München. Multe asemenea cazuri sunt chiar vizitatorii din provincii, care ajung să fie fără glas și captivați de farmecul magic al vieții urbane.

În final cine este capabil să spună dacă a fost infectat sau nu? Nu există nenumărate cazuri consemnate în care o persoană aparent vindecată are o recidivă și face un rău incalculabil fără să știe?

Prin urmare, în practică, rezultatele acestor măsuri legislative sunt aproape nimic. Același lucru se aplică controlului prostituției; și, în cele din urmă, chiar și tratamentul medical și vindecarea sunt în zilele noastre nesigure și îndoielnice. Un singur lucru este sigur; ciuma s-a răspândit tot mai mult în ciuda tuturor măsurilor, iar numai aceasta este suficientă pentru a dovedi ineficacitatea lor.

Tot ceea ce s-a făcut în rest a fost pe cât de ineficient, pe atât de absurd. Prostituția spirituală a poporului nu a fost împiedicată; sau mai degrabă nu s-a făcut nimic.

Cei care nu consideră acest subiect ca fiind unul serios ar face bine să examineze datele statistice ale răspândirii acestei boli, să studieze creșterea ei în ultimul secol și apoi să contempleze dezvoltarea ei ulterioară. Observatorul obișnuit, dacă nu ar fi deosebit de stupid, ar simți un fior rece coborându-i pe șira spinării!

Atitudinea lipsită de hotărâre și șovăielnică adoptată în vechea Germanie față de acest fenomen teribil poate fi cu siguranță luată ca un semn vizibil al decăderii naționale. Când curajul de a lupta pentru propria sănătate nu mai este prezent, atunci încetează și dreptul de a trăi în această lume a luptei. Această lume aparține doar „întregilor" puternici și nu „jumătăților" slabe.

10.21 Bolșevizarea Artei

În vechiul Reich, unul dintre cele mai vizibile semne ale descompunerii a fost declinul lent al nivelului cultural. Dar prin „cultură" nu înțeleg ceea ce este desemnat în zilele noastre drept „civilizație", care, dimpotrivă, poate fi considerată mai degrabă ostilă unui standard cu adevărat înalt de gândire și viață.

La cumpăna secolului trecut, un nou element artistic a început să-și facă apariția în lumea noastră. Era ceva care fusese anterior necunoscut și străin nouă. În vremurile de odinioară, existau cu siguranță ofense împotriva bunului gust; dar acestea erau în cea mai mare parte abateri de la canoanele ortodoxe ale artei, iar posteritatea putea recunoaște în ele o anumită valoare istorică. Dar noile produse arătau semne nu numai de aberație artistică, ci și de degenerare spirituală distructivă. Aici, în sfera culturală, semnele viitoarei prăbușiri politice au devenit pentru prima dată evidente.

Bolșevizarea artei este singura formă de viață culturală și singura manifestare spirituală de care bolșevismul este capabil.

Oricine căruia această afirmație i s-ar părea ciudată trebuie doar să arunce o privire asupra acelor state norocoase bolșevizate și, spre groaza sa, va recunoaște acolo acele monstruozități morbide care au fost produse de oameni nebuni și degenerați. Toate acele aberații artistice care sunt clasificate sub numele de Cubism și Dadaism,[81] încă de la cumpăna secolului, sunt manifestări ale unei arte care a ajuns să fie recunoscută oficial de statul însuși. Acest fenomen și-a făcut apariția chiar și în perioada de scurtă durată a Republicii Sovietice din Bavaria. Chiar și aici era clar că toate afișele oficiale, desenele propagandistice din ziare etc. arătau semne nu numai de decădere politică, ci și de decădere culturală.

Cu aproximativ 60 de ani în urmă, o prăbușire politică precum cea pe care o trăim astăzi ar fi fost la fel de de neconceptă ca declinul cultural care s-a manifestat în operele Futuriste și Cubiste începând cu 1900. Acum șaizeci de ani, o expoziție de așa-numite „experiențe" Dadaiste ar fi fost o idee absolut absurdă. Organizatorii unei asemenea expoziții ar fi fost atunci aruncați într-un ospiciu, în timp ce astăzi ei sunt numiți președinți ai societăților de artă. La acea vreme, o asemenea ciumă nu ar fi fost niciodată lăsată să se răspândească. Opinia publică nu ar fi tolerat-o, iar guvernul nu ar fi rămas tăcut; căci este datoria unui guvern să-și salveze poporul de a fi împins într-o asemenea nebunie intelectuală. Dar acesta ar fi fost rezultatul inevitabil al acestui tip de artă.

---

[81] Dadaismul și cubismul au fost curente artistice iconoclaste și școli anti-clasice apărute la începutul secolului al XX-lea. Dadaismul, în special, a fost puternic influențat de artiștii jidani; vezi Sanderson (2011). Printre cei mai proeminenți dintre aceștia s-a numărat Marc Chagall.

Ar fi marcat una dintre cele mai grave schimbări din istoria omenirii; pentru că ar fi însemnat că un proces regresiv a început să aibă loc în creierul uman - al cărui stagiu final ar fi de neconceput.

Dacă studiem cursul vieții noastre culturale din ultimii 25 de ani, vom fi uimiți să observăm cât de departe am ajuns deja în acest proces de regres. Pretutindeni găsim prezența acelor germeni care dau naștere unor excrescențe tumorale ce mai devreme sau mai târziu trebuie să aducă ruinarea culturii noastre. Aici găsim simptome neîndoielnice ale unei lumi care se descompune încet. Și vai de națiunile care nu mai sunt capabile să stăpânească această boală!

Astfel de boli pot fi observate în aproape fiecare domeniu al artei și culturii Germane. Aici totul pare să fi trecut de vârful excelenței sale și acum se grăbește spre abis. La începutul secolului, teatrul părea deja să degenereze și să înceteze să mai fie un factor cultural - cu excepția teatrelor de la Curte, care s-au opus acestei prostituții a artei naționale. În afară de aceste excepții, precum și de alte câteva instituții decente, piesele produse pe scenă erau de o asemenea natură încât poporul ar fi avut de câștigat dacă nu le-ar fi vizitat deloc. Era un simptom trist al declinului faptul că tinerii nu mai puteau vizita majoritatea acestor așa-zise "centre de artă" - fapt recunoscut cu nerușinare prin avertizarea frecvent întâlnită: "Tinerii nu sunt admiși!"

10.22 Denigrarea Unui Mare Trecut

Nu uitați că aceste precauții trebuiau luate în ceea ce privește instituțiile al căror scop principal ar fi trebuit să fie promovarea educației tinerilor, și nu doar divertismentul pentru adulți sofisticați. Ce ar fi spus marii dramaturgi din alte timpuri despre astfel de măsuri și, mai ales, despre condițiile care au făcut ca aceste măsuri să fie necesare? Cum s-ar fi înflăcărat Schiller, și cum s-ar fi întors Goethe cu dezgust!

Dar ce sunt Schiller, Goethe sau Shakespeare în comparație cu eroii literaturii noastre Germane moderne! Vechi, uzați și demodați — nu, depășiți! Tipic pentru această epocă faptul că nu numai propriile ei produse erau rele, ci în același proces ea ponegrea tot ceea ce fusese cu adevărat măreț în trecut. Acest fenomen este foarte caracteristic unor asemenea epoci. Cu cât oamenii și produsele sunt mai josnice și mai mizerabile, cu atât vor urî și denigra mai mult realizările ideale ale generațiilor anterioare. Ceea ce le-ar plăcea cel mai mult acestor oameni ar fi să distrugă complet orice urmă a trecutului, pentru a elimina singurul standard de comparație care previne ca realizările lor mici și de prost gust să fie privite ca “artă”.

Prin urmare, fiecare nouă instituție, oricât de jalnică și mizerabilă ar fi, va încerca cu atât mai mult să șteargă urmele trecutului. Însă orice inovație autentică făcută spre binele omenirii poate înfrunta întotdeauna comparația cu cele mai bune realizări ale trecutului; și adesea se întâmplă ca realizările generațiilor anterioare să garanteze acceptarea producțiilor moderne. Nu există nicio teamă că operele moderne de valoare reală vor păli și vor părea lipsite de însemnătate față de monumentele trecutului. Ceea ce se adaugă la tezaurul general al culturii umane îndeplinește adesea un rol necesar, pentru a menține vie memoria vechilor realizări, deoarece numai această memorie reprezintă standardul după care propriile noastre realizări sunt apreciate cum se cuvine. Numai aceia care nu au nimic de valoare de oferit lumii, ci mai degrabă îi dau Dumnezeu știe ce, vor urî tot ce există deja și ar dori să nege sau să distrugă complet.

Iar acest adevăr este valabil nu numai pentru noile fenomene culturale, ci și în politică. Cu cât noile mișcări revoluționare sunt mai inferioare, cu atât vor încerca mai tare să denigreze formele vechi. Și aici, dorința de a-și eticheta propriile creații drept "realizări mari și originale" îi conduce la o ură oarbă față de operele superioare ale trecutului. Atâta timp cât memoria istorică a lui Frederic cel Mare încă trăiește, Frederic Ebert nu poate stârni decât o uimire limitată. Relația dintre eroul de la Sans Souci și fostul barman din Bremen poate fi comparată cu aceea dintre soare și lună; căci luna poate străluci numai după ce soarele și-a aruncat razele. Astfel putem înțelege cu ușurință de ce toate lunile noi din istoria omenirii au urât stelele permanente.

În politică, când Soarta așează temporar puterea de a guverna în mâinile acestor non-entități, ele sunt dornice nu numai să pângărească și să murdărească trecutul, ci în același timp vor folosi toate mijloacele posibile pentru a opri critica propriilor lor fapte. Legea pentru protecția Republicii, pe care noul stat German a promulgat-o, poate fi luată drept exemplu în acest sens.

Există motive întemeiate pentru a privi cu suspiciune orice idee nouă, orice doctrină, orice nouă concepție despre lume sau orice mișcare politică ori economică care încearcă să nege tot ceea ce a produs trecutul sau să-l prezinte ca inferior și lipsit de valoare. În general, motivul pentru asemenea ură este fie propria inferioritate, fie o intenție rea. Orice renovare cu adevărat benefică pentru progresul uman va trebui întotdeauna să-și înceapă lucrarea constructivă acolo unde au fost așezate ultimele pietre. Ea nu trebuie să se rușineze să folosească acele adevăruri preexistente. Întreaga cultură umană, la fel ca omul însuși, nu este decât rezultatul unui lung șir de dezvoltare, în care fiecare generație a contribuit doar cu o singură piatră la construirea întregii structuri. Sensul și scopul revoluțiilor nu poate fi acela de a dărâma întreaga clădire, ci de a înlătura ceea ce este rău sau nepotrivit și de a continua construirea pe spațiul care a fost eliberat. Numai astfel este posibil să se vorbească despre progresul uman. Altfel, lumea nu ar fi niciodată eliberată de haos, deoarece fiecare generație s-ar simți îndreptățită să respingă trecutul și să distrugă toate muncile sale, ca premisă necesară pentru orice muncă nouă.

10.23 Pregătirea Spirituală Pentru Bolșevism

Cea mai tristă trăsătură a întregii noastre culturi de dinainte de război nu era doar faptul că era lipsită de orice forță creatoare culturală sau artistică, ci ura cu care memoria trecutului nostru măreț era murdărită și ștearsă. Spre sfârșitul secolului trecut, oamenii erau mai puțin interesați să producă noi opere semnificative ale lor— în special în domeniile artei dramatice și literaturii — decât să defăimeze cele mai bune opere ale trecutului și să le prezinte ca inferioare și depășite: ca și cum această perioadă de decadență rușinoasă ar fi avut capacitatea de a produce ceva de calitate superioară.

Eforturile de a ascunde trecutul de ochii prezentului au oferit dovezi clare ale faptului că acești apostoli ai viitorului au acționat din rea intenție. Aceste semne ar fi trebuit să facă limpede pentru toți că nu era vorba despre idei culturale noi, deși greșite, ci despre un proces de distrugere a întregii culturi. A aruncat sentimentul artistic sănătos într-o confuzie totală, pregătind astfel spiritual calea pentru Bolșevismul politic. Dacă spiritul creator al epocii lui Pericle se manifestă în Partenon, atunci epoca Bolșevică se manifestă printr-o monstruozitate Cubistă.

În acest sens, trebuie atrasă încă o dată atenția asupra lipsei de curaj de care dă dovadă o parte a poporului nostru, și anume, cei care, în virtutea educației și a poziției lor, ar fi trebuit să fie obligați să se opună acestei rușini culturale. Dar nu au reușit să opună o rezistență serioasă și s-au predat în fața a ceea ce au considerat inevitabil. Această abdicare s-a datorat fricii de scandalul pe care l-ar fi stârnit apostolii artei bolșevice, care au atacat cu cruzime pe oricine nu era gata să îi recunoască drept coroana creației și care au sugrumat orice opoziție numind-o filistină și înapoiată. Oamenii tremurau de frică, de teamă ca nu cumva aceste jumătăți de minte și escroci să nu-i acuze de lipsă de apreciere artistică - ca și cum ar fi fost o rușine să nu înțelegi efuziunile acelor degenerați spirituali și escroci slinoși.

Acești discipoli ai culturii aveau însă un mod foarte simplu de a-și prezenta propriile absurdități drept opere de cea mai înaltă calitate. Ei ofereau contemporanilor lor uimiți lucruri de neînțeles și vădit nebunești drept o așa-zisă experiență interioară. Astfel, ei preveneau orice critică negativă cu un cost foarte mic. Desigur, nimeni nu se îndoia că ar fi putut exista asemenea experiențe interioare; îndoiala era legată de justificarea expunerii acestor halucinații nebunești și criminale în fața societății umane sănătoase. Operele produse de un Moritz von Schwind sau de un Böcklin erau și ele o experiență interioară, dar acestea erau experiențele unor artiști înzestrați de Dumnezeu, și nu ale unor bufoni.[82]

Această situație oferea o bună oportunitate de a studia lașitatea mizerabilă a așa-numiților noștri intelectuali, care au evitat datoria de a se opune otrăvirii instinctelor sănătoase ale poporului nostru. Ei au lăsat poporului însuși sarcina de a se ocupa de această absurditate insolentă. De teamă să nu fie considerați oameni care nu înțeleg nimic din artă, oamenii au acceptat fiecare batjocură la adresa artei, până când au pierdut în cele din urmă puterea de a judeca ce este cu adevărat bun sau rău. Per ansamblu, existau numeroase semne că vremurile deveneau foarte rele.

10.24 Masele Moderne Ale Umanității

Un alt simptom critic trebuie luat în considerare.

În cursul secolului al XIX-lea, orașele și târgurile noastre au început să-și piardă caracterul de centre ale civilizației și au devenit din ce în ce mai mult centre de locuire. În marile noastre orașe moderne, omul proletar nu arată mult atașament față de locul în care trăiește. Acest sentiment rezultă din faptul că orașul său nu este nimic altceva decât un domiciliu accidental. Sentimentul se datorează, de asemenea, în parte schimbării frecvente a reședinței care îi este impusă de condițiile sociale; nu există timp pentru a forma o legătură cu locul în care trăiește. Și încă un alt motiv constă în sterilitatea culturală și superficialitatea orașelor noastre contemporane.

În vremea Războaielor de Eliberare,[83] orașele și târgurile noastre Germane nu erau doar puține la număr, ci și foarte modeste ca mărime. Cele câteva care puteau fi numite orașe mari erau în principal orașele de reședință ale prinților; ca atare, ele aveau aproape întotdeauna o valoare culturală și un aspect cultural bine definit. Acele câteva orașe de peste 50.000 de locuitori erau, în

[82] Von Schwind (1804-1871) a fost un pictor austriac care și-a petrecut o mare parte a carierei la München. Arnold Böcklin (1827-1901) a fost un pictor elvețian în stil clasic.

[83] Circa 1813.

comparație cu orașele moderne de aceeași mărime, bogate în comori științifice și artistice. Pe vremea când München nu avea mai mult de 60.000 de suflete, era deja bine pe drumul de a deveni unul dintre primele centre de artă Germane. Astăzi aproape fiecare oraș industrial are o populație cel puțin la fel de mare, fără a avea nimic de valoare reală pe care să-l poată numi al său. Sunt mase de case de locuit și apartamente, și nimic mai mult. Este un mister cum ar putea cineva să se atașeze sentimental de un loc atât de lipsit de sens. Nimeni nu se poate lega de un loc care nu oferă mai mult decât ar oferi orice alt loc, care nu are un caracter propriu și unde s-au depus în mod evident eforturi pentru a evita orice ar putea avea vreo asemănare cu o înfățișare artistică.

Dar asta nu este totul. Chiar și marile orașe devin tot mai sărace în opere de artă reale pe măsură ce cresc în populație. Ele își asumă tot mai mult o atmosferă neutră și prezintă același aspect, doar la o scară mai mare precum micile orașe sărace de fabrică. Tot ceea ce epoca noastră modernă a contribuit la civilizația marilor noastre orașe este absolut deficitar. Toate orașele noastre trăiesc din gloria și comorile trecutului. Dacă am îndepărta din Münchenul de astăzi tot ceea ce a fost creat în timpul lui Ludwig I, am fi îngroziți să vedem cât de sărăcăcioasă a fost producția creațiilor artistice importante de atunci.[84] Același lucru s-ar putea spune despre Berlin și despre majoritatea celorlalte mari orașe ale noastre.

Dar următorul aspect este esențial: Marile noastre orașe moderne nu au monumente remarcabile care să domine orașul, care să poată fi indicate ca simboluri ale unei întregi epoci. Cu toate acestea, aproape fiecare oraș antic a avut un monument ridicat pentru gloria sa. Nu în locuințele private se manifesta arta caracteristică a orașelor antice, ci în monumentele publice, care nu erau menite să aibă un interes trecător, ci unul durabil. Și asta pentru că ele nu reprezentau bogăția vreunui cetățean în parte, ci măreția și bogăția comunității. Astfel au apărut acele monumente care îi legau pe locuitorii individuali de propriul oraș într-un mod aproape de neînțeles pentru noi astăzi. Ceea ce frapa ochiul cetățeanului antic nu era un număr de clădiri private mediocre, ci structuri impunătoare care aparțineau întregii comunități. În comparație cu acestea, locuințele private nu aveau decât o importanță foarte secundară.

Când comparăm dimensiunea acelor clădiri publice antice cu cea a locuințelor private, atunci putem înțelege marea importanță acordată principiului că lucrările comunitare trebuie să aibă prioritate față de toate celelalte. Ceea ce admirăm astăzi în ruinele lumii antice nu sunt fostele palate comerciale, ci mai degrabă templele și structurile publice. Comunitatea însăși era proprietara acelor mari opere. Chiar și în Roma târzie, nu vilele și palatele unor cetățeni ocupau locul cel mai proeminent, ci mai degrabă templele și băile, stadioanele, circurile, apeductele, bazilicile etc., care aparțineau statului și, prin urmare, întregului popor.

În Germania medievală, același principiu era valabil, deși perspectiva artistică era cu totul diferită. În antichitate, ceea ce își găsea expresia în Acropole sau în Panteon era acum îmbrăcat în formele catedralei Gotice. Aceste structuri monumentale se înălțau gigantic deasupra roiului de clădiri mai mici, cu zidurile lor de lemn și cărămidă. Și ele rămân trăsătura dominantă a acestor orașe chiar și astăzi, deși sunt din ce în ce mai mult ascunse de clădirile de apartamente. Ele

[84] Ludwig I, regele Bavariei (1786-1868), a transformat Münchenul într-un important centru artistic în timpul domniei sale, între 1825 și 1848.

determină caracterul și aspectul orașului. Catedralele, primăriile, piața de grâne și turnurile de apărare sunt expresia exterioară a unei idei care are la bază lumea antică.

Și cât de deplorabilă a devenit astăzi relația dintre statul nostru și clădirile private! Dacă Berlinul ar avea o soartă similară cu cea a Romei, generațiile viitoare ar putea privi ruinele unor mari magazine jidănești sau hoteluri corporative și să creadă că acestea au fost expresiile caracteristice ale culturii timpului nostru. În Berlinul însuși, este suficient să comparăm disproporția rușinoasă dintre clădirile Reichului și cele ale comerțului și finanțelor. Finanțarea clădirilor publice este, în cele mai multe cazuri, inadecvată și ridicolă. Ele nu sunt construite pentru eternitate, ci mai ales pentru a răspunde la nevoia de moment.

Nicio idee superioară nu a influențat astfel de clădiri. Când a fost construit Palatul Berlinului, avea o semnificație cu totul diferită de cea pe care o are noua bibliotecă pentru vremurile noastre. Numai un singur cuirasat reprezintă o cheltuială de aproximativ 60 de milioane de mărci, în timp ce mai puțin de jumătate din această sumă a fost alocată pentru construirea Reichstagului - care este cea mai impunătoare structură ridicată pentru Reich și care ar fi trebuit să fie construită pentru a dura veacuri întregi. Cu toate acestea, când s-a pus problema decorării interioare, Camera superioară a votat împotriva utilizării pietrei și a ordonat ca pereții să fie acoperiți cu stuc. Pentru prima dată, însă, parlamentarii au luat o decizie potrivită; capetele de ipsos ar fi deplasate între ziduri de piatră.

Comunitatea în sine nu este caracteristica dominantă a orașelor noastre contemporane și, prin urmare, nu este surprinzător faptul că aceasta este subreprezentată din punct de vedere arhitectural. Astfel, trebuie să ajungem în cele din urmă la o stare de pustietate - cu efectul practic că cetățeanul individual este total indiferent față de soarta orașului său.

Și acesta este un semn al decăderii noastre culturale și al colapsului general. Epoca noastră este complet preocupată de lucruri mărunte fără sens sau, mai degrabă, de slujirea banului. Prin urmare, nu este deloc de mirare că, odată cu adorarea unui asemenea idol, orice simț al eroismului dispare cu desăvârșire. Dar prezentul nu face decât să culeagă ceea ce a semănat trecutul.

10.25 Condițiile Religioase

Toate aceste simptome care au precedat prăbușirea finală a celui de-al Doilea Reich trebuie atribuite lipsei unei viziuni clare și unanim acceptate asupra lumii și incertitudinii generale a perspectivei asupra vieții, care a rezultat din această lipsă.

Această incertitudine s-a manifestat atunci când marile probleme ale epocii trebuiau analizate una după alta și trebuia adoptată o politică decisivă în privința lor. Această lipsă explică, de asemenea, obiceiul de a face totul pe jumătate, începând cu sistemul de educație, tergiversarea, ezitarea de a-și asuma responsabilitatea și, în cele din urmă, toleranța lașă față de anumite rele despre care se recunoștea chiar că erau distructive.

Umanitarismul vizionar devenise la modă. Prin supunerea slabă în fața acestor aberații și prin cruțarea sensibilităților individuale, a fost sacrificat viitorul a milioane de ființe umane. O examinare a situației religioase înainte de Război arată că procesul general de disoluție se extinsese

și asupra acestui domeniu. O mare parte a națiunii însăși încetase de multă vreme să mai aibă convingeri uniforme și practice în privința concepției sale ideologice despre viață. În această privință, aspectul de primă importanță nu era câtuși de puțin numărul celor care renunțau la apartenența la biserică, ci mai degrabă indiferența larg răspândită.

În timp ce cele două confesiuni Creștine menținеau misiuni în Asia și Africa pentru a câștiga noi adepți ai credinței, aceleași confesiuni pierdeau milioane și milioane de adepți acasă, în Europa. Acești foști adepți fie renunțau complet la religie ca forță directoare în viețile lor, fie își adoptau propria interpretare a ei. Consecințele acestui fenomen s-au resimțit în mod deosebit în viața morală a țării. Progresul realizat de misiuni în răspândirea credinței Creștine în Asia și Africa a fost foarte modest în comparație cu răspândirea Mahomedanismului.

Trebuie remarcat, de asemenea, că atacul împotriva principiilor dogmatice care stau la baza învățăturii ecleziastice a crescut neîncetat în violență și, totuși, această lume omenească a noastră ar fi de neconceput fără existența practică a unei credințe religioase.

Masele largi ale unei națiuni nu sunt alcătuite din filozofi. Pentru masele populare, în special, credința reprezintă absolut singura bază a unei viziuni morale asupra lumii. Diferitele alternative care au fost oferite nu au dat rezultate care să ne îndreptățească să credem că ar putea înlocui în mod util confesiunile existente. Iar dacă învățătura religioasă și credința religioasă trebuie să fie acceptate de masele largi ca forțe active în viețile lor, atunci autoritatea absolută a doctrinelor de credință trebuie să stea la baza întregii realități.

Pot exista câteva sute de mii de oameni superiori care pot trăi înțelept și inteligent fără a depinde de normele sociale care guvernează viața de zi cu zi, dar celelalte milioane nu pot face acest lucru.Or, locul pe care îl ocupă cutuma generală în viața cotidiană corespunde celui al legilor generale în Stat și al dogmei în religie.Ideea pur spirituală este, prin ea însăși, ceva schimbător, care poate fi supus unor interpretări nesfârșite. Numai prin dogmă i se dă o formă precisă și concretă, fără de care nu poate deveni o credință vie. Altfel, ideea spirituală nu ar fi niciodată altceva decât un simplu concept metafizic sau, mai degrabă, o opinie filozofică.În consecință, atacul asupra dogmei este comparabil cu un atac asupra legilor generale pe care se întemeiază Statul, iar acest atac ar duce în cele din urmă la o anarhie politică completă dacă ar reuși, așa cum atacul asupra religiei ar duce la un nihilism religios lipsit de valoare.

Conducătorul politic nu trebuie să aprecieze valoarea unei religii ținând cont de anumite neajunsuri ale ei, ci trebuie să se întrebe dacă există vreun substitut practic care este în mod evident superior. Atâta timp cât un astfel de substitut nu există, numai proștii și criminalii s-ar gândi să desființeze religia existentă.

Fără îndoială, o mare parte din vina pentru actuala situație religioasă nesatisfăcătoare trebuie atribuită celor care au împovărat idealul religios cu accesorii pur materiale; acest lucru a dat naștere unui conflict complet inutil între religie și așa-numita știință exactă. În acest conflict, victoria va fi aproape întotdeauna de partea științei, deși poate după o luptă grea. Iar religia va avea astfel mult de suferit în ochii celor care nu pot pătrunde dincolo de simpla cunoaștere superficială.

10.26 Folosirea Greșită A Religiei În Politică

Dar cel mai mare rău dintre toate a fost provocat de utilizarea abuzivă a religiei ca mijloc de a servi intereselor politice. Ar trebui luate cele mai severe măsuri împotriva acestor mizerabili escroci care privesc religia doar ca pe un mijloc ce poate fi exploatat în slujba intereselor politice sau, mai bine zis, a unor scopuri comerciale; mincinoșii obraznici care fac acest lucru își profesează credința în fața întregii lumi cu glasuri Stentoriene, astfel încât fiecare muritor de rând să audă, nu că ar fi gata să moară pentru credința lor - sunt gata să-și vândă credința pentru orice escrocherie politică.

Pentru zece mandate parlamentare s-ar alia cu Marxiștii, care sunt dușmanii de moarte ai oricărei religii, iar pentru un loc în guvern ar merge până la a se cununa cu diavolul, dacă cel din urmă nu ar mai păstra o urmă de decență care l-ar face să refuze. Dacă viața religioasă din Germania de dinainte de război avea un gust neplăcut în gura multora, aceasta se datora faptului că Creștinismul fusese coborât la scopuri josnice de către partide politice care se declarau Creștine și din cauza modului rușinos în care încercau să identifice Credința Catolică cu un partid politic.

Această falsă asociere a fost un dezastru. A procurat partidului respectiv câteva mandate parlamentare lipsite de valoare, dar Biserica a avut de suferit din această cauză. Consecințele acestei situații au trebuit suportate de întreaga națiune, căci relaxarea care s-a instalat în viața religioasă a apărut tocmai într-un moment în care totul începea să-și piardă stabilitatea și să se clatine, iar fundamentele tradiționale ale cutumei și moralei amenințau să se prăbușească. Totuși, toate aceste crăpături și fisuri din organismul social nu ar fi fost periculoase dacă nu ar fi fost încărcate cu poveri grele; ele au devenit însă dezastruoase atunci când solidaritatea internă a națiunii era factorul cel mai important pentru a face față furtunii marilor evenimente.

10.27 Lipsa De Scop A Politicii Germane

Și în domeniul politic, cei cu ochi atenți puteau remarca anumite defecte în Reich care prevesteau dezastrul dacă nu se producea la timp o schimbare și o corectare. Lipsa de orientare a politicii Germane, atât internă cât și externă, era evidentă pentru oricine nu era orb cu bună știință. Cel mai bun lucru care se poate spune despre practica compromisurilor este că părea, aparent, să se afle în armonie cu celebra maximă a lui Bismarck potrivit căreia politica este arta realizării posibilului; însă Bismarck era diferit de Cancelarii Germani care i-au urmat. Această diferență i-a permis celui dintâi să aplice formula la însăși esența politicii sale, în timp ce în gura celorlalți ea căpăta o semnificație cu totul diferită.Când rostea acea frază, Bismarck voia să spună că, pentru a atinge un scop politic precis, trebuie folosite toate mijloacele posibile sau cel puțin trebuie investigate toate posibilitățile.

Succesorii săi au văzut însă în acea frază doar o declarație solemnă că nu este neapărat obligatoriu să ai principii politice sau vreun scop politic bine definit. Conducătorii politici ai Reich-ului din acea vreme nu aveau o politică prevăzătoare. Și aici lipsea fundamentul necesar și anume o viziune asupra lumii clară, iar acestor conducători le lipsea, de asemenea, acea clarviziune asupra legilor dezvoltării politice care este o calitate indispensabilă în conducerea politică.

Mulți oameni care priveau lucrurile cu pesimism în acea perioadă condamnau lipsa de idei și lipsa de orientare evidente în conducerea politicii Reich-ului. Ei recunoșteau slăbiciunea internă și inutilitatea acestei politici, dar asemenea oameni jucau doar un rol secundar în politică.

Autoritățile guvernamentale oficiale au fost destul de indiferente față de principiile de înțelepciune civilă precum cele ale lui Houston Stewart Chamberlain;[85] liderii noștri actuali continuă să procedeze la fel. Acești oameni sunt prea stupizi ca să gândească singuri și au prea multă aroganță ca să accepte de la alții învățătura de care au nevoie. Oxenstierna a exprimat un adevăr valabil din timpuri imemoriale când a spus că 'lumea este guvernată de o fărâmă de înțelepciune',[86] iar despre aproape orice înalt funcționar guvernamental se poate spune că reprezintă doar un atom infim din această fărâmă.

De când Germania a devenit Republică, până și această fărâmă lipsește, motiv pentru care au fost nevoiți să promulge Legea pentru Apărarea Republicii, care interzice susținerea sau exprimarea unor asemenea opinii în public sau chiar gândirea lor. Oxenstierna a fost norocos că a trăit în vremea sa și nu în această înțeleaptă Republică a zilelor noastre.

10.28 Jumătățile De Măsură Parlamentare

Chiar înainte de război, instituția care ar fi trebuit să reprezinte forța Reichului era recunoscută de mulți drept cea mai mare slăbiciune a sa: parlamentul, Reichstagul. Aici, lașitatea și iresponsabilitatea erau complet unificate.

Una dintre cele mai stupide idei care se aud astăzi este aceea că în Germania instituțiile parlamentare au eșuat abia după Revoluție. Aceasta ar putea sugera cu ușurință că înainte de Revoluție situația a fost diferită, dar în realitate sistemul parlamentar nu poate funcționa niciodată decât în detrimentul țării, iar el a funcționat exact așa și în acele vremuri când oamenii nu vedeau nimic sau nu doreau să vadă nimic.

Prăbușirea Germană poate fi atribuită, într-o măsură foarte mare acestei instituții. Dar faptul că catastrofa nu s-a produs mai devreme nu trebuie pus în seama parlamentului, ci mai degrabă în seama celor care s-au opus influenței acestei instituții care în timp de pace săpa mormântul națiunii Germane și al Reichului German.

Din imensul număr de rele devastatoare care se datorau fie direct, fie indirect parlamentului, voi alege unul dintre cele mai tipice pentru această instituție, care era cea mai iresponsabilă din toate timpurile: teribila jumătate de măsură și slăbiciunea conducătorilor politici în conducerea afacerilor interne și externe ale Reichului. Aceasta se datora în primul rând acțiunii Reichstagului și era una dintre cauzele principale ale prăbușirii politice.

---

[85] Chamberlain (1855-1927) s-a născut în Anglia, dar și-a petrecut majoritatea vieții adulte în Germania. A fost un intelectual proeminent al epocii; cea mai cunoscută lucrare a sa, Fundațiile secolului al XIX-lea, a exercitat o influență puternică asupra lui Hitler.

[86] Axel Oxenstierna (1583-1654) a fost prim-ministru al Suediei. Totuși, maxima amintită pare a fi apocrifă.

Tot ceea ce era supus influenței parlamentului era făcut pe jumătate, indiferent cum ai privi lucrurile.

Politica externă a Reichului în problema alianțelor era un exemplu al unei asemenea lipse de hotărâre. Ei voiau să mențină pacea, dar făcând aceasta se îndreptau direct spre război.

Și politica lor față de Polonezi a fost dusă tot prin jumătăți de măsură. Nu făceau decât să irite fără a duce vreodată ceva până la capăt. Rezultatul nu a fost nici un triumf German, nici o conciliere Poloneză, iar pe Ruși i-a transformat în dușmani.

Au încercat să rezolve problema Alsacia-Lorena prin jumătăți de măsură. În loc să zdrobească odată pentru totdeauna capul hidrei Franceze cu un pumn brutal și apoi să acorde Alsaciei-Lorenei drepturi egale, nu au făcut nici una, nici alta. Și nici nu ar fi putut proceda altfel, deoarece cele mai mari partide aveau în rândurile lor cei mai mari trădători — în Partidul de Centru, de pildă, pe domnul Wetterlé.[87]

10.29 Crime Parlamentare Împotriva Armatei

Dar toate acestea ar fi fost suportabile dacă jumătățile de măsură nu s-ar fi extins asupra acelei singure puteri de care depindea în ultimă instanță supraviețuirea Reichului: armata.

Păcatele săvârșite de așa-numitul Reichstag German au fost suficiente pentru a atrage asupra lui blestemul națiunii Germane pentru totdeauna. Sub cele mai jalnice pretexte, acești mercenari parlamentari au smuls din mâinile națiunii arma ei de autoapărare — singurul lucru care ocrotea libertatea și independența poporului nostru. Dacă mormintele din Flandra s-ar deschide astăzi, din ele s-ar ridica acuzatori pătați de sânge: sute de mii dintre cei mai buni tineri Germani ai noștri, care, slab sau doar pe jumătate instruiți, au fost împinși în brațele morții de acei criminali parlamentari lipsiți de conștiință. Acei tineri, împreună cu alte milioane de morți și mutilați, au fost pierduți pentru Țara-Tată numai și numai pentru ca câteva sute de înșelători ai poporului să-și poată pune în aplicare escrocheriile și șantajele politice sau doar să-și trâncănească teoriile doctrinare.

În timp ce jidanii, prin presa lor Marxistă și democratică, răspândeau în întreaga lume colosala minciună despre „militarismul German” și încercau prin toate mijloacele să incrimineze Germania, aceleași partide Marxiste și democratice împiedicau măsurile necesare pentru pregătirea adecvată a apărării naționale. Crima înspăimântătoare săvârșită astfel de acești oameni ar fi trebuit să fie evidentă pentru oricine putea înțelege că, în caz de război, întreaga națiune avea să fie chemată sub arme. Mai mult, din cauza târguielilor acestor așa-numiți „reprezentanți ai poporului”, milioane de Germani aveau să înfrunte inamicul prost echipați și insuficient instruiți. Dar chiar și în afara consecințelor a acestor parlamentari lipsiți de scrupule și ticăloși, era limpede că lipsa unor soldați bine instruiți la începutul unui război putea duce la înfrângere; iar această probabilitate s-a confirmat în modul cel mai cumplit pe parcursul Marelui Război.

[87] Emile Wetterle (1861-1931) a fost un politician Catolic Francez care a fondat Partidul Naționalist Alsacian în 1910.

Poporul German a pierdut lupta pentru libertatea și independența țării sale din cauza jumătăților de măsură și politicilor defectuoase aplicate în timp de pace în organizarea și instruirea forței defensive a Țării-Tată.

10.30 Eșuata Politică Navală

Numărul recruților instruiți pentru forțele terestre era prea mic. Dar aceeași lipsă de hotărâre s-a manifestat și în privința marinei, făcând această armă a autoconservării naționale mai mult sau mai puțin inutilă.

Din păcate, chiar și autoritățile navale au fost infectate de acest spirit al jumătăților de măsură. Tendința de a construi toate navele ceva mai mici decât cele Britanice nu dovedea nici multă prevedere, nici prea mult geniu. O flotă care nu poate atinge aceeași forță numerică precum cea a inamicului ar trebui să compenseze prin puterea de luptă superioară a fiecărei nave în parte. Ceea ce contează este puterea de luptă superioară, nu vreun fel de „calitate" tradițională. În realitate, dezvoltarea tehnică modernă este atât de avansată și atât de echilibrată între diferitele state civilizate, încât trebuie considerat practic imposibil ca o putere să obțină un avantaj de luptă apreciabil asupra unor nave inamice de dimensiuni similare. Și este și mai puțin fezabil să construiești nave mai mici care să fie superioare celor mari în acțiune.

De fapt, proporțiile mai reduse ale navelor Germane nu puteau fi menținute decât în detrimentul vitezei și al armamentului. Formula folosită pentru a justifica această politică era în sine dovada lipsei de gândire logică din partea autorităților navale care conduceau aceste chestiuni în timp de pace. Ele declarau, de pildă, că tunurile Germane de 28 cm erau categoric superioare celor Britanice de 30,5 cm în ceea ce privește performanța!!

Dar tocmai de aceea ar fi trebuit să adopte o politică de construire a tunurilor de 30,5 cm; trebuiau să urmărească nu egalitatea, ci superioritatea în forța de luptă. Altfel, ar fi fost inutil să echipeze forțele terestre cu mortiere de 42 cm. Mortierul German de 21 cm era mult superior oricăror tunuri Franceze cu tragere în unghi înalt, iar fortărețele ar fi putut fi probabil cucerite și cu mortiere de 30,5 cm. Conducerea armatei a calculat corect; cea a marinei, din păcate, nu.

Dacă au neglijat superioritatea artileriei și viteza, aceasta s-a datorat așa-numitului lor „principiu de risc" fundamental greșit. Autoritățile navale au renunțat încă de la început la principiul atacului și, astfel, au fost nevoite să urmeze o politică defensivă. Dar prin această atitudine au renunțat și la orice șansă de succes final, care poate fi obținut numai prin atac.

O navă cu viteză mai mică și armament mai slab va fi schilodită și zdrobită de un adversar mai rapid, mai puternic și capabil să tragă de la o distanță favorabilă. Un mare număr dintre crucișătoarele noastre au trecut prin această experiență amară. Caracterul eronat al concepțiilor dominante în rândul autorităților navale a fost demonstrat în timpul războiului. Ele au fost nevoite să modifice armamentul navelor vechi și să le echipeze pe cele noi cu armament superior. Dacă navele Germane de la Bătălia de la Skagerrak ar fi avut aceeași dimensiune, același armament și

aceeași viteză ca cele Engleze, Flota Britanică ar fi fost nimicită sub furtuna proiectilelor Germane de 38 cm, mai precise și mai eficiente.[88]

Japonia a urmat o politică navală de alt tip. Acolo s-a avut grijă ca fiecare navă nouă să constituie o forță de luptă superioară celei a adversarilor presupuşi. Ca rezultat al acestei politici, flota a putut fi folosită pentru ofensive.

În timp ce autoritățile armatei au refuzat să adopte asemenea principii fundamental greșite, marina — care, din nefericire, avea o reprezentare „parlamentară" mai bună — a căzut pradă spiritului care domnea acolo. Marina a fost organizată pe baza unor idei pe jumătate coapte și a fost folosită ulterior în același mod. Gloria nemuritoare pe care marina a câștigat-o, în ciuda acestor neajunsuri, trebuie atribuită în întregime bunei organizări, eficienței și eroismului incomparabil al ofițerilor și echipajelor. Dacă foștii comandanți supremi ar fi fost inspirați de același nivel de geniu, toate sacrificiile nu ar fi fost zadarnice.

Probabil că tocmai abilitatea parlamentară manifestată de șeful marinei în anii de pace a provocat mai târziu prăbușirea fatală. Considerațiile parlamentare au început să joace un rol mai important în construcția marinei decât cele militare. Lipsa de hotărâre, slăbiciunea și incapacitatea de a adopta o politică logică și coerentă — caracteristice sistemului parlamentar — au început să influențeze și autoritățile navale.

După cum am subliniat deja, conducerea armatei nu s-a lăsat rătăcită de asemenea idei fundamental greșite. Ludendorff, care era atunci colonel în Statul Major General, a dus o luptă disperată împotriva lipsei criminale de hotărâre cu care Reichstagul trata cele mai vitale probleme ale națiunii. În cele mai multe cazuri, parlamentul a votat împotriva lui. Dacă lupta purtată atunci de acest ofițer a rămas fără succes, vina trebuie atribuită în parte parlamentului și în parte atitudinii slabe și jalnice a cancelarului Reichului, Bethmann-Hollweg.[89] Totuși, cei care poartă răspunderea pentru prăbușirea Germaniei nu ezită acum să arunce întreaga vină pe umerii singurului om care a luptat împotriva acestei neglijări a intereselor naționale; o escrocherie în plus sau în minus nu înseamnă nimic pentru acești impostori înnăscuți.

Oricine se gândește la toate sacrificiile pe care această națiune a trebuit să le îndure din cauza neglijenței criminale a acelor indivizi iresponsabili, oricine se gândește la numărul celor care au murit sau au fost mutilați inutil, oricine se gândește la rușinea și dezonoarea fără margini aruncate asupra noastră și la suferința nemăsurată în care poporul nostru este acum cufundat, oricine înțelege că toate acestea au fost făcute doar pentru a asigura câteva locuri în parlament unor vânători de funcții și carieriști lipsiți de scrupule — acela va înțelege că asemenea creaturi nu pot fi descrise decât prin cuvinte precum „ticălos", „mârșav", „lepădătură" și „criminal"; altfel aceste cuvinte nu mai au niciun sens. În comparație cu acești trădători ai națiunii, orice proxenet este un om onorabil.

---

[88] Bătălia de la Skagerrak, cunoscută și sub numele de Bătălia de la Jutland, a avut loc pe parcursul a două zile la începutul lui Iunie 1916. Flota Germană și flota Britanică s-au înfruntat și au încheiat la egalitate.

[89] Theobald von Bethmann-Hollweg (1856-1921) a fost Cancelarul Germaniei între 1909 și 1917.

În mod ciudat, toate defectele reale ale vechii Germanii au fost expuse în fața publicului numai atunci când acestea serveau la subminarea solidarității interne a națiunii.

Da, într-adevăr, adevăruri neplăcute au fost proclamate deschis în auzul maselor largi, în timp ce multe alte lucruri au fost, în alte momente, ascunse în mod rușinos sau existența lor a fost pur și simplu negată — mai ales atunci când o discuție deschisă despre asemenea probleme ar fi putut duce la o îmbunătățire. În același timp, autoritățile superioare ale statului știau puțin sau nimic despre valoarea și natura propagandei. Numai jidanul știa că, printr-o folosire abilă și persistentă a propagandei, însuși cerul poate fi prezentat ca iad și, invers, cel mai mizerabil stil de viață ca paradis. Numai el știa acest lucru și acționa în consecință. Dar Germanul, sau mai degrabă guvernul său, nu avea nici cea mai vagă idee despre aceasta. În timpul războiului, am plătit cel mai scump preț pentru această ignoranță.

10.31 Avantajele Germane

Pe lângă nenumăratele rele menționate aici, care au afectat viața Germană înainte de război, au existat și multe avantaje. Dacă facem o analiză imparțială, trebuie să recunoaștem că majoritatea slăbiciunilor noastre au fost împărtășite cu alte țări și popoare, și foarte adesea într o formă mai rea decât la noi. Iar ei nu posedau multe dintre avantajele noastre reale.

Cel mai important avantaj era faptul că națiunea Germană, singură între popoarele Europene, depunea cel mai mare efort pentru a păstra caracterul național al structurii sale economice; din acest motiv, era mai puțin supusă decât altele controlului finanței internaționale. Și totuși, acesta era un avantaj periculos, care avea să se dovedească mai târziu una dintre cauzele principale ale Războiului Mondial.

Dincolo de acest lucru și de multe alte trăsături pozitive, trebuie să evidențiem trei instituții care au fost surse constante de regenerare. În sferele lor respective, ele au fost modele de perfecțiune și au fost în parte fără rival.

În primul rând, forma de stat ca atare și modul în care a fost dezvoltată în Germania modernă.

Desigur, trebuie să-i excepțăm pe acei monarhi care, ca ființe umane, au fost supuși defectelor care afectează această viață pământească și pe copiii ei. Dacă nu am fi atât de toleranți în aceste chestiuni, atunci cazul generației actuale ar fi fără speranță. Dacă luăm în considerare capacitățile personale și caracterul figurilor reprezentative ale regimului nostru actual, ar fi dificil să ne imaginăm un nivel mai modest de inteligență și caracter moral. Dacă măsurăm "valoarea" revoluției Germane în funcție de valoarea personală și de statura indivizilor pe care această revoluție i-a dat poporului German din Noiembrie 1918 încoace, atunci putem să ne simțim cu adevărat rușinați de modul în care posteritatea va judeca, având în vedere că legile de protecție nu mai pot reduce la tăcere opinia publică. Posteritatea va spune cu siguranță că inteligența și integritatea noilor noștri lideri Germani au fost în raport negativ cu lăudăroșenia și viciile lor.

Trebuie admis că monarhia devenise, din punct de vedere spiritual, străină pentru mulți cetățeni, în special pentru masele largi. Aceasta se datora faptului că monarhii nu erau întotdeauna

înconjurați de cele mai luminate minți și, cu atât mai puțin, de cele mai sincere. Din nefericire, mulți dintre ei îi preferau pe lingușitori în locul oamenilor care vorbeau deschis și, prin urmare, își primeau „instrucția” de la primii. Aceasta reprezenta un pericol grav într-o epocă în care multe dintre vechile convingeri ale lumii se schimbau, iar aceste schimbări atingeau chiar și tradițiile curții.

Omul obișnuit nu putea simți un entuziasm deosebit atunci când, de pildă, la cumpăna secolului, o prințesă în uniformă călărea în fruntea unei parade. Cei din cercurile înalte nu aveau, se pare, nicio idee despre impresia pe care o producea aceasta asupra oamenilor de rând, altfel nu s-ar fi întâmplat. În plus, umanitarismul sentimental — nu întotdeauna foarte sincer — profesat în acele cercuri înalte era adesea mai respingător decât atrăgător. Când, de exemplu, prințesa X a decis să guste produsele unei cantine pentru săraci și le-a găsit, ca de obicei, excelente, un asemenea gest ar fi putut face o impresie bună în alte vremuri; acum însă producea efectul opus. Chiar dacă presupunem că Alteța Sa nu avea nici cea mai mică idee că, în ziua în care a gustat, mâncarea nu era tocmai aceeași ca în celelalte zile, era suficient faptul că poporul știa acest lucru.

Astfel, chiar și cele mai bune intenții deveneau obiect de ridicol sau motiv de exasperare.

Poveștile despre proverbiala frugalitate economică a monarhului, despre faptul că se trezea foarte devreme, despre munca istovitoare pe care trebuia să o suporte până târziu în noapte și, mai ales, despre teama constantă că s-ar putea subnutri, stârneau comentarii îndoielnice. Nimeni nu era dornic să afle ce și cât mânca sau bea monarhul. Nimeni nu-i invidia o masă consistentă ori cantitatea necesară de somn. Toată lumea era mulțumită când monarhul, ca om și ca personalitate, aducea onoare familiei și țării sale și își îndeplinea datoria de suveran. Toate legendele care circulau despre el ajutau prea puțin și, de fapt, provocau pagube mari.

Aceste lucruri sunt însă doar fleacuri. Mult mai grav era sentimentul răspândit în largi pături ale națiunii că problemele individului erau rezolvate de sus și că el nu trebuia să se preocupe de ele. Atâta timp cât guvernarea era cu adevărat bună sau cel puțin animată de bunăvoință, nu se puteau ridica obiecții serioase. Dar vai de toți dacă vechiul guvern al bunelor intenții era înlocuit de unul nou care nu era la fel de decent. Atunci obediența docilă și credința copilărească a publicului deveneau cele mai fatale rele imaginabile.

Împotriva acestor defecte și a altora asemănătoare existau însă numeroase avantaje incontestabile.

În primul rând, forma monarhică garanta stabilitatea întregii conduceri a statului și proteja funcțiile publice de tulburarea speculativă a politicienilor ambițioși. În plus, tradiția demnă pe care o poseda această instituție conferea autoritate puterii monarhice. Mai exista și faptul că întregul corp al funcționarilor și, în special, armata erau ridicate deasupra obligațiilor de partid. Un alt avantaj era că puterea supremă a statului era întruchipată în monarh ca persoană individuală, iar exemplul său de răspundere personală era mai puternic decât cel al oricărei majorități parlamentare anonime. Într-adevăr, proverbiala integritate a administrației Germane trebuie atribuită în principal acestui fapt.

În sfârșit, înalta funcție culturală a monarhiei compensa multe dintre defectele ei. Orașele Germane de Curte au rămas centre ale unui spirit artistic care amenință acum să dispară în epoca noastră materialistă. Prinții Germani au făcut foarte mult pentru artă și știință, mai ales în cursul secolului al XIX-lea. Epoca noastră nu are, cu siguranță, nimic comparabil cu aceasta.

10.32 Armata — O Școală De Neînlocuit

În timpul acestui proces de dezintegrare care se extindea încet-încet în toată ordinea socială, cea mai pozitivă forță de rezistență a fost armata. Aceasta a fost cea mai puternică școală a națiunii Germane și, din acest motiv, ura dușmanilor noștri era îndreptată împotriva acestui sprijin al libertății și independenței naționale. Cea mai puternică mărturie în favoarea acestei instituții unice este faptul că a fost batjocorită, urâtă, combătută și, de asemenea, temută de toate popoarele inferioare. Faptul că exploatatorii internaționali ai poporului nostru, care s-au adunat la Versailles, și-au îndreptat dușmănia în special împotriva vechii armate Germane a dovedit încă o dată că aceasta merita să fie considerată drept apărătoarea libertății noastre naționale împotriva puterii bursei.[90] Fără această putere de avertizare, intențiile de la Versailles ar fi fost demult puse în aplicare. Există un singur cuvânt pentru a exprima ceea ce poporul German datorează acestei armate: totul.

Armata a fost cea care a continuat să promoveze în rândul poporului simțul răspunderii într-o vreme când această calitate devenea foarte rară și când obiceiul de a o evita se răspândea neîncetat. Acest obicei crescuse sub influența parlamentului, care era el însuși modelul desăvârșit al iresponsabilității. Armata a educat poporul în spiritul curajului personal într-o epocă în care lașitatea amenința să devină o epidemie, în care spiritul sacrificiului pentru binele comunității era considerat puțin mai mult decât o prostie și în care erau socotiți inteligenți doar aceia care își promovau propriul ego. Armata a fost școala prin care Germanii individuali au fost învățați să nu caute salvarea națiunii lor în falsa ideologie a fraternității internaționale dintre negri, Germani, Chinezi, Francezi, Englezi etc., ci în forța și unitatea propriului lor popor.

Armata a dezvoltat puterea de hotărâre a individului, și aceasta într-o vreme când spiritul indeciziei și al scepticismului guverna treburile omenești.

Într-o epocă în care atotștiutorii impuneau pretutindeni moda, era nevoie de curaj pentru a susține principiul că orice comandă este mai bună decât absența oricărei comenzi. Acest singur principiu reprezintă un mod de gândire robust și sănătos, care ar fi dispărut dacă armata nu ar fi asigurat o reînnoire permanentă a acestei forțe fundamentale. O dovadă suficientă a acestui lucru poate fi găsită în îngrozitoarea lipsă de decizie pe care o manifestă actualele autorități ale Reichului. Ele nu reușesc să se elibereze de letargia lor mentală și morală și să ia măsuri definitive, cu excepția cazurilor în care este vorba despre decrete impuse pentru exploatarea poporului. În acel caz, ele declină orice responsabilitate, semnând în același timp tot ceea ce cealaltă parte le pune în față, cu agilitatea unui stenograf de tribunal. În acest caz, decizia este ușor de luat, le este dictat.

[90] Tratatul de la Versailles a fost semnat în Iunie 1919, după încheierea Primului Război Mondial. Acesta a impus condiții imposibile asupra Germaniei și a atribuit în mod fals întreaga vină pentru război Germanilor.

Armata își forma oamenii într-un spirit de idealism și de devotament față de Țara-Tată, în timp ce lăcomia și materialismul dominau pretutindeni în restul societății. Armata unea un popor împărțit în clase și, în această privință, avea un singur defect: serviciul militar voluntar de un an. Era o greșeală, deoarece prin aceasta era încălcat principiul egalității absolute. Cei care aveau o educație mai bună erau astfel plasați în afara cadrului mediului lor general.

Contrariul ar fi fost mai bun. Deoarece clasele noastre superioare erau în realitate ignorante în ceea ce privește corpul organic al națiunii și deveneau din ce în ce mai înstrăinate de acesta, armata ar fi putut avea un efect foarte pozitiv dacă ar fi refuzat să îi separe pe așa-zișii intelectuali, mai ales în propriile sale rânduri. A fost o greșeală că acest lucru nu s-a făcut. Dar ce instituție din această lume nu face greșeli? Iar în armată, trăsăturile bune predominau atât de categoric, încât puținele defecte pe care le avea se situau cu mult sub media celor care izvorăsc în mod obișnuit din slăbiciunea omenească.

Dar cel mai mare merit câștigat de armată a fost că, într-o vreme când individul nu conta nimic și majoritatea era totul, a pus valorile personale ale individului deasupra valorilor majorității. Confruntată cu ideea jidănească și democratică a unei credințe oarbe în număr, armata și-a apărat credința în personalitate. Astfel, ea a format ceea ce era cel mai necesar la vremea aceea: bărbați adevărați. Într-o perioadă în care bărbații se afundau într-o mlaștină a efeminării și a moliciunii, 350.000 de tineri viguroși erau instruiți în fiecare an. În cursul celor doi ani de pregătire, ei își pierdeau moliciunea tinereții și își dezvoltau trupuri tari ca oțelul. Tânărul care învățase ascultarea în acest timp era acum pregătit să comande. Soldatul instruit putea fi recunoscut chiar după felul în care mergea.

Aceasta a fost marea școală a națiunii Germane. Nu fără motiv a atras asupra sa toată ura amară a celor care voiau ca Reichul să fie slab și lipsit de apărare. Restul lumii recunoștea un fapt pe care mulți Germani nu voiau să îl vadă, fie din orbire, fie din rea-voință: armata Germană era cea mai puternică armă pentru libertatea națiunii Germane și cea mai bună garanție pentru susținerea copiilor săi.

10.33 Un Serviciu Civil Incomparabil

Exista o a treia instituție valoroasă care trebuie așezată alături de monarhie și de armată: serviciul civil din vechea Germanie.

Germania era țara cel mai bine organizată și cel mai bine administrată din lume. Se puteau aduce obiecții împotriva excesului de birocrație, dar din acest punct de vedere celelalte țări nu erau mai bune, ci adesea mai rele. Însă celelalte state nu aveau minunata solidaritate Germană și nici funcționarii lor nu se bucurau de aceeași onestitate incoruptibilă. Este cu siguranță mai bine să fii puțin demodat, dar cinstit și loial, decât să fii excesiv de sofisticat și modern, cu un caracter inferior și, prin urmare, în mod tipic ignorant și ineficient.

Dacă astăzi se spune că administrația Germană de dinainte de război era excelentă din punct de vedere birocratic, dar incompetentă din punct de vedere comercial, nu pot da decât următorul răspuns: ce altă țară din lume poseda o întreprindere comercială mai bine organizată și administrată decât Căile Ferate de Stat Germane? A fost nevoie de revoluție pentru a distruge

această organizație exemplară, până când a venit vremea când ea a fost scoasă din mâinile națiunii și socializată, în sensul dorit de fondatorii acestei Republici. Astfel, ea a devenit subordonată bursei internaționale, care era forța din spatele revoluției Germane.

Trăsătura cea mai remarcabilă a serviciului civil și a întregului aparat administrativ era independența lor față de guvern, ale cărui opinii trecătoare nu aveau niciun efect asupra rolului funcționarilor statului German. De la revoluție încoace, această situație s-a schimbat complet. Eficiența și competența au fost înlocuite de legăturile de partid, iar independența de caracter și spiritul de inițiativă au devenit mai degrabă o piedică decât un ajutor.

10.34 Autoritatea Statului

Măreția și puterea vechiului Reich se întemeiau pe forma monarhică a statului, pe armată și pe serviciul civil. Pe aceste trei temelii se sprijinea acea mare forță care astăzi lipsește cu desăvârșire: autoritatea statului!

Căci aceasta nu poate fi întemeiată pe pălăvrăgeala din parlament sau din dietele provinciale, nici pe legi făcute pentru a proteja statul, nici pe sentințe pronunțate de tribunale pentru a-i înspăimânta pe cei care îl neagă cu insolență, ci numai pe încrederea generală acordată conducerii și administrației comunității. Această încredere nu este, la rândul ei, altceva decât o convingere interioară neclintită că guvernarea și administrarea unei țări sunt inspirate de altruism și onestitate și de acordul dintre spiritul legii și convingerile morale generale ale poporului. Pe termen lung, sistemele de guvernare nu sunt menținute prin amenințări cu violența, ci prin credința poporului în meritele și sinceritatea celor care administrează și promovează interesele publice.

Deși, în perioada de dinainte de război, anumite rele grave tindeau să infecteze și să corodeze puterea interioară a națiunii, trebuie amintit că celelalte state sufereau și mai mult de aceste neajunsuri decât Germania.

Și totuși, ele nu au eșuat și nu s-au prăbușit când a venit momentul crizei. Dacă ne amintim în plus că defectele Germaniei de dinainte de război erau compensate de mari calități pozitive, atunci trebuie să căutăm în altă parte cauza efectivă a prăbușirii. Și acesta este într-adevăr cazul.

Motivul final și cel mai profund al declinului German este faptul că problema rasială a fost ignorată și că importanța ei în dezvoltarea istorică a națiunilor nu a fost înțeleasă. Evenimentele care au loc în viața națiunilor nu se datorează șansei, ci sunt rezultatele naturale ale efortului de a conserva și de a înmulți specia și rasa — chiar dacă oamenii nu sunt conștienți de motivele lăuntrice ale conduitei lor.

Capitolul 11

NAȚIUNEA ȘI RASA

Anumite adevăruri sunt atât de evidente încât, tocmai din acest motiv, ele nu sunt nici văzute, nici recunoscute de oamenii obișnuiți. Oamenii sunt atât de orbi față de unele dintre cele mai simple fapte ale vieții cotidiene, încât sunt foarte surprinși când cineva atrage atenția asupra a ceea ce toată lumea ar trebui să știe. Exemple ale Oului lui Columb ne înconjoară cu sutele de mii; dar Columbii sunt rari.[91]

Plimbându-se prin grădina Naturii, cei mai mulți oameni au îngâmfarea de a crede că știu totul. Și totuși, aproape toți sunt orbi față de unul dintre principiile remarcabile pe care Natura le folosește în lucrarea ei: separarea interioară a speciilor tuturor ființelor vii de pe pământ.

Chiar și o privire superficială este suficientă pentru a arăta că toate formele nenumărate în care se manifestă impulsul vital al Naturii sunt supuse unei legi fundamentale – o putem numi o Lege de Fier a Naturii – care îi obligă pe diferiții membri ai speciilor să rămână în limitele bine definite ale formelor lor de viață atunci când se reproduc și își înmulțesc neamul. Fiecare animal se împerechează numai cu unul din propria sa specie. Pițigoiul caută pițigoiul, cinteza pe cinteză, barza pe barză, șoarecele de câmp pe șoarecele de câmp, șoarecele de casă pe șoarecele de casă, lupul pe lupoaică etc.

Abateri de la această lege au loc doar în circumstanțe excepționale. Acest lucru se întâmplă mai ales sub constrângerea captivității sau atunci când un alt obstacol face imposibilă împerecherea procreatoare între indivizi ai aceleiași specii. Natura urăște cu toată puterea o astfel de împerechere neregulată și protestul ei este demonstrat cel mai clar prin faptul că hibridul este fie steril, fie fecunditatea descendenților săi este limitată. În majoritatea cazurilor, hibrizii și progeniturile lor sunt lipsiți de puterile obișnuite de rezistență la boli sau de mijloacele naturale de apărare împotriva atacurilor.

O astfel de dispensă a Naturii este pe deplin logică.

Orice încrucișare a două rase care nu se află pe picior egal rezultă într-un produs care ocupă un loc intermediar între nivelurile celor doi părinți. Aceasta înseamnă că descendentul va fi într-adevăr superior acelui părinte care aparține unui ordin biologic inferior, dar nu va fi niciodată la fel de înalt ca părintele superior. Din acest motiv, va trebui să cedeze în cele din urmă în fața speciei superioare. O astfel de împerechere contrazice voința Naturii către îmbunătățirea selectivă a vieții în general. Premisa favorabilă pentru această îmbunătățire nu este împerecherea indivizilor de ordine superioară și inferioară, ci mai degrabă permiterea triumfului complet al ordinului

[91] Oul lui Columb se referă la o poveste apocrifă în care Cristofor Columb ar fi provocat un grup de nobili spanioli să echilibreze oul să stea drept pe masă. După ce aceștia eșuează, el ia oul, îl lovește ușor de masă pentru a zdrobi puțin un capăt și apoi oul rămâne în picioare. Morala este că o sarcină aparent imposibilă, odată realizată într-un anumit fel, devine simplă. Multe invenții și descoperiri sunt tocmai de această natură.

superior. Cel mai puternic trebuie să domine și să nu se împerecheze cu cel mai slab, ceea ce ar însemna sacrificarea propriei sale naturi superioare.

Numai slăbănogul născut poate privi acest principiu ca fiind crud, iar dacă o face, este doar pentru că este de o natură mai slabă și de o minte mai îngustă; căci dacă o astfel de lege nu ar direcționa procesul evoluției, atunci dezvoltarea superioară a vieții organice nu ar fi deloc de conceput. Această urgență pentru menținerea rasei neamestecate, care este un fenomen ce prevalează în întreaga lume naturală, are ca rezultat nu doar distincția exterioară clar definită între o specie și alta, ci și similaritatea internă a calităților caracteristice care sunt specifice fiecărei rase sau specii.

Vulpea rămâne întotdeauna vulpe, gâsca rămâne gâscă, iar tigrul va păstra caracterul de tigru. Singura diferență care poate exista în cadrul speciei este în diferitele grade de forță structurală și putere activă, în inteligență, eficiență, rezistență etc., cu care sunt înzestrați indivizii. Ar fi imposibil să găsești o vulpe care să aibă o dispoziție binevoitoare și protectoare față de gâște, la fel cum nu există nicio pisică care să aibă o dispoziție prietenoasă față de șoareci. De aceea, lupta dintre diferitele specii nu izvorăște dintr-un sentiment de antipatie reciprocă, ci mai degrabă din foame și din dragoste.

În ambele cazuri, Natura privește calm și chiar cu satisfacție la ceea ce se petrece. Lupta pentru existența de zi cu zi lasă în urmă tot ce este slab, bolnav sau șovăielnic; iar lupta masculului pentru a poseda femela îi acordă celui mai puternic dreptul – sau cel puțin posibilitatea – de a-și propaga specia. Această luptă reprezintă un mijloc de a spori sănătatea și puterea de rezistență a speciei și constituie astfel una dintre cauzele procesului de dezvoltare spre un grad superior de ființă. Dacă ar fi altfel, progresul ar înceta, iar regresul ar putea chiar să se instaleze. Deoarece inferiorii sunt întotdeauna mai numeroși decât superiorii, ei s-ar înmulți mult mai rapid dacă ar dispune de aceeași capacitate de supraviețuire și de reproducere, iar consecința ultimă ar fi că elementul cel mai bun din punct de vedere calitativ ar fi împins treptat în plan secund. De aceea, trebuie să intervină o măsură corectivă în favoarea calității superioare. Natura o asigură prin stabilirea unor condiții de viață extrem de riguroase, cărora cei slabi trebuie să li se supună, fiind astfel reduși numeric. Însă nici măcar acea parte care supraviețuiește nu se poate reproduce la întâmplare, căci aici intervine o nouă și severă selecție, bazată pe forță și sănătate.

11.1 Rezultatul Amestecului Rasial

Dacă Natura nu dorește ca indivizii mai slabi să se împerecheze cu cei mai puternici, cu atât mai puțin dorește ca o rasă superioară să se amestece cu una inferioară. Într-un asemenea caz, toate eforturile ei, desfășurate de-a lungul sutelor de mii de ani pentru a crea un tip evolutiv superior de ființă, ar putea fi făcute zadarnice.

Istoria oferă nenumărate dovezi ale acestei legi. Ea arată, cu o claritate izbitoare, că ori de câte ori Arienii și-au amestecat sângele cu cel al unei rase inferioare, rezultatul a fost căderea poporului cultivat. În America de Nord, unde populația este predominant Germanică și unde aceste elemente s-au amestecat cu popoarele de culoare doar într-o măsură foarte mică, există o altă umanitate și o altă cultură decât cele din America Centrală și de Sud. În aceste din urmă țări, imigranții Latini s-au împerecheat cu aborigenii, uneori la scară largă. În acest caz avem un

exemplu clar și decisiv al efectului amestecului rasial. Dar în America de Nord, elementul Germanic, care a rămas rasial pur și neamestecat, a ajuns să domine continentul American. Și va rămâne stăpân atât timp cât acel element nu va cădea victimă unei coruperi a sângelui.

Pe scurt, rezultatele amestecului rasial sunt întotdeauna următoarele:

(a) Nivelul rasei superioare este coborât; și

(b) Se instalează degenerarea fizică și mentală, conducând astfel încet, dar sigur, către o boală progresivă.

O asemenea evoluție nu este altceva decât un păcat împotriva voinței Creatorului etern.

Iar ca păcat, acest act va fi răzbunat.

Efortul omului de a contrazice logica de fier a naturii îl aduce în conflict cu principiile cărora el însuși își datorează existența. Acționând împotriva naturii, el pregătește calea propriei sale ruinări.

11.2 Bărbatul Și Ideea

Aici ne întâlnim cu obiecția insolentă, care este de inspirație jidovească și este tipică pacifistului modern, că „Bărbatul poate învinge Natura." Există milioane care repetă mecanic această bolboroseală jidovească și sfârșesc prin a-și imagina că ei înșiși sunt cumva cuceritorii Naturii. Totuși, singura lor armă este o simplă idee, și încă una foarte absurdă, pentru că dacă ar fi acceptată, ar fi imposibil să se formeze o concepție despre lume. Adevărul real este că omul nu numai că nu a reușit să învingă Natura în absolut niciun domeniu, dar că, în cel mai bun caz, a izbutit doar să apuce și să ridice un colț infim al uriașului văl pe care ea l-a întins peste misterele și secretele ei eterne.

El nu inventează niciodată nimic; tot ce poate face este să descopere ceva. Nu stăpânește Natura, ci a ajuns doar stăpân peste acele ființe vii care nu au dobândit cunoașterea la care a ajuns el prin pătrunderea în unele dintre legile și misterele Naturii.

În afară de toate acestea, o idee nu poate supune niciodată sub dominația sa acele condiții care sunt necesare existenței și dezvoltării omenirii, căci ideea însăși provine doar din om. Fără om nu ar exista nicio idee umană pe această lume. Ideea ca atare este deci întotdeauna dependentă de existența omului și, în consecință, dependentă de legile care asigură condițiile existenței sale. Nu doar atât. Anumite idei sunt chiar limitate la anumite popoare. Acest lucru este valabil mai ales pentru ideile care nu își au rădăcinile în adevărul științific obiectiv, ci în lumea sentimentului. Cu alte cuvinte, pentru a folosi o expresie curentă astăzi, care exprimă clar acest adevăr: ele reflectă o experiență interioară. Toate aceste idei, care nu au nimic de-a face cu logica rece propriu-zisă, ci reprezintă simple manifestări ale sentimentului – precum concepțiile etice și morale etc. –, sunt legate indisolubil de existența omului. Lor le datorează existența puterile creatoare ale imaginației umane.

Tocmai de aceea, o condiție necesară pentru păstrarea unor astfel de idei este existența anumitor rase și a anumitor tipuri umane. De exemplu, oricine dorește cu adevărat ca ideea pacifistă să triumfe în această lume ar trebui să facă tot ce îi stă în putință pentru a-i ajuta pe Germani să cucerească lumea; căci, dacă s-ar întâmpla contrariul, s-ar putea foarte ușor ca ultimul pacifist să dispară odată cu ultimul German. Spun aceasta deoarece, din nefericire, aproape niciun alt popor din lume nu a căzut pradă acestei idei absurde și ilogice în aceeași măsură ca al nostru.

Atunci, dacă sunteți serioși, fie că vă place, fie că nu, trebuie să vă decideți să purtați războaie pentru a ajunge la pacifism. Acesta a fost, de fapt, planul lui Woodrow Wilson, salvatorul lumii Americane (cel puțin așa credeau vizionarii noștri)[92], și nimic mai mult nu era necesar. Idealul pacifist-umanitar poate fi într-adevăr unul excelent, dar numai atunci când cel mai superior tip de bărbat a reușit să supună lumea într-o asemenea măsură încât să fie singurul stăpân al Pământului. Acest ideal ar avea efecte rele numai în măsura în care aplicarea lui ar deveni dificilă și, în cele din urmă, imposibilă. Așadar, mai întâi lupta; și apoi, poate, pacifismul.

Dacă ar fi altfel, aceasta ar însemna că omenirea a depășit deja punctul culminant al dezvoltării sale și că sfârșitul nu ar fi supremația unui ideal moral, ci degenerarea în barbarie și haos.

Oamenii pot râde de această afirmație. Dar planeta noastră s-a mișcat cândva prin eter timp de milioane de ani fără oameni, și ar putea să o facă din nou - dacă uităm că, acolo unde oamenii au atins un nivel superior de existență, acest lucru nu s-a datorat ideilor câtorva vizionari nebuni, ci cunoașterii și aplicării riguroase a legilor de fier ale naturii.

11.3 Rasa Și Cultura

Tot ceea ce admirăm astăzi în lume — știința, arta, tehnologia și invențiile — sunt produsele activităților creatoare ale câtorva popoare; și poate chiar, ale unei singure rase la origine. Menținerea civilizației depinde în întregime de ele. Dacă ele ar pieri, tot ceea ce face acest Pământ frumos ar coborî odată cu ele în mormânt.

Oricât de mult poate solul influența oamenii, această influență va varia în funcție de rasa în cauză. Un sol sărac poate stimula o rasă spre cele mai înalte realizări; în cazul altei rase, el poate fi cauza sărăciei și, în cele din urmă, a subnutriției, cu toate consecințele ei. Deși supusă împrejurărilor exterioare, trăsăturile interioare ale unui popor sunt cele care determină întotdeauna rezultatul. Ceea ce reduce o rasă la foamete împinge o altă rasă la muncă grea.

Toate marile civilizații ale trecutului au decăzut deoarece rasa originar creatoare a dispărut, ca urmare a otrăvirii sângelui.

[92] Woodrow Wilson, președinte american în timpul Primului Război Mondial. Administrația sa, dens populată cu consilieri jidani, a impus termenii aspri ai Tratatului de la Versailles. Hitler nu l-a iertat niciodată pentru acest lucru.

Cauza finală a unui asemenea declin este faptul că popoarele au uitat că întreaga cultură depinde de oameni, și nu invers. Cu alte cuvinte, pentru a păstra o anumită cultură, trebuie păstrat omul care o creează.

Dar această conservare este legată de legea inexorabilă a necesității și de dreptul la victorie al celui mai bun și mai puternic. Cel care vrea să trăiască trebuie să lupte. Iar cel care nu dorește să lupte în această lume a luptei permanente nu are dreptul să trăiască.

O asemenea afirmație poate suna dur — și așa și este! Totuși, mult mai dur este destinul celui care crede că poate învinge natura și, prin aceasta, în realitate o insultă. Suferința, mizeria și boala sunt răspunsurile ei!

Cel care ignoră sau judecă greșit legile rasei se privează de fericirea care îi aparține. El pune un obstacol în calea victorioasă a rasei superioare și, prin aceasta, intervine într-o condiție prealabilă a oricărui progres uman. Încărcat de sentimentul umanitar, el cade din nou pe tărâmul fiarelor neajutorate.

11.4 Arianul Ca Întemeietor Al Culturii

Ar fi zadarnic să încercăm să stabilim care rasă sau rase au fost purtătoarele originare ale culturii umane și, prin aceasta, adevărații întemeietori ai tot ceea ce înțelegem prin cuvântul „umanitate”. Este mult mai simplu să tratăm această chestiune în măsura în care se referă la timpul prezent. Aici răspunsul este simplu și clar. Fiecare manifestare a culturii umane, fiecare produs al artei, științei și îndemânării tehnice pe care le vedem astăzi sunt aproape exclusiv produsul creator al Arianului. Tocmai acest fapt justifică pe deplin concluzia că numai Arianul a întemeiat un tip superior de umanitate; prin urmare, el reprezintă arhetipul a ceea ce înțelegem prin termenul: bărbat. El este Prometeu al omenirii, de pe a cărui frunte strălucitoare a țâșnit întotdeauna scânteia divină a geniului, aprinzând mereu din nou focul care, sub forma cunoașterii, a luminat noaptea întunecată prin îndepărtarea vălului misterului și i-a arătat omului cum să se ridice și să devină stăpân peste toate celelalte ființe pământești. Înlăturați-l — și un întuneric adânc se va coborî asupra Pământului. În câteva mii de ani, cultura umană va dispărea și lumea va deveni un deșert.

Dacă împărțim omenirea în trei grupuri — întemeietori ai culturii, purtători ai culturii și distrugători ai culturii — numai Arianul poate fi considerat reprezentantul primului grup. El a ridicat temelia și zidurile fiecărei mari construcții a culturii umane. Numai forma și culoarea unor asemenea construcții pot fi atribuite caracteristicilor diferitelor popoare. Arianul a furnizat marile blocuri de construcție și planurile edificiilor întregului progres omenesc; numai executarea acestor planuri poate fi atribuită calităților fiecărei rase în parte.

În câteva decenii, de pildă, întreaga Asie de Est va poseda o cultură întemeiată de spiritul Grec și de tehnologia Germanică. Numai forma exterioară — cel puțin în parte — poartă trăsături de inspirație Asiatică. Nu este adevărat, așa cum cred unii, că Japonia adaugă tehnologia Europeană la propria sa cultură. Adevărul este mai degrabă că știința și tehnologia Europeană sunt doar suprapuse cu caracteristicile specifice ale civilizației Japoneze. Bazele vieții actuale din Japonia de astăzi nu sunt cele ale culturii Japoneze autohtone, deși acest lucru colorează viața de zi cu zi și astfel apare izbitor pentru ochiul European. Mai degrabă, fundamentele reale sunt

realizările științifice și tehnice enorme ale Europei și Americii; adică ale popoarelor Ariane. Numai pe baza acestor realizări poate Orientul să urmărească progresul lumii contemporane. Ele asigură baza luptei pentru pâinea de zi cu zi și creează arme și unelte pentru aceasta; numai că forma exterioară este adaptată treptat la modul de viață Japonez.

Dacă, de astăzi înainte, influența Ariană asupra Japoniei ar înceta — dacă Europa și America s-ar prăbuși — atunci progresul actual al Japoniei în știință și tehnologie ar mai putea continua pentru scurt timp. Dar în câteva decenii, inspirația s-ar seca, caracterul Japonez autohton ar înflori, iar civilizația prezentă s-ar fosiliza și ar cădea înapoi în somnul din care a fost trezită acum șapte decenii de cultura Ariană. Prin urmare, așa cum dezvoltarea actuală a Japoniei se datorează influenței Ariane, tot astfel, în trecutul îndepărtat, o influență și un spirit străin au trezit cultura Japoneză de atunci.

Cea mai bună dovadă a acestui lucru este faptul că vechea civilizație Japoneză s-a fosilizat și pietrificat efectiv. Acest lucru se poate întâmpla numai dacă un popor pierde nucleul rasial care a fost inițial creator sau dacă o influență exterioară este retrasă după ce a trezit și a susținut dezvoltările culturale inițiale. Dacă se poate demonstra că un popor datorează elementele fundamentale ale culturii sale unor rase străine, asimilând și elaborând asemenea elemente, iar ulterior acea cultură se fosilizează de îndată ce influența exterioară încetează, atunci o asemenea rasă poate fi numită „purtătoare de cultură”, dar niciodată „creatoare de cultură”.

Examinând diferitele popoare din acest punct de vedere, se observă că practic niciunul dintre ele nu a fost originar întemeietor de cultură, ci aproape întotdeauna purtător de cultură.

Această dezvoltare are loc aproape întotdeauna în felul următor:

Această evoluție are loc aproape întotdeauna în felul următor: Triburile Ariane, adesea ridicol de mici ca număr, subjugă popoare străine și, stimulate de condițiile de viață din noul teritoriu (fertilitate, abundență climatică etc.) și profitând și de abundența muncii manuale, își dezvoltă facultățile intelectuale și organizatorice care dormeau în ele. În câteva mii de ani, sau chiar secole, ele creează culturi care reflectă caracteristicile interioare ale fondatorilor - deși modificate de trăsăturile speciale ale solului și ale poporului subjugat.

În cele din urmă însă, rasa cuceritoare încalcă principiul purității sângelui la care aderase inițial. Ea începe să se amestece cu poporul supus, punând astfel capăt propriei sale existențe. Căderea omenirii în Paradis a fost întotdeauna urmată de izgonire.

După o mie de ani sau mai mult, ultimele urme vizibile ale fostului popor stăpân pot fi găsite într-o nuanță mai deschisă a pielii pe care sângele a lăsat-o rasei subjugate și într-o cultură pietrificată pe care a creat-o inițial. Odată ce sângele cuceritorului trupesc și spiritual s-a pierdut în sângele poporului supus, s-a pierdut și combustibilul pentru torța progresului uman! Așa cum sângele fostei rase conducătoare a lăsat o ușoară nuanță de culoare în sângele urmașilor săi, ca amintire simbolică, tot astfel întunericul vieții culturale este ușor luminat de produsele celor care au fost primii purtători de lumină. Strălucirea lor strălucește prin barbaria la care a revenit rasa supusă. Acest lucru îl face adesea pe observatorul superficial să creadă că vede în fața sa o imagine a rasei actuale, când de fapt el nu face decât să privească într-o oglindă a trecutului.

Se poate întâmpla ca, în cursul istoriei sale, un astfel de popor să intre în contact pentru a doua oară, sau poate mai multe, cu rasa fondatorilor originali ai culturii sale. S-ar putea să nu-și amintească nici măcar acea asociere îndepărtată. Instinctiv, însă, rămășițele sângelui de stăpân vor fi atrase spre acest nou fenomen, iar ceea ce înainte fusese posibil doar prin constrângere poate reuși acum prin voința proprie a poporului. Un nou val cultural curge și durează până când sângele purtătorilor săi de stindard se scufundă din nou în sângele popoarelor cucerite.

Va fi sarcina celor care studiază istoria universală a civilizației să cerceteze din această perspectivă, în loc să se lase sufocați de o masă de date externe - așa cum se întâmplă prea des în cazul științei noastre istorice actuale. Această scurtă schiță a dezvoltării națiunilor purtătoare de cultură oferă o imagine a dezvoltării și activității — și a declinului — celor care sunt adevărații întemeietori ai culturii pe acest Pământ, Arianii înșiși.

Așa cum în viața noastră de zi cu zi așa-numitul bărbat de geniu are nevoie de o anumită ocazie și uneori chiar de un stimul special pentru a străluci, tot astfel se întâmplă și cu geniul rasial în viața popoarelor. În monotonia vieții cotidiene, chiar și oamenii de seamă par la fel ca ceilalți și nu se ridică deasupra mediei semenilor lor. Dar de îndată ce asemenea oameni se găsesc într-o situație în care ceilalți rătăcesc sau își pierd speranța, omul umil și obișnuit dezvăluie trăsături de geniu — adesea spre uimirea celor care, până atunci, îl cunoscuseră doar în frivolitatea vieții cotidiene.

Iată de ce un profet nu contează decât rareori în propria țară.

Războiul oferă o ocazie excelentă pentru observarea acestui fenomen. În vremuri de restriște, când ceilalți deznădăjduiesc, băieți aparent inofensivi se ridică brusc și devin eroi, cu o hotărâre care sfidează moartea și cu o minte rece ca gheața. Dacă nu ar fi venit un asemenea ceas de încercare, nimeni nu ar fi bănuit că un erou se ascundea în trupul acelui tânăr fără barbă.

Un impuls special este aproape întotdeauna necesar pentru a aduce geniul la lumină. Barosul destinului, care îl doboară atât de ușor pe unul, lovește deodată oțelul în altul. Și când învelișul vieții cotidiene este spart, miezul ascuns zace dezvăluit în fața unei lumi uimite. Lumea opune rezistență. Ea refuză să creadă că ceva aparent atât de obișnuit este deodată atât de diferit.

Acest proces se repetă de fiecare dată când apare un om de calitate excepțională.

Deși un inventator, de exemplu, nu își dobândește faima decât în ziua invenției sale, ar fi o greșeală să credem că geniul creator nu a existat înainte de acel moment. Scânteia geniului trăiește în omul care o posedă încă din clipa nașterii. Adevăratul geniu este o calitate înnăscută; el nu poate fi nici cultivat, nici învățat.

Așa cum s-a spus deja, aceasta nu se aplică doar individului, ci și rasei. Popoarele cu capacități creatoare au fost întotdeauna creatoare prin natura lor. Acest lucru aparține însăși esenței lor, chiar dacă faptul poate scăpa ochilor observatorului superficial. Și aici, recunoașterea din exterior nu este decât consecința realizării practice. Restul lumii este incapabil să recunoască geniul ca atare și poate vedea doar manifestările vizibile ale geniului sub forma invențiilor,

descoperirilor, clădirilor, picturilor etc. Dar chiar și aici trece mult timp până când recunoașterea este acordată.

Așa cum persoana individuală înzestrată cu geniu sau cel puțin cu un talent de ordin foarte înalt nu își poate realiza această înzestrare decât atunci când este stimulată de împrejurări speciale, tot astfel și în viața națiunilor: capacitățile și puterile creatoare trebuie adesea să aștepte până când anumite condiții le împing la acțiune.

Cel mai evident exemplu al acestui adevăr este oferit de rasa care a fost și este încă purtătoarea progresului omenesc: Arianii. De îndată ce destinul îi confruntă cu împrejurări speciale, puterile lor încep să se dezvolte progresiv și să se manifeste în forme tangibile. Culturile pe care le creează sunt aproape întotdeauna condiționate de sol, de climă și de popoarele pe care le supun.

Ultimul factor este cel mai decisiv, acela al caracterului oamenilor. Cu cât condițiile tehnice pentru procesul de civilizare sunt mai primitive, cu atât este mai necesară existența unei munci manuale care poate fi organizată și folosită pentru a înlocui forța mecanică. Dacă nu ar fi fost posibilă folosirea membrilor raselor inferioare pe care i-a cucerit, Arianii nu ar fi fost niciodată în măsură să facă primii pași spre o cultură viitoare. În mod similar, fără ajutorul anumitor animale potrivite pe care au putut să le domesticească, ei nu ar fi ajuns niciodată la o tehnologia puterii mecanice care ulterior le-a permis să se dispenseze de aceste animale. Expresia „Maurul și-a făcut datoria, Maurul poate pleca” are, din nefericire, un sens profund.[93]

Timp de mii de ani, calul a fost slujitorul credincios al omului, ajutând la punerea bazelor progresului omenesc; dar acum automobilul a făcut calul de prisos. În câțiva ani, funcția calului va înceta complet. Și totuși, fără colaborarea lui, omul cu greu ar fi putut ajunge la stadiul de dezvoltare în care se află astăzi.

Pentru întemeierea tipurilor superioare de cultură, rasele inferioare au constituit una dintre cele mai esențiale condiții prealabile. Numai ele puteau compensa lipsa mijloacelor mecanice, fără de care niciun progres nu este posibil. Primele etape ale culturii umane nu s-au bazat atât pe animalele domesticite, cât pe folosirea ființelor umane inferioare.

Abia după ce rasele supuse au fost folosite ca sclavi, o soartă asemănătoare a lovit animalele, și nu invers, așa cum ar dori să creadă unii oameni. La început, dușmanul cucerit era cel care trebuia să tragă plugul — și abia apoi calul. Numai pacifiștii naivi pot vedea în aceasta un semn al degradării umane. Astfel de oameni nu reușesc să recunoască faptul că această evoluție a trebuit să aibă loc pentru a ajunge în acel loc în care acești apostoli ai păcii puteau să impună lumii tărășenia lor.

Progresul uman seamănă cu urcarea unei scări infinite. Nu se poate ajunge la nivelurile superioare fără a fi urcat mai întâi treptele inferioare. Prin urmare, Arianul a trebuit să urmeze calea spre care îl îndruma realitatea și nu pe aceea visată de pacifistul modern. Calea realității este

[93] Citat din piesa lui Schiller din 1783, Die Verschwörung des Fiesko zu Genua (Conspirația lui Fiesco la Genova), Actul III, Scena 4.

însă dificilă și dură; totuși, ea este singura care duce în cele din urmă la scopul pe care alții îl văd doar în visele lor. În realitate, visătorii îl îndepărtează pe om de scopul său, în loc să îl conducă spre el.

Nu a fost o întâmplare faptul că primele forme de cultură au apărut acolo unde Arianul a intrat în contact cu rase inferioare, le-a supus și le-a constrâns să asculte de porunca sa. Membrii rasei inferioare au devenit primul instrument tehnic în slujba unei culturi aflate în dezvoltare.[94]

11.5 Efectele Amestecului De Sânge

Astfel, drumul pe care Arianii trebuiau să-l urmeze era clar marcat. În calitate de cuceritor, el a subjugat rasele inferioare și le-a transformat puterile fizice în canale organizate sub propria conducere, obligându-le să îi urmeze voința și scopurile. Impunându-le o activitate utilă, deși grea, nu numai că le-a cruțat viețile, dar probabil că le-a făcut viața mai ușoară decât cea pe care o avuseseră cu fosta lor așa-zisă "libertate". În timp ce își menținea fără milă poziția de stăpân al lor, nu numai că a rămas stăpân, dar a menținut și a avansat cultura umană. Acest lucru depindea exclusiv de abilitățile sale înnăscute și, prin urmare, de conservarea sa ca atare.

Cu toate acestea, de îndată ce supușii săi au început să se ridice și să se apropie de nivelul cuceritorului lor - probabil în momentul în care au început să folosească limba lui -, zidul despărțitor dintre stăpân și servitor s-a prăbușit. Arianul și-a neglijat propria puritate rasială și astfel și-a pierdut dreptul de a trăi în paradisul pe care el însuși îl crease. S-a scufundat în amestecul rasial și și-a pierdut treptat creativitatea culturală, până când, în cele din urmă, a devenit, atât din punct de vedere mental, cât și fizic, mai degrabă asemănător cu aborigenii subjugați decât cu proprii săi strămoși. Pentru o vreme a putut continua să trăiască pe capitalul cultural care mai rămăsese; dar curând s-a instalat o stare de fosilizare și s-a scufundat în uitare.

Astfel culturile și imperiile au decăzut, cedându-și locul unor noi formațiuni.

Amestecul de sânge și deteriorarea rasială care îl urmează sunt singurele cauze ale declinului civilizațiilor antice. Națiunile nu sunt ruinate niciodată prin război, ci prin pierderea puterii lor de rezistență, care este conținută doar în sângele rasial pur.

Tot ceea ce nu este bun din punct de vedere rasial în această lume este ca și paiele. Fiecare eveniment istoric din lume nu este altceva decât o manifestare a instinctului de conservare rasială, în bine sau în rău.

[94] Această idee anticipează ideea ulterioară a „megamașinii” ca utilizare sistematică a muncii umane pentru a atinge scopuri sociale și culturale. Vezi Mumford (1966).

11.6 Serviciul Adus Comunității

La întrebarea privind cauzele interioare ale importanței dominante a Arianismului se poate răspunde spunând că nu este vorba atât de faptul că au un instinct de supraviețuire mai puternic, cât mai degrabă de faptul că acesta se manifestă într-un mod special. Privită în mod subiectiv, voința de a trăi este la fel de puternică peste tot; doar formele în care se exprimă sunt diferite.

Printre cele mai primitive organisme, instinctul de supraviețuire nu se extinde dincolo de grija pentru egoul individual. Egoismul, așa cum numim noi această pasiune, merge atât de departe încât include chiar și timpul; momentul prezent este considerat cel mai important și nimic nu este lăsat pentru viitor. Animalul trăiește doar pentru el însuși, căutând hrană atunci când îi este foame și luptând doar pentru autoconservarea sa. Atâta timp cât instinctul de conservare se manifestă în acest mod, nu există nicio bază pentru formarea unei comunități - nici măcar cea mai primitivă formă de familie. Chiar și o comunitate formată din doi, bărbat și femeie, necesită o extindere a instinctului de autoconservare, deoarece disponibilitatea de a lupta pentru propriul ego trebuie să fie extinsă la partener. Uneori, masculul asigură hrana pentru femelă, dar, în majoritatea cazurilor, ambii părinți asigură hrana urmașilor. Aproape întotdeauna, ei sunt gata să se protejeze și să se apere unul pe celălalt; astfel că aici găsim prima formă, deși infinit de simplă, a spiritului de sacrificiu. De îndată ce acest spirit se extinde dincolo de limitele înguste ale familiei, avem condițiile în care se pot forma asociații mai mari și, în cele din urmă, chiar state.

Cele mai primitive popoare ale acestui Pământ manifestă această calitate doar într-o măsură foarte mică, astfel încât adesea nu depășesc formarea familiei. Odată cu o disponibilitate tot mai mare de a-și subordona interesele personale imediate, se dezvoltă capacitatea de a organiza comunități mai extinse.

Disponibilitatea de a-și sacrifica propria muncă și, dacă este necesar, chiar viața, pentru alții, este cel mai puternic dezvoltată la Arian. Mărimea Arianului nu rezidă în intelectul său, ci mai ales în voința de a-și pune toate facultățile în slujba comunității. Aici, instinctul de autoconservare a atins cea mai nobilă formă a sa. Arianul își subordonează de bunăvoie propriul ego interesului comun și, la nevoie, chiar îl sacrifică.

Capacitatea specifică a Arianilor de a construi o cultură nu se bazează doar pe calitățile sale intelectuale. Dacă ar fi așa, ei ar putea fi doar distructivi și nu ar putea fi niciodată capabili să organizeze; esența cea mai profundă a organizării cere ca individul să renunțe la opiniile și interesele sale personale și să le pună pe amândouă în slujba grupului mai mare. Servind interesul comun, el își primește în schimb răsplata. De exemplu, el nu muncește direct pentru sine, ci face din munca sa productivă o parte din activitatea grupului din care face parte - nu doar în beneficiul său, ci al tuturor.

Spiritul care stă la baza acestei atitudini este exprimat prin cuvântul „muncă”, care pentru el nu înseamnă câștigarea traiului zilnic, ci o activitate productivă care nu intră în conflict cu interesele comunității. Ori de câte ori activitatea umană este îndreptată exclusiv spre satisfacerea instinctului de autoconservare, ea se numește furt, cămătărie, jaf, spargere etc.

Această stare de spirit, care împinge interesul propriu în plan secund în favoarea comunității, este prima condiție prealabilă a oricărei adevărate culturi umane. Numai din ea se ridică toate marile opere ale omenirii, care aduc puțină răsplată creatorului, dar sunt o sursă de mari binecuvântări pentru posteritate. Numai acest spirit explică de ce un popor poate îndura o existență aspră, dar cinstită, consolidând în același timp temeliile pe care există comunitatea. Fiecare muncitor, fiecare țăran, fiecare inventator, funcționar de stat etc., care lucrează fără să dobândească vreodată avere sau prosperitate pentru sine este un reprezentant al acestei idei sublime — chiar dacă nu va devini niciodată conștient de sensul profund al propriei sale activități.

Ceea ce se aplică muncii ca condiție fundamentală a existenței omenești și ca mijloc al progresului uman se aplică și mai mult muncii depuse pentru apărarea omului și a culturii sale. A-ți da propria viață pentru comunitate este sensul suprem al sacrificiului. Numai astfel putem proteja ceea ce a fost construit de om, asigurând că nu va fi răsturnat de om sau distrus de natură.

11.7 Cel Mai Pur Idealism, Cea Mai Profundă Cunoaștere

Limba noastră Germană are un cuvânt care exprimă admirabil acest tip de activitate: Pflichterfüllung, adică serviciul adus comunității înaintea autosuficienței individuale.

Pentru a-l deosebi de egoism sau de interesul personal, numim atitudinea fundamentală care izvorăște din acest tip de activitate — idealism. Prin aceasta înțelegem disponibilitatea individului de a face sacrificii pentru comunitate și pentru semenii săi.

Este extrem de important să insistăm din nou și din nou asupra faptului că idealismul nu este doar o expresie superfluă a emoției, ci mai degrabă ceva care a fost, este și va fi întotdeauna o condiție necesară a culturii umane - da, chiar că a creat însăși ideea conceptului de "uman". Arianul își datorează poziția sa în lume acestui tip de mentalitate; iar lumii, omul. Din acest spirit pur a apărut forța creatoare care, combinând pumnul brutal cu geniul intelectual, a creat monumentele culturii umane.

Dacă nu ar exista idealismul, toate facultățile intelectului, chiar și cele mai strălucite, nu ar fi nimic altceva decât intelect în sine — un simplu fenomen exterior fără valoare lăuntrică și niciodată o forță creatoare.

Cum însă adevăratul idealism este, în esență, subordonarea intereselor și a vieții individuale comunității, și cum comunitatea, la rândul ei, reprezintă condiția prealabilă a oricărei forme de organizare, aceasta corespunde, în esența sa cea mai profundă, cu voința finală a naturii. Numai acest sentiment îi face pe oameni să recunoască în mod voluntar privilegiul forței și al puterii și, astfel, face din ei o particulă constitutivă în acea ordine care modelează și formează întregul univers.

Idealismul cel mai pur este asociat în mod inconștient cu cea mai profundă cunoaștere.

Cât de adevărat este acest lucru și cât de puțin are idealismul autentic de-a face cu imaginația fantastică devine limpede în momentul în care îi cerem unui copil nealterat — unui băiat sănătos, de exemplu — să își exprime părerea. Acel băiat care ascultă tiradele unui pacifist

„idealist” fără să le înțeleagă, și chiar le respinge, și care și-ar sacrifica cu plăcere viața sa tânără pentru idealul poporului său.

În mod inconștient, instinctul său se va supune necesității primordiale de conservare a speciei, chiar și cu prețul vieții sale individuale, și va protesta împotriva fanteziilor pacifiștilor - care, în realitate, nu sunt decât niște egoiști lași, dar deghizați, și care contrazic legile dezvoltării umane. O astfel de dezvoltare necesită disponibilitatea individului de a se sacrifica pentru comunitate, și nu imaginațiile morbide ale unor atotștiutori lași și critici ai naturii.

Tocmai în momentul în care atitudinea idealistă amenință să dispară, observăm o slăbire a forței care fundamentează și menține comunitatea și care este astfel o condiție necesară a culturii. De îndată ce egoismul începe să prevaleze în rândul unui popor, legăturile ordinii sociale se destramă; iar omul, căutându-și fericirea personală, cade din rai și ajunge direct în iad. Da: Posteritatea îi va uita pe cei care și-au urmărit doar propriile interese, dar îi va lăuda pe eroii care au renunțat la propria fericire.

11.8 Arianul Și Jidanul

Cel mai izbitor contrast cu Arianul este jidanul. Probabil că nu există niciun alt popor în lume care să fi dezvoltat instinctul de autoconservare în aceeași măsură ca așa-zisa rasă „aleasă”. Cea mai bună dovadă a acestei afirmații se găsește în simplul fapt că această rasă încă există. Unde se mai găsește un alt popor care, în decursul ultimilor două mii de ani, să fi suferit atât de puține schimbări în mentalitate, perspectivă și caracter ca poporul jidan? Și totuși, ce alt popor a jucat un rol atât de constant în marile revoluții? Chiar și după ce au trecut prin cele mai gigantice catastrofe care au copleșit omenirea, jidanii rămân aceiași ca întotdeauna. Ce voință infinit de tenace de a trăi, de a-și păstra specia, este demonstrat de acest fapt!

Facultățile intelectuale ale jidanului au fost antrenate de-a lungul a mii de ani. Astăzi, jidanul este considerat în mod special „șiret” și, într-un anumit sens, a fost așa de-a lungul veacurilor. Puterea sa intelectuală nu este însă rezultatul unei evoluții interioare, ci a fost modelată de lecțiile obiective primite de la alții.

Spiritul uman nu poate urca fără a parcurge pași succesivi. Pentru fiecare pas înainte are nevoie de fundația construită anterior – adică de trecutul care, în sensul larg folosit aici, nu poate fi pus decât de o civilizație generală. Toată gândirea își are originea, doar într-o foarte mică măsură, în experiența personală. Cea mai mare parte se bazează pe experiențele acumulate în trecut. Nivelul general al culturii îi oferă individului, în mod subconștient, o asemenea abundență de cunoștințe preliminare, încât acesta poate astfel să facă mai ușor pașii ulteriori pe cont propriu.

Băiatul de astăzi, de exemplu, crește în mijlocul unei mase atât de copleșitoare de realizări tehnice ale ultimelor secole, încât consideră de la sine înțeles multe lucruri care, acum o sută de ani, erau încă un mister chiar și pentru cele mai mari minți. Cu toate acestea, aceste lucruri sunt de o importanță enormă pentru cei care vor să înțeleagă progresul pe care l-am făcut în aceste domenii și care ar dori să continue acest progres. Dacă un om de geniu din anii 1820 s-ar ridica astăzi din mormânt, i-ar fi mai greu să înțeleagă epoca noastră actuală decât un băiat obișnuit de 15 ani. I-ar lipsi o cantitate extraordinară de informații preliminare pe care tinerii noștri contemporani le

primesc în mod automat, ca să spunem așa, pe măsură ce cresc printre produsele culturii noastre moderne.

Deoarece jidanul – din motive pe care le voi trata imediat – nu a avut niciodată o cultură proprie, el a fost mereu furnizat de alții cu o bază pentru activitatea sa intelectuală. Intelectul său s-a dezvoltat întotdeauna prin utilizarea realizărilor culturale pe care le-a găsit deja pregătite în jurul său. Procesul nu a fost niciodată invers.

Deși instinctul de autoconservare la jidani nu a fost mai slab, ci mult mai puternic decât la alte popoare, și deși se poate crea ușor impresia că puterile intelectuale ale jidanului sunt cel puțin egale cu ale altor rase, jidanii sunt lipsiți complet de premisa esențială a unui popor cultivat: spiritul idealist.

La poporul jidan, spiritul de sacrificiu de sine nu depășește simplul instinct de conservare individuală. În cazul lor, sentimentul de solidaritate rasială pe care par a-l manifesta nu este altceva decât un instinct de turmă foarte primitiv, asemănător cu cel întâlnit la alte organisme din lumea aceasta. Este un fapt remarcabil că acest instinct de turmă îi unește pe indivizi pentru protecție reciprocă doar atât timp cât există un pericol comun care face ajutorul reciproc util sau inevitabil.

Aceeași haită de lupi care, cu o clipă înainte, s-a unit într-un atac comun asupra prăzii se va dispersa în lupi individuali de îndată ce foamea le-a fost potolită. Același lucru este valabil și pentru cai, care se unesc pentru a se apăra împotriva unui agresor, dar se separă imediat ce pericolul a trecut.

11.9 Consecințele Egoismului Jidănesc

La fel se întâmplă și cu jidanul. Spiritul său de sacrificiu este doar aparent. El există numai atât timp cât existența individului face din aceasta o necesitate absolută. Dar de îndată ce dușmanul comun este învins, pericolul care amenință este depășit și prada este asigurată, aparenta armonie jidovească dispare, iar condițiile originare reapar. Jidanii acționează în concordie numai atunci când îi amenință un pericol comun sau când îi atrage o pradă comună. Acolo unde aceste două motive lipsesc, apare cel mai brutal egoism; iar acești oameni, care înainte trăiau împreună în unitate, se transformă într-un roi de șobolani care se luptă sângeros între ei.

Dacă jidanii ar fi singurul popor din lume, s-ar bălăci în murdărie și mocirlă și s-ar exploata unii pe alții și ar încerca să se extermine unii pe alții într-o luptă acerbă, cu excepția cazului în care lipsa lor totală a idealului de sacrificiu, care se manifestă prin lașitatea lor, ar transforma lupta într-un teatru comic.

Prin urmare, ar fi o greșeală totală de a deduce orice sens de sacrificiu la jidani din faptul că ei sunt împreună într-o luptă comună împotriva - sau mai degrabă pentru a-și exploata semenii.

Aici din nou, jidanul nu face decât să urmeze chemarea egoismului său individual. De aceea statul jidovesc, care ar trebui să fie o organizație vitală menită să servească scopului de a păstra sau spori rasa, nu are absolut nicio frontieră teritorială, căci delimitarea teritorială a unui

stat cere întotdeauna un anumit idealism al spiritului din partea rasei care formează acel Stat și, în special, o acceptare a ideii de muncă.

Un stat delimitat teritorial nu poate fi întemeiat sau menținut dacă atitudinea generală față de muncă nu este una pozitivă. Dacă această atitudine lipsește, atunci lipsește și baza necesară a unei civilizații. De aceea poporul jidan, în ciuda puterilor intelectuale cu care pare a fi înzestrat, nu are o cultură, cu siguranță nicio cultură proprie. Cultura de care se bucură astăzi jidanul este produsul muncii altora, iar acest produs este denaturat și degradat în mâinile sale.

11.10 Pseudo-Cultura Jidanilor

Pentru a evalua corect atitudinea jidovimii față de problema culturii umane, trebuie să avem în vedere faptul esențial că nu a existat niciodată o artă jidovească și, în consecință, nu există nici astăzi. Mai ales în cele două domenii regale ale artei — arhitectura și muzica — jidovimea nu a realizat nimic original. Atunci când jidanul produce ceva în domeniul artei, el nu face decât să „împrumute" de la ceea ce există deja sau pur și simplu fură opera intelectuală a altora.[95] Jidanului îi lipsesc în esență acele calități care sunt caracteristice raselor creatoare, întemeietoare de cultură.

În ce măsură jidanul își însușește civilizația străină — sau, mai degrabă, o corupe — este indicat de faptul că el cultivă în principal arta care cere cea mai puțină invenție originală, și anume actoria. Și chiar și aici el nu este decât un „jongler" sau, mai degrabă, o maimuță imitatoare; îi lipsește acea notă finală necesară adevăratei măreții. Nici aici, așadar, nu este un geniu creator, ci un imitator superficial care, în ciuda tuturor răsucirilor și trucurilor sale, nu poate ascunde faptul că în opera sa nu există vitalitate interioară.

Aici intervine presa jidovească și îi oferă un ajutor prietenesc, strigând osanale chiar și celui mai banal cârpaci — atâta timp cât este jidan — până când restul lumii este împinsă să creadă că obiectul atâtor laude trebuie să fie cu adevărat un artist. În realitate, el nu este nimic mai mult decât un comediant jalnic.

Nu; jidanul nu are niciun fel de capacitate de a crea cultură. Nu a existat și nu există în el niciun spirit de idealism, care este un element necesar al dezvoltării superioare a omenirii. Intelectul său nu va fi niciodată constructiv, ci întotdeauna distructiv. În cel mai bun caz, el poate servi ca stimulent în rare situații, dar numai ca arhetip al „puterii care voiește mereu răul și totuși creează binele".[96] Progresul omenesc nu are loc prin el, ci în ciuda lui.

---

[95] Această plângere este străveche. De secole, observatorii au remarcat incapacitatea jidanilor de a-și crea propria cultură sau civilizație. Încă de pe la circa 75 d.Hr., Apollonius Molon scria că jidanii „sunt singurul popor care nu a contribuit cu nicio invenție utilă la civilizație".

[96] Faust de Goethe, versul 1336.

11.11 Jidanul Un Parazit

Deoarece jidanul nu a avut niciodată un stat întemeiat pe granițe teritoriale și, prin urmare, niciodată o cultură proprie, a apărut ideea că aici ar exista un popor care trebuie considerat nomad. Aceasta este o mare și periculoasă eroare.

Adevăratul nomad posedă într-adevăr un teritoriu bine definit; doar că nu îl cultivă, așa cum o face fermierul așezat. El trăiește din produsele turmelor sale, cu care se deplasează prin domeniul său.

Motivul natural al acestui mod de existență poate fi găsit în infertilitatea solului, care nu permite o așezare permanentă.

Cauza mai profundă constă însă în faptul că nu există o cultură tehnică disponibilă care să compenseze pentru sărăcia naturală a spațiului de viață. Există teritorii unde chiar și Arianul poate întemeia așezări fixe numai prin mijloacele tehnologiei sale, dezvoltate de-a lungul a mai bine de o mie de ani. Altfel, aceste teritorii ar trebui abandonate, dacă Arianul nu ar fi dispus să rătăcească în mod nomad. Dar tradiția sa tehnică și experiența sa multiseculară în folosirea mijloacelor tehnice ar face probabil viața nomadă să fie insuportabilă pentru el.

Ar trebui să ne amintim că, în prima perioadă a colonizării Americii, numeroși Ariani își câștigau existența zilnică ca capcaniști, vânători etc., rătăcind adesea în grupuri mari împreună cu femeile și copiii lor, foarte asemănător nomazilor. Dar de îndată ce numărul lor în creștere și uneltele lor îmbunătățite au permis defrișarea pământului și alungarea bățtinașilor, așezările lor au crescut rapid.

Arianul însuși a fost probabil la început un nomad, devenind colonist doar în decursul timpului. Și tocmai de aceea el nu a fost niciodată jidan! Nu, jidanul nu este un nomad; nomadul are deja o anumită atitudine față de conceptul de „muncă”, iar aceasta a servit drept bază a dezvoltării culturale ulterioare, atunci când au existat condițiile intelectuale necesare. Există o anumită doză de idealism la nomad, chiar dacă de un tip destul de primitiv. Întregul său caracter îi poate părea ciudat Arianului, dar nu îi va inspira niciodată antipatie profundă. Jidanul însă nu posedă nici cea mai mică urmă de idealism. El nu a fost niciodată nomad, ci întotdeauna un parazit în corpul altor popoare. Dacă a părăsit uneori regiuni în care trăise anterior, nu a făcut-o de bunăvoie. A făcut-o deoarece, din când în când, era alungat de cei pe care îi abuzase.[97] Expansiunea de sine jidovească este un fenomen tipic parazitar; ea caută întotdeauna noi terenuri de hrănire pentru rasa sa.

Dar aceasta nu are nimic de-a face cu nomadismul, deoarece jidanul nu se gândește niciodată să părăsească un teritoriu pe care l-a ocupat odată. El rămâne ferm acolo unde se află, cu o tenacitate atât de mare încât cu greu poate fi alungat, chiar și prin forță.

---

[97] De milenii, jidanii au fost alungați de populațiile-gazdă. Expulzarea nazistă a jidanilor a fost doar cea mai recentă într-o lungă istorie de astfel de acțiuni, care se întinde înapoi cel puțin până la Egiptul antic.

El se extinde în teritorii noi numai atunci când apar anumite condiții favorabile existenței sale; dar fără ele — spre deosebire de nomad — nu și-ar schimba niciodată locul de reședință.

El este și rămâne un parazit etern, un profitor care, asemenea unui bacil dăunător, se răspândește pe suprafețe tot mai largi pe măsură ce acestea îi devin favorabile. Efectul produs de prezența sa seamănă de asemenea cu cel al unei lipitori; oriunde se stabilește, poporul-gazdă moare mai devreme sau mai târziu.

11.12 „Comunitatea Religioasă" Jidănească

Astfel, jidanul a trăit, în toate timpurile, în state aparținând altor popoare, iar acolo și-a format propriul său stat. Acesta rămâne ascuns în spatele măștii de „comunitate religioasă", atât timp cât împrejurările exterioare fac nerecomandabilă dezvăluirea adevăratei sale naturi. Dar de îndată ce se simte suficient de puternic pentru a se lipsi de deghizare, își ridică masca și devine dintr-odată ceea ce mulți alții n-au vrut să creadă sau să vadă: jidan.

Viața jidanului ca parazit care prosperă pe trupul altor națiuni și state explică o caracteristică ce l-a determinat pe Schopenhauer să-l descrie pe jidan drept „marele maestru al minciunii".[98] Existența îl constrânge pe jidan să mintă, și să mintă în mod sistematic — întocmai cum îi constrânge pe locuitorii climatului nordic să poarte haine groase.

El poate trăi printre alte popoare numai atât timp cât reușește să le convingă că nu este un popor, ci o „comunitate religioasă", deși una de un fel aparte.

Aceasta nu este decât prima sa mare minciună.

Pentru a-și continua existența ca parazit al altor popoare, este obligat să-și ascundă natura lăuntrică. Cu cât inteligența jidanului individual este mai mare, cu atât va reuși mai bine să-i înșele pe ceilalți. Se poate ajunge până acolo încât poporul-gazdă să creadă cu adevărat că jidanul este într-adevăr un Francez sau un Englez, un German sau un Italian, care se întâmplă doar să aparțină unei credințe religioase speciale.

Autoritățile statului, în special, care posedă în general doar un simț istoric minim, cad pradă binecunoscutei sale înșelătorii. În aceste cercuri, gândirea independentă este considerată un păcat împotriva regulilor sacrosancte după care se acordă promovările în funcțiile publice. Prin urmare, nu este deloc surprinzător că, nici astăzi, în birourile guvernamentale bavareze, de pildă, nu există nici cea mai mică bănuială că jidanii formează un popor și nu o „religie". O singură privire asupra presei jidănești ar trebui însă să constituie o dovadă suficientă chiar și pentru cei cu cea mai modestă inteligență. The Jewish Echo, totuși, nu este o gazetă oficială și, prin urmare, nu este considerată o autoritate în ochii acelor potentați guvernamentali.

[98] Vezi Capitolul 10.4, nota 3.

11.13 Doctrina Religioasă Jidănească

Jidănimea a fost întotdeauna o națiune cu un caracter rasial bine definit și niciodată o religie. Încă din timpuri străvechi, împinși de dorința de a se afirma în lume, au început să caute un mijloc prin care să abată orice atenție incomodă. Ce putea fi mai eficient și, în același timp, mai presus de orice bănuială decât ideea unei „comunități religioase”? Și aici, de asemenea, totul este copiat sau, mai degrabă, furat — jidanul nu putea avea nicio instituție religioasă izvorâtă din propria sa natură, de vreme ce îi lipsește orice fel de idealism. De asemenea, orice credință într-o viață de apoi îi este străină.[99] Pentru spiritul Arian, religia este de neconceput dacă nu întruchipează convingerea că viața continuă într-un fel oarecare după moarte. De fapt, Talmudul nu este o carte care pregătește omul pentru viața de apoi; el oferă doar reguli pentru o viață practică și profitabilă în această lume.

Doctrina religioasă jidănească este, în principal, o colecție de instrucțiuni pentru menținerea purității sângelui jidănimii și pentru reglementarea relațiilor dintre jidani, și dintre jidani și restul lumii — adică a relațiilor lor cu ne-jidanii. Însă această învățătură nu se ocupă de probleme morale. Mai degrabă, se ocupă de probleme economice mărunte.

Despre valoarea morală a învățăturii religioase jidănești există și au existat întotdeauna studii exhaustive (nu scrise de jidani; palăvrăgeala jidănească pe această temă este întotdeauna în interes de sine) care arată că acest tip de religie este cu totul monstruos din perspectiva Ariană. Jidanul însuși reprezintă cel mai bun exemplu al produsului acestei educații religioase. Viața lui aparține numai acestei lumi, la fel cum astăzi mentalitatea sa este străină față de Creștinism la fel era și față de fondatorul Creștinismului, acum 2.000 de ani.

Fondatorul Creștinismului nu și-a ascuns părerea despre poporul jidănesc. Atunci când a fost necesar, i-a alungat pe acei dușmani ai rasei umane din templul lui Dumnezeu, pentru că atunci, ca întotdeauna, foloseau religia ca mijloc de promovare a intereselor lor comerciale. Drept răspuns, Hristos a fost bătut în cuie pe Cruce pentru atitudinea sa față de jidani, în timp ce creștinii noștri moderni se angajează în politica de partid și atunci când se țin alegeri se umilesc cerșind voturile jidanilor. Ei ajung chiar să încheie combinații politice frauduloase cu partidele jidănești atee, împotriva intereselor propriei lor națiuni Creștine.

Pe această primă și cea mai mare minciună fundamentală — că jidănimea nu este o rasă, ci o religie — se întemeiază toate celelalte minciuni. Una dintre acestea privește limba jidanului. Pentru el, limba nu este un mijloc de exprimare a gândurilor sale lăuntrice, ci un mijloc de a le ascunde. Când vorbește Franceza, gândurile sale sunt jidovești, iar când scrie rime Germane, el nu face decât să exprime caracterul propriei sale rase.

---

[99] Vechiul Testament – adică Biblia jidănească – este aproape complet lipsit de referințe la un suflet nemuritor, la o viață de apoi, la rai și iad etc. Accentul este strict pe tărâmul fizic, material, prezent. Tocmai de aceea preocupările materiale – banii, bunurile materiale, plăcerea senzuală, puterea etc. – cântăresc atât de greu în cadrul iudaismului.

Atâta timp cât jidanul nu a reușit să supună alte popoare, este silit să vorbească limba acestora, fie că îi place sau nu. Dar, de îndată ce vor deveni sclavii săi, vor trebui să învețe o altă limbă (Esperanto, de exemplu!), pentru ca, prin acest mijloc, jidănimea să le poată domina mai ușor!

11.14 „Protocoalele Înțelepților Sionului"

Cât de mult întreaga existență a acestui popor se bazează pe o falsitate permanentă este dovedit într-un mod unic de „Protocoalele Înțelepților Sionului", care sunt respinse cu atâta violență de jidani.[100]Cu gemete și văicăreli, Frankfurter Zeitung repetă din nou și din nou că acestea sunt falsuri.

Doar asta! constituie o dovadă în favoarea autenticității lor.

---

[100] Protocoalele sunt o serie de 24 de scurte eseuri care pretind a descrie planurile jidovești de dominație mondială. De origine incertă, ele au apărut în Rusia la începutul anilor 1900 și au fost „demascate" ca fals în 1921. Din punctul de vedere al lui Hitler, însă, este irelevant cine le-a scris; ceea ce contează este dacă reprezintă o relatare adevărată a activităților jidănimii internaționale.Copii sunt larg disponibile pe Internet – de exemplu, la www.radioislam.org și www.jewwatch.com. Radio Islam include acest rezumat scurt și destul de exact:„Goimii sunt mental inferiori jidanilor și nu își pot conduce națiunile cum trebuie. De dragul lor și al nostru, trebuie să le abolim guvernele și să le înlocuim cu un singur guvern. Acest lucru va dura mult timp și va implica mult sânge, dar este pentru o cauză bună. Iată ce va trebui să facem:
• Să ne plasăm agenții și ajutoarele noastre peste tot.
• Să preluăm controlul asupra mass-mediei și s-o folosim pentru a face propagandă pentru planurile noastre.
• Să stârnim lupte între diferite rase, clase și religii.
• Să folosim mituirea, amenințările și șantajul pentru a ne atinge scopul.
• Să folosim Lojele Masonice pentru a atrage potențiali funcționari publici.
• Să apelăm la orgoliul popoarelor de succes.
• Să numim lideri-marionetă care pot fi controlați prin șantaj.
• Să înlocuim domnia regală cu domnia socialistă, apoi comunism, apoi despotism.
• Să abolim toate drepturile și libertățile, cu excepția dreptului la forță al nostru.
• Să sacrificăm oameni (inclusiv jidani uneori) atunci când este necesar.
• Să eliminăm religia; s-o înlocuim cu știința și materialismul.
• Să controlăm sistemul de educație pentru a răspândi înșelătoria și a distruge intelectul.
• Să rescriem istoria în beneficiul nostru.
• Să creăm distracții amuzante.
• Să corupem mințile cu murdărie și perversiune.
• Să încurajăm oamenii să se spioneze unii pe alții.
• Să menținem masele în sărăcie și muncă perpetuă.
• Să intrăm în posesia întregii averi, proprietăți și (în special) aur.
• Să folosim aurul pentru a manipula piețele, a provoca depresiuni etc.
• Să introducem un impozit progresiv asupra averii.
• Să înlocuim investiția solidă cu speculația.
• Să acordăm guvernelor împrumuturi pe termen lung cu dobândă.
• Să dăm sfaturi proaste guvernelor și tuturor celorlalți. În cele din urmă, goimii vor fi atât de furioși pe guvernele lor încât ne vor ruga bucuroși să preluăm puterea. Atunci vom numi un descendent al lui David rege al lumii, iar goimii rămași se vor înclina și îi vor cânta laudele. Toți vor trăi în pace și ordine ascultătoare sub domnia lui glorioasă."Chiar și acest rezumat scurt demonstrează relevanța documentului."

Ceea ce mulți jidani doresc inconștient să facă este expus aici cu claritate. Nu este necesar să ne întrebăm din ce creier jidănesc au izvorât aceste dezvăluiri; ceea ce prezintă un interes vital este faptul că ele dezvăluie, cu o precizie aproape înspăimântătoare, mentalitatea și metodele de acțiune caracteristice poporului jidan, iar aceste scrieri expun, în toate aspectele lor variate, scopurile finale spre care năzuiesc jidanii.

Cea mai bună modalitate de a le judeca este însă realitatea. Dacă evoluțiile istorice din ultimele câteva secole sunt studiate în lumina acestei cărți, vom înțelege imediat strigătul necontenit al presei jidănești. În clipa în care marele public va pune mâna pe această carte, pericolul jidănesc va fi nimicit.

11.15 Calea Jidănimii

Pentru a-l cunoaște cu adevărat pe jidan, este necesar să fie studiat drumul pe care l-a parcurs printre alte popoare în decursul ultimelor câteva secole. Un singur exemplu va fi suficient pentru a oferi o imagine clară. Deoarece calea sa a fost aceeași în toate epocile, așa cum și cel al popoarelor degradate de el a rămas același, pentru scopurile de față este mai potrivit să-i marcăm evoluția pe etape. Din motive de simplitate, voi desemna aceste etape prin litere ale alfabetului.[101]

Primii jidani au venit în Germania antică în vremea invaziei Romane; ca de obicei, au venit în calitate de negustori. În timpul tulburărilor provocate de marile migrații care au urmat, jidanii par să fi dispărut. Perioada primei formări a statelor Germanice poate fi privită ca începutul unui proces prin care Europa Centrală și de Nord a fost din nou, iar de această dată în mod permanent, iudaizată. A început o evoluție care a fost întotdeauna aceeași, sau asemănătoare, oriunde jidanii au intrat în contact cu popoarele Ariane.

(a) De îndată ce au fost întemeiate primele așezări permanente, jidanul s-a aflat dintr-odată „acolo". A sosit în calitate de negustor și, la început, nu s-a obosit să-și ascundă naționalitatea. A rămas în mod deschis jidan, în parte din cauza marii diferențe rasiale dintre el și poporul-gazdă, în parte pentru că știa prea puțin din limba acestuia și în parte deoarece coeziunea socială a poporului-gazdă era prea puternică; el nu putea apărea decât ca un negustor străin. Viclenia sa, combinată cu lipsa de experiență a poporului-gazdă, făcea ca păstrarea pe față a caracterului său jidănesc să nu constituie un dezavantaj. Dimpotrivă, aceasta îi era chiar de folos; străinul era adesea bine primit.

(b) Încet, dar sigur, a început să ia parte la viața economică — nu ca producător, ci numai ca intermediar. Viclenia sa comercială, dobândită în decursul a mii de ani de negocieri ca intermediar, îl făcea superior Arianilor, care erau încă destul de neajutorați și lipsiți de orice bănuială. După scurt timp, comerțul amenința să devină un monopol jidănesc.

[101] Restul acestui capitol este organizat în jurul a 12 puncte distincte, desemnate de la 'a' la 'l'.

A început să împrumute bani cu dobânzi cămătărești. El a fost acela care a introdus pentru prima dată plata dobânzii.[102] Primejdia acestei inovații nu a fost recunoscută la început; dimpotrivă, ea a fost primită cu bunăvoință, deoarece oferea avantaje de moment.

(c) În această etapă, jidanul s-a așezat definitiv. El locuia în cartiere speciale ale orașelor și târgurilor, ajungând încet-încet să formeze un Stat în interiorul Statului.[103] Considera domeniul comerțului și toate tranzacțiile financiare drept privilegiul său exclusiv, pe care îl exploata fără niciun scrupul.

(d) Finanțele și comerțul au devenit monopolul său deplin. Dobânzile sale cămătărești au stârnit în cele din urmă opoziție; obrăznicia sa a dat naștere indignării; averea sa, invidiei. Paharul s-a umplut atunci când a inclus pământul printre obiectele comerțului său și l-a degradat la rangul unei simple mărfuri de vândut sau, mai degrabă, de negociat. Deoarece el însuși nu lucra niciodată pământul, ci îl considera doar un obiect de exploatat — ceva din care țăranul mai putea încă trăi, dar numai supunându-se jalnicelor stoarceri ale noului său stăpân —, antipatia publică s-a transformat într-o ură fățișă. Tirania sa de sugător de sânge a devenit atât de insuportabilă, încât împotriva lui au fost întreprinse măsuri excesive. Oamenii au început să cerceteze mai îndeaproape acest străin, descoperind în el tot mai multe trăsături și caracteristici respingătoare, până când prăpastia dintre ei a devenit de netrecut.[104]

În vremuri de restriște, împotriva lui s-a ridicat de obicei un val de mânie populară, iar masele jefuite și ruinate au început să se apere împotriva a ceea ce considerau a fi o plagă trimisă de Dumnezeu. De-a lungul secolelor, au ajuns să-l cunoască și, în cele din urmă, să privească însăși existența lui ca pe ceva comparabil cu ciuma.

(e) Acum jidanul începe să-și dezvăluie adevăratul caracter. Curtează guvernele prin lingușire servilă, folosindu-și banii pentru a-și câștiga și mai mult bunăvoința lor și asigurându-și astfel privilegiul de a-și exploata victimele. Deși mânia publică izbucnește din când în când împotriva acestui veșnic sugător de sânge, alungându-l, după câțiva ani el reapare în aceleași locuri și își continuă activitatea ca și înainte. Nicio persecuție nu-l poate sili să renunțe la acest fel de

---

[102] Într-adevăr, „cele mai timpurii rădăcini ale conceptului [de camătă] se găsesc în Vechiul Testament și [ulterior] la Aristotel" (Taeusch 1942: 291). Și, așa cum subliniază Houkes (2004: 15), jidanii aveau interdicția de a da împrumuturi cu dobândă doar semenilor lor jidani, nu și străinilor: „A da împrumuturi străinilor nu numai că era permis, dar era considerat o binecuvântare a lui Dumnezeu." Acest lucru este explicit în Vechiul Testament: „Să nu dai cu camătă fratelui tău [jidov]… Străinului îi poți da cu camătă, dar fratelui tău să nu-i dai cu camătă" (Deut 23:19). Și Dumnezeu le-a promis într-adevăr jidanilor că, camăta îi va conduce la putere asupra națiunilor: „Căci Domnul Dumnezeul tău te va binecuvânta, așa cum ți-a promis, și vei da cu împrumut multor națiuni, dar tu nu vei împrumuta; și vei stăpâni peste multe națiuni, dar ele nu te vor stăpâni pe tine" (Deut 15:6).

[103] Vezi Capitolul 4.12, nota 10.

[104] Compară cu această observație a scriitorului grec antic Filostrat: „Jidanii sunt de mult timp în revoltă nu doar împotriva Romanilor, ci împotriva întregii omeniri… [Ei] sunt despărțiți de noi printr-o prăpastie mai mare decât cea care ne desparte de Susa sau Bactra sau de îndepărtatele Indii" (Viața lui Apollonius, V.33.4). De remarcat că aceasta a fost scrisă circa 225 d.Hr. Pentru detalii, vezi Dalton (2011).

exploatare a oamenilor și niciuna nu-l poate izgoni definitiv; el se întoarce întotdeauna după scurt timp și povestea se repetă.

În încercarea de a împiedica măcar cele mai grave consecințe, oamenii încep să retragă pământul din mâinile sale cămătărești, declarând ilegală deținerea de terenuri de către acesta.

(f) Pe măsură ce puterea regilor și a prinților crește, în aceeași măsură se apropie și el de ei. Cerșește „hrisoave" și „privilegii", pe care acei domni, aflați de regulă în dificultăți financiare, i le acordă cu plăcere în schimbul unei plăți corespunzătoare. Oricât de mare ar fi prețul pe care trebuie să-l plătească, el reușește să și-l recupereze în câțiva ani prin dobândă și dobândă compusă. Este un adevărat sugător de sânge care se agață de trupul nefericitelor sale victime și nu poate fi îndepărtat; iar atunci când prinții se află din nou la nevoie, ei extrag din sângele lui cu propriile mâini.

Acest joc se repetă fără sfârșit. Iar rolul așa-numiților „Prinți Germani" este aproape la fel de rău ca acela al jidanilor înșiși. Această regalitate este pedeapsa lui Dumnezeu pentru propriul ei popor. Singurul echivalent poate fi găsit în unii dintre miniștrii guvernului din zilele noastre.

Din cauza Prinților Germani, națiunea Germană nu a reușit să se elibereze definitiv de primejdia jidănească. Din nefericire, nimic nu s-a schimbat odată cu trecerea timpului. Tot ceea ce prinții au primit de la jidani a fost răsplata înmiită pentru păcatele comise de ei împotriva propriului lor popor. Au încheiat un pact cu Satana și mai târziu s-au trezit în îmbrățișarea lui.[105]

(g) Prinderea prinților în plasa sa duce la căderea lor. Încet, dar sigur, prestigiul lor în ochii poporului se prăbușește, deoarece nu numai că neglijează interesul public, ci îl și exploatează. Jidanul știe foarte bine cum se va sfârși totul pentru ei și lucrează pentru a grăbi acest deznodământ. Le agravează dificultățile financiare împiedicându-i să-și îndeplinească în mod eficient datoria față de poporul lor, strecurându-se în jurul lor cu lingușiri servile și încurajându-le viciile, făcându-se astfel cu atât mai indispensabil. Agerimea sa, sau mai degrabă lipsa sa de scrupule în chestiunile financiare, îi permite să stoarcă noi venituri de la prinți, să le smulgă banii și apoi să-i cheltuiască repede.

Astfel, fiecare curte are proprii „jidani de curte", cum sunt numiți acești monștri, care își chinuiesc victimele nevinovate până le împing la disperare, pregătind în același timp desfătări fără sfârșit pentru prinți. Cine s-ar putea mira, așadar, că aceste podoabe ale neamului omenesc au primit onoruri oficiale și au fost chiar admise în nobilimea ereditară, făcând nu numai această instituție de râs, ci contribuind și la coruperea ei? Acum, firește, el își poate exploata poziția pentru propria sa ascensiune. În cele din urmă, el trebuie să se boteze pentru a dobândi toate drepturile și privilegiile popoarelor băștinașe. Nu de puține ori recurge la această afacere — spre marea bucurie a Bisericii, care a câștigat un nou fiu, dar și spre bucuria lui Israel, care se desfată că a reușit o asemenea înșelătorie.

[105] Paralelele cu politicienii americani de astăzi, dominați cum sunt de AIPAC și de banii Lobby-ului jidov American, sunt izbitoare.

(h) Acum începe să se producă o schimbare în sânul jidănimii. Până acum ei fuseseră jidani; adică nu acordaseră prea mare importanță în a se preface că ar fi altceva. În orice caz, nici nu puteau depăși cu ușurință trăsăturile rasiale distinctive care îi despărțeau de ceilalți. Chiar și pe vremea lui Frederic cel Mare[106] nimeni nu-i privea pe jidani altfel decât ca pe un popor străin, iar Goethe era revoltat la gândul că mariajul dintre Creștini și jidani ar putea să nu mai fie interzis. Iar Goethe, pe Dumnezeu, nu era nicidecum un reacționar sau un fanatic; cuvintele sale veneau din glasul sângelui și al rațiunii. În pofida întâmplărilor rușinoase din cercurile curții, poporul recunoștea instinctiv că jidanul era un corp străin în propria sa carne și adopta față de el atitudinea corespunzătoare.

Dar toate acestea aveau acum să se schimbe**.** De-a lungul a mai bine de o mie de ani, el a învățat să stăpânească atât de bine limba poporului-gazdă, încât își poate acum estompa caracterul jidănesc și își poate aduce în prim-plan „Germanismul". Deși pare ridicol, ba chiar absurd, este suficient de obraznic încât să se numească pe sine un „Teuton", ceea ce în acest caz înseamnă „German". Prin aceasta începe una dintre cele mai infame înșelătorii ce pot fi imaginate. El nu posedă nici cea mai mică urmă de Germanism; tot ceea ce a dobândit este arta de a răsuci limba Germană — și încă în modul cel mai dezgustător — spre propriile sale scopuri. În afară de aceasta, el nu se contopește niciodată cu caracterul German; întregul său „Germanism" se întemeiază numai pe limbă.

Rasa însă nu se află în limbă, ci numai în sânge. Nimeni nu știe aceasta mai bine decât jidanul, de vreme ce el acordă atât de puțină importanță păstrării propriei sale limbi, în timp ce se străduiește cu atâta vehemență să mențină puritatea propriului său sânge. Un om își poate schimba limba fără prea mare dificultate; însă în noua limbă el exprimă tot vechile sale idei. Natura sa lăuntrică nu se schimbă prin aceasta.

Jidanul însuși este cea mai bună dovadă a acestui fapt; el poate vorbi o mie de limbi și totuși rămâne jidan. Trăsăturile sale distinctive sunt aceleași astăzi ca și atunci când vorbea Latina la Ostia, acum 2.000 de ani, ca negustor de cereale, ori astăzi, când obține profit din comerțul cu cereale folosindu-se de Germana sa stâlcită. El rămâne întotdeauna același jidan. Și este de la sine înțeles că acest fapt atât de evident nu este recunoscut de tipicul secretar ministerial sau funcționar de poliție; cu greu se poate găsi cineva cu mai puțin instinct sau inteligență decât acești funcționari publici ai autorității statului nostru German modern.

Motivul pentru care jidanul hotărăște dintr-odată să se transforme într-un „German" este evident. El simte că puterea regală se prăbușește încetul cu încetul și, prin urmare, caută o nouă platformă pe care să se sprijine. În plus, dominația sa financiară asupra tuturor domeniilor vieții economice a devenit atât de puternică, încât nu mai poate menține și extinde această uriașă construcție dacă nu dobândește „drepturi civile" depline. El dorește atât conservarea, cât și extinderea poziției sale; cu cât urcă mai sus, cu atât mai ademenitoare îi apare perspectiva atingerii acelui vechi țel, promis de multă vreme: visul dominației mondiale. El privește spre acesta cu o

[106] Circa 1780.

înfrigurată nerăbdare. De aceea toate eforturile sale sunt îndreptate spre dobândirea deplină a „drepturilor civile”.[107]

Acesta a fost motivul emancipării sale din ghetou.

(i) Și astfel, încetul cu încetul, jidanul de curte se transformă în jidanul național. Firește însă, el rămâne în continuare legat de cercurile înalte și încearcă chiar să pătrundă și mai adânc în ele. În același timp însă, alți membri ai rasei sale caută să câștige bunăvoința iubitului public. Dacă ne amintim crimele pe care le-a săvârșit împotriva maselor de-a lungul secolelor, cât de des și cât de nemilos le-a exploatat, cum le-a supt însăși vlaga; iar dacă ne amintim, mai departe, cum acestea au ajuns treptat să-l urască și, în cele din urmă, să-l considere o pedeapsă venită din cer, atunci putem înțelege cât de dificilă trebuie să fi fost această ultimă transformare pentru jidan. Da, trebuie să fi fost o sarcină anevoioasă să se înfățișeze drept „prieteni ai umanității” în fața propriilor lor victime jupuite.

De aceea începe prin a-și ispăși păcatele din trecut. Își începe cariera ca „binefăcător” al omenirii. Întrucât noua sa filantropie urmărește un scop foarte concret, el nu-și poate permite să aplice sieși recomandarea biblică potrivit căreia mâna stângă să nu știe ce dă mâna dreaptă.[108] Nu, el este obligat să lase cât mai mulți oameni să știe cât de mult l-au îndurerat suferințele maselor și până la ce grad de sacrificiu personal este gata să facă pentru a le ajuta - fie că îi place sau nu.

Cu această „modestie” înnăscută, își trâmbițează virtuțile în fața lumii, până când oamenii ajung într-adevăr să-l creadă. Oricine se îndoiește de el este considerat nedrept. Astfel, după puțină vreme, începe să răstoarne lucrurile, făcând să pară că el a fost cel care a suferit nedreptățile, și nu invers. Cei deosebit de naivi îl cred și nu se pot abține să nu-l compătimească pe „nefericit”.

Un fapt remarcabil este că, în ciuda disponibilității sale proclamate pentru sacrificii personale, jidanul nu sărăcește niciodată. El știe întotdeauna cum să-și facă socotelile. Uneori, binefacerea sa poate fi comparată cu gunoiul de grajd: acesta nu este împrăștiat din dragoste pentru ogor, ci în vederea recoltei viitoare. Oricum, după o perioadă relativ scurtă de timp, jidanul ajunge să fie cunoscut drept „binefăcător și prieten al umanității”. Ce transformare uimitoare!

Ceea ce pentru alții este mai mult sau mai puțin natural devine astfel un obiect de uimire și chiar de admirație. De aceea, el primește mai mult credit pentru actele sale de bunăvoință decât restul umanității. Și mai mult decât atât: jidanul devine dintr-odată liberal și începe să vorbească cu entuziasm despre necesitatea progresului uman.

Treptat, el devine purtătorul de cuvânt al unei noi ere.

În același timp însă, continuă să distrugă temeliile acelei părți a economiei care ar putea aduce într-adevăr folos oamenilor. Prin cumpărarea de acțiuni, își extinde influența asupra circuitului producției naționale, transformând-o într-un obiect de comerț și ruinând astfel baza pe

[107] Jidanii au început să obțină drepturi civile în Germania în 1812, odată cu emanciparea politică parțială în Prusia. Drepturile pentru toți jidanii Germani au fost acordate în 1870, odată cu unificarea Germaniei.

[108] Matei 6:3.

care proprietatea personală este posibilă. Atunci apare un sentiment de înstrăinare între muncitor și patron, care duce în cele din urmă la lupta politică de clasă.

În cele din urmă, influența jidănească asupra întregii activități economice crește cu o viteză înspăimântătoare prin intermediul bursei. El devine proprietarul sau, cel puțin, controlorul forței de muncă naționale.

Pentru a-și întări poziția politică, caută să înlăture barierele rasiale și civile care până atunci îi stătuseră în cale. Cu tenacitatea sa caracteristică, se face campionul toleranței religioase în vederea acestui scop. Iar în Francmasonerie, care a căzut cu totul în mâinile sale, găsește o armă magnifică pentru atingerea obiectivelor sale.[109] Cercurile guvernamentale, precum și cercurile înalte ale burgheziei politice și comerciale, cad în plasa firelor sale masonice, fără ca ele însele să bănuiască ce se petrece.

Numai poporul ca atare sau, mai exact, masele care tocmai începeau să devină conștiente de propria lor putere și să o folosească pentru a lupta pentru drepturile și libertățile lor scăpaseră încă de sub influența lui. Însă tocmai această influență îi era mai necesară decât orice altceva. Jidanul și-a dat seama că, în eforturile sale de a dobândi un rol public dominant, avea nevoie de un „deschizător de drum". Și a crezut că îl poate găsi în păturile largi ale burgheziei. Însă Francmasonii nu au reușit să prindă în fragilele lor plase pe făuritorii de mănuși și pe țesătorii de pânză. A devenit astfel necesar să se găsească un mijloc mai grosolan și mai eficient.

Astfel, Francmasoneriei i s-a alăturat o a doua armă în slujba jidanilor: presa. Jidanul și-a exercitat întreaga îndemânare și tenacitate pentru a pune mâna pe ea. Prin intermediul presei începe treptat să controleze întreaga viață publică. O împinge pe drumul ales de el pentru atingerea propriilor scopuri; se află acum în poziția de a crea și dirija acea forță care, sub numele de „opinie publică", este astăzi mult mai bine cunoscută decât era cu doar câteva decenii în urmă.

În același timp, jidanul pretinde că este însetat după cunoaștere. Laudă fiecare pas al progresului, mai ales acele etape care duc la ruinarea altora. El judecă orice progres și orice dezvoltare din perspectiva propriului avantaj, personal sau rasial. Iar atunci când acestea nu îi aduc niciun folos, devine dușmanul de moarte al iluminării și urăște orice cultură autentică. Toate cunoștințele dobândite în școlile altora le folosește exclusiv în slujba propriei sale rase.

Își păzește naționalitatea mai gelos ca oricând. Deși se revarsă în vorbe despre „iluminare", „progres", „libertate", „umanitate" și așa mai departe, prima sa grijă este păstrarea integrității propriei sale rase. Din când în când își dă una dintre femei de soție unui Creștin influent; însă descendența sa pe linie bărbătească rămâne întotdeauna pură. El otrăvește sângele altora, dar și-l păstrează curat pe al său. Jidanul se căsătorește rareori cu o fată Creștină, însă Creștinul se

[109] Francmasonii au fost inițial o breaslă a pietrarilor, înființată în secolul al XV-lea. Datorită influenței sale în societatea medievală, s-a extins devenind un club privat al liderilor civici locali sau regionali. Cu timpul, a devenit cunoscut ca o „societate secretă" compusă din conducători puternici și ascunși ai guvernului. Pe măsură ce jidanii au devenit mai bogați și mai influenți în societatea europeană, ei au căutat să obțină calitatea de membri, iar astfel francmasoneria a ajuns treptat asociată cu puterea jidovească.

căsătorește cu o jidancă.[110] Metișii rezultați se alătură întotdeauna taberei jidănești. Astfel, o parte a înaltei nobilimi ajunge complet degenerată. Jidanul cunoaște foarte bine acest fapt și, prin aceasta, îi „dezarmează" în mod sistematic pe conducătorii intelectuali ai adversarilor săi rasiali. Pentru a-și masca tactica și a-și înșela victimele, vorbește despre egalitatea tuturor oamenilor, indiferent de rasă sau culoare.[111] Iar proștii ajung să-l creadă.

Întrucât întreaga sa fire păstrează încă un caracter prea străin pentru ca masele largi să cadă în plasa sa, el folosește presa pentru a-și construi o imagine complet neadevărată, dar foarte bine concepută pentru scopurile sale. În publicațiile umoristice se depun eforturi speciale pentru a-i prezenta pe jidani drept un popor neînsemnat și inofensiv, care, asemenea tuturor celorlalți, are micile sale ciudățenii. În ciuda manierelor lor, ce pot părea puțin ciudate, aceste publicații îi înfățișează ca fiind, în esență, suflete cinstite și binevoitoare. În general se încearcă prezentarea lor ca fiind mai degrabă lipsiți de importanță decât periculoși.

În această etapă a dezvoltării sale, principalul scop al jidanului este victoria democrației sau, mai exact, instaurarea dominației sistemului parlamentar. Acesta este sistemul cel mai compatibil cu scopurile sale; elementul personal este eliminat, iar în locul lui apare prostia majorității, incompetența și, nu în ultimul rând, lașitatea.

Rezultatul final trebuie în mod necesar să fie răsturnarea monarhiei, care mai devreme sau mai târziu trebuie să se producă.

11.16 Statutul Muncitorului Din Fabrică

(j) O extraordinară dezvoltare economică transformă structura socială a unei națiuni. Mica clasă a meșteșugarilor dispare încetul cu încetul, iar muncitorul din fabrică, care îi ia locul, nu mai are aproape nicio șansă de a-și întemeia o existență independentă; el coboară tot mai mult la nivelul de proletar.

O caracteristică esențială a „muncitorului din fabrică" industrial este aceea că aproape niciodată nu este în măsură să se întrețină singur, nici acum, nici la bătrânețe. El ajunge lipsit de proprietate, în adevăratul sens al cuvântului. Bătrânețea sa este mizerabilă și cu greu mai poate fi numită viață.

În vremurile de odinioară, se ivise o situație asemănătoare care cerea o soluție; iar aceasta a fost găsită. Alături de țăran și de meșteșugar s-a format treptat o nouă clasă, alcătuită din funcționari și salariați — în special ai Statului. Toți aceștia erau lipsiți de proprietate, în adevăratul sens al cuvântului. Însă Statul a găsit un remediu pentru această situație nesănătoasă prin acordarea

[110] Iudaismul ortodox este matrilinear; adică o jidancă naște copii jidani, chiar dacă tatăl este ne-jidan. Din perspectivă biologică, desigur, un copil rezultat din părinți amestecați este jumătate din fiecare. Dar în viziunea lui Hitler, jumătatea (mai joasă) jidovească prevalează întotdeauna.

[111] Deși este greu de crezut astăzi, există o lungă moștenire filozofică și sociologică în favoarea inegalității oamenilor. Gânditori la fel de diverși precum Platon, Aristotel, Gobineau și Nietzsche au susținut o asemenea viziune.

unei pensii funcționarilor săi la bătrânețe. Întreprinderile private au urmat încetul cu încetul acest exemplu, într-un număr tot mai mare, astfel încât astăzi orice salariat obișnuit care nu desfășoară muncă manuală primește o pensie la bătrânețe, cu condiția ca firma în care lucrează să depășească o anumită dimensiune. Numai prin asigurarea funcționarului Statului la bătrânețe s-a putut dezvolta acel înalt spirit de lipsă de egoism față de datorie care, înainte de război, constituia una dintre trăsăturile distinctive ale funcționarilor Germani.

Astfel, o întreagă clasă lipsită de proprietate a fost salvată de la mizerie și și-a găsit locul în structura socială a comunității naționale.

Problema este pusă din nou înaintea Statului și a națiunii, însă de această dată într-o formă mult mai amplă. Tot mai multe milioane de oameni au părăsit satele și lumea rurală pentru a se angaja în marile fabrici din orașe. Condițiile de muncă și de viață ale acestei noi clase erau mai mult decât mizerabile. Adaptarea aproape mecanică a vechilor metode de lucru ale meșteșugarilor și țăranilor nu se potrivea noilor împrejurări. Modul în care lucraseră odinioară țăranii și meșteșugarii nu putea fi comparat cu munca intensivă a noului muncitor din fabrică. În vechile meserii, timpul nu juca un rol important; în noul sistem industrial însă, el devenise un element esențial. Transferarea formală a vechiului program de lucru în marile întreprinderi industriale a avut consecințe dezastruoase. Cantitatea efectivă de muncă realizată anterior într-un anumit interval de timp fusese relativ redusă, deoarece metodele moderne de producție intensivă erau încă necunoscute. De aceea, deși în vechiul sistem o zi de lucru de paisprezece sau chiar cincisprezece ore putea fi suportată, acum ea depășea limitele rezistenței omenești, întrucât fiecare minut era exploatat la maximum.

Acest transfer absurd al vechiului program de lucru în noul sistem industrial s-a dovedit nefericit din două motive: a ruinat sănătatea muncitorilor și le-a distrus încrederea în legea superioară a dreptății. La toate acestea s-au adăugat, pe de o parte, salariile mizerabile, iar pe de altă parte faptul că patronul ocupa o poziție cu mult mai profitabilă decât înainte.

La sat nu putea exista o problemă socială, deoarece stăpânul și argatul făceau aceeași muncă și chiar mâncau din același blid. Însă și aceasta s-a schimbat.

Despărțirea dintre patron și angajați pare acum să se fi extins asupra tuturor domeniilor vieții. Până unde a fost îngăduit să ajungă acest proces de iudaizare a poporului nostru este ilustrat de statutul inferior — dacă nu chiar de disprețul — în care este ținut muncitorul manual. Aceasta nu este o trăsătură Germană. Ea se datorează introducerii unui element străin în viața noastră — în realitate, unui proces de iudaizare. Una dintre consecințele sale a fost transformarea vechiului respect față de munca manuală într-un sentiment clar de dispreț față de orice muncă fizică.

Astfel a luat naștere o nouă clasă socială, lipsită de prestigiu. Va veni ziua când va trebui să înfruntăm întrebarea dacă națiunea va reuși să facă din această clasă o parte integrantă a comunității sociale sau dacă diferența de statut va deveni o prăpastie permanentă care o va despărți de celelalte clase.

Un lucru este însă sigur: această clasă nu cuprinde în rândurile ei cele mai rele elemente, ci pe cele mai energice. Sofisticarea așa-numitei culturi nu și-a exercitat încă asupra lor influența

dezintegratoare și degeneratoare. Marile mase ale acestei noi clase inferioare nu au fost încă infectate cu otrava slăbiciunii pacifiste. Ele sunt încă viguroase și pot fi, la nevoie, chiar brutale.

În timp ce burghezia noastră nu acordă deloc atenție acestei probleme și lasă evenimentele să-și urmeze cursul cu nepăsare, jidanul profită de numeroasele posibilități pe care le oferă viitorul. În timp ce, pe de o parte, organizează metodele capitaliste de exploatare până la forma lor cea mai extremă, pe de altă parte caută să câștige bunăvoința victimelor propriei sale politici și puteri și, în scurt timp, devine conducătorul luptei lor împotriva lui însuși. Expresia „împotriva lui însuși" este însă doar figurată; căci acest Mare Maestru al Minciunii știe să apară sub înfățișarea celui nevinovat și să arunce vina asupra altora.[112] Întrucât are obrăznicia să conducă masele, acestea nu bănuiesc nici măcar o clipă că au căzut pradă uneia dintre cele mai infame trădări din toate timpurile.

Și totuși, asta era.

11.17 Tactici Jidănești

În clipa în care această nouă clasă ia naștere din situația economică generală, jidanul vede limpede unde poate găsi deschizătorul de drum necesar pentru propria sa înaintare. Mai întâi folosește burghezia drept berbec împotriva ordinii feudale, iar apoi îl folosește pe muncitor împotriva lumii burgheze. Așa cum a reușit să obțină drepturile civile sub protecția burgheziei, tot astfel speră acum să folosească lupta muncitorilor pentru existență drept calea prin care să dobândească deplinul control asupra lor.

Din acel moment, singura sarcină a muncitorilor devine lupta pentru viitorul poporului jidănesc. Fără să-și dea seama, muncitorul se pune în slujba tocmai a puterii împotriva căreia crede că luptă. El își închipuie că luptă împotriva capitalului și, tocmai de aceea, este cu atât mai ușor determinat să lupte pentru interesele capitaliste. Se ridică strigăte împotriva capitalului internațional, însă, în realitate, asemenea acțiuni sunt îndreptate împotriva structurii economiei naționale, în speranța că bursa internațională poate triumfa peste cadavrul său.

Procedeul jidanului este următorul:

Se apropie de muncitor, pretinzând în mod ipocrit că îi compătimește soarta de mizerie și sărăcie, câștigându-i astfel încrederea. Se arată dornic să studieze diferitele greutăți ale muncitorilor și caută să trezească în ei dorința de a schimba condițiile în care trăiesc. Încurajează cu abilitate dorința de dreptate socială, o caracteristică a Arianului, iar aceasta este apoi transformată într-o ură împotriva celor mai înstăriți. În continuare, el transformă lupta pentru

[112] Ideea că jidanii se dau drept nevinovați pentru a-și ascunde pericolul a fost deja recunoscută de Nietzsche: "Oameni de cea mai josnică origine, în parte gloate, proscriși nu numai din societatea bună, ci și din cea respectabilă, crescuți departe chiar și de mirosul culturii, fără disciplină, fără cunoștințe, fără cea mai îndepărtată bănuială că ar exista așa ceva ca o conștiință în materie spirituală; pur și simplu - jidani: cu o capacitate instinctivă de a crea un avantaj, un mijloc de seducție din orice presupunere superstițioasă ... Când jidanii fac un pas în față ca inocența însăși, atunci pericolul este mare." (Voința de Putere, secțiunea. 199.)

eliminarea relelor sociale într-o viziune precisă asupra lumii. Și astfel el stabilește doctrina Marxistă.

11.18 Nucleul Concepției Marxiste Asupra Lumii

Etapa următoare a constat în conferirea unui aspect ideologic precis luptei pentru eliminarea nedreptăților sociale, iar astfel a fost inventată doctrina Marxistă. Prezentând această doctrină ca fiind parte integrantă a unei juste revendicări a drepturilor sociale, jidanul a propagat-o cu atât mai eficient, dar, în același timp, a provocat opoziția oamenilor onești care refuzau să admită aceste pretenții ce, din cauza formei și a ornamentelor pseudo-filozofice în care erau prezentate, păreau fundamental nedrepte și irealizabile; căci, sub mantia unor concepte pur sociale, se ascundeau scopuri de natură Satanică.

Aceste scopuri sunt expuse chiar pe față, cu claritatea unei impudențe nemărginite. Această doctrină Marxistă reprezintă un amestec indivizibil de rațiune umană și absurditate umană, însă combinația este aranjată în așa fel încât doar partea absurdă a ei putea fi vreodată pusă în practică, niciodată partea rațională. Respingând categoric valoarea personală a individului, dar și pe cea a națiunii și a constituției sale rasiale, această doctrină distruge baza fundamentală a oricărei civilizații, căci civilizația depinde în mod esențial tocmai de acești factori.

Aceasta este adevărata esență a viziunii asupra lumii Marxiste, în măsura în care cuvântul ‘viziune’ poate fi aplicat acestor fantome izvorâte dintr-un creier criminal. Distrugerea conceptului de personalitate și de rasă înlătură principalul obstacol care stătea în calea dominației corpului social de către elementele sale inferioare: jidanii.

Absurditatea însăși a teoriilor economice și politice ale Marxismului conferă doctrinei semnificația sa aparte. Din cauza pseudo-logicii sale, oamenii inteligenți refuză să o susțină, în timp ce toți cei care sunt mai puțin obișnuiți să-și folosească facultățile intelectuale sau care au doar o noțiune rudimentară a principiilor economice se alătură cu totul cauzei Marxiste. Inteligența din spatele mișcării – căci și această mișcare are nevoie de inteligență ca să supraviețuiască – este furnizată de înșiși jidanii, ca un „sacrificiu” din partea lor.

Astfel a luat naștere o mișcare compusă exclusiv din muncitori manuali sub conducere jidănească. Din exterior, această mișcare se străduiește să îmbunătățească condițiile de viață ale muncitorilor, dar, în realitate, scopul ei este de a-i înrobi și, prin aceasta, de a nimici popoarele ne-jidane. Propaganda pe care francmasonii o desfășuraseră în rândul așa-zisei intelighenții, prin care învățătura lor pacifistă paralizase instinctul de conservare națională, a fost extinsă acum la masele largi de muncitori și burghezi prin intermediul presei, care se afla aproape pretutindeni în mâinile jidanilor.

La aceste două instrumente de dezintegrare s-a adăugat un al treilea, și mai nemilos, și anume: forța brută organizată. Coloanele masive de atacatori Marxiști urmau să ducă la bun sfârșit opera de atriție pe care cele două arme folosite anterior o aduseseră aproape de împlinire. Activitatea combinată a tuturor acestor forțe a fost condusă în mod admirabil, și nu va fi de mirare dacă se va dovedi că instituțiile care au apărut întotdeauna ca organe ale autorității mai mult sau mai puțin tradiționale a Statului vor cădea acum în fața atacului Marxist.

Cu foarte puține excepții, jidanul a găsit cei mai dispuși promotori ai operei sale de distrugere printre înalții și chiar cei mai înalți funcționari guvernamentali. O atitudine de slugărnicie furișă față de „superiori” și o aroganță disprețuitoare față de „inferiori” sunt trăsăturile caracteristice ale acestei clase de oameni, alături de o stupiditate înspăimântătoare, întrecută doar de extraordinara lor îngâmfare. Aceste calități îi sunt de mare folos jidanului în relațiile cu autoritățile noastre și, în consecință, sunt cei pe care jidanul îi apreciază cel mai mult.

11.19 Organizarea Concepției Marxiste Asupra Lumii

Dacă ar fi să schițez aproximativ lupta reală care începe acum, aș descrie-o cam în felul următor:

În concordanță cu scopurile finale ale luptei jidănești — scopuri care nu se limitează la dominația economică a lumii — jidanul își împarte organizarea concepției sale marxiste asupra lumii în două părți. Deși aparent distincte, acestea formează în realitate o unitate indivizibilă: mișcarea politică și mișcarea sindicală.

Mișcarea sindicală recrutează adepți. Ea oferă ajutor și protecție muncitorilor în lupta grea pe care aceștia trebuie să o ducă pentru simpla lor existență — o luptă provocată de lăcomia și îngustimea de vedere a multor patroni. Dacă muncitorii nu sunt dispuși să renunțe la toate drepturile lor omenești fundamentale și să se supună unor oameni lipsiți de răspundere și de inimă, atunci nu le rămâne decât să ia lucrurile în propriile mâini. Comunitatea națională organizată — adică Statul — nu acordă nicio atenție nevoilor lor.

Așa-numita burghezie națională, orbită de propriile interese financiare, se opune acestei lupte pe viață și pe moarte a muncitorilor și le pune în cale cele mai grele piedici. Ea nu numai că împiedică toate eforturile de reducere a programului de lucru inuman de lung, de interzicere a muncii copiilor, de acordare a protecției femeilor și de îmbunătățire a condițiilor igienice din ateliere și din locuințele clasei muncitoare, ci chiar le sabotează.

Între timp, jidanul cel viclean își însușește cauza celor asupriți. Treptat, devine conducătorul mișcării sindicale. Aceasta este pentru el o sarcină ușoară, deoarece nu urmărește cu adevărat eliminarea relelor sociale; obiectivul său este crearea unei trupe economice de asalt care să-i urmeze ordinele și să distrugă astfel independența economică națională. În timp ce o politică socială sănătoasă trebuie să găsească echilibrul dintre ocrotirea sănătății publice și apărarea unei economii naționale independente, jidanul nu acordă nicio importanță acestor obiective. Dimpotrivă, distrugerea lor constituie scopul vieții sale. El nu dorește păstrarea unei economii naționale independente, ci nimicirea ei.

De aceea, în calitate de conducător al mișcării sindicale, nu are nicio ezitare în a formula revendicări care nu numai că depășesc scopul declarat al mișcării, dar nici nu ar putea fi îndeplinite fără ruinarea economiei naționale. Mai mult, el nu este interesat de dezvoltarea unei populații sănătoase și viguroase; preferă o turmă degenerată și lipsită de gândire proprie, care poate fi subjugată mai ușor. Tocmai pentru că acestea sunt scopurile sale finale își poate permite să propună cele mai lipsite de sens revendicări — revendicări imposibil de realizat și care, prin urmare, nu pot

duce la nicio schimbare reală. În cel mai bun caz, ele pot stârni o stare de nemulțumire în rândul maselor. Și tocmai acesta este scopul său, nu o îmbunătățire reală și sinceră a condițiilor sociale.

Conducerea jidănimii va rămâne astfel necontestată, cel puțin până când va fi întreprins un efort uriaș de luminare a maselor, pentru ca acestea să înțeleagă mai bine cauzele propriei lor mizerii. Sau până când Statul se va elibera de jidan și de opera sa. Atâta vreme cât masele vor rămâne atât de slab informate cum sunt astăzi și cât timp Statul va rămâne la fel de nepăsător față de soarta lor, masele îl vor urma pe acela care le va face cele mai extravagante promisiuni în domeniul economic. Iar jidanul este un maestru al acestui lucru. Întreaga sa activitate nu este împiedicată de niciun fel de considerent moral.

În mod firesc, îi trebuie foarte puțin timp pentru a-și învinge toți concurenții în acest domeniu și a-i elimina din scenă. În conformitate cu brutalitatea și rapacitatea care îi caracterizează întreaga conduită, el învață mișcarea sindicală să folosească violența fizică în forma ei cea mai brutală. Cei care, prin inteligența lor, sunt capabili să reziste ispitelor jidănești sunt acum înfrânți prin teroare. Succesul unei asemenea metode este uriaș.

Prin intermediul sindicatului — care ar fi trebuit să fie o binecuvântare pentru națiune — jidanul sfărâmă temelia economiei naționale.

În paralel cu aceasta se desfășoară organizarea politică.

Ea acționează mână în mână cu mișcarea sindicală, întrucât aceasta din urmă pregătește masele pentru organizarea politică și chiar le împinge cu forța spre ea. Tot de aici provin și fondurile de care organizația politică are nevoie pentru a-și menține în funcțiune uriașul aparat. Ea constituie organul de control al activității politice a membrilor săi și recrutează masele la toate marile manifestații politice. În cele din urmă încetează să mai lupte pentru interese economice și pune principala sa armă — refuzul muncii sub forma grevei generale — în slujba unei idei politice.

Prin intermediul unei prese al cărei conținut este adaptat nivelului intelectual al celor mai neinstruiți cititori, organizațiile politice și sindicale dobândesc un instrument care pregătește pătura cea mai de jos a societății pentru o campanie de acțiune necruțătoare. Scopul ei nu este să-i scoată pe oameni din mocirla josniciei și să le înalțe spiritul, ci să le satisfacă cele mai de jos instincte. În rândurile părților leneșe și egoiste ale maselor, o asemenea speculație se dovedește foarte profitabilă.

Mai presus de toate, această presă desfășoară o campanie fanatică de calomnie, străduindu-se să distrugă tot ceea ce ar putea constitui un sprijin pentru independența națională și sabotând, în același timp, toate valorile culturale și autonomia economiei naționale.

Mai presus de toate, îi atacă pe toți oamenii de caracter care refuză să cedeze eforturilor jidănești de dominație, sau care li se par periculoși jidanilor doar din cauza superiorității lor înzestrate. Pentru a fi urât de jidan nu este necesar să-l combați în mod deschis; este absolut suficient să fii considerat capabil să i te opui la un moment dat în viitor sau să-ți folosești talentele pentru a spori puterea și poziția unei națiuni ostile jidanului. Instinctul său infailibil adulmecă fără greș spiritul lăuntric al tuturor celor pe care îi întâlnește; iar cei care nu îi sunt înrudiți sufletește

pot fi siguri că îi vor atrage ostilitatea. Întrucât jidanul nu se consideră pe sine cel atacat, ci atacatorul, el îi socotește drept dușmani nu numai pe cei care îl atacă, ci și pe cei care pot să-i reziste. Apoi folosește mijloace lipsite de onoare pentru a zdrobi oamenii integrii, recurgând la minciuni și calomnii. El nu se oprește în fața la nimic. Josnicia sa este atât de înspăimântătoare încât nu trebuie să ne mire dacă în imaginația poporului nostru, Satana, personificarea tuturor relelor, ia forma și înfățișarea jidanului.

Ignoranța marilor mase cu privire la caracterul lăuntric al jidanului, precum și lipsa de instinct și îngustimea viziunii claselor noastre superioare fac din poporul nostru o victimă ușoară a acestei campanii jidănești de minciuni.

În timp ce clasele superioare, din lașitatea lor înnăscută, se îndepărtează de oricine este atacat de jidan prin minciuni și calomnii, oamenii de rând cred totul — fie din neștiință, fie din naivitate.

Autoritățile Statului fie se învăluie într-o tăcere deplină, fie, și mai des, îi persecută pe cei nedreptățiți pentru a pune capăt campaniei din presa jidănească. În ochii vreunui măgar ajuns funcționar, o asemenea purtare pare să apere autoritatea Statului și să păstreze ordinea publică.

Încetul cu încetul, teama de arma Marxistă a jidănimii se așterne ca un coșmar peste mintea și sufletul oamenilor inocenți.

Ei încep să tremure în fața acestui dușman înfricoșător și astfel devin victimele lui.

11.20 Palestina Ca Organizație Centrală

(k) Dominația jidănească în Stat pare acum atât de deplin asigurată, încât el nu numai că își poate permite să se numească din nou jidan, ci chiar își recunoaște în mod deschis concepțiile asupra problemelor naționale și politice. O parte a rasei sale se declară pe față drept un popor străin, însă și aici minte. Când sioniștii încearcă să facă restul lumii să creadă că noua conștiință națională a jidanilor va fi satisfăcută prin întemeierea unui stat în Palestina,[113] jidanul îi înșală astfel cu viclenie pe goymii naivi. Ei nu au nici cea mai mică intenție de a construi un stat jidănesc în Palestina pentru a trăi acolo. Ceea ce doresc cu adevărat este o organizație centrală pentru escrocheria lor internațională, o organizație cu drepturi suverane și liberă de orice control extern — cu alte cuvinte, un refugiu pentru infractorii condamnați și un teren de antrenament pentru criminalii în devenire.

Ca semn al încrederii și sentimentului de siguranță crescând, o anumită parte dintre ei își proclamă deschis și cu obrăznicie apartenența rasială jidănească, în timp ce o altă parte pretinde în mod ipocrit că este încă Germană, Franceză sau Engleză, după caz. Comportamentul lor fățiș în relațiile cu celelalte popoare arată cât de aproape văd ei apropierea victoriei.

[113] Adică Israelul – care a luat ființă abia în 1948, și încă ilegal.

Tânărul jidan cu părul negru pândește ore în șir cu o privire satanică, spionând fata neștiutoare pe care plănuiește s-o seducă, adulterându-i sângele și smulgând-o din sânul propriului ei popor. Jidanul folosește toate mijloacele posibile pentru a submina fundamentele rasiale al unui popor ce urmează a fi supus.

Prin eforturile sale sistematice de a ruina fetele și femeile, el caută să dărâme ultimele bariere ale discriminării rasiale. Jidanii au fost responsabili pentru aducerea negrilor în Renania, cu scopul final de a bastardiza rasa Albă pe care o urăsc și de a-i coborî astfel nivelul cultural și politic încât jidanul să poată domina.

Atât timp cât un popor rămâne rasial pur și conștient de rasă, el nu poate fi niciodată învins de jidan. Niciodată în această lume jidanul nu poate deveni stăpânul unui popor decât dacă acel popor este bastardizat. De aceea jidanul se străduiește sistematic să coboare calitatea rasială a unui popor prin adulterarea permanentă a sângelui indivizilor care alcătuiesc acel popor.

11.21 Dictatura Proletariatului

În domeniul politic, el începe acum să înlocuiască ideea de democrație cu cea a dictaturii proletariatului. În masele organizate sub steagurile Marxiste el a găsit o armă care îi permite să abandoneze democrația și să supună și să stăpânească națiunile într-un mod dictatorial, cu ajutorul forței brute. El lucrează sistematic pentru a provoca această revoluție prin două metode: cea economică și cea politică.

Sprijinit de influențe internaționale, formează un cerc de dușmani în jurul acelor națiuni care s-au dovedit prea puternice pentru a putea fi atacate din interior. Le împinge spre război și, dacă este necesar, plantează steagul revoluției chiar în mijlocul câmpului de luptă.

Pe plan economic, subminează Statul până când programele sociale devin atât de neprofitabile, încât sunt retrase din competența Statului și trecute sub controlul său financiar.

Pe plan politic, lucrează pentru a lipsi Statul de mijloacele sale de existență, subminează temeliile rezistenței și apărării naționale, distruge încrederea în conducere, ponegrește trecutul și istoria și târăște în noroi tot ceea ce este cu adevărat măreț.

Pe plan cultural, corupe arta, literatura și teatrul, disprețuiește sentimentul național, răstoarnă toate conceptele despre sublim și frumos, despre ceea ce este demn și bun și, în cele din urmă, coboară poporul la nivelul propriei sale naturi josnice.

Religia este batjocorită, iar etica și morala sunt prezentate drept prejudecăți învechite, până când cad și ultimii stâlpi de care depinde existența națională în lupta ei pentru supraviețuire în această lume.

11.22 De La Jidanii Naționali La Jidanii Rasiali

(l) Acum începe ultima mare revoluție. De îndată ce jidanul dobândește puterea politică, el lasă să cadă ultimele văluri. Din jidanul național democratic se naște jidanul-de-sânge, tiranul popoarelor. În decursul câtorva ani, el încearcă să-i nimicească pe toți aceia care reprezintă inteligența națională.

Privând astfel poporul de conducătorii săi intelectuali firești, îl pregătește pentru soarta sclavului supus unei înrobiri permanente.

Rusia oferă cel mai îngrozitor exemplu al unei asemenea sclavii, unde el a ucis sau a înfometat 30 de milioane de oameni într-un exces de fanatism sălbatic și, în parte, prin mijloace de tortură inumane.[114] A făcut aceasta pentru ca o bandă de ziariști jidani și de bandiți ai bursei să poată domina un mare popor.

Rezultatul final nu este doar pierderea libertății popoarelor asuprite de jidani, ci și sfârșitul acestui parazit al națiunilor. Moartea victimei este urmată, mai devreme sau mai târziu, de moartea vampirului.

11.23 Poporul Bastardizat

Dacă trecem în revistă toate cauzele prăbușirii Germane, constatăm că cea mai profundă și hotărâtoare cauză rămâne incapacitatea de a recunoaște problema rasială și, mai ales, pericolul jidănesc.

Ar fi fost destul de ușor să suportăm înfrângerile suferite pe câmpurile de luptă în August 1918. Ele nu însemnau nimic în comparație cu victoriile militare pe care națiunea noastră le obținuse. Prăbușirea noastră nu a fost rezultatul acelor înfrângeri. Dimpotrivă, am fost răsturnați de o forță care pregătise acele înfrângeri printr-o activitate sistematică desfășurată timp de mai multe decenii, menită să ne răpească instinctele și tăria politică și morală care singure fac o națiune capabilă și, prin urmare, aptă să existe.

Neglijând problema păstrării fundamentelor rasiale ale națiunii noastre, vechiul Reich a nesocotit singurul drept care îi permitea să supraviețuiască în această lume. Națiunile care își transformă poporul într-un popor metisat sau permit ca acesta să fie metisat păcătuiesc împotriva voinței Providenței eterne. De aceea, răsturnarea lor de către un adversar mai puternic nu trebuie privită ca o nedreptate, ci, dimpotrivă, ca o restabilire a dreptății. Dacă un popor refuză să păzească

[114] Numărul total al oamenilor uciși de iudeo-bolșevici și de Stalin este greu de estimat, dar cifra avansată de Hitler se află cu siguranță în limite rezonabile. Savanții ruși au discutat de mult timp o cifră de 20 de milioane, însă aceasta este aproape sigur o subestimare. Dacă luăm în calcul decesele până spre finalul perioadei sovietice, unii cercetători au identificat un bilanț general de 50 până la 60 de milioane – o cifră uluitoare care este rareori discutată în Occident. Rămâne o întrebare deschisă câți muriseră până în 1925, când Mein Kampful a fost publicat inițial.

și să păstreze însușirile pe care natura i le-a dat și care își au rădăcina în sângele rasial, atunci un asemenea popor nu are dreptul să se plângă de pierderea existenței sale pământești.

Tot ceea ce există pe acest Pământ poate fi îmbunătățit. Orice înfrângere poate deveni temelia unei victorii viitoare. Orice război pierdut poate constitui cauza unei renașteri ulterioare. Orice greutate poate da un nou impuls energiei omenești. Și din orice asuprire pot izvorî forțe care să aducă o nouă renaștere spirituală — cu condiția ca sângele să fie păstrat curat.

Însă pierderea purității rasiale distruge pentru totdeauna fericirea lăuntrică. Ea degradează omul pentru totdeauna. Iar consecințele ei nu mai pot fi înlăturate.

Dacă această unică problemă este studiată și comparată cu toate celelalte probleme ale vieții, vom recunoaște cu ușurință cât de neînsemnate sunt acestea din urmă. Toate sunt limitate în timp; însă problema păstrării sau pierderii purității sângelui durează atât timp cât există omul însuși.

Toate simptomele declinului din perioada de dinainte de război pot fi atribuite unor cauze rasiale.

11.24 Eșecul De A Recunoaște Dușmanul Interior

Fie că cineva are de-a face cu chestiuni de drept general sau cu excese ale vieții economice, cu simptome ale declinului cultural sau ale degenerării politice, cu școlarizare defectuoasă sau cu influența rea a presei asupra populației adulte — întotdeauna și pretutindeni, este o desconsiderare fundamentală a nevoilor rasiale ale națiunii. Adică, eșecul de a recunoaște pericolul reprezentat de o rasă străină.

De aceea toate încercările de reformă, toate instituțiile pentru ajutor social, toate străduințele politice, tot progresul economic și toată aparenta creștere a fondului general de cunoaștere au fost zadarnice, practic vorbind. Națiunea și organizația care îi permite să existe — statul — nu deveneau mai sănătoase, ci, dimpotrivă, deveneau din ce în ce mai bolnave. Falsa prosperitate a vechiului Reich nu putea ascunde slăbiciunea sa interioară. Și fiecare încercare de a-l revigora a eșuat deoarece cea mai importantă problemă a fost ignorată.

Ar fi o greșeală să se creadă că adepții diferitelor partide politice care au încercat să îndrepte starea poporului German, sau chiar toți conducătorii lor, erau răi sau răuvoitori dinadins. Activitatea lor era condamnată la eșec pur și simplu din cauza faptului că nu vedeau nimic altceva decât simptomele maladiei noastre generale și încercau să trateze simptomele, trecând cu vederea cauza reală a bolii. Dacă cineva face un studiu metodic al dezvoltării politice a vechiului Reich, nu poate să nu vadă că, după o analiză politică atentă, un proces de degenerare interioară începuse deja chiar în vremea unificării Germane. Situația generală se înrăutățea an după an, în ciuda aparentului succes politic și aparentei bogății economice în creștere.

La alegerile pentru Reichstag, numărul tot mai mare al voturilor marxiste indica faptul că prăbușirea internă și colapsul politic se apropiau cu repeziciune. Toate victoriile așa-numitelor partide burgheze erau lipsite de valoare — nu numai pentru că nu puteau împiedica creșterea

numerică a masei tot mai mari de voturi marxiste, ci mai ales pentru că ele însele erau deja infectate cu fermentul descompunerii. Deși cu totul inconștientă de aceasta, lumea burgheză era infectată din interior cu otrava mortală a ideilor marxiste. Rezistența lor ocazională se datora mai degrabă luptei concurențiale dintre lideri politici ambițioși decât unei opoziții de principiu între adversari hotărâți să lupte până la capăt.

În toți acei ani, numai un singur protagonist a luptat cu perseverență neclintită, și acela a fost jidanul. Steaua lui David urca necontenit, pe măsură ce voința de autoconservare națională scădea.

Prin urmare, în August 1914, nu un popor unit și hotărât să atace s-a năpustit pe câmpurile de luptă. Mai degrabă, a fost ultima pâlpâire a instinctului de autoconservare națională împotriva paraliziei pacifist-marxiste care se strecura în corpul național. Chiar și în acele zile ale destinului, noi nu am recunoscut dușmanul intern; prin urmare toate eforturile externe erau sortite să fie zadarnice.

Providența nu și-a acordat răsplata sabiei victorioase, ci a urmat legea eternă a retribuției. O recunoaștere profundă a tuturor acestor lucruri a fost sursa acelor principii și tendințe care inspiră noua noastră mișcare. Eram convinși că numai prin recunoașterea unor asemenea adevăruri puteam opri declinul național German și așeza o temelie de granit pe care statul putea fi din nou construit — unul care să nu fie un mecanism străin pentru scopuri și interese economice, ci un organism național:

Un Stat Germanic
pentru Națiunea Germană.

Capitolul 12

PRIMA PERIOADĂ DE DEZVOLTARE A PARTIDULUI NAȚIONAL-SOCIALIST AL MUNCITORILOR GERMANI

Dacă, la încheierea acestui volum, descriu prima etapă din progresul mișcării noastre și dau o scurtă relatare a problemelor ridicate, nu este pentru că urmăresc să expun idealurile mișcării. Acestea sunt atât de importante încât cer un întreg volum. De aceea voi dedica al doilea volum al acestei cărți unei prezentări detaliate a principiilor care formează programul mișcării noastre și voi încerca să schițez o imagine a ceea ce înțelegem prin cuvântul „stat".

Când spun „noi", vreau să îi includ pe toți acei sute de mii care au în mod fundamental aceeași aspirație, deși, în cazuri individuale, ei nu pot găsi cuvinte adecvate pentru a-și descrie viziunea interioară. Este un fapt demn de remarcat al tuturor marilor reforme că, la început, există doar un singur campion care înaintează în numele câtorva milioane. Țelul a fost adesea obiectul unei profunde aspirații din partea a sute de mii de oameni timp de multe secole, până când, în cele din urmă, un singur bărbat iese în față pentru a proclama voința maselor și a deveni purtătorul de stindard al vechii aspirații — pe care el acum o conduce spre victorie ca pe o idee nouă.

Faptul că milioane tânjesc în adâncul inimii după o schimbare radicală a condițiilor noastre actuale este dovedit de profunda lor nemulțumire. Acest sentiment se manifestă în o mie de feluri: la unii ca descurajare și disperare, la alții ca resentiment, mânie și indignare. Un om reacționează cu indiferență, altul prin excese violente. Alte mărturii ale acestui sentiment sunt cei care se abțin de la vot, precum și mulții care tind să se alăture extremiștilor fanatici de stânga.

Tocmai acestora din urmă le era destinată să se adreseze tânăra noastră mișcare. Ea nu era menită să fie o organizație pentru cei mulțumiți și satisfăcuți, ci mai degrabă să îi cuprindă pe toți aceia care sufereau de o profundă neliniște și nu puteau găsi pace, pe cei nefericiți și nemulțumiți. Ea nu era menită să plutească la suprafața națiunii, ci mai degrabă să își împingă rădăcinile adânc printre mase.

12.1 Situația După Revoluție

Privit dintr-un punct de vedere politic, anul 1918 prezenta următoarea imagine: un popor rupt în două. O parte, și de departe cea mai mică dintre cele două, cuprindea clasele intelectuale ale națiunii. Superficial această parte este naționalistă, dar acest cuvânt înseamnă pentru ea puțin mai mult decât o vagă și slabă apărare a așa-ziselor interese de stat, care la rândul lor sunt identice cu interesele dinastice.

Această clasă încearcă să-și apere ideile și să-și atingă scopurile cu arme intelectuale; acestea sunt fragmentare și superficiale și eșuează complet în fața brutalității inamicului. Cu o singură lovitură violentă, această clasă, care guvernase anterior, este acum doborâtă. Tremură de frică și acceptă fiecare umilință impusă asupra ei de către învingătorul nemilos.

Împotriva ei stă o a doua clasă, masele largi ale muncitorilor manuali. Acest grup este organizat cu o tendință mai mult sau mai puțin radical marxistă și este hotărât să zdrobească orice

fel de rezistență intelectuală prin folosirea forței brute. Ei nu au absolut nicio tendință naționalistă și resping în mod deliberat toate interesele naționale. Dimpotrivă, ei promovează interesele opresorului străin. Numeric, această clasă este cea mai puternică și, mai important, include toate acele elemente necesare pentru o renaștere națională.

Deja în 1918, un lucru era clar: nicio renaștere a națiunii Germane nu putea avea loc fără restaurarea puterii orientate spre exterior. Premisele pentru aceasta nu sunt armele, așa cum bolborosesc „oamenii de stat" burghezi ai noștri, ci mai degrabă forța voinței. Mai devreme, poporul German avusese mai mult decât suficiente arme. Și totuși nu fuseseră în stare să-și apere libertatea pentru că le lipseau acele energii care izvorăsc din instinctul de autoconservare națională: voința de autoconservare. Chiar și cele mai bune armamente sunt doar material mort și fără valoare atâta timp cât lipsește spiritul care îi face pe oameni dispuși și hotărâți să le folosească.

Germania a fost redusă la starea de neputință de apărare nu din lipsă de arme, ci din lipsă de voință de a-și proteja armele pentru supraviețuirea națională. Astăzi, politicienii noștri de stânga insistă în mod constant că politica lor externă lipsită de coloană vertebrală, obedientă și, în adevăr, trădătoare rezultă dintr-o lipsă de arme. La aceasta trebuie să spunem: nu, dimpotrivă. Prin politica voastră anti-națională și criminală, voi ați predat armele noastre. Iar acum încercați să îi faceți pe oameni să creadă că ticăloșia voastră mizerabilă este cauzată, în esență, de lipsa de arme. La fel ca tot ceea ce faceți, aceasta este o minciună și o falsificare.

Dar politicienii de dreapta merită exact același reproș. Din cauza lașității lor mizerabile, acea șleahtă jidănească a ajuns la putere în 1918 pentru a fura armele națiunii. Nici ei nu au nici dreptul, nici rațiunea de partea lor atunci când fac apel la dezarmare ca fiind cauza prudenței (adică a lașității) lor. Mai degrabă, lipsa noastră de apărare este rezultatul lașității lor. De aceea, problema restaurării puterii Germaniei nu este „Cum putem fabrica arme?", ci: Cum putem produce acel spirit care permite unui popor să poarte arme? Odată ce acest spirit prevalează într-un popor, atunci voința găsește o mie de căi – fiecare dintre ele sfârșind într-o armă! Dar un laș nu va trage nici măcar un singur foc atunci când este atacat, chiar dacă ar avea zece pistoale. Pentru el armele au mai puțină valoare decât un băț noduros în mâinile unui om curajos.

12.2 Restaurarea Puterii Politice

Problema restabilirii puterii politice a națiunii noastre este, în primul rând o problemă de restaurare a instinctului de autoconservare națională – dacă nu din alt motiv, atunci pentru că fiecare pas pregătitor în politica externă și fiecare judecată asupra valorii unui stat s-a dovedit prin experiență că se bazează nu pe armele existente, ci mai degrabă pe capacitatea morală de rezistență a națiunii.

Capacitatea de a construi alianțe este determinată nu atât de masa inertă de arme, cât de prezența evidentă a unei voințe solide de autoconservare națională și a unui curaj eroic, care sfidează moartea. O alianță nu se face între arme, ci între oameni. Națiunea Britanică va fi deci considerată cel mai valoros aliat din lume atâta timp cât se poate conta pe ea că va arăta acea brutalitate și tenacitate în guvernarea sa, precum și în spiritul maselor largi, care îi permit să ducă la victorie orice luptă pe care o începe – indiferent de durată sau sacrificiu.

Și toate acestea, chiar dacă armamentul militar real pe care îl are la dispoziție poate fi complet inadecvat în comparație cu cel al altor națiuni. Odată ce se înțelege că restaurarea Germană este o chestiune de re-trezire a voinței de autoconservare politică, putem vedea destul de clar că nu va fi suficient să câștigăm acele elemente care sunt deja cu gândire națională, ci masele care sunt în mod intenționat anti-naționale, acestea trebuie convertite la idealurile naționale.

12.3 Câștigarea Maselor Largi

O mișcare tânără care urmărește restabilirea unui stat German cu puteri suverane depline va trebui, prin urmare, să-și îndrepte toate eforturile spre câștigarea maselor largi. Așa-numita noastră „burghezie națională" este, în general vorbind, atât de jalnică, iar spiritul ei național pare atât de slab, încât putem fi siguri că nu va opune nici o rezistență serioasă unei politici interne sau externe puternice. Chiar dacă burghezia Germană mărginită ar menține o rezistență pasivă atunci când va sosi ceasul eliberării — așa cum a făcut-o pe vremea lui Bismarck — nu vom avea niciodată de ce să ne temem de vreo rezistență activă din partea ei, din cauza lașității sale recunoscute și proverbiale.

Cu masele poporului nostru care sunt îmbuibate cu idei internaționaliste, situația este cu totul diferită. În brutalitatea lor primitivă, ele sunt predispuse la ideea violenței, în timp ce, în același timp, conducătorii lor jidovi sunt mai brutali și mai lipsiți de scrupule. Ei vor zdrobi orice renaștere Germană, așa cum au zdrobit armata Germană, lovind din spate.

Mai presus de toate, aceste mase organizate își vor folosi majoritatea lor numerică în acest stat parlamentar nu numai pentru a împiedica orice politică externă națională, ci și pentru a împiedica Germania să-și restaureze imaginea și prestigiul politic în străinătate, făcând-o astfel nedorită ca aliat. Nu numai noi înșine suntem conștienți de slăbiciunea celor cincisprezece milioane de democrați, marxiști, pacifiști și centriști ai noștri; și țările străine recunosc această povară internă și o iau în considerare atunci când iau în considerare posibile alianțe. Nimeni nu se aliază cu un stat în care partea activă a populației se opune, fie și pasiv, oricărei politici externe hotărâte.

La aceasta se adaugă faptul că liderii acelor partide care au fost răspunzătoare pentru trădarea națională sunt pregătiți să se opună oricărei încercări de renaștere, pur și simplu pentru a-și păstra puterea.

Vorbind din punct de vedere istoric, este imposibil ca poporul German să-și recâștige poziția de odinioară prin represalii împotriva acelora care au fost cauza și prilejul prăbușirii statului nostru. În fața tribunalului posterității, Noiembrie 1918 nu va fi privit ca o simplă răscoală, ci ca o înaltă trădare împotriva țării.

Prin urmare, nu este posibilă câștigarea suveranității și independenței politice fără ca în același timp să reconstruim un front unit în interiorul națiunii.

Privită dintr-un punct de vedere tehnic, pare absurd să ne gândim la eliberarea Germaniei atât timp cât masele nu sunt dispuse să sprijine un ideal al libertății. Dintr-un punct de vedere pur

militar, fiecare ofițer va fi de acord că un război nu poate fi purtat împotriva unui dușman din afară cu batalioane de studenți; împreună cu creierele națiunii sunt necesari și pumnii.

În plus, trebuie amintit că națiunea ar fi jefuită de bunuri de neînlocuit printr-o apărare națională în care ar fi angajată doar așa-zisele cercuri intelectuale. Tinerii intelectuali Germani care s-au alăturat regimentelor de voluntari și au căzut pe câmpurile de luptă din Flandra în toamna lui 1914 au fost amarnic regretați mai târziu. Ei au fost cea mai mare comoară pe care națiunea o poseda; pierderea lor nu a putut fi compensată în cursul războiului. Și nu numai lupta însăși nu ar fi putut fi purtată fără masele muncitoare în batalioanele de asalt, ci și pregătirile tehnice necesare nu ar fi putut fi făcute fără o unitate interioară a voinței naționale.

Națiunea noastră, care trebuie să existe dezarmată sub o mie de ochi numiți de Tratatul de Pace de la Versailles, nu poate face nicio pregătire tehnică pentru recuperarea libertății și independenței sale umane până când întreaga armată de spioni aflați în interiorul țării nu va fi redusă la acei puțini a căror josnicie înnăscută i-ar duce să trădeze orice și totul pentru binecunoscutele treizeci de arginți.

Dar cu astfel de oameni ne putem descurca. Milioanele, însă, care se opun oricărui fel de renaștere națională pur și simplu din cauza opiniilor lor politice, constituie un obstacol insurmontabil – atâta timp cât cauza opoziției lor, viziunea internațional marxistă asupra lumii, nu este învinsă și alungată din inimile și mințile lor.

Din orice punct de vedere am examina posibilitatea recuperării statului și independenței noastre naționale – fie din punctul de vedere al rearmării tehnice, fie din cel al luptei reale – premisa necesară rămâne întotdeauna aceeași. Aceasta este câștigarea maselor largi pentru a accepta principiul independenței noastre naționale.

Dacă nu ne recâștigăm libertatea externă, fiecare pas înainte în reformele interne va reprezenta, în cel mai bun caz, o creștere a forțelor noastre productive în beneficiul acelor națiuni care ne privesc ca pe o colonie ce trebuie exploatată. Surplusul produs de orice așa-zisă renaștere economică ar merge doar în mâinile supraveghetorilor noștri internaționali, iar orice îmbunătățire socială ar spori, în cel mai bun caz, producția noastră, spre avantajul acelor persoane.

Niciun progres cultural nu poate fi realizat de națiunea Germană, deoarece un astfel de progres este prea strâns legat de independența politică și de demnitatea unui popor. Putem găsi o soluție satisfăcătoare pentru problema viitorului Germaniei doar prin câștigarea maselor largi ale poporului nostru în sprijinul ideii naționale, aceasta trebuie considerată cea mai înaltă și mai importantă sarcină ce trebuie îndeplinită de o mișcare care nu aspiră doar să satisfacă nevoile momentului, ci se consideră obligată să examineze, în lumina rezultatelor viitoare, tot ceea ce decide să facă sau să se abțină de la a face.

12.4 Naționalizarea Maselor

Încă din 1919 am fost convinși că naționalizarea maselor trebuia să constituie prima și cea mai importantă țintă a noii mișcări. Din punct de vedere tactic, această decizie a adus cu sine un anumit număr de obligații.[115]

(1) Nici un sacrificiu social nu putea fi considerat prea mare pentru a convinge masele de o renaștere națională.

Orice concesii economice acordate astăzi angajaților sunt neglijabile în comparație cu folosul adus întregii națiuni dacă ele contribuie la readucerea poporului la propria lor națiune. Nimic altceva decât meschinăria și viziunea îngustă — care, din nefericire, sunt caracteristici predominante ale patronilor noștri — i-ar putea împiedica pe oameni să recunoască faptul că, pe termen lung, nici o îmbunătățire economică și, prin urmare, nici o creștere a profiturilor nu sunt posibile dacă solidaritatea națională internă a poporului nostru nu este restaurată.

Dacă sindicatele Germane ar fi apărat fără compromis interesele claselor muncitoare în timpul războiului; dacă, chiar și în timpul războiului, ar fi folosit greva de muncă de o mie de ori pentru a-i constrânge pe industriașii lacomi după dividende să acorde revendicările muncitorilor; dacă, în același timp, ar fi apărat, ca buni Germani, apărarea națională cu aceeași fermitate cu care și-au apărat propriile revendicări; și dacă ar fi dat țării lor ceea ce i se cuvenea țării lor — atunci războiul nu ar fi fost niciodată pierdut. Cât de ridicol de neînsemnate ar fi fost toate concesiile economice, chiar și cele mai mari, în comparație cu importanța uriașă a câștigării războiului!

Pentru o mișcare care își propune să-l readucă pe muncitorul German la poporul German, este absolut necesar să se înțeleagă limpede că sacrificiile economice trebuie să fie cu totul trecute cu vederea — cu condiția, desigur, ca ele să nu ajungă până la a pune în pericol independența și stabilitatea sistemului economic național.

(2) Educația naționalistă a maselor poate fi realizată doar indirect, prin îmbunătățirea condițiilor lor sociale. Doar în acest fel pot fi create condițiile economice care îi permit fiecăruia să participe la viața culturală a națiunii.

(3) Naționalizarea maselor largi nu poate fi niciodată realizată prin jumătăți de măsură — adică prin insistența slabă asupra unui așa-zis punct de vedere obiectiv — ci numai printr-o insistență necruțătoare și devotată asupra unicului scop ce trebuie atins. Aceasta înseamnă că un popor nu poate fi făcut „național" în sensul pe care clasa noastră burgheză îl dă astăzi acestui cuvânt — cu atâtea limitări — ci mai degrabă în sensul lui vehement și extrem. Otrava poate fi învinsă doar prin contra-otravă și numai o minte burgheză superficială ar putea crede că, calea spre Împărăția Cerurilor poate fi realizată printr-un compromis.

Masele largi ale unei națiuni nu sunt formate nici din profesori, nici din diplomați. Ele sunt doar puțin familiarizate cu ideile abstracte; reacțiile lor țin mai mult de domeniul sentimentelor.

[115] Ceea ce urmează sunt 14 secțiuni numerotate, care constituie programul de naționalizare al lui Hitler.

Acolo se află atitudinea lor pozitivă sau negativă. Ele răspund doar unei manifestări de forță venite ori din partea pozitivă ori din partea negativă, niciodată a unei jumătăți de măsură care oscilează între ele.

Temelia lor emoțională explică, de asemenea, extraordinara lor stabilitate. Este întotdeauna mai dificil să lupți cu succes împotriva credinței decât împotriva cunoașterii.

Iubirea este mai puțin schimbătoare decât respectul; ura este mai permanentă decât aversiunea. Iar forța motrice care a produs cele mai mari revoluții de pe acest Pământ nu a fost niciodată o învățătură științifică ce a dobândit putere asupra maselor, ci întotdeauna un fanatism care le-a inspirat — și uneori chiar o isterie care le-a împins înainte.

Oricine dorește să câștige masele trebuie să găsească cheia care deschide ușa inimilor lor. Nu este vorba de obiectivitate - adică de slăbiciune, ci de voință și putere.

(4) Sufletul poporului poate fi cucerit numai dacă ducem o luptă pozitivă pentru propriile noastre obiective și distrugem inamicul care li se opune. Atunci când văd un atac nemilos asupra unui dușman, oamenii îl consideră o dovadă a corectitudinii unei astfel de acțiuni. În schimb, atunci când agresorul renunță la distrugerea dușmanului, acest lucru face ca dreptate lor să pară incertă, dacă nu chiar o nedreptate. Masele nu sunt decât o parte a naturii însăși. Sentimentele lor nu le permit să înțeleagă strângerea de mână între dușmani declarați. Ele doresc victoria celui mai puternic și distrugerea celui mai slab, sau cel puțin supunerea necondiționată a acestuia.

Naționalizarea maselor va reuși numai dacă, în lupta pozitivă pentru a câștiga sufletul poporului, vor fi eliminați acei otrăvitori internaționali care i se opun.

(5) Toate marile probleme ale timpului nostru sunt probleme ale momentului și nu sunt decât rezultatul unor cauze bine determinate, iar printre toate acestea există doar una care are o semnificație profund cauzală.

Aceasta este problema păstrării sângelui rasial pur în sânul poporului. Vigoarea sau decăderea umană depinde de sânge. Națiunile care nu sunt conștiente de importanța stocului lor rasial sau care neglijează să-l păstreze seamănă cu niște oameni care ar încerca să educe pudelul pentru a face munca ogarului, fără a înțelege că viteza ogarului și facultățile limitative ale pudelului sunt calități înnăscute care nu pot fi inculcate unuia sau altuia prin nicio formă de antrenament.

Un popor care nu reușește să păstreze puritatea sângelui său rasial distruge astfel unitatea sufletului națiunii în toate manifestările sale. Un caracter național dezintegrat este consecința inevitabilă a unui proces de dezintegrare în sânge, iar schimbarea care are loc în facultățile spirituale și creatoare ale unui popor nu este decât rezultatul schimbării care a modificat substanța sa rasială.

Dacă vrem să eliberăm poporul German de toate acele defecte și trăsături necaracteristice, trebuie mai întâi să ne descotorosim de cauzele străine ale acestor trăsături și defecte. Națiunea Germană nu va renaște niciodată dacă problema rasială și, odată cu ea, Problema Jidănească, nu

sunt luate în considerare și rezolvate. Problema rasială furnizează cheia nu doar pentru înțelegerea istoriei umane, ci și pentru înțelegerea oricărui tip de cultură umană.

(6) Prin încorporarea maselor internaționaliste în comunitatea națională, noi nu intenționăm să neglijăm protejarea intereselor comerciale și profesionale. Interesele profesionale divergente nu sunt același lucru cu diviziunea de clasă, ci sunt inerente vieții noastre economice. Gruparea profesională nu intră deloc în conflict cu ideea de comunitate națională, deoarece aceasta înseamnă unitate națională în ceea ce privește toate acele probleme care afectează viața națiunii ca atare. Integrarea unui grup sau a unei clase profesionale în comunitatea națională sau în stat nu se poate realiza prin coborârea claselor superioare, ci doar prin ridicarea claselor inferioare.

Clasa care duce la bun sfârșit acest proces nu este niciodată clasa superioară, ci mai degrabă cea inferioară - cea care luptă pentru drepturi egale. Burghezia de astăzi nu a fost încorporată în stat prin măsuri ale nobilimii, ci doar prin propria ei energie și conducere. Muncitorul German nu poate fi ridicat și încorporat în comunitatea națională Germană prin discuții ineficiente despre frăție, ci printr-o îmbunătățire sistematică a vieții sociale și culturale a muncitorului - până când cele mai grave diferențe vor fi depășite. O mișcare care are acest scop trebuie să încerce să își recruteze adepții în principal din rândurile muncitorilor. Ea poate include membri ai claselor intelectuale numai în măsura în care aceștia înțeleg pe deplin scopul care trebuie atins. Acest proces de transformare și reunire nu poate fi finalizat în 10 sau 20 de ani; va dura mai multe generații, după cum a demonstrat istoria.

Obstacolul cel mai dificil în calea reunirii muncitorului nostru contemporan cu comunitatea națională nu constă atât în faptul că el luptă pentru interesele colegilor săi de muncă, ci mai degrabă în ideile internaționale de care este impregnat și care sunt ostile națiunii și patriei. Dacă ar fi inspirate de aceeași conducere, sindicatele ar putea transforma milioane de muncitori în cei mai valoroși membri ai comunității naționale, fără ca prin aceasta să afecteze propriile lupte pentru revendicările lor economice. O mișcare care încearcă cu sinceritate să-l readucă pe muncitorul German în mijlocul poporului său și să-l salveze de la nebunia internaționalismului trebuie să ducă o campanie energică împotriva anumitor noțiuni care predomină în rândul industriașilor. Una dintre acestea este aceea că angajatul este obligat să renunțe la toate drepturile sale economice în favoarea angajatorului și, mai mult, că muncitorii ar intra în conflict cu comunitatea națională dacă ar încerca să-și apere propriile interese justificate. Această afirmație este o minciună deliberată; ideea unei comunități naționale nu impune nici o obligație unei părți care să nu fie impusă celeilalte.

Un muncitor cu siguranță păcătuiește împotriva spiritului comunității naționale dacă acționează în întregime din propria inițiativă și înaintează cereri exagerate, fără a lua în considerare binele comun sau supraviețuirea economiei naționale.

Dar un industriaș acționează și el împotriva spiritului comunității naționale dacă adoptă metode inumane de exploatare și abuzează de capacitatea de muncă a națiunii doar pentru a aduna milioane pentru sine. El nu are dreptul să se numească „național” și nu are dreptul să vorbească despre o comunitate a poporului, căci nu este decât un egoist fără scrupule care seamănă semințele nemulțumirii sociale și provoacă viitoare conflicte care se vor dovedi cu siguranță dăunătoare intereselor națiunii.

Rezervorul din care mișcarea tânără trebuie să-și tragă membrii va fi în primul rând din clasele muncitoare. Aceste clase trebuie eliberate din ghearele iluziei internaționale. Mizeria lor socială trebuie eliminată. Trebuie ridicați deasupra nivelului lor cultural actual, care este deplorabil, și transformați într-un factor hotărât și valoros al comunității poporului, inspirat de idei naționaliste și de sentiment național.

Dacă în cercurile intelectuale naționaliste se pot găsi oameni care iubesc cu adevărat poporul și anticipează cu nerăbdare viitorul Germaniei și, în același timp, înțeleg bine importanța unei lupte pentru sufletul maselor, acești oameni sunt primiți cu cordialitate în rândurile mișcării noastre. Ei pot servi ca o forță intelectuală valoroasă. Dar această mișcare nu poate avea niciodată ca scop să își recruteze membrii din turma fără gândire de alegători burghezi. Dacă ar face acest lucru, mișcarea ar fi împovărată cu un grup de oameni a căror întreagă mentalitate nu ar face decât să paralizeze campania noastră de cucerire a maselor.

În teorie poate fi foarte frumos să se spună că masele largi ar trebui influențate printr-o conducere combinată a straturilor sociale superioare și inferioare în cadrul uneia și aceleiași mișcări; dar, în ciuda tuturor acestora, rămâne faptul că, deși este posibil să se exercite o influență psihologică asupra claselor burgheze și să se trezească un oarecare entuziasm sau chiar o oarecare înțelegere printre ele prin demonstrații publice, este imposibil să se elimine acele caracteristici, sau mai degrabă: vicii, care au crescut și s-au dezvoltat de-a lungul secolelor.

Diferența dintre nivelurile culturale ale celor două grupuri și dintre atitudinile lor respective față de problemele economice este încă atât de mare încât s-ar dovedi un impediment pentru mișcare în momentul în care primul entuziasm trezit de demonstrații s-ar calma. În cele din urmă, nu face parte din programul nostru să transformăm tabăra naționalistă însăși, ci mai degrabă să-i câștigăm pe cei care au o orientare anti-națională. Acest punct de vedere este cel care trebuie să determine în ultimă instanță tactica întregii mișcări.

(7) Această abordare unilaterală, dar clară, trebuie să se manifeste în propaganda mișcării; iar pe de altă parte, acest lucru este absolut necesar din motive propagandistice.

Pentru ca propaganda să fie utilă mișcării, ea trebuie să se adreseze unei singure părți. Dacă variază, direcția apelului său nu va fi înțeleasă într-o tabără sau poate fi respinsă de cealaltă, ca fiind pur și simplu evidentă și neinteresantă; pentru că există o mare diferență în pregătirea intelectuală a celor două tabere în cauză. Nici măcar stilul și tonul nu pot avea același efect în aceste două extreme opuse ale structurii sociale. Dacă propaganda se abține de la folosirea formelor primitive de exprimare, nu va face apel la sentimentele maselor. Dacă, pe de altă parte, se conformează în cuvinte și gesturi la sentimentele grosiere ale maselor, ea va fi respinsă de așa-numitele cercuri intelectuale ca fiind grosolană și vulgară.

Dintre o sută de oameni care se numesc pe ei înșiși oratori, cu greu se găsesc zece care să fie capabili să vorbească cu efect astăzi în fața unui auditoriu de măturători de stradă, mecanici, salahori etc., iar mâine să expună același subiect cu același efect în fața unui auditoriu de profesori universitari și studenți.

Dintre o mie de vorbitori publici poate exista doar unul singur care să poată vorbi unei audiențe mixte de mecanici și profesori, în aceeași sală, într-un asemenea fel încât afirmațiile sale să poată fi pe deplin înțelese de fiecare grup și, în același timp, să-i influențeze efectiv pe amândoi într-o asemenea măsură încât să fie cuprinși de un entuziasm comun. Trebuie amintit întotdeauna că, în cele mai multe cazuri, chiar și cea mai frumoasă idee încorporată într-o teorie sublimă poate fi adusă la cunoștința publicului doar de oameni de capacitate medie spre mică.

Ceea ce contează aici nu este viziunea bărbatului genial care a creat Marele Ideal, ci ceea ce apostolii săi spun maselor largi, cum fac acest lucru și cu ce grad de succes.

Social-democrația și întreaga mișcare Marxistă au fost deosebit de calificate să atragă marile mase ale națiunii datorită uniformității publicului căruia i se adresau.

Cu cât ideile și argumentele lor erau mai limitate și mai înguste, cu atât era mai ușor pentru mase să le înțeleagă și să le asimileze, căci acele idei și argumente erau bine adaptate unui nivel scăzut de inteligență.

Aceste considerații au făcut noua mișcare să adopte următoarea linie clară și simplă de politică. În mesajul său, precum și în formele sale de exprimare, propaganda a trebuit menținută la nivelul inteligenței maselor, iar valoarea ei a trebuit măsurată doar după succesul real obținut.

La o adunare publică unde se strâng marile mase, cel mai bun orator nu este acela al cărui mod de abordare a subiectului seamănă cel mai mult cu spiritul intelectualilor care se întâmplă să fie prezenți, ci oratorul care știe să cucerească inimile maselor.

Un om educat care este prezent și care găsește defecte unui discurs pentru că îl consideră la un nivel intelectual prea jos, deși a fost martor la efectul său asupra grupurilor intelectuale inferioare a căror adeziune trebuie câștigată, nu face decât să-și arate incapacitatea completă de a judeca corect situația și dovedește astfel că nu poate fi de niciun folos noii mișcări.

Doar acei intelectuali pot fi de folos unei mișcări care îi înțeleg misiunea și scopurile atât de bine încât au învățat să judece metodele de propagandă exclusiv după succesul obținut și niciodată după impresia pe care aceste metode o fac asupra lor personal.

Propaganda nu este menită să servească drept distracție pentru acei oameni care au deja o orientare naționalistă; scopul ei este să câștige adeziunea celor care până acum au fost ostili națiunii, dar care, totuși, sunt din același sânge și rasă cu noi.

În general, acele considerații pe care le-am rezumat pe scurt în capitolul despre „Propaganda de Război" au devenit regulile și principiile călăuzitoare care au determinat felul de propagandă pe care urma să o adoptăm în campania noastră și metoda prin care urma să o ducem la îndeplinire. Succesul obținut dovedește că decizia noastră a fost corectă.

(8) Scopul oricărei mișcări de reformă politică nu poate fi atins niciodată prin încercarea de a educa publicul sau de a-i influența pe cei de la putere, ci doar prin câștigarea puterii politice.

Nu este doar dreptul, ci și datoria protagoniștilor oricărui ideal care zdruncină lumea de a asigura controlul asupra acelor mijloace care le vor permite să realizeze acel ideal.

În această lume, succesul este singura bază pentru a judeca binele sau răul. Iar prin "succes" nu înțelegem simpla cucerire a puterii - ca în 1918 - ci o exercitare a puterii care este benefică pentru națiune. O lovitură de stat nu poate fi considerată un succes dacă, așa cum cred acum mulți avocați guvernamentali cu capul gol din Germania, revoluționarii reușesc să obțină controlul statului în mâinile lor. Este un succes doar dacă, în comparație cu condițiile din vechiul regim, soarta națiunii a fost îmbunătățită. Acest lucru cu siguranță nu se aplică revoluției Germane, așa cum a fost numită această mișcare, care a adus la putere o bandă de bandiți în toamna anului 1918.

Dar dacă cucerirea puterii politice este o condiție prealabilă pentru realizarea practică a idealurilor care inspiră o mișcare de reformă, atunci orice mișcare care are ca scop reforma trebuie, de la bun început, să fie considerată ca o mișcare de mase - și nu ca un club de ceai literar sau o societate de bowling a negustorilor.

12.5 Cea Mai Înaltă Autoritate, Cea Mai Înaltă Responsabilitate

(9) Natura și organizarea internă a noii mișcări trebuie să fie anti-parlamentară.Adică, ea respinge în general, și în propria sa structură, principiul conform căruia deciziile trebuie luate prin votul majorității și conform căruia conducătorul este doar executorul voinței și opiniei altora.

Mișcarea stabilește principiul că, în cele mai mici probleme, ca și în cele mai mari probleme, o singură persoană trebuie să aibă autoritate absolută și să poarte întreaga responsabilitate.

În mișcare, consecințele practice ale acestui principiu sunt următoarele: Președintele unui grup local este numit de șeful grupului aflat imediat deasupra sa în ierarhie. El este atunci conducătorul responsabil al grupului său. Toate comitetele sunt supuse autorității sale și nu el autorității lor. Nu există așa ceva precum comitete care votează, ci doar comitete care muncesc. Această muncă este repartizată de conducătorul responsabil, care este președintele grupului.

Același principiu se aplică organizațiilor superioare – Bezirk (districtul), Kreis (cercul urban) și Gau (regiunea). În fiecare caz, președintele este numit de sus și este investit cu autoritate deplină și putere executivă. Doar conducătorul întregului partid este ales, la adunarea generală a membrilor, dar el este singurul conducător al mișcării. Toate comitetele sunt responsabile față de el, dar el nu este responsabil față de comitete. Decizia sa este definitivă, dar el poartă întreaga responsabilitate pentru ea.

Membrii mișcării au dreptul să-l tragă la răspundere printr-o nouă alegere sau să-l înlăture din funcție dacă a încălcat principiile mișcării sau nu a servit suficient interesele ei. El este atunci înlocuit de un om mai capabil, care este investit cu aceeași autoritate și obligat să poarte aceeași responsabilitate. Una dintre cele mai înalte îndatoriri ale mișcării este să facă acest principiu valabil nu doar în propriile sale rânduri, ci și pentru întregul Stat. Omul care devine conducător este investit cu autoritate supremă și nelimitată, dar el trebuie să poarte, de asemenea, responsabilitatea finală și cea mai grea. Omul care nu are curajul să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale

nu este potrivit să fie conducător. Doar un om de tip eroic poate avea vocația pentru o astfel de sarcină.

Progresul uman și cultura umană nu sunt fondate de mulțimi. Sunt exclusiv opera geniului personal și a eficienței personale.A cultiva acestea și a le da ceea ce li se cuvine este una dintre condițiile necesare pentru recâștigarea prestigiului și puterii națiunii noastre.Din cauza acestui principiu, mișcarea trebuie să fie în mod necesar anti-parlamentară; iar dacă ia parte la o instituție parlamentară, trebuie să o facă doar în scopul de a distruge această instituție din interior; cu alte cuvinte, dorim să scăpăm de o instituție pe care trebuie s-o privim ca pe unul dintre cele mai grave simptome ale declinului uman.

12.6 Nici Monarhist, Nici Republican

(10) Mișcarea refuză cu fermitate să ia poziție față de probleme care se află fie în afara sferei sale de activitate politică, fie nu sunt de o importanță fundamentală și, prin urmare, irelevante. Ea nu își propune să realizeze o reformă religioasă, ci mai degrabă o reorganizare politică a poporului nostru. Privește cele două confesiuni religioase[116] ca pe niște piloni la fel de valoroși pentru existența poporului nostru și, de aceea, poartă război tuturor acelor partide care ar degrada temelia pe care se bazează stabilitatea religioasă și morală a poporului nostru, exploatând-o în slujba intereselor lor de partid.

În cele din urmă, mișcarea nu își propune să restabilească o anumită formă de Stat sau să distrugă o alta, ci mai degrabă să facă să prevaleze acele principii fundamentale fără de care nicio republică și nicio monarhie nu poate exista o perioadă lungă de timp.Mișcarea nu consideră că misiunea sa este instaurarea unei monarhii sau păstrarea Republicii, ci mai degrabă crearea unui Stat Germanic. Problema formei externe a acestui Stat, adică forma sa finală, nu are o importanță fundamentală. Este o problemă care trebuie rezolvată în lumina a ceea ce pare practic și oportun. Odată ce o națiune a înțeles și a apreciat marile probleme care îi afectează existența interioară, chestiunea formalităților nu va duce niciodată la un conflict intern.

12.7 Răul Necesar Al Organizării

(11) Problema organizării interne a mișcării nu este una de principiu, ci de oportunitate. Cel mai bun tip de organizație nu este acela care plasează un aparat intermediar mare între conducerea mișcării și adepții individuali, ci acela care funcționează cu cel mai mic aparat intermediar posibil.Căci sarcina unei astfel de organizații este să transmită o anumită idee, care a luat naștere în creierul unui singur individ, către o mulțime de oameni și să supravegheze modul în care această idee este pusă în practică.

Din orice punct de vedere, așadar, organizația nu este decât un rău necesar. În cel mai bun caz, este doar un mijloc pentru un scop, în cel mai rău caz, un scop în sine. Deoarece lumea produce

[116] În 1924, 55% din poporul German era Creștin-Protestant (Luterani), 44% Creștin-Catolic, 1% păgâni și altele.

mai mulți indivizi cu mentalitate mecanică decât idealiști, va fi întotdeauna mai ușor să dezvolți forma unei organizații decât substanța ei, adică idealurile pe care este menită să le slujească.

Marșul oricărui ideal care tinde spre împlinire practică, și în special acele idealuri cu caracter reformator, poate fi schițat aproximativ astfel: O idee creatoare ia formă în mintea cuiva care se simte apoi chemat să transmită această idee lumii. El își propovăduiește credința altora și câștigă astfel treptat un anumit număr de adepți. Această cale directă și personală de a-și propovădui ideile printre contemporani este cea mai naturală și cea mai bună, dar pe măsură ce mișcarea se dezvoltă și câștigă un număr mare de adepți, devine treptat imposibil pentru fondatorul inițial al doctrinei pe care se bazează mișcarea să-și continue propaganda personal printre numeroșii săi adepți și, în același timp, să ghideze cursul mișcării.

Pe măsură ce comunitatea adepților crește, comunicarea directă între conducător și adepții individuali devine imposibilă.Această interacțiune trebuie atunci să aibă loc printr-un aparat intermediar introdus în cadrul mișcării. Astfel, condițiile ideale de intercomunicare încetează, iar organizația trebuie introdusă ca un rău necesar.

Se formează mici grupuri subsidiare, așa cum se întâmplă, de exemplu, în mișcarea politică, unde grupurile locale reprezintă celulele germinative din care se dezvoltă mai târziu organizația. Dar astfel de subdiviziuni nu trebuie introduse în mișcare până când autoritatea fondatorului spiritual și a școlii create de el nu sunt acceptate fără rezerve. Altfel, mișcarea riscă să fie sfâșiată de doctrine divergente.

În această privință, nu se poate insista prea mult asupra importanței de a avea un centru geografic unic, ca sediu principal al mișcării. Doar existența unui astfel de sediu, a unui centru în jurul căruia se țese un farmec magic precum cel al Meccăi sau Romei, poate furniza unei mișcări acea forță motrice permanentă care își are izvorul în unitatea interioară a mișcării și în recunoașterea unui singur conducător ca reprezentant al acestei unități.

Când se formează primele celule germinative ale organizației, trebuie avut grijă nu doar să se insiste asupra importanței locului de unde a pornit ideea, ci să i se confere o semnificație sublimă. Semnificația creatoare, morală și practică a locului de unde a pornit mișcarea și de unde este condusă trebuie subliniată în aceeași măsură în care celulele inițiale ale mișcării devin atât de numeroase încât trebuie regrupate în unități mai mari în structura organizației.

Când numărul adepților individuali devine atât de mare încât contactul personal direct cu conducătorul mișcării este exclus, trebuie să formăm acele prime grupuri locale. Pe măsură ce aceste grupuri se înmulțesc, devine necesar să se stabilească cadre superioare în care grupurile locale sunt organizate. Exemple de astfel de cadre în organizația politică sunt cele de regiune (Gau) și district (Bezirk). Deși poate fi destul de ușor să se mențină autoritatea centrală inițială asupra grupurilor cele mai de jos, este mult mai dificil să se facă acest lucru în raport cu unitățile superioare de organizație care s-au dezvoltat acum.

Totuși, trebuie să reușim acest lucru, căci aceasta este o condiție indispensabilă, dacă unitatea mișcării trebuie garantată și idealul ei realizat.

În cele din urmă, atunci când aceste organizații intermediare mai mari trebuie să fie combinate în unități noi și încă mai înalte, devine din ce în ce mai dificil de a menține supremația absolută a sediului inițial al mișcării, a învățăturilor sale și așa mai departe. învățături și așa mai departe. În consecință, formele mecanice ale unei organizații trebuie introduse numai în măsura în care autoritatea spirituală și idealurile sediului central sunt ferm stabilite. În sfera politică, se poate întâmpla adesea ca această supremație să fie asigurată doar de puterea practică. Din toate acestea, au fost stabilite următoarele principii pentru structura internă a mișcării:

(a) La început toată activitatea să fie concentrată într-un singur oraș: și anume München. Ca un grup de adepți de încredere să fie instruiți și trebuie înființată o școală care să ajute ulterior la propagarea idealurilor Mișcării. Autoritatea necesară trebuie să fie dobândită pentru viitor prin cele mai mari succese vizibile posibile în acest singur loc. Pentru a face cunoscută mișcarea și pe liderul ei, a fost necesar nu numai să spulberăm convingerea că doctrina marxistă este invincibilă, ci și să arătăm că o contra-doctrină este posibilă.

(b) Grupurile locale nu au putut fi înființate până când supremația autorității centrale de la München nu a fost recunoscută definitiv.

(c) Grupurile de District, Regionale și Provinciale ar trebui formate doar după ce nevoia pentru ele a devenit evidentă, și doar după ce supremația autorității centrale a fost satisfăcător garantată. În plus, crearea unităților organizatorice subordonate ar trebui să depindă dacă pot fi găsite sau nu persoane calificate să preia conducerea acestora. Aici există două alternative:

(a) Mișcarea ar trebui să aibă fondurile necesare pentru a atrage și a instrui oameni inteligenți care ar fi capabili să devină lideri. Personalul astfel obținut ar putea apoi fi folosit în mod sistematic în conformitate cu necesitățile de tactică și eficiență. Această soluție este mai ușoară și mai rapidă, dar necesită resurse financiare mari, căci acest grup de lideri poate lucra pentru Mișcare doar dacă vor fi plătiți cu un salariu.

(b) Dacă mișcarea nu este în măsură să angajeze conducători plătiți, ea trebuie să înceapă prin a se baza pe colaboratori voluntari. Această cale este mai lentă și mai dificilă. Liderii mișcării trebuie să lase teritorii vaste să zacă în paragină, dacă nu se prezintă cineva care să se plaseze la serviciul autorității centrale în scopul organizării și conducerii mișcării în regiunea respectivă.

Se poate întâmpla ca în regiuni întinse să nu poată fi găsit nimeni. Dar, în același timp, în alte regiuni pot apărea doi sau trei oameni ale căror capacități sunt aproape egale. Dificultatea implicată aici este foarte mare și poate fi depășită numai odată cu trecerea anilor.

Pentru înființarea oricărei ramuri a organizației, condiția prealabilă este întotdeauna găsirea unei persoane capabile de conducere.

Așa cum armata și toate unitățile sale organizatorice sunt inutile dacă nu există ofițeri, tot astfel orice organizație politică este lipsită de valoare dacă nu are genul potrivit de conducător.

Dacă nu poate fi găsit un conducător capabil pentru organizarea și conducerea unui grup local, este mai bine să se renunțe la înființarea lui decât să se riște eșecul după ce grupul a fost format.

Conducerea cere nu numai voință, ci și abilitate. Iar voinței și energiei trebuie să li se acorde o importanță mai mare decât inteligenței. Cea mai valoroasă dintre toate este combinația dintre abilitate, determinare și perseverență.

12.8 Structura Internă A Mișcării

(12) Viitorul unei mișcări este determinat de devotamentul și chiar de intoleranța cu care membrii ei luptă pentru cauza lor. Convinși de justețea lor, ei trebuie să o ducă la succes împotriva altor organizații asemănătoare.

Este o mare greșeală să se creadă că puterea unei mișcări crește dacă ea este unită cu alte mișcări asemănătoare. O asemenea extindere va însemna, desigur, o creștere a dimensiunii exterioare, care în mod superficial apare ca o creștere a puterii. Dar, în realitate, mișcarea admite astfel elemente din afară care vor conduce ulterior la o slăbire interioară.

Deși se poate spune că o mișcare este asemănătoare cu alta, în realitate nu există o asemenea identitate. Altfel nu ar exista două mișcări, ci numai una. Și oricare ar fi diferența — chiar dacă numai în capacitățile conducătorilor — ea există. Este împotriva legii naturale a oricărei dezvoltări să fie unite organisme diferite; dimpotrivă, cel mai puternic trebuie să-l învingă pe cel mai slab și, prin această luptă, să sporească forța constituțională și puterea efectivă a învingătorului.

Prin combinarea unor organizații politice care sunt aproximativ asemănătoare, se pot obține anumite avantaje imediate. Dar, pe termen lung, acestea sunt menite să devină cauza slăbiciunilor interne care apar mai târziu.

O mișcare poate deveni mare numai prin dezvoltarea nestingherită a forței sale interne și prin creșterea ei constantă până la o victorie finală asupra competitorilor săi.

Se poate spune cu siguranță că forța unei mișcări și dreptul ei la existență pot fi dezvoltate doar atât timp cât rămâne fidelă principiului că lupta este o condiție necesară pentru progresul ei. Forța sa maximă va fi atinsă doar de îndată ce va fi obținută o victorie completă.

Prin urmare, o mișcare nu trebuie să urmărească doar succese imediate și trecătoare, ci trebuie să manifeste un spirit de perseverență necompromițătoare în ducerea unei lupte îndelungate care să-i asigure o lungă perioadă de dezvoltare.

Mișcările care își datorează expansiunea doar unei așa-zise combinări a unor structuri asemănătoare — ceea ce înseamnă că puterea lor exterioară se datorează unei politici de compromis — sunt asemenea plantelor de seră. Ele cresc repede, dar le lipsește forța lăuntrică necesară pentru a rezista furtunilor secolelor.

Măreția fiecărei organizații puternice care întruchipează o idee creatoare constă în spiritul de devotament religios și de intoleranță cu care se ridică împotriva tuturor celorlalte. Dacă o idee este justă în sine și, astfel înarmată, și poartă luptă pe acest pământ, atunci ea este de neînvins. Orice persecuție nu va face decât să-i sporească forța lăuntrică. Măreția Creștinismului nu s-a născut din încercările de a face compromisuri cu concepțiile filozofice asemănătoare ale lumii antice, ci din fanatismul neînduplecat cu care și-a apărat propria învățătură.

Câștigurile aparente pe care o mișcare le obține prin alăturarea cu alții sunt cu ușurință depășite de creșterea constantă a forței pe care o doctrină și organizația sa dobândește, dacă rămâne independentă și luptă singură pentru propria cauză.

12.9 Educație Pentru Luptă

(13) Mișcarea trebuie să-și educe adepții în spiritul principiului că lupta nu trebuie considerată un rău necesar, ci mai degrabă ceva de dorit în sine. Prin urmare, ei nu trebuie să se teamă de ostilitatea adversarilor lor, ci trebuie să o considere o condiție necesară pentru însuși dreptul lor la existență. Ei nu trebuie să încerce să evite ura dușmanilor poporului nostru și ai concepției noastre despre lume, ci trebuie să o primească cu bucurie. Minciunile și calomniile se numără printre manifestările acestei uri.

Bărbatul care nu este combătut, ponegrit și calomniat în presa jidovească nu este un German viguros și nici un adevărat Național-Socialist. Cea mai bună regulă pentru a măsura sinceritatea convingerilor sale, caracterul său și tăria voinței sale este ostilitatea pe care numele lui o trezește în rândul dușmanilor de moarte ai poporului nostru.

Adepții mișcării și, de fapt, întregii națiuni trebuie să li se amintească din nou și din nou faptul că jidanul și ziarele sale răspândesc întotdeauna minciuni. Dacă spune adevărul în anumite împrejurări, o face numai cu scopul de a ascunde o înșelătorie mai mare, care transformă adevărul aparent într-o falsitate deliberată. Jidanul este Marele Maestru al Minciunii.[117] Minciuna și înșelăciunea sunt armele sale în luptă.

Fiecare calomnie jidănească și fiecare minciună jidănească este o cicatrice pe trupurile războinicilor noștri.

Cel pe care ei îl ponegresc cel mai mult este cel mai apropiat de noi, iar cel pe care îl urăsc de moarte este cel mai bun prieten al nostru.

Oricine deschide dimineața un ziar jidovesc și nu se găsește ponegrit în el și-a petrecut ziua de ieri fără nici un folos. Dacă ar fi realizat ceva, ar fi fost persecutat, calomniat, batjocorit, insultat și murdărit. Aceia care îl combat cu adevărat pe acest dușman de moarte al poporului nostru, care este în același timp dușmanul tuturor popoarelor și al tuturor culturilor Ariane, nu se pot aștepta decât să stârnească opoziția acestei rase și să devină obiectul atacurilor lor calomnioase.

[117] Citează din nou pe Schopenhaur.

Când aceste adevăruri vor deveni parte din carnea și sângele membrilor noștri, atunci mișcarea va fi inexpugnabilă și de neclintit.

12.10 Educație Pentru Respectul Față De Persoană

(14) Mișcarea trebuie să folosească toate mijloacele posibile pentru a cultiva respectul față de personalitatea individuală. Ea nu trebuie să uite niciodată că toate valorile umane se bazează pe valori personale și că fiecare idee și fiecare realizare sunt rodul puterii creatoare a unui singur om. Admirația pentru tot ceea ce este măreț reprezintă un omagiu adus unei personalități creatoare, iar toți cei care simt o asemenea admirație devin astfel uniți.

Nimic nu poate lua locul individului. Acest lucru este valabil mai ales atunci când individul întruchipează în sine nu elementul mecanic, ci pe cel creator și cultural. Niciun discipol nu poate lua locul maestrului în finalizarea unui mare tablou rămas neterminat; și, în același fel, niciun înlocuitor nu poate lua locul marelui poet sau gânditor, al marelui om de stat sau al marelui general. Activitatea lor aparține domeniului artei. Ea nu poate fi niciodată dobândită pe cale mecanică, deoarece este un produs înnăscut al harului divin.

Cele mai mari revoluții și cele mai mari realizări ale acestei lumi, cele mai mari opere de cultură și creații nemuritoare ale marilor oameni de stat sunt legate în mod inseparabil de un singur nume și sunt reprezentate prin acel nume ca un simbol. Neacordarea omagiului cuvenit unuia dintre aceste mari spirite înseamnă neglijarea acelei uriașe surse de putere care se află în numele tuturor marilor bărbați și tuturor femeilor. Jidanul știe acest lucru mai bine decât oricine. El, ale cărui mari personalități au fost întotdeauna mari doar prin eforturile lor de a distruge omenirea și cultura ei, le venerează ca pe niște idoli. Dar jidanul încearcă să minimalizeze respectul pe care națiunile îl poartă marilor ei bărbați și femei. El stigmatizează acest respect drept „cultul personalității”.

De îndată ce un popor și-a pierdut într-atât curajul încât să se supună acestei aroganțe și defăimări jidovești, renunță la cea mai importantă sursă a propriei sale forțe interioare. Aceasta nu este o cedare în fața maselor, ci o venerare a geniului, a înnobilării și a iluminării.

Atunci când inimile bărbaților se frâng și sufletele lor deznădăjduiesc, marii lor înaintași își întorc privirile spre ei din umbrele întunecate ale trecutului — ei, cei care au știut să învingă neliniștea și suferința, disperarea și mizeria, robia sufletească și sclavia trupească — și își întind mâinile lor eterne către sufletele disperate!

Vai de națiunea căreia îi este rușine să le apuce mâna!

12.11 Pericolul Obscurității

În faza inițială a mișcării noastre, cel mai mare handicap al nostru era faptul că niciunul dintre noi nu era cunoscut și că numele noastre nu însemnau nimic — fapt care, pe atunci, părea să ne diminueze șansele de succes. Cea mai dificilă sarcină a noastră atunci — când eram adesea numai șase, șapte sau opt oameni — era să-i facem pe toți cei din acest cerc restrâns să creadă că mișcarea avea în față un viitor extraordinar.

Gândiți-vă că numai șase sau șapte bieți nenorociți, cu totul necunoscuți, s-au adunat pentru a întemeia o mișcare care voia să reușească acolo unde marile partide de masă eșuaseră: și anume, să reconstruiască un Reich German de o putere și o glorie mai mare. Ne-ar fi făcut mare plăcere dacă am fi fost atacați sau chiar ridiculizați. Dar faptul cel mai deprimant era că nimeni nu ne acorda nici cea mai mică atenție. Tocmai această lipsă totală de interes față de noi îmi provoca atunci cea mai mare suferință.

Când am intrat în cercul acelor puțini oameni, nu se putea vorbi despre un partid sau despre o mișcare. Am descris deja primele mele impresii despre acea mică organizație. Ulterior, am avut timp și prilejul să studiez forma acestui așa-zis partid, care la început părea atât de imposibil. Pe Dumnezeu, imaginea era cu adevărat deprimantă și descurajatoare. Nu exista nimic; absolut nimic. Exista doar numele unui partid. Iar comitetul era alcătuit din toți membrii partidului. Într-un fel sau altul, totul părea exact genul de lucru împotriva căruia luptam — un parlament în miniatură.

Sistemul de votare domnea. Când marele parlament striga până răgușea, cel puțin striga despre probleme importante. Aici, acest cerc restrâns purta discuții nesfârșite despre cum ar trebui să răspundă scrisorilor pe care erau încântați că le primiseră!

Inutil să mai spun că publicul nu știa nimic despre toate acestea. La München, nimeni nu știa de partidul nostru, nici măcar după nume, în afară de puținii noștri membri și de puținii lor prieteni.

În fiecare Miercuri avea loc o așa-zisă ședință a comitetului într-una dintre cafenelele din München și se organiza o conferință într-o seară din fiecare săptămână. La început, toți membrii mișcării erau și membri ai comitetului; prin urmare, toate fețele erau aceleași. Acum sarcina era să extindem limitele înguste ale acestui mic cerc și să obținem membri noi; dar, mai presus de toate, să facem mișcarea cunoscută cu orice preț.

Am ales următoarea metodă:

O dată pe lună — iar mai târziu, o dată la două săptămâni — am hotărât să organizăm o „întrunire”. Unele invitații au fost dactilografiate, iar altele au fost scrise de mână. Pentru primele câteva întruniri, le-am distribuit pe străzi și le-am înmânat personal. Fiecare a făcut apel la propriile sale cunoștințe și a încercat să convingă câteva să participe la întrunirile noastre.

Rezultatul a fost jalnic.

Îmi amintesc și acum cum am înmânat personal 80 dintre aceste invitații și cum am așteptat seara să vină mulțimile.

După o oră, „președintele” a trebuit, în cele din urmă, să deschidă „întrunirea”. Din nou erau doar șapte oameni: aceiași șapte de fiecare dată.

12.12 Prima Întrunire

Apoi ne-am schimbat metodele. Am dactilografiat invitațiile într-un magazin de papetărie din München, iar apoi le-am multiplicat cu mimeograful. Rezultatul a fost că la următoarea noastră întrunire au participat câțiva oameni în plus. Numărul a crescut treptat: de la 11 la 13, apoi la 17, la 23 și, în cele din urmă, la 34.

Am strâns niște bani în propriul nostru cerc, fiecare biet nenorocit contribuind cu o mică sumă. În felul acesta am adunat suficiente fonduri pentru a putea publica un anunț pentru una dintre întrunirile noastre în Observatorul München, care era încă un ziar independent. De această dată am avut un succes uimitor. Am ales drept loc al întrunirii Münchner Hofbräuhaus Keller (a nu se confunda cu Münchner Hofbräuhaus Festsaal). Era o sală mică și putea găzdui cu greu mai mult de 130 de persoane. Pentru mine însă, sala părea enormă și eram cu toții îngrijorați că această „măreață" clădire ar putea rămâne parțial goală în seara întrunirii.[118]

La ora 7:00 pm, erau prezente 111 persoane și întrunirea a fost deschisă.

Un profesor din München a ținut discursul principal, iar eu am vorbit după el. A fost pentru prima dată când am vorbit în public.

Întreaga situație i se părea foarte îndrăzneață domnului Harrer, care era primul președinte al partidului. Era un om foarte cumsecade; însă credea că eu, în ciuda unui număr de calități bune, nu aveam talent pentru vorbitul în public. Nici mai târziu nu a putut fi convins să-și schimbe părerea.

Lucrurile au ieșit diferit. Mi-au fost alocate 20 de minute pentru discursul meu cu această ocazie, care putea fi privită ca prima noastră întâlnire publică. Eu am vorbit 30 de minute. Și ceva ce am simțit întotdeauna adânc în inima mea, fără să știu cu adevărat, s-a dovedit aici a fi adevărat: puteam vorbi!

După cele 30 de minute ale mele, oamenii din mica sală erau electrizați. Entuziasmul lor și-a găsit prima exprimare în faptul că apelul meu către cei prezenți ne-a adus donații de 300 de mărci. Aceasta a fost o mare ușurare pentru noi. Finanțele noastre în acel timp erau atât de sărăcăcite încât nu ne puteam permite să avem tipărite nici măcar sloganurile partidului nostru sau să distribuim fluturași. Acum posedam cel puțin nucleul unui fond din care puteam plăti cele mai urgente și necesare cheltuieli ale noastre.

12.13 Soldații Ca Bază A Mișcării

Dar succesul acestei prime întâlniri era important și dintr-un alt punct de vedere.

Începusem deja să introduc în comitet câțiva membri tineri și proaspeți. În timpul lungii perioade a serviciului meu militar, ajunsesem să cunosc un număr mare de camarazi buni, pe care acum eram în stare să-i conving să se alăture partidului nostru. Toți erau tineri energici și

[118] Aceasta se întampla pe 16 Octombrie 1919.

disciplinați care, prin anii lor de serviciu militar, fuseseră pătrunși de un principiu: Nimic nu este imposibil și acolo unde există voință, există o cale.

Nevoia acestui aport de sânge proaspăt mi-a devenit evidentă după numai câteva săptămâni de colaborare.

Domnul Harrer, care era primul președinte al partidului, era jurnalist de profesie și, ca atare, avea o educație vastă. Dar, ca lider al partidului, avea un handicap foarte serios: nu putea vorbi în fața unei mulțimi. Deși își făcea munca în mod conștiincios, îi lipsea forța motrice necesară, probabil pentru că nu avea absolut niciun dar oratoric.

Domnul Drexler, la acel timp președintele grupului local din München, era un simplu muncitor. Nici el nu avea o însemnătate prea mare ca vorbitor și, mai mult, nu fusese soldat, nici măcar în timpul războiului. Acest om, care era slab și nesigur din fire, ratase singura școală care știe cum să transforme asemenea tipuri în bărbați adevărați.

Prin urmare, niciunul dintre acești doi oameni nu era făcut din aluatul care i-ar fi făcut capabili să stârnească o credință înflăcărată și neîmblânzită în triumful final al mișcării. Niciunul nu putea înlătura cu o forță încăpățânată și, dacă era necesar, cu o lipsă de milă brutală, toate obstacolele care stăteau în calea noii idei. O asemenea sarcină putea fi dusă la îndeplinire numai de oameni ale căror trupuri și suflete fuseseră instruite în acele virtuți militare care poate pot fi descrise astfel: iute ca un ogar, tare ca pielea și dur ca oțelul.

La acel timp eram încă soldat. Pe dinafară și pe dinăuntru aveam finisajul a șase ani de serviciu și astfel trebuie să fi arătat destul de ciudat în acest cerc. Uitasem expresii precum: „Asta nu va merge”, sau „Asta este imposibil”, sau „Asta este prea riscant”, sau „Asta este prea periculos” și așa mai departe.

Întreaga chestiune era periculoasă. În 1920 existau multe părți ale Germaniei unde ar fi fost absolut imposibil să inviți în mod deschis oameni la o adunare națională care îndrăznea să facă un apel direct către mase. Cei care participau la asemenea adunări erau de obicei împrăștiați și alungați cu capetele însângerate. Cu siguranță nu era nevoie de o mare îndemânare pentru a face lucrurile în acest fel. Cele mai mari așa-zise adunări de masă burgheze erau obișnuite să se dizolve și să se împrăștie ca iepurii speriați de un câine, la vederea unei duzini de comuniști.

Roșii acordau puțină atenție acelor organizații burgheze unde vorbeau doar palavragii. Trivialitatea lor interioară și lipsa lor de pericol o recunoșteau mai bine decât membrii înșiși. Ei erau hotărâți să folosească toate mijloacele pentru a scăpa de o mișcare periculoasă. Cele mai eficiente mijloace ale lor în asemenea cazuri au fost întotdeauna teroarea și forța brută.

Înșelătorii marxiști ai publicului urau, firește, mai presus de orice, o mișcare al cărei scop declarat era să câștige acele mase care până atunci se aflaseră exclusiv în slujba partidelor internaționale marxiste și a partidelor bursiere jidovești. Însuși titlul „Partidul Muncitoresc

German" îi irita profund. Se putea prevedea cu ușurință că, la primul moment favorabil, va trebui să înfruntăm despotismul marxist, care era încă îmbătat de victoria sa.[119]

În cercurile mici ale propriei noastre mișcări, oamenii arătau o anumită măsură de neliniște la gândul unui asemenea conflict.

Ei voiau să evite să iasă în văzul lumii, deoarece se temeau că vor fi bătuți. În mințile lor vedeau primele noastre adunări publice destrămate și se temeau că mișcarea era ruinată pentru totdeauna. Mi-a fost greu să-mi apăr propria poziție: că un conflict nu trebuia evitat, ci înfruntat în mod deschis și că trebuia să dobândim armele necesare pentru protecție împotriva violenței. Teroarea nu poate fi învinsă prin minte, ci doar prin contra-teroare. Succesul primei noastre adunări publice mi-a întărit propria poziție. Membrii s-au simțit încurajați să organizeze o a doua adunare, la o scară și mai mare.

12.14 A Doua Întrunire

În jurul lunii Octombrie 1919, a avut loc a doua adunare mai mare, în Eberlbräu Keller. Tema: „Brest-Litovsk și Versailles". Au fost patru vorbitori. Eu am vorbit aproape o oră, iar succesul a fost și mai izbitor decât la prima noastră adunare. Numărul celor care au participat crescuse la peste 130. O tentativă de tulburare a fost oprită imediat de camarazii mei. Cei care voiau să provoace dezordini au fost aruncați pe scări, cu capetele spintecate.

Două săptămâni mai târziu, o altă adunare a avut loc în aceeași sală. Participarea crescuse acum la peste 170 de persoane, iar sala era destul de bine umplută. Am vorbit din nou și, încă o dată, succesul a fost mai mare decât la adunarea precedentă.

Am propus atunci o sală și mai mare. După ce am căutat, am găsit una la celălalt capăt al orașului, în „Deutschen Reich", pe strada Dachauer. Prima adunare de acolo a avut o participare mai mică decât cea precedentă: abia 140 de persoane. Membrii comitetului s-au descurajat; cei care fuseseră întotdeauna sceptici erau acum convinși că această scădere se datora faptului că organizam adunările prea des. Au avut loc discuții zgomotoase, în care mi-am apărat propria părere, anume că un oraș cu 700.000 de locuitori ar trebui să poată susține nu o adunare la fiecare două săptămâni, ci zece în fiecare săptămână. Susțineam că nu trebuia să ne lăsăm descurajați de un eșec, că tactica pe care o aleseserăm era corectă și că, mai devreme sau mai târziu, succesul avea să fie al nostru — dacă numai continuam să înaintăm pe drumul nostru cu perseverență hotărâtă. Toată această iarnă a anilor 1919–1920 a fost o luptă neîntreruptă pentru a întări încrederea în capacitatea noastră de a duce mișcarea la succes și pentru a insufla o credință arzătoare care putea muta munții.

Următoarea adunare din sala cea mică mi-a dat dreptate. Publicul nostru a crescut la peste 200 de persoane. Efectul publicitar și succesul financiar au fost spectaculoase.

[119] Din 1918.

Am insistat imediat să fie organizată o nouă adunare. Ea a avut loc în mai puțin de două săptămâni și au fost prezente peste 270 de persoane.

Două săptămâni mai târziu, i-am invitat pe susținătorii noștri și pe prietenii lor, pentru a șaptea oară, să participe la adunarea noastră. Aceeași sală abia mai era suficient de mare pentru numărul celor care au venit. Ei se ridicau la peste 400.

12.15 Formarea Interioară A Mișcării

În această perioadă, tânăra mișcare și-a dezvoltat forma sa interioară.

Uneori aveam discuții mai mult sau mai puțin aprinse în cercul nostru restrâns. Diferite părți — atunci ca și acum — se opuneau ideii de a numi tânăra mișcare un partid. Am considerat întotdeauna asemenea critici drept o demonstrație a incapacității practice și a îngustimii de vedere ale criticului. Aceste obiecții au fost ridicate întotdeauna de oameni care nu puteau face deosebirea dintre aparențele exterioare și forța interioară, ci încercau să judece mișcarea după caracterul pompos al numelui ei. În acest scop, ei au răscolit vocabularul strămoșilor noștri, cu rezultate nefericite.

La acel timp era foarte greu să-i faci pe oameni să înțeleagă că orice mișcare este un partid atâta timp cât nu și-a realizat idealurile și astfel nu și-a atins scopul. Este un partid chiar dacă poartă o mie de nume diferite.

Dacă cineva încearcă să pună în practică o idee originală a cărei realizare ar fi spre binele semenilor săi, va trebui mai întâi să caute discipoli gata să lupte pentru scopurile sale. Și dacă aceste scopuri nu merg mai departe de distrugerea sistemului de partide și de oprirea astfel a procesului de dezintegrare, atunci toți cei care se prezintă drept propagatori ai unui asemenea ideal sunt ei înșiși un partid — atâta timp cât scopul lor final nu a fost atins. Este doar o despicare a firului în patru și un joc de cuvinte atunci când acești teoreticieni învechiți, al căror succes practic este invers proporțional cu înțelepciunea lor, își închipuie că pot schimba caracterul unei mișcări, care este în același timp un partid, doar schimbându-i numele.

Dimpotrivă.

Este deosebit de neplăcut să fie aruncate în jur expresii Germanice vechi, care nu sunt potrivite pentru vremea noastră și nici nu reprezintă ceva concret. Acest lucru îi induce pe oameni în eroare, făcându-i să creadă că importanța unei mișcări stă în vocabularul ei exterior. Aceasta este o adevărată primejdie și, din nefericire, este destul de răspândită astăzi.

Atunci, ca și mai târziu, a trebuit să-i avertizez în repetate rânduri pe adepți împotriva acestor savanți rătăcitori ai folclorului German, care nu au realizat niciodată nimic pozitiv sau practic, în afară de cultivarea propriei lor îngâmfări fără margini.[120] O mișcare nouă trebuie să se păzească de afluxul unor oameni a căror singură recomandare este propria lor declarație — aceeași

[120] Hitler se referă aici la liderii altor partide de dreapta, cu care se afla în competiție.

potrivit căreia ei ar fi luptat pentru această cauză în ultimii 30 sau 40 de ani. Oricine a luptat pentru o idee timp de 40 de ani și nu are niciun rezultat pozitiv de arătat — nici măcar faptul că și-a împiedicat adversarii — oferă, prin povestea acelor 40 de ani de eforturi zadarnice, o dovadă suficientă a propriei sale incompetențe. Principalul pericol este că ei nu vor să participe la mișcare ca membri obișnuiți, ci preferă să discute despre conducerea unor cercuri în care ei s-ar considera calificați să-și desfășoare activitatea.

Vai de orice mișcare tânără dacă ajunge pe asemenea mâini! Un om de afaceri care a condus o mare firmă timp de 40 de ani și a distrus-o complet nu este calificat să conducă o firmă nouă. În același fel, orice Matusalem naționalist care a propovăduit fără efect o idee timp de 40 de ani este cu totul necalificat pentru conducerea unei mișcări noi și tinere!

12.16 Săbii De Tablă Și Piei De Urs Tăbăcite

Mai mult, doar o mică parte din asemenea oameni se alătură unei mișcări noi pentru a o sluji. În cele mai multe cazuri, ei vin deoarece cred că, în cadrul noii mișcări, vor putea să-și răspândească vechile idei — spre nenorocirea celorlalți. Oricum, nimeni nu pare vreodată capabil să descrie exact care sunt aceste idei. Este caracteristic pentru asemenea persoane să peroreze vechii eroi Teutonici ai vremurilor îndepărtate, despre topoare de piatră, sulițe de luptă și scuturi; în timp ce, în realitate, ei înșiși sunt cei mai mari lași imaginabili. Tocmai aceiași oameni care flutură săbii Teutonice de tablă și poartă piei tăbăcite de urs, cu coarne de bou montate deasupra fețelor lor bărbosite, proclamă că toate conflictele contemporane trebuie hotărâte numai prin arme intelectuale. Iar apoi fug la apariția primei ciomege comuniste. Posteritatea va avea prea puține motive să scrie o nouă epopee despre existența lor eroică.

Am văzut prea mulți oameni de acest fel pentru a nu simți un dispreț profund față de jalnica lor prefăcătorie. Pentru masele largi, ei nu sunt decât un obiect de batjocură; iar jidanul găsește că este în interesul său să-i trateze cu respect pe acești comedianți ai folclorului și îi preferă adevăraților luptători pentru un stat German. Și totuși, acești comedianți sunt extrem de mândri de ei înșiși. În ciuda incompetenței lor dovedite, ei pretind că știu totul mai bine decât ceilalți oameni, atât de mult încât ajung să fie o adevărată pacoste pentru toți patrioții sinceri și cinstiți, pentru care eroismul trecutului este vrednic de cinste, care se simt și obligați să lase exemple ale propriilor lor realizări spre inspirația posterității.

Printre asemenea oameni este adesea greu să-i deosebești pe cei care sunt doar proști și incompetenți de cei care urmăresc un scop bine determinat. Impresia mea, mai ales în privința așa-zișilor reformatori religioși întemeiați pe vechile obiceiuri Germanice, este că ei sunt trimiși de cei care nu doresc să vadă o renaștere națională a poporului nostru. Întreaga lor activitate îi îndepărtează pe oameni de la lupta comună împotriva dușmanului lor comun: jidanul.

Aceasta îi face pe oameni să-și irosească puterile în controverse religioase lipsite de sens și distrugătoare. Acestea sunt motivele pentru existența unei forțe centralizatoare autoritare și dominante în cadrul mișcării. Numai în acest fel poate fi contracarată activitatea unor asemenea elemente distrugătoare. Și de aceea acești jidani rătăcitori ai folclorului sunt atât de ostili oricărei mișcări ai cărei membri sunt uniți ferm sub un singur conducător și o singură disciplină. Ei urăsc o asemenea mișcare deoarece este capabilă să pună capăt uneltirilor lor.

12.17 Respingerea Cuvântului „volkisch”(popular)

Nu fără un motiv întemeiat am stabilit un program clar definit pentru noua mișcare, care excludea cuvântul „volkisch”[121]. Conceptul care stă la baza acestui termen nu poate servi drept temelie a unei mișcări, deoarece este prea vag și prea general în aplicarea sa. Tocmai pentru că acest concept este atât de nedefinit din punct de vedere practic, el dă naștere la interpretări diferite și astfel oamenii îi pot invoca mai ușor autoritatea. Introducerea unui concept atât de vag și insuficient definit într-o mișcare politică tinde să destrame solidaritatea disciplinată a forțelor de luptă, deoarece îi permite fiecărui individ să-și definească propriul concept de credință și de voință.

Este rușinos să vezi felul de oameni care umblă astăzi cu cuvântul „volkisch” pe șapcă și modul în care fiecare își dă propria interpretare acestui concept. Un profesor bine-cunoscut din Bavaria — un vestit combatant care luptă numai cu arme intelectuale și care se laudă că a mărșăluit împotriva Berlinului — crede că noțiunea de volkisch este identică cu cea de monarhic. Dar această autoritate învățată nu a reușit să explice identitatea dintre monarhii noștri Germani și conceptul contemporan de volkisch. Cred că i-ar fi fost foarte greu. Ar fi într-adevăr foarte dificil să ne imaginăm ceva mai puțin volkisch decât majoritatea acelor state monarhice Germane. Dacă ar fi fost altfel nu ar fi dispărut. Iar dacă ar fi fost volkisch, atunci prăbușirea lor ar dovedi eșecul concepției volkisch despre lume.

Fiecare interpretează acest concept în felul său. Dar a face din asemenea opinii atât de diferite baza unei lupte politice este exclus.

Nici măcar nu voi pomeni lipsa de simț practic și, mai ales, incapacitatea de a înțelege sufletul poporului pe care o afișează acești volkisch Ioani Botezători ai secolului al XX-lea. Este suficient să arătăm batjocura pe care Stânga o revarsă asupra lor. Îi lasă să pălăvrăgească, apoi râde de ei.

12.18 „Arme Intelectuale”, „Muncitori Tăcuți”

Nu pun mare preț pe prietenia oamenilor care nu reușesc să fie urâți de dușmanii lor. De aceea, am considerat prietenia unor asemenea oameni nu numai lipsită de valoare, ci chiar periculoasă pentru tânăra noastră mișcare. Acesta a fost principalul motiv pentru care ne-am numit de la început „partid”. Speram că, dându-ne un asemenea nume, vom speria o întreagă pleiadă de visători volkisch. Și, în al doilea rând, acesta a fost motivul pentru care ne-am numit Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani.

Primul termen, „partid”, îi ținea departe pe toți acei visători care trăiesc în trecut și pe toți iubitorii nomenclaturii bombastice, pe acei susținători ai așa-zisei „idei volkisch”. În al doilea rând, denumirea completă a partidului îi ținea la distanță pe toți acei cavaleri ai „sabiei intelectuale” — pe toți acei nenorociți ale căror „arme intelectuale” nu făceau decât să le ascundă lașitatea.

Era de așteptat ca tocmai această din urmă categorie să ne atace cel mai vehement — nu în mod activ, desigur, ci cu peniță și cerneală, căci pana de gâscă este singura armă pe care o mânuiesc

[121] Popular.

acești eroi volkisch. Pentru ei, principiul nostru: „Vom răspunde violenței cu violență în propria noastră apărare." era înfricoșător. În mod firesc, acest principiu tulbura liniștea cavalerilor peniței. Ei ne-au reproșat cu amărăciune nu doar ceea ce numeau ei 'venerarea noastră brutală a ciomagului', ci și pentru că, după părerea lor, nu aveam forțe intelectuale de partea noastră. Nu și-au dat seama nici măcar o clipă că până și un Demostene[122] putea fi redus la tăcere într-o adunare publică de 50 de idioți, veniți acolo ca să-l acopere cu strigăte și să-și folosească pumnii împotriva susținătorilor săi. Lașitatea înnăscută a șarlatanului cu peniță și cerneală îl împiedică să se expună unui astfel de pericol, căci el lucrează întotdeauna în „pace și liniște" și nu îndrăznește niciodată să facă zgomot sau să iasă în public.

Chiar și astăzi trebuie să avertizez membrii tinerei noastre Mișcări în termenii cei mai puternici posibili: să se păzească de pericolul de a cădea în capcana celor care pretind că sunt „lucrători tăcuți", căci ei nu sunt doar o adunătură de fricoși, ci sunt și vor rămâne întotdeauna niște neștiutori care nu fac nimic. Un om care este conștient de anumite evenimente și știe că o anumită primejdie amenință, și în același timp vede un anumit remediu care poate fi folosit împotriva primejdiei, este obligat prin datorie să nu „lucreze tăcut", ci să iasă la lumină și să lupte public pentru distrugerea răului și pentru acceptarea propriului său remediu.

Cei mai mulți dintre acești „lucrători tăcuți" pretind, în general, că ei știu Dumnezeu-cine-știe-ce. Nu fac altceva decât să încerce să înșele lumea prin șiretlicurile lor. Deși sunt extrem de leneși, încearcă să creeze impresia că munca lor „tăcută" îi ține foarte ocupați. Pe scurt, sunt niște escroci autentici — șarlatani politici care urăsc munca cinstită a altora. Când întâlnești una dintre aceste molii volkisch bâzâind despre valoarea „tăcerii" sale, poți paria o mie la unu că ai de-a face cu cineva care nu face absolut nimic productiv, ci fură — fură roadele muncii altora.

În plus, trebuie remarcată aroganța și obrăznicia îngâmfată cu care acești leneși obscurantiști încearcă să sfâșie munca altora — criticând-o cu un aer de superioritate și ajutând astfel dușmanul de moarte al poporului nostru.

Fiecare ultim agitator care are curajul să se urce pe o masă dintr-o berărie, în mijlocul dușmanilor săi, și să-și apere bărbătește și deschis poziția realizează de o mie de ori mai mult decât acești furișați mincinoși și trădători. El va converti măcar unul sau altul pentru mișcare. Munca lui poate fi examinată și eficiența ei poate fi verificată prin rezultatele sale concrete. Doar acei escroci lași care își laudă propria muncă „tăcută" și se ascund sub mantia josnică a anonimatului sunt cu adevărat lipsiți de orice valoare și, în sensul cel mai deplin al cuvântului, niște trântori inutili pentru reconstrucția noastră națională.

[122] Orator faimos și om de stat al Atenei antice, contemporan cu Aristotel. A trăit în jurul anului 350 î.Hr.

12.19 Prima Mare Adunare

La începutul anului 1920, am propus organizarea primei noastre mari adunări. Între noi existau păreri diferite. Unii membri de frunte al partidului nostru considerau că momentul nu era încă potrivit pentru o asemenea adunare și că rezultatul putea fi dăunător. Presa Roșie începuse să ne remarce și avuseserăm norocul de a-i stârni ura. Începuserăm să participăm și la alte adunări și să punem întrebări sau să-i contrazicem pe vorbitori și, firește, eram acoperiți de strigăte. Dar chiar și așa obțineam un anumit succes. Oamenii ajungeau să ne cunoască; și cu cât ne înțelegeau mai bine, cu atât mai puternică devenea aversiunea și ostilitatea lor. De aceea ne așteptam ca un contingent numeros al prietenilor noștri din tabăra Roșie să participe la prima noastră mare adunare.

Îmi dădeam pe deplin seama că adunarea noastră avea, probabil, să fie întreruptă. Dar trebuia să înfruntăm lupta; dacă nu acum, atunci peste câteva luni. Încă din prima zi a întemeierii noastre eram hotărâți să asigurăm viitorul mișcării înaintând prin luptă, într-un spirit de credință oarbă și hotărâre necruțătoare. Cunoșteam foarte bine mentalitatea tuturor celor din tabăra Roșie și știam prea bine că, dacă ne opuneam, nu numai că aveam să producem o impresie, dar puteam chiar să câștigăm noi adepți. Prin urmare, trebuia să fim hotărâți să opunem rezistență.

Domnul Harrer era atunci președintele partidului nostru. El nu împărtășea părerea mea cu privire la momentul potrivit pentru prima noastră adunare în masă. În consecință, ca om cinstit și integru, și-a dat demisia din conducerea mișcării. Domnul Anton Drexler i-a luat locul. Eu am păstrat în propriile mâini organizarea propagandei și am dus-o mai departe fără compromisuri.

Am stabilit ziua de 24 Februarie 1920 ca dată a primei mari adunări în masă a mișcării încă necunoscute.

Am făcut personal toate pregătirile. Ele au fost foarte rapide. Întregul aparat al organizației noastre era conceput pentru a lua decizii rapide. În 24 de ore trebuia să hotărâm poziția pe care urma să o adoptăm față de problemele ce aveau să fie prezentate în cadrul adunării de masă. Acestea urmau să fie anunțate prin afișe și broșuri, al căror conținut urma principiile pe care le-am expus deja cu privire la propagandă în general:[123] apelul către masele largi; concentrarea asupra câtorva puncte; repetarea neîncetată; exprimarea concisă și dogmatică a ideilor; perseverența în distribuire; și răbdarea în așteptarea efectului.

Ca principală culoare am ales roșul; acesta are un efect excitant asupra privirii și, prin urmare, era menit să-i stârnească și să-i provoace pe adversarii noștri. Astfel aveau să-și amintească de noi — fie că le plăcea, fie că nu.

Ulterior, fraternizarea internă din Bavaria între Marxiști și Partidul de Centru a devenit limpede. Partidul Popular Bavarez[124] aflat la guvernare a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a contracara efectul pe care afișele noastre îl aveau asupra maselor muncitorești Roșii. Mai târziu au trecut la interzicerea lor. Dacă poliția nu găsea niciun alt motiv pentru aceasta, pretindea că noi

[123] Capitolul 6.
[124] Ei erau afiliați cu Partidul de Centru.

„îngreunam circulația” pe străzi. Astfel, așa-numitul Partid Național al Poporului German și-a mulțumit aliatul său Roșu, tăcut și lăuntric, interzicând complet acele afișe — afișe care au adus sute de mii de muncitori înapoi la poporul lor, după ce fuseseră instigați și seduși de internaționalism.

Aceste afișe — reproduse în anexă la prima și a doua ediție a acestei cărți[125] — stau mărturie pentru amărăciunea luptei în care era atunci angajată tânăra mișcare. Generațiile viitoare vor găsi în ele o dovadă documentară a hotărârii noastre și a dreptății propriei noastre cauze. Și ele arată despotismul așa-zișilor noștri funcționari naționali, care au acționat împotriva noastră deoarece noi naționalizam masele largi ale poporului.

12.20 Pöhner Și Frick

Aceste afișe vor contribui, de asemenea, la respingerea teoriei potrivit căreia ar fi existat atunci un guvern național în Bavaria și vor oferi o confirmare documentară a faptului că, dacă Bavaria a rămas cu mentalitate națională în anii 1919, 1920, 1921, 1922 și 1923, acest lucru nu s-a datorat unui guvern național, ci pentru că spiritul național a câștigat treptat un loc tot mai profund în sufletul poporului, iar guvernul a fost nevoit să urmeze sentimentul public.

Autoritățile guvernamentale au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a restrânge acest proces de refacere și pentru a-l face imposibil. Totuși, doi funcționari trebuie menționați ca excepții notabile.

Ernst Pöhner era șeful Poliției la acea vreme. El a avut un consilier loial în persoana dr. Frick, care era și ofițerul său executiv principal. Aceștia au fost singurii dintre înalții funcționari care au avut curajul să pună interesele țării înaintea propriilor interese de a-și păstra posturile. Dintre cei aflați în poziții de răspundere, Ernst Pöhner a fost singurul care nu a făcut curte gloatei, ci a simțit că datoria sa era față de națiune ca atare și era gata să riște și să sacrifice totul, chiar și mijloacele sale de existență, pentru a contribui la refacerea poporului German, pe care îl iubea cu sinceritate.

Din acest motiv, el era un ghimpe adânc înfipt în coasta grupului venal de funcționari guvernamentali care nu făceau decât să execute ordine, fără să țină seama de interesele și nevoile poporului. Ei nu aveau nici cea mai mică preocupare pentru binele național care le fusese încredințat.

Mai presus de toate, Pöhner era unul dintre acei oameni care, spre deosebire de majoritatea așa-zișilor noștri apărători ai statului, nu se temeau să atragă asupra lor dușmănia trădătorilor țării și ai națiunii, ci, dimpotrivă, o căutau ca pe un semn de onoare și de cinste. Pentru el, ura jidanilor și a Marxiștilor, precum și minciunile și calomniile răspândite de aceștia, reprezentau singura sursă de satisfacție în mijlocul nenorocirii naționale.

[125] Nu sunt incluse aici.

Om cu o loialitate de granit, era un caracter ascetic din epoca clasică, un German direct și neînduplecat, pentru care cuvintele „Mai bine mort decât sclav” nu reprezentau o expresie goală, ci însăși esența ființei sale.

În opinia mea, el și colaboratorul său, dr. Frick, au fost singurii care, deținând atunci funcții în Bavaria, au dreptul de a fi considerați ca având o contribuție activă la crearea unei Bavarii naționale.

12.21 Elaborarea Programului

Înainte de organizarea primei noastre mari adunări în masă, era necesar nu numai să avem pregătit materialul nostru de propagandă, ci și să avem tipărite punctele principale ale programului nostru.

În al doilea volum al acestei cărți voi expune principiile directoare pe care le-am urmat atunci la redactarea programului nostru. Aici voi spune doar că programul a fost alcătuit nu numai pentru a prezenta forma și conținutul tinerei mișcări, ci și cu scopul de a-l face ușor de înțeles pentru masele largi.

Așa-zisele cercuri intelectuale l-au luat în râs și l-au tratat cu dispreț, iar apoi au încercat să-l critice. Însă eficiența programului nostru a dovedit că ideile de atunci erau corecte.

În acești ani am văzut zeci de mișcări noi apărând și dispărând fără să lase nicio urmă. Una singură a rămas: Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani. Astăzi sunt mai convins ca oricând că, deși ne pot combate și încearcă să ne paralizeze mișcarea și deși mărunții miniștri de partide ne pot interzice să vorbim, ei nu pot împiedica triumful ideilor noastre.

Când atât sistemul actual de administrare a statului, cât și numele susținătorilor săi vor fi uitate, fundamentele programului Național Socialist vor constitui baza unui viitor stat. Cele patru luni de întâlniri desfășurate înainte de Ianuarie 1920 ne-au permis, încet-încet, să strângem mijloacele financiare necesare pentru a avea primele pliante, afișe și programe tipărite.

12.22 O Mișcare În Marș

Voi încheia prima parte a acestei cărți referindu-mă la prima noastră mare adunare, deoarece ea a marcat momentul în care mișcarea a depășit limitele unui mic club și a început să exercite influență asupra celui mai puternic factor al vremii noastre: opinia publică.

La acel moment aveam o singură preocupare: Se va umple sala sau vom vorbi în fața unui vid imens? Eram ferm convins că, dacă oamenii aveau să vină, acea zi avea să se dovedească un mare succes pentru tânăra mișcare. Astfel am așteptat cu nerăbdare venirea serii.

Adunarea urma să înceapă la ora 19:30. La 19:15 am trecut prin sala principală a Hofbräuhaus-ului din piața Münchenului și inima aproape că mi-a explodat de bucurie. Marea sală — care pe atunci mi se părea uriașă — era plină până la refuz, umăr la umăr. Aproape 2.000 de persoane erau prezente. Și, mai presus de toate, veniseră tocmai acei oameni la care dorisem

întotdeauna să ajungem. Mai mult de jumătate dintre cei prezenți păreau să fie Comuniști sau Independenți. În concepția lor, prima noastră mare demonstrație era sortită să se sfârșească brusc.

Dar lucrurile s-au petrecut altfel.

După ce primul vorbitor și-a încheiat discursul, m-am ridicat să vorbesc. După câteva minute am fost întâmpinat cu o furtună de întreruperi, iar în sală au izbucnit confruntări violente. O mână dintre camarazii mei din război și câțiva alți adepți s-au luptat cu cei care provocau tulburările și au restabilit treptat ordinea.

Mi-am continuat discursul.

După o jumătate de oră, aplauzele au început să acopere întreruperile și strigătele.

Am trecut atunci la program și am început, pentru prima dată, să-l explic. Minut după minut, întreruperile erau tot mai mult acoperite de izbucnirile de aplauze. În cele din urmă am ajuns la explicarea celor 25 de puncte și le-am prezentat, unul câte unul, în fața maselor.[126] Pe măsură ce le ceream să-și exprime propria judecată asupra fiecărui punct, acestea erau aprobate unul după altul cu un entuziasm tot mai mare — în unanimitate și iarăși în unanimitate.

Când s-a ajuns la ultimul punct și acesta și-a găsit drumul către inima maselor, aveam înaintea mea o sală plină de oameni uniți printr-o nouă convingere, o nouă credință și o nouă voință.

După aproape patru ore, sala a început să se golească. În timp ce mulțimea se revărsa spre ieșire, înghesuită umăr la umăr, împingându-se și îmbrâncindu-se, am știut că în sânul poporului German se pusese în mișcare o forță care nu avea să fie uitată niciodată.

Fusese aprins un foc din a cărui flacără urma să fie făurită sabia care avea să redea libertatea lui Siegfried Germanul și să readucă viața națiunii Germane.

Iar, odată cu renașterea care avea să vină, simțeam că Zeița Răzbunării Necruțătoare se pregătea acum să răzbune trădarea din 9 Noiembrie 1918.

Sala s-a golit încet-încet. Mișcarea era în marș.

[126] Listat în Anexa A.

APENDICE

PROGRAMUL ÎN 25 DE PUNCTE AL NSDAP

1. Cerem unirea tuturor Germanilor într-o Germanie Mare, pe baza principiului autodeterminării tuturor popoarelor.

2. Cerem ca poporul German să aibă drepturi egale cu cele ale celorlalte națiuni și ca Tratatele de Pace de la Versailles și Saint-Germain să fie abrogate.

3. Cerem pământ și teritorii (colonii) pentru întreținerea poporului nostru și pentru așezarea surplusului nostru de populație.

4. Numai cei care sunt compatrioții noștri pot deveni cetățeni. Compatrioți pot fi numai cei care au sânge German, indiferent de credința lor religioasă. Prin urmare, niciun jidan nu poate fi compatriot.

5. Cei care nu sunt cetățeni trebuie să trăiască în Germania ca străini și trebuie să fie supuși legislației privind străinii.

6. Dreptul de a alege guvernul și de a hotărî legile statului trebuie să aparțină exclusiv cetățenilor. Prin urmare, cerem ca nicio funcție publică, indiferent de natura ei, fie în guvernul central, în provincie sau în administrația locală, să nu fie ocupată de o persoană care nu este cetățean. Declarăm război administrației parlamentare corupte prin care oamenii sunt numiți în funcții prin favoruri de partid, fără a se ține seama de caracterul și de capacitatea lor.

7. Cerem ca statul să-și asume înainte de toate obligația de a asigura fiecărui cetățean posibilitatea de a trăi în mod demn și de a-și câștiga existența.
Dacă nu este posibilă asigurarea hranei pentru întreaga populație, atunci străinii (non-cetățenii) trebuie expulzați din Reich.

8. Trebuie împiedicată orice imigrație suplimentară de non-Germani. Cerem ca toți cei care nu sunt Germani și au intrat în Germania după 2 August 1914 să fie obligați să părăsească imediat Reich-ul.

9. Toți cetățenii trebuie să posede drepturi și îndatoriri egale.

10. Prima datorie a fiecărui cetățean trebuie să fie prestarea de muncă, intelectuală sau fizică. Activitățile individului nu trebuie să contravină interesului comunității, ci trebuie să se desfășoare în cadrul comunității și pentru binele general, nu în interesul propriu.

Prin urmare, cerem:

11. Să fie abolite toate veniturile neobținute prin muncă și a întregii sclavii a dobânzii!

12. Deoarece fiecare război impune poporului sacrificii cumplite de sânge și avere, orice câștig personal rezultat din război trebuie considerată o crimă împotriva națiunii. Cerem, prin urmare, confiscarea prin metode necruțătoare a tuturor profiturilor de război.

13. Cerem naționalizarea tuturor trusturilor.

14. Cerem participarea muncitorilor la profit în marile întreprinderi industriale.

15. Cerem o majorare generoasă a pensiilor pentru bătrânețe.

16. Cerem crearea și menținerea unei clase de mijloc sănătoase, trecerea imediată în proprietate comunală a marilor magazine, care să fie închiriate la prețuri reduse micilor comercianți, precum și acordarea celei mai mari atenții pentru ca micii comercianți să fie preferați la furnizarea bunurilor necesare statului, provinciilor și municipalităților.

17. Cerem o reformă agrară în conformitate cu cerințele noastre naționale și adoptarea unei legi care să permită exproprierea fără despăgubirea proprietarilor oricărui teren necesar binelui comun. Cerem desființarea rentei funciare și interzicerea oricărei speculații funciare.

18. Cerem să fie dus un război nemilos împotriva celor care acționează în detrimentul bunăstării generale. Trădătorii, cămătarii, profitorii etc. trebuie pedepsiți cu moartea, indiferent de credință sau rasă.

19. Cerem ca legea Romană, care servește unei ordini materialiste asupra lumii, să fie înlocuită de legea comună Germană.

20. Pentru a face posibil ca fiecare German capabil și harnic să obțină o educație superioară și, astfel, șansa de a accede în poziții de conducere, statul trebuie să-și asume răspunderea organizării temeinice a întregului sistem public de cultură și educație. Programele de învățământ ale tuturor instituțiilor de educație trebuie să fie adaptate la viața practică. Concepția ideii de stat (educația civică) trebuie predată în școli încă de la început. Cerem ca elevii excepțional de înzestrați proveniți din familii sărace, indiferent de poziția sau ocupația părinților lor, să fie educați pe cheltuiala statului.

21. Statul are datoria de a contribui la ridicarea nivelului sănătății naționale prin înființarea de centre de asistență maternală, prin interzicerea muncii minorilor, prin dezvoltarea condiției fizice a copiilor prin introducerea obligatorie a jocurilor-fizice și gimnasticii și prin încurajarea cât mai mult posibil a asociațiilor care se ocupă cu educația fizică a tinerilor.

22. Cerem desființarea armatei regulate și crearea unei armate populare naționale.

23. Cerem să fie purtată o luptă legală împotriva celor care propagă în mod deliberat minciuni politice și le răspândesc prin intermediul presei. Pentru a face posibilă crearea unei prese Germane, cerem:

(a) Toți redactorii și asistenții acestora la ziarele publicate în limba Germană trebuie să fie cetățeni Germani.

(b) Ziarele care nu sunt Germane pot fi publicate numai cu permisiunea expresă a statului. Acestea nu trebuie publicate în limba Germană.

(c) Orice interes financiar care afectează, în orice fel, ziarele Germane trebuie interzise non-Germanilor prin lege, iar pedeapsa pentru încălcarea acestei legi trebuie să fie suprimarea imediată a ziarului și expulzarea din Reich a persoanelor care nu sunt Germane.

(d) Publicarea ziarelor care nu sunt favorabile bunăstării generale trebuie suprimate. Cerem o luptă legală împotriva acelor tendințe din artă și literatură care exercită o influență distructivă asupra vieții poporului nostru; orice organizații care încalcă cerințele de mai sus trebuie dizolvate.

24. Cerem libertate pentru toate confesiunile religioase în stat, în măsura în care acestea nu pun în pericol existența lui și nu aduc ofensă simțului moral și etic al rasei Germanice. Partidul, ca atare, reprezintă punctul de vedere al unui Creștinism pozitiv, fără a se lega de vreo confesiune anume. Creștinismul luptă împotriva spiritului materialist jidănesc, atât din interior, cât și din exterior, și este convins că o refacere durabilă a poporului nostru poate izvorî doar din principiul:

Binele Comun înaintea Binelui Individual.

25. Pentru a realiza acest program, cerem crearea unei autorități centrale puternice în stat și autoritatea necondiționată a parlamentului politic central asupra întregului stat și a tuturor organizațiilor sale. De asemenea: Formarea unor comisii profesionale și a unor comisii care să reprezinte diferitele state ale Reichului, pentru a se asigura că legile promulgate de autoritatea centrală vor fi executate de către statele federale.

MEIN KAMPF

ADOLF HITLER

VOLUMUL II

Procesul traducerii se află în curs de desfășurare. Finalizarea Volumului II va fi anunțată pe căile tradiționale de comunicare. X.com/aurmania2 /aurmania3 , t.me/Nationalist_Arhiva2

BIBLIOGRAFIE

VOLUMUL I

Barnes, J. 1980. Hitler's 'Mein Kampf' în Marea Britanie și America. Cambridge University Press.

Dalton, T. 2010. "Nietzsche and the origins of christianity". Online: http://www.theoccidentalobserver.net

Dalton, T. 2011. " Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history" (Part I). The Occidental Quarterly 11(2). Online: http://www.toqonline.com/archive

Dalton, T. 2011b. " Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history" (Part II). The Occidental Quarterly 11(3). Online: http://www.toqonline.com/archive

Dalton, T. 2011c. "A most subterranean conspiracy: Nietzsche și viziunea iudeo-creștină asupra lumii". În Nietzsche: Thoughts and Perspectives (T. Southgate, ed.). Black Front Press.

Dalton, T. 2013. "The Jewish hand in the world wars" (Part I). Inconvenient History 5(2). Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive

Dalton, T. 2014. "The Jewish hand in the world wars" (Part II). Istorie incomodă 6(2). Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive

Dalton, T. 2014b. "The great Holocaust mystery". Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive.

Dalton, T. 2015. Debating the Holocaust (ed. 2). Castle Hill. Darkmoon, L. 2014. "Pornography as a secret weapon". Online: http://www.darkmoon.me

Davis, M. 2012. Jews and Booze. New York University Press.

Gertzman, J. 1999. Bookleggers and Smuthounds. University of Pennsylvania Press.

Gordon, S. 1984. Hitler, Germans, and the 'Jewish Question'. Princeton University Press.

Hitler, A. 1927/1933. Mein Kampf (E. Dugdale, trad.) Houghton Miffiin.

Hitler, A. 1927/1939. Mein Kampf (J. Murphy, trad.) Hurst & Blackett.

Hitler, A. 1927/1939. Mein Kampf (A. Johnson et al, trad.) Reynal & Hitchcock.

Hitler, A. 1927/1939. Mein Kampf (W. Soskin, trad.) Stackpole Sons.

Hitler, A. 1927/1943. Mein Kampf (R. Manheim, trad.) Houghton Mifflin.

Hitler, A. 1927/1999. Mein Kampf (R. Manheim, trad.; A. Foxman, introd.) Houghton Mifflin.

Houkes, J. 2004. An Annotated Bibliography on the History of Usury. Edwin Mellen.

Jacobs, J. 1992. On Socialists and 'The Jewish Question' after Marx. New York University Press.

Joyce, A. 2015. “Jews and moneylending http://www.occidentalobserver.net.”

Kershaw, I. 1998. Hitler 1889-1936: Hubris. W. W. Norton. Online: Maderthaner, W. și Silverman, L. 2009. "'Wiener Kreise': Jewishness, politics, and culture in interwar Vienna". (Holmes și Silverman, eds.). Camden House.

Maser, W. 1974. Hitler’s Letters and Notes. Harper and Row. Mumford, L. 1966. "Technics and the nature of man" Technology and Culture 7: 303-317.

Națiunea Islamului. 1991. The Secret Relationship between Blacks and Jews. The Final Call.

Poliakov, L. 1965. The History of Anti-Semitism (3 volume). Vanguard Press.

Rudolf, G. 2011. Lectures on the Holocaust (ed. 2). Barnes Review.

Sanderson, B. 2011. "Tristan Tzara and the Jewish roots of Dada". Online: http://www.occidentalobserver.net

Schopenhauer, A. 1851/2010. Parerga and Paralipomena (vol. 2; E.F.J. Payne, trad.). Oxford University Press.

Taeusch, C. 1942. “The concept of 'usury’.” Journal of the History of Ideas 3(3): 291-318.

Twain, M. 1898. “Stirring times in Austria”. Harper's New Monthly Magazine (Martie).

Twain, M. 1899. "Concerning the Jews”. Harper's New Monthly Magazine (Septembrie).

Wistrich, R. 2012. From Ambivalence to Betrayal. University of Nebraska Press.

VOLUMUL II

Churchill, W. 1920/2002. "Zionism versus Bolshevism". În 51 Documents: Zionist Collaboration with the Nazis (L. Brenner, ed.). Barricade Books.

Dalton, T. 2010. "Nietzsche and the origins of Christianity". Online: http://WWW.theoccidentalobserver.net

Dalton, T. 2011. "A most subterranean conspiracy: Nietzsche and the Judeo-Christian worldview". În Nietzsche: Thoughts and Perspectives (T. Southgate, ed.). Black Front Press.

Dalton, T. 2012. "Anglo-American perspectives on anti-Semitism" (Part II). The Occidental Quarterly 12(4).

Dalton, T. 2013. "The Jewish hand in the world wars" (Part I). Inconvenient History 5(2). Online: http://www.inconvenienthistory.com/archive

Dalton, T. 2015. Debating the Holocaust (ed. 2). Castle Hill.

Gilbert, M. 2007. Churchill and the Jews. Holt.

Gordon, S. 1984. Hitler, Germans, and the 'Jewish Question.' Princeton University Press.

Makovsky, M. 2007. Churchill's Promised Land. Yale University Press.

Mommsen, T. 1856/1871. The History of Rome, vol. 4 (W. Dickson, trad.). Scribner.

Oliphant, L. 1880. The Land of Gilead. William Blackwood.
Smith, G. 1893. Essays on the Questions of the Day. Macmillan.

Pagini utile:
www.hitlerpages.com
www.hitler.org
www.research.calvin.edu/german-propaganda-archive